

Người Tôi Yêu

Contents

Người Tôi Yêu	2
1. Chương 1: Độ Hà (1)	2
2. Chương 2: Độ Hà (2)	8
3. Chương 3: Độ Hà (03)	12
4. Chương 4: Độ Hà (04)	15
5. Chương 5: Độ Hà (05)	19
6. Chương 6: Độ Hà (06)	22
7. Chương 7: Độ Hà (07)	27
8. Chương 8: Độ Hà (08)	31
9. Chương 9: Độ Hà (9)	34
10. Chương 10: Độ Hà (10)	38
11. Chương 11: Độ Hà (11)	41
12. Chương 12: Độ Hà (12)	45
13. Chương 13: Độ Hà (13)	48
14. Chương 14: Độ Hà (14)	51
15. Chương 15: Độ Hà (15)	55
16. Chương 16: Độ Hà(16)	58
17. Chương 17: Độ Hà (17)	61
18. Chương 18: Độ Hà (18)	65
19. Chương 19: Độ Hà (19)	68
20. Chương 20: Độ Hà (20)	71
21. Chương 21: Chi Xuyên (01)	74
22. Chương 22: Chi Xuyên (02)	77
23. Chương 23: Chi Xuyên (03)	81
24. Chương 24: Chi Xuyên (04)	85
25. Chương 25: Chi Xuyên (5)	88
26. Chương 26: Chi Xuyên (06)	92
27. Chương 27: Chi Xuyên (07)	96
28. Chương 28: Chi Xuyên (08)	100
29. Chương 29: Chi Xuyên (09)	103
30. Chương 30: Chi Xuyên (10)	109
31. Chương 31: Chi Xuyên (11)	113
32. Chương 32: Chi Xuyên (12)	117
33. Chương 33: Chi Xuyên (13)	119
34. Chương 34: Chi Xuyên (14)	123
35. Chương 35: Chi Xuyên (15)	127
36. Chương 36: Chi Xuyên (16)	129
37. Chương 37: Chi Xuyên (17)	132
38. Chương 38: Lộc Sơn (01)	135
39. Chương 39: Lộc Sơn (02)	138
40. Chương 40: Lộc Sơn (03)	142
41. Chương 41: Lộc Sơn (04)	145

42. Chương 42: Lộc Sơn (05)	148
43. Chương 43: Lộc Sơn (06)	151
44. Chương 44: Lộc Sơn (07)	154
45. Chương 45: Lộc Sơn (08)	158
46. Chương 46: Lộc Sơn (09)	161
47. Chương 47: Lộc Sơn (10)	166
48. Chương 48: Lộc Sơn (11)	169
49. Chương 49: Lộc Sơn (12)	171
50. Chương 50: Lộc Sơn (13)	175
51. Chương 51: Lộc Sơn (14)	180
52. Chương 52: Phương Cử & Tưởng Hòa Hoa (1)	185
53. Chương 53: Phương Cử & Tưởng Hòa Hoa (1 Tiếp)	188
54. Chương 54: Phương Cử & Tưởng Hòa Hoa (hạ)	192

Người Tôi Yêu

Giới thiệu

Converter: ngocquynh520Editor: Team Nữ nhi quốc (coki, Kẹo Đắng, Lạc Thần, Nhật Dương, Trà sữa)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-toi-yeu>

1. Chương 1: Độ Hà (1)

Edit: KẹoĐắng

Thành phố Chi Xuyên nhiều mưa, từ khi vào thu tới nay đều là mưa dầm liên tục. Thành phố bị nước mưa ngâm mềm nhũn, đầy đất đều là cảnh khô lá héo úa.

Phương Cử dừng xe dưới tàng một góc cây ngô đồng lớn bên ngoài tiểu khu, cần gạt nước đọng đưa, gạt nước mưa làm lộ ra khu vực phía trước rõ ràng. Ngón tay hắn cong lại, vô ý thức gõ vô lăng, một cái lại một cái.

Không biết đợi bao lâu, chợt thấy một bóng dáng nho nhỏ đẩy cánh cửa nhỏ bên phải tiểu khu, nắm chặt cán dù, đạp nước đi nhanh vào trong. Phương Cử lập tức ngồi ngay ngắn lại, nhìn chăm chú mấy giây, sau đó lấy điện thoại di động nhanh chóng bấm số điện thoại.

“Anh Hiểm, chị dâu trở lại.”

Sau khi cúp điện thoại, Phương Cử mở radio trên xe lên, thân thể buông lỏng dựa về phía sau, đánh tay lên vô lăng, hừ hừ vui vẻ hát theo radio.

Sau khi Hứa Đường đi vào liền gấp dù lại, vuốt vuốt mái tóc bị rối loạn, vừa vỗ hai vai ướt đầm, vừa giậm chân.

Đèn không sáng.

Hứa Đường lại giậm một cái, vẫn không có sáng.

Hành lang đen như mực tản ra một mùi nấm mốc, Hứa Đường lấy điện thoại di động ra chiếu sáng, vượt qua mở than tổ ong hàng xóm chất đống theo chân tường, từ từ đi lên. Sắp đo đến lầu 3 thì màn hình di động tối mờ, Hứa Đường đang muốn ấn phím, đột nhiên ngừng hô hấp..... Phía trước có một đóm lửa đỏ, di động trong bóng đêm.

Trên cánh tay Hứa Đường lập tức nổi lên một trận da gà, ngón tay dán vào ấn phím, vuốt nhẹ hai cái, lại thu về.

Một bên cô tự trấn an tinh thần, một bên đoán chừng khoảng cách của người nọ cùng mình. Lầu 2 quanh năm không có người nào ở, hôm nay suy nghĩ chỉ có thể cầu nguyện bản thân có thể thuận lợi chạy đến cửa tiểu khu, hoặc là tiếng thét chói tai của cô đủ để kinh động lầu trên.

Đang lúc Hứa Đường tính toán phương pháp chạy trốn, đóm lửa nhỏ phía trước mỉm cười, ngay sau đó cô liền giật mình.

Thân thể Hứa Đường cứng còng, theo tiếng bước chân thứ nhất của người phía trước vang lên, cô giống như con mèo nhỏ, tóc gáy dựng thẳng. Hứa Đường ném cây dù, dựa vào ánh sáng điện thoại di động, chạy như bay về phía dưới lầu.

Tiếng bước chân phía sau càng lúc càng nhanh, Hứa Đường bắt quá mới chạy được có 5- 6 bước, cánh tay đã bị người nọ bắt lấy. Cô đang muốn thét chói tai, một tay người nọ bịt miệng cô lại, sau đó đoạt điện thoại di động trong tay cô. “Đừng kêu!”

Hứa Đường lập tức dừng lại giãy giụa, trợn to hai mắt.

“Hiện tại tôi buông tay, Hứa Đường, nếu em dám kêu tôi liền ở chỗ này muốn em.”

Mắt Hứa Đường càng trừng lớn hơn.

Người nọ buông lỏng bàn tay ra, đưa điện thoại di động nhét về trong tay cô.

Hứa Đường mở to miệng hô hấp, vội vàng theo ánh sáng điện thoại di động nhìn về phía người nọ. Mặt mày thâm thúy, mũi cao anh tuấn. Hứa Đường há mồm mấy lần, rốt cuộc phát ra tiếng: “..... Chu Hiểm.”

Chu Hiểm nhặt cây dù cô vứt trên đất lên, Hứa Đường mượn ánh sáng yếu ớt quan sát anh. Anh mặc một bộ đồ màu đen, mười ngón tay mang bao tay da màu đen, đôi giày đen dưới chân dính chút nước bùn.

Chu Hiểm ngồi dậy nhìn cô, “Em ở ở lầu mấy?”

Hứa Đường lập tức thẳng thân thể: “Anh không thể đi lên.”

“Không thể?”

Hứa Đường quật cường nhìn anh.

“Thật không thể?”

Hứa Đường không nói lời nào.

Chu Hiểm cũng không nói chuyện, tiến lên một bước ôm lấy hông Hứa Đường, hất lên một cái, nhẹ nhàng vác trên vai.

Hứa Đường đột nhiên dựng ngược, bị dọa sợ đến hét một tiếng chói tai, giống như con cá chạch giãy giụa. Chu Hiểm kèm lại bắp chân của cô, giữ chặt, hỏi: “Lầu mấy?”

“Thả tôi xuống!”

“Em không nói cũng không sao, tôi tự đi gõ cửa từng nhà hỏi.” Nói xong, Chu Hiểm cố ý ngừng mấy giây, giống như cho cô một ít thời gian.

Giằng co chốc lát, Hứa Đường rút cuộc thỏa hiệp, buồn bực nói một câu: “Lầu 6.”

Hứa Đường bị dựng ngược, chỉ nhìn thấy gót chân của anh. Bước chân lớn mà có lực, ngược lại giống y như trước kia.

Sau khi đi lên, Hứa Đường vừa dùng khoeo mắt liếc nhìn Chu Hiểm, vừa chậm chạp móc chìa khóa ra mở cửa. Chu Hiểm đứng ở phía sau cô, lại rít một ngụm thuốc, biểu tình trên mặt thoáng chốc ẩn trong một mảnh sương khói lượn lờ.

Cửa vừa mới mở, cánh tay Chu Hiểm đã vươn ra dùng sức đẩy một cái, cũng không đợi Hứa Đường mời, liền dẫn đầu bước vào.

“Đổi dép!”

“À.” Chu Hiểm ngừng chân, quay trở về, liếc mắt nhìn kệ giày bên cạnh cửa. Trên kệ giày có hai đôi dép lê, đều là kiểu dáng của nữ. Hứa Đường vội vàng đi tìm vỏ bọc giày, Chu Hiểm lại cởi giày da ra, mang vớ đi thẳng vào.

Hứa Đường im lặng nhìn bóng lưng của anh một cái, giơ tay lên bật công tắc đèn, quả nhiên không có ánh sáng. Cô đổi dép, ở trong ngăn kéo tìm mấy cây nến vô dụng lần sinh nhật trước, nhưng mà không tìm được bật lửa.

Cô ngẩng đầu lên nhìn cái bóng mờ đang ngồi ở trên ghế sofa đằng kia. “Cho mượn cái bật lửa.”

Bên kia một hồi lâu không động, Hứa Đường lại thúc giục một câu, Chu Hiểm mới chậm chạp đi tới bên cạnh cô.

Hứa Đường chờ anh móc cái bật lửa, đợi mấy giây cũng không thấy anh có động tác gì, không thể làm gì khác hơn là lại mượn một lần.

“Trong túi, tự em lấy.”

Hứa Đường bất đắc dĩ, đưa tay vói vào túi áo anh lấy. Ngón tay mới vừa đụng tới đáy túi áo, chợt bị Chu Hiểm nắm thật chặt. Trái tim cô thoáng chốc giật mình, nháy mắt tiếp theo anh đã ném tàn thuốc lá vẫn còn đang cháy vào ly thủy tinh trên bàn, đưa tay lên nắm lấy cằm dưới của cô, đột ngột cúi đầu.

Hứa Đường bị anh hôn đến mưa răng ê ẩm, nước mắt cũng chảy ra. Hô hấp bị mùi thuốc lá nồng nặc cùng mùi vị nước mưa cùng bụi bặm trên người Chu Hiểm quấn quanh, làm cho cô có loại cảm giác hít thở không thông. Thắt lưng bị anh một bàn tay mang bao tay của anh bóp chặt, đau đến giống như xương cốt bị bẻ gãy.

Lúc ban đầu Hứa Đường vẫn còn giãy giụa chống cự, trong lúc vô tình lại dần dần buông tha. Trái tim bởi vì nụ hôn mãnh liệt mà không có chút kỹ thuật gì của Chu Hiểm mà lâm vào một loại không khỏi rung động.

Bốn năm trước ở trấn Độ Hà, trên gác xếp chật hẹp, dưới ánh đèn mờ, ga giường cùng gối đầu có một mùi nấm mốc ẩm ướt. Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi bâng bặc, cũng là sự rung động như vậy, làm cho trái tim của cô giống như đặt trên sợi dây mà căng thẳng, thật lâu run rẩy.

Lần thứ hai Hứa Đường tiếp xúc với Chu Hiểm là vào mùa hè lớp 12 bốn năm trước vào ngày tựu trường. Khi đó mặc dù đã bắt đầu vào xuân, nhưng trấn Độ Hà vẫn còn gió lạnh se lạnh. Chỉ có vào lúc giữa trưa mặt trời mới chịu lộ ra phân nửa cái đầu từ trong đám mây.

Hàng xóm Hứa Đường, Tưởng Hòa Hoa mới vừa lên trung học cơ sở. Trưa hôm đó cô bé vừa khóc vừa tới căn tin trung học phổ thông tìm cô, nói là số tiền 300 đồng dùng để đóng học phí trên đường đến trường đã bị lưu manh cướp mất.

Trấn Độ Hà là một địa phương nhỏ bé chật hẹp, bị phân tử bắt lương trên trấn phân chia thành ba khi vực. Cũng giống như tam quốc “tranh bá chia cắt” trong lịch sử. Ngày thường ba ngày một trận ẩu đả, năm ngày một trận cãi vã. Thời điểm nhàn hạ là ở khu vực lân cận lửa đảo.

Hoàn cảnh gia đình Tường Hòa Hoa cũng khó khăn. Cha làm việc vất, mẹ không nghề nghiệp, em trai vừa mới năm tuổi, trong nhà còn có một bà nội bệnh nặng. Ngày thường một đồng tiền cũng chia làm hai. 300 đồng tiền học phí này chính là số tiền cô bé khổ cực bày bán đồ ở vỉa hè một mùa đông.

Hứa Đường cũng khó xử. Tình huống nhà cô tuy nói là khá hơn một chút, nhưng mà vừa qua hết năm, ăn, mặc, dùng, đều cần phải chi tiêu. Tiền mặt trong nhà cũng đều chi tiêu gần hết. Còn tiền nhuận bút, là tiền để cho cô lên đại học cùng với tiền mua nhà cho em trai cưới vợ, không dễ dàng động vào được. Tiền mừng tuổi năm mới của cô cũng đã sớm sung vào công quỹ rồi.

Hứa Đường suy nghĩ, chỉ có thể báo cảnh sát.

Đi đến đồn công an, Tường Hòa Hoa miêu tả bộ dáng của người nọ, cảnh sát nói là đã lập án. Hai người đợi một hồi lâu cũng không có chút tin tức gì.

Hứa Đường lại đi một chuyến, kết quả là cảnh sát nói đám tiểu lưu manh kia lẩn trốn chung quanh, muốn lấy tiền trở về, sợ rằng không dễ dàng như vậy, muốn bọn cô kiên nhẫn chờ thêm một chút.

Hứa Đường có kiên nhẫn, nhưng mà kiên nhẫn của chủ nhiệm của Tường Hòa Hoa đã sớm khô cạn. Trừ Tường Hòa Hoa, cả lớp đều đã đóng xong tiền học phí. Chủ nhiệm lớp ngày ngày ân cần dạy bảo, thậm chí ở trong lớp điểm danh phê bình. Da mặt Tường Hòa Hoa mỏng, làm sao chịu được, quay đầu lại liền tìm cô khóc lóc kể lể.

Không thể chờ, liền chỉ còn cách ôm cây đợi thỏ thôi.

Hứa Đường đoán chừng 300 đồng cũng chỉ tiêu mấy trận bi-a hoặc là vào mấy buổi chiếu phim tối của đám người kia, không lâu sau bọn họ hẳn là muốn tiếp tục tìm người xuống tay. Mỗi lần ăn cơm tối, cô liền bụng hộp cơm cùng Tường Hòa Hoa ngồi chồm hổm canh giữ ở đầu ngõ hẻm sau trường học. Ngồi xồm 3-4 ngày, lại thật sự để cho cô chờ được.

Hứa Đường vừa mới mở nắp hộp cơm, liền nghe thấy tiếng xe mô-tô “xình xịch” truyền đến từ xa. Cô ngẩng đầu nhìn lên, ba bốn người đang chạy đến từ trong đồng bụi đất cuộn lên.

Hứa Đường lần nữa đẩy nắp hộp cơm lại bỏ vào túi ni-lon, động tác vừa mới ngừng, mấy chiếc xe mô-tô đã gần ngay trước mắt. Tường Hòa Hoa lặng lẽ chỉ một người trên xe. “Chính là hắn!”

Hứa Đường gật đầu, thấp giọng nói: “Theo như kế hoạch từ trước, chạy về phía ngõ hẻm, từ cửa tiệm bán nước đá kia chạy đi ra ngoài. Sau đó chạy đi gọi cảnh sát tới đây.”

Giọng Tường Hòa Hoa có chút run run, nhìn thấy ba bốn người cưỡi mô-tô đang ở phía xa, thấp giọng hỏi: “Chị Hứa Đường, một mình chị không sao chứ?”

“Nhanh đi!” Hứa Đường vỗ bả vai Tường Hòa Hoa một cái, cô bé lập tức giống như mũi tên rời cung mà chạy đi.

Ba người mới vừa xuống xe, mắt thấy Tường Hòa Hoa như một làn khói chạy xa, liền cũng không đuổi theo nữa. Tường Hòa Hoa chỉ người nhuộm một dúm tóc đỏ, giờ phút này hắn đang nhướn cao lông mày, cười hỏi: “Tại sao em gái lại không chạy?”

Trong lòng bàn tay Hứa Đường tràn đầy mồ hôi, ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Tôi chính là đang đợi anh, tại sao lại phải chạy?”

Vừa dứt lời, mấy người khác lập tức ồ ồ cười vang. “Tóc đỏ” cười đến đắc ý. “Đáng tiếc hiện tại anh đây đã có bạn gái, nếu không em gái chờ anh hai tuần lễ, chờ anh chia tay liền suy nghĩ tới em gái một chút?”

Mọi người lại cười ầm lên một trận.

Về mặt Hứa Đường nghiêm túc. “Anh lấy học phí của Hòa Hoa, có thể trả lại cho em ấy hay không?”

“Tóc đỏ” sững sốt một chút, ngay sau đó liền cười lớn. “Người đẹp, tiền bọn anh đã “cầm”, liền không có tiền lệ trả lại.”

“Điều kiện trong nhà Hòa Hoa không tốt, không có số tiền học phí này em ấy sẽ không thể đi học nữa.”

“Tóc đỏ” nhìn bộ dáng nghiêm túc giảng đạo lý của Hứa Đường, không nhịn được cười to. “Em gái có biết bọn anh làm nghề gì không?”

“Biết.”

“Biết là tốt rồi, nếu anh trả tiền lại, để cho những người trong bang phái khác nghe thấy, bọn anh làm thế nào còn có thể lẫn lộn ở trấn Độ Hà này nữa?”

“Các người có thể đi cướp của những người khác, Hòa Hoa thật sự rất khó khăn.....”

“Phương Cử, mày dài dòng cùng con nhỏ làm cái gì, lục soát một chút xem có tiền hay không, cầm đi nhanh lên!”

Trong lúc nói chuyện cùng “Tóc đỏ”, tay Hứa Đường đã lặng lẽ đưa tới phía sau đồng phục học sinh của mình, siết chặt dao trái cây giấu ở sau lưng —— Bộ dáng của cô gầy, đồng phục học sinh là kiểu dáng đồng phục thể thao, lại mua lớn hơn một size, cho dù là giấu 10kg gạo trong áo cũng không nhìn ra, càng không nói đến một con dao gọt trái cây nho nhỏ.

“Tóc đỏ” ha ha cười một tiếng, đi về phía Hứa Đường. “Người đẹp, thật xin lỗi.....” Cánh tay hắn đang muốn đưa ra, chợt thấy tia sáng lạnh chợt lóe trước mắt.

“Anh đừng tới đây!”

“Tóc đỏ” nhìn rõ đồ vật trong tay Hứa Đường, lập tức gắt một tiếng: “Chỉ bằng đồ chơi này mà muốn đối phó anh đây?” Trong lúc nói chuyện hắn liền nhanh chóng ra tay. Một tay khóa lại cổ tay của Hứa Đường, một chân chen vào giữa hai chân của cô, dấn cô vào trên mặt tường xám phía sau lưng.

Hắn giữ chặt cổ tay của Hứa Đường, dao trái cây nhẹ nhàng rơi vào tay hắn, sắc bén lướt trên gương mặt cô. Phương Cử ác ý thổi một hơi trên mặt Hứa Đường, cười nói: “Thật là nóng nẩy, nhưng anh phải thương lượng cùng bạn gái một chút, đừng nhúc nhích!”

Phía sau một hồi cười tà, có người giựt giây: “Lão Phương, nhanh, hôn một cái, trước ấn dấu, tránh cho tiểu mỹ nữ chạy.”

Có lời nhắc nhở này, Phương Cử lúc này mới cúi đầu quan sát Hứa Đường.

Gầy teo yếu ớt giống như một cây đậu cô-ve, đồng phục học sinh giống như bao bố bao bọc quanh người, cũng nhìn không ra có ngực hay không. Tóc đuôi ngựa buộc cao, từ khăn quàng cổ lộ ra một đoạn cổ, nhìn ngược lại trắng nõn. Da cũng trắng nõn, khuôn mặt bị gió lạnh thổi làm cho ửng hồng. Ngũ quan tuy có chút yếu ớt nhưng cũng có chút đáng thương làm cho người ta có cảm giác muốn bảo vệ.

“Tóc đỏ” nhìn, giật mình. Bên cạnh lại có người cổ động, lập tức liền dời dao trái cây đi, một tay nắm lấy cằm Hứa Đường, chuẩn bị cúi đầu.

“Anh không được đụng tôi!”

Cô thét một tiếng như vậy, càng làm cho “Tóc đỏ” muốn làm ngược lại. Tình thế khẩn cấp, Hứa Đường lui đầu về phía sau một chút, cái trán hung hăng đập vào lỗ mũi “Tóc đỏ”. Phương Cử “ai ui” một tiếng, lập tức đưa tay bịt mũi, nước mắt cũng muốn rớt ra. Vừa phân tâm một chút, dao trái cây liền bị cô đoạt lại.

Lúc này Hứa Đường cũng không nhắm dao trái cây về phía “Tóc đỏ” nữa, mà là đặt ở động mạch cổ của mình.

“Tóc đỏ” mắng một tiếng, nhắc chân đá vào bắp chân của Hứa Đường một cước. Hứa Đường bị đau, dao trái cây trong tay lập tức dấn chặt hơn, hung tợn nhìn chằm chằm Phương Cử, “Trả tiền lại cho Hòa Hoa!”

Mấy người khác vốn là hi hi ha ha, giờ phút này nhìn thấy bộ dáng như muốn liều mạng của Hứa Đường, cũng đều thu lại nụ cười. Một người trong đó lên tiếng mắng. “Con điếm chết tiệt, đừng có người khác cho mặt mũi mà không biết xấu hổ!”

Hứa Đường tròn mắt nhìn người nọ: “Quy tắc của Thanh Long Bang các người là không khi dễ phụ nữ cùng con nít!”

Tất cả đều sững sờ, ngay sau đó cười lên ha ha.

Đang cười, chợt nghe thấy một tiếng tăng háng.

Hứa Đường sững sốt, nhìn về phía phát ra âm thanh. Giờ phút này cô mới phát hiện, cách đó không xa còn có một chiếc xe mô-tô, khoảng 3 -4m cách bọn người “Tóc đỏ”. Người cỡi mô-tô mang mũ bảo hộ màu đen, giờ phút này dựa vào sườn xe, trong tay kẹp một điều thuốc, ánh mắt đang nhìn chằm chằm về bên này.

“Tóc đỏ” lập tức lui từng bước về phía sau, ngượng ngùng cười một tiếng, chào hỏi nói: “Anh Hiểm”. Một người khác cũng lên tiếng chào hỏi.

Hứa Đường lập tức biết thân phận người này, thủ hạ Chu Hiểm, người lão đại Thanh Long Bang tín nhiệm nhất, được phân quản lý vùng phía Bắc này.

Chu Hiểm nén tàn thuốc, giầy da đạp lên một cước nghiền nát, đạp lên bụi đất đi tới trước mặt Hứa Đường. Anh liếc cô một cái, nhìn về phía “Tóc đỏ”, trên mặt giương lên nụ cười chứa đầy phần dụng ý, “Phương Cử, cậu ngược lại càng ngày càng không kén ăn rồi.”

“Tóc đỏ” lúng túng cười một tiếng.

Hứa Đường vốn thẳng eo, không sợ hãi. Giờ phút này chỉ bị Chu Hiểm liếc một cái, chợt cảm thấy khí lạnh từ dưới lòng bàn chân chạy dọc theo bắp chân đi lên, tay cũng không khỏi run rẩy —— Ánh mắt của anh cũng không phải nghiêm nghị, so với “Tóc đỏ” không có ý tốt, mà càng giống như ánh mắt bình thường khi quan sát người xa lạ. Nhưng chỉ thoáng liếc nhìn như vậy, lại mang theo ý tứ gần như thăm dò, làm cho trái tim cô nhất thời bị treo lên.

“Tóc đỏ” định lên tiếng, đột nhiên nghe thấy hàng loạt tiếng bước chân ngoài đầu hẻm. Hấn nhướng mày liếc nhìn, lập tức nói: “Anh Hiểm, nếu không chúng ta rút thôi.”

Chu Hiểm “ừ” một tiếng.

“Tóc đỏ” lập tức cùng mấy người khác leo lên mô-tô, khởi động xe chờ tùy thời chạy đi. Duy chỉ có một người còn đứng trước mặt nhìn chằm chằm Hứa Đường, ánh mắt bình thản rồi lại giống như ý vị thâm trường.

Hứa Đường bị anh nhìn chằm chằm đến sống lưng lạnh cả người. Nhưng mà dao trái cây dán trên động mạch cổ vẫn không có buông xuống. Cô cắn chặt hàm răng, cứng cổ nhìn thẳng anh.

Giằng co như vậy mười mấy giây, tiếng bước chân càng ngày càng gần. Trong lỗ mũi Chu Hiểm phát ra một tiếng cười khê, nhìn dao trái cây trong tay Hứa Đường một cái, lại không nói gì, xoay người sải bước rời đi.

Hơi thở Chu Hiểm cách xa, lúc này Hứa Đường mất hết khí lực, toàn thân xụi lơ. Cô buông lỏng dao trái cây ra, đem sức nặng trên lưng toàn bộ dựa vào ở trên vách tường, vừa liều mạng thở, vừa nhìn mấy chiếc mô-tô chạy đi để lại một đồng bụi đất. Nhìn cảnh sát bốn phía vây tới, cùng âm thanh động cơ mô-tô dần dần cách xa.

Đám cảnh sát có lòng ngăn chặn, nhưng hai chân làm sao so kịp với hai bánh xe? Chạy mấy bước, nhìn thấy cách xe càng xa, chỉ có thể quay trở lại.

Tướng Hòa Hoa kéo lấy tay Hứa Đường, hỏi thăm: “Chị Hứa Đường, chị có sao không?”

Hứa Đường lắc đầu, lấy hộp cơm ra, dùng túi ni-lon bao chặt lấy dao gọt trái cây.

Tướng Hòa Hoa tò mò hỏi thăm.

Hứa Đường lại lắc đầu, “Không có gì, sợ lại lại bị chủ nhiệm làm phiền.”

Tiền không lấy về được, về mặt Tướng Hòa Hoa như đưa đám. Lại biết không cách nào trách Hứa Đường, chỉ là cúi đầu đá đá cục đá dưới chân.

Hứa Đường vỗ vỗ bả vai cô. “Chị đi về hỏi mẹ, em cũng đừng gấp. Sau này cũng đừng một mình đi gây sự với bọn họ, em không đối phó được bọn họ, gặp mặt liền cố gắng đi đường vòng.”

Tướng Hòa Hoa gật đầu một cái, lại không nhịn được phát ra một tiếng thở dài vô cùng nhẹ.

Tự học một buổi chiều, sau khi về nhà, Hứa Đường mang theo túi ni-lon chứa dao gọt trái cây giấu vào chỗ cao nhất trong tủ quần áo. Sau khi giấu kỹ liền suy nghĩ một chút, vẫn cảm giác không ổn. Bình thường mẹ Hứa làm vệ sinh, cũng sẽ quét dọn mạng nhện phía trên.

Ngập ngừng như vậy trong chốc lát, cô liền lại cầm xuống.

Hứa Đường tìm kiếm nơi thích hợp giấu đồ trong phòng. Quay một vòng, lơ đãng quay đầu, liền nhìn thấy chậu hoa trên cửa sổ. Ánh mắt cô yên lặng nhìn trong chốc lát, sau đó đi về phía cửa sổ.

Lúc bà nội còn sống có trồng vài chậu đỗ quyên. Sau khi bà qua đời, mặc dù Hứa Đường tận tình chăm sóc, nhưng mà cuối cùng vẫn không sống. Lá khô, hoa rụng nhưng cô cũng không nỡ vứt bỏ, kể cả chậu hoa đã khô quắt, cũng đặt cùng ở trên cửa sổ, coi như là một loại nhung nhơ bất đắc dĩ.

Lúc ăn cơm tối, Hứa Đường nói chuyện học phí của Tưởng Hòa Hoa với mẹ Hứa.

Em trai Hứa Dương gắt bánh dày, vừa ăn vừa hỏi: “Người nào cướp?”

Chiếc đĩa trong tay Hứa Đường lập tức ngừng lại. “Chu Hiểm”

Mẹ Hứa lập tức ngẩng đầu. “Chu Hiểm nào?”

Hứa Đường khắy khắy cơm trong chén, thấp giọng nói: “Còn Chu Hiểm nào nữa.”

Nhất thời trầm mặc, sau một lúc mẹ Hứa nhẹ “xuy” một tiếng. “Có phải là con trai của bác con không?”

Hứa Đường mím môi, không lên tiếng.

Mẹ Hứa lại oán trách mấy câu, cuối cùng lấy ra 300 đồng từ trong tiền sinh hoạt đưa cho Hứa Đường đưa cho Tưởng Hòa Hoa.

2. Chương 2: Độ Hà (2)

Edit: Lạc Thần

Tuyệt ở Độ Hà đã tan, trên bờ sông những hoa đào đầu tiên đã bắt đầu hé nở. Đại hội tuyển thệ trước khi thi tốt nghiệp trung học vừa qua được một trăm ngày. Thời gian tự học ban đêm của trường trung học Độ Hà lại muộn thêm nửa giờ.

Mỗi ngày khi hết giờ tự học ban đêm, cảnh những chiếc xe mô-tô đỗ ngay ngắn bên ngoài trường trung học Độ Hà có thể nói là bình thường. Những nữ sinh ăn mặc theo ‘mốt’ tràn ra từ trong các phòng học, từng người sải bước đến bên cạnh chiếc xe mô-tô của mình, đi nhanh đến quán thịt nướng trên cầu Độ Hà.

Hôm nay tiếng chuông tan học mới vừa vang lên, nữ sinh Trương Tuyết ngồi chếch phía sau Hứa Đường chạy vội ra ngoài tựa như tên bắn. Hứa Đường khép lại sách số học, thu dọn cặp sách, bên tai liền truyền đến những tiếng nói chuyện ồn ào giữa mấy nữ sinh, họ đang nghị luận về Trương Tuyết.

Mối quan hệ giữa những nữ sinh trong độ tuổi này vô cùng nhạy cảm, những lời nói như “Tao”, “Hồ ly tinh”, “Trang điểm” sau khi được vẽ loạn lên tường trông như bãi chiến trường, và nó đã đi theo như hình với bóng trong suốt ba năm đi học.

Hứa Đường là một học sinh ngoan trong mắt thầy cô giáo, cho nên cô không quan tâm đến những câu chuyện bát quái của “bạn cùng lớp”. Nhưng dù vậy, cô vẫn có thể nghe được hai ba tin tức có ích từ trong cuộc nói chuyện xung quanh mình.

Thí dụ như, Trương Tuyết lại đổi bạn trai.

Lại thí dụ như, tên của bạn trai mới của Trương Tuyết, trùng hợp là nghe rất quen thuộc.

Khi Hứa Đường nghe thấy cái tên đó thì động tác trong tay dừng lại một chút. Ánh mắt cô rũ xuống, cô chậm rãi thu dọn bút và keo dán trong suốt vào trong hộp bút rồi nhét vào cặp. Nhìn lại thời gian, mới chỉ mất có ba phút.

Hứa Đường chậm rãi đi xuống dưới, ai ngờ đoàn xe mô-tô bên ngoài trường còn chưa tan hết. Cô kéo quai đeo cặp sách, cẩn thận liếc nhìn bốn phía, nhìn chăm chăm mặt đất dưới chân bước đi nhanh hơn. Mới vừa đi được hai bước, sau lưng chợt truyền đến một giọng nói ngả ngớn mà trong trẻo: “Tiểu mỹ nữ.”

Một vài ánh mắt xung quanh lần lượt thay đổi, cuối cùng rơi vào trên người Hứa Đường làm cho bước chân cô không tự chủ được mà dừng lại, sau đó tiếng nghị luận ầm ĩ nổi lên bốn phía.

Hứa Đường cúi đầu thấp hơn, đang muốn bước tiếp về phía trước, một bóng dáng vọt nhanh đến trước mặt cô: “Tiểu mỹ nữ, có muốn đi ăn thịt nướng với bọn anh không?”

Hứa Đường ngẩng đầu, trông thấy một mái tóc màu đỏ dưới ánh sáng màu cam của ngọn đèn vàng chiếu lên càng thêm chói mắt, không khỏi lại kéo quai đeo cặp sách của mình. Cô dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về hướng ‘Tóc đỏ’ mới vừa chạy đến.

Nơi đó đậu hai chiếc xe mô-tô, Chu Hiểm mặc một chiếc áo khoác da màu đen, đang ngồi trên xe; sau lưng anh ta, còn có một nữ sinh đang ngồi.

Hứa Đường không dám nhìn lâu, lập tức thu hồi ánh mắt.

‘Tóc đỏ’ thấy cô không lên tiếng, không khỏi tiến gần hơn: “Như thế nào, có đi hay không?”

Hứa Đường lắc đầu.

“Cho anh chút mặt mũi, ăn một bữa thịt nướng, ăn xong sẽ đưa em gái về nhà.” Anh ta giơ ngón cái lên chỉ chỉ hướng Chu Hiểm: “Anh có xe, đi về sẽ rất nhanh.”

Hứa Đường vẫn lắc đầu.

Sắc mặt ‘Tóc đỏ’ trầm xuống, giằng co trong chốc lát, anh ta lại nói: “Có phải em gái còn giận chuyện lần trước hay không? Không đánh nhau thì không quen biết nha, anh nói xin lỗi với em gái có được hay không?”

Hứa Đường mấp máy miệng: “Vậy anh trả tiền lại cho tôi.”

“Em gái đi ăn thịt nướng với anh thì anh sẽ trả tiền lại cho em.”

“Anh trả cho tôi trước.”

“Đi trước rồi trả.”

Hứa Đường ngược mắt nhìn anh ta, chợt cao giọng nói: “Nói lời giữ lời?”

‘Tóc đỏ’ sững sốt một chút, lộ vẻ không nghĩ tới Hứa Đường lại đồng ý như vậy. Anh ta lập tức nói: “Có anh Hiểm làm chứng, đương nhiên sẽ giữ lời!”

Hứa Đường đi theo ‘Tóc đỏ’ tới chiếc xe mô-tô, khi đi qua bên cạnh Chu Hiểm thì Hứa Đường không khỏi cúi đầu. Chu Hiểm vẫn nhìn phía trước lẳng lặng hút thuốc lá chợt quay đầu lại, ánh mắt dừng trên người cô một lúc.

Xe mô-tô chạy rất nhanh, gió tạt vào mặt, Hứa Đường cảm thấy khó thở. Cô không có ôm eo ‘Tóc đỏ’ mà hai tay nắm thật chặt thanh chắn phía sau xe.

‘Tóc đỏ’ vừa lái xe vừa quay đầu hỏi cô: “Mỹ nữ, anh tên là Phương Cử, em gái tên là gì?”

Hứa Đường không lên tiếng.

Một lát sau, Phương Cử lại hỏi: “Em gái học lớp mấy?”

Hứa Đường vẫn không nói chuyện.

Phương Cử cũng không hỏi nữa, phía trước gặp phải một khúc cua, Phương Cử chợt huýt sáo một tiếng vang dội: “Ôm chặt!” Nói rồi hơi đạp chân ga, nhanh chóng xoay đầu xe.

Trái tim Hứa Đường nhất thời như bị treo lên thật cao, môi mím chặt. Cơ thể yếu ớt của cô như bị gió thổi đi, nhưng vẫn hết sức chống đỡ ngồi trên xe. Đồng phục học sinh rộng thùng thình thu đầy gió, thật giống như một quả bóng được bơm hơi phồng lên.

Sau khúc cua chính là cầu Độ Hà, Phương Cử dừng xe bên cạnh cầu, quay đầu cười với Hứa Đường, lộ ra một hàm răng trắng tinh đều đặn: “Em gái thật là cứng đầu!”

Bốn người tùy ý tìm một quán thịt nướng ngồi xuống, Trương Tuyết ngồi bên cạnh Chu Hiểm, vẫn đang quan sát Hứa Đường. Hứa Đường giả vờ như không biết, cúi đầu sửa sang lại mái tóc bị thổi đến rối loạn.

“Ông chủ, trước tiên mang lên bốn mươi xâu thịt nướng và một két bia!” Phương Cử giơ tay gọi món.

“Có ngay!” Ông chủ đang nướng thịt không khỏi tăng nhanh động tác. Chỉ chốc lát sau hai đĩa lớn được bưng lên, trong đĩa xếp thịt dê nướng vàng ruộm ngay ngắn.

Phương Cử chia xâu thịt dê cho vào đĩa trước mặt bốn người, chia đến Hứa Đường thì cô thấp giọng nói: “Tôi không ăn hết nhiều như vậy.”

Phương Cử dừng động tác, nhìn lướt qua bốn người trước mặt.

“Cho tôi.” Bỗng nhiên Chu Hiểm mở miệng.

Phương Cử lập tức để bốn xâu thịt dê đang cầm trong tay vào đĩa của Chu Hiểm.

Chia xong, Phương Cử lại mở bốn chai bia.

Hứa Đường không uống bia, chỉ cúi đầu ăn thịt nướng. Cô ăn rất nhanh, cũng không nói chuyện, chỉ nghe thấy giọng nói mềm mại của Trương Tuyết nói với Chu Hiểm. Chu Hiểm rất ít trả lời, thỉnh thoảng trả lời bằng một từ.

Hứa Đường là người đầu tiên ăn xong, sau khi cô để cây tăm bằng trúc xuống, xé một đoạn giấy ăn kém chất lượng để lau miệng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Phương Cử: “Có thể trả tiền lại cho tôi chưa?”

Phương Cử đang cầm chai bia lên uống, nghe những lời này nhất thời sững sốt một chút. Anh ta nhú mày cười cười, để chai bia xuống, rồi lấy ra một chai bia từ trong thùng đặt dưới đất, dùng mép bàn để khui nắp, sau đó đưa cho Hứa Đường: “Uống xong chai này rồi nói tiếp.”

Hứa Đường cắn cắn môi: “Là anh nói ăn xong thịt nướng sẽ trả tiền lại.”

“Đúng vậy, nhưng có ai ăn thịt nướng mà không uống bia hay không?” Phương Cử nhún vai một cái tỏ vẻ vô tội.

Hứa Đường nhìn anh ta: “Uống xong thì trả lại cho tôi?”

Phương Cử gật đầu liên tục, một tay đưa chai bia một tay tìm cái ly cho Hứa Đường. Nào ngờ Hứa Đường nhận lấy chai bia, ngón tay xoa xoa miệng chai, ngửa đầu rót bia vào trong miệng.

“Ôi, ôi!” Phương Cử đưa tay định ngăn cản, nhưng Hứa Đường lại hất tay anh ta ra, vẫn uống ừng ực, chỉ trong chốc lát, cả chai bia liền thấy đáy.

Cô đặt mạnh chai bia rỗng xuống bàn gỗ, lấy tay lau miệng: “Trả tiền lại.”

Phương Cử mắt chữ A mồm chữ O, nhìn chai bia một lúc lâu vẫn không đáp lại. Lúc này, Hứa Đường thịt nướng cũng đã ăn, bia cũng đã uống, thật đúng là không tìm ra nửa điểm lý do không trả tiền.

Lúc anh đang khó xử, chợt thấy Chu Hiểm cúi người xuống, lại lấy ra một chai rượu, đưa cho Hứa Đường.

Hứa Đường lập tức quay đầu lại, vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt của Chu Hiểm. Vẫn lạnh lùng và mang theo một chút ý tứ thăm dò. Ngoài điều đó ra cũng không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào nữa.

Tay Hứa Đường lặng lẽ nắm chặt, mở miệng, thấp giọng hỏi: “Có ý gì?”

“Uống xong liền trả cho em.”

Hứa Đường im lặng vài giây, nhận lấy chai rượu từ trong tay Chu Hiểm, nhìn miệng chai, một lúc lâu vẫn không có động tác gì.

Phương Cử cười một tiếng: “Không phải mới vừa rồi rất dũng cảm sao, sợ à?”

Hứa Đường khẽ cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn thẳng Chu Hiểm: “Tôi không tin anh. Tôi với anh uống, tôi uống thắng anh phải trả tiền lại.”

“Hứa Đường cậu điên rồi!” Trương Tuyết quát khẽ.

Hứa Đường không thèm để ý, nhìn chằm chằm Chu Hiểm.

Im lặng một lúc lâu, Chu Hiểm nói: “Được.”

Trên cầu một trận khói lửa, giữa những tiếng reu đùa ồn ào, thậm chí có người còn cao giọng bắt đầu ca hát, không có ai chú ý tới bầu không khí của quán bên này đột nhiên trở nên giương cung bạt kiếm.

Phương Cử và Trương Tuyết đều im lặng không dám nói lời nào, chỉ thấy Hứa Đường và Chu Hiểm gom tất cả bia xuống, cầm một chai “Thi tiên Thái Bạch” màu trắng lên, rót đầy hai cốc nhựa bắt đầu cụng rượu. Rượu trắng này là đặc sản của trấn Độ Hà, khoảng chừng có hơn bốn mươi độ.

Hai mươi xâu thịt nướng rất nhanh đã ăn xong, bình rượu trắng cũng đã uống được một nửa.

Phương Cử âm thầm quan sát vẻ mặt của hai người Hứa Đường và Chu Hiểm, ánh mắt của người trước đã có chút mơ hồ, ánh mắt của người sau vẫn sáng rực như cũ, tay nâng cốc rất vững vàng. Phương Cử âm thầm lú lười, không khỏi vui vẻ, không nghĩ tới Chu Hiểm cũng có lúc lật thuyền trong mương*.

* Lật thuyền trong mương: thành ngữ Trung Quốc, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy.

Hai người lại uống xong nửa cốc, Hứa Đường như muốn ngã, Chu Hiểm chợt đưa tay, nắm được cổ tay của cô.

Hứa Đường nheo mắt, trái tim cũng theo đó mà chợt dừng nửa nhịp, cô ngược mắt nhìn Chu Hiểm, nhìn có chút mơ màng. Chu Hiểm nhếch khóe miệng lên một độ cong không dễ thấy, thấp giọng hỏi cô: “Em tên gì?” Trong giọng nói của anh mang theo men say, có chút khàn khàn.

Hứa Đường cụp mắt: “Hứa Đường, Đường trong Hải Đường*.”

* Hải Đường: cây hải đường

“Ồ”, bàn tay Chu Hiểm đang nắm cổ tay cô lại tăng thêm vài phần sức lực, không biết là vô tình hay cố ý: “Hứa Hải Đường.”

“Không phải Hứa Hải Đường, tôi tên là Hứa Đường.”

Chu Hiểm chẳng nói đúng sai, để cái cốc trước mặt xuống, móc ra một điều thuốc rồi châm lửa: “Không uống.”

Hứa Đường lắc đầu: “Anh còn chưa có say.”

Chu Hiểm liếc nhìn cô một cái: “Em thắng.”

Hứa Đường lập tức ngược mắt lên: “Có thể trả tiền lại chưa?”

Chu Hiểm buông cổ tay cô ra, lấy cặp sách cô để trên ghế, lấy hộp bút và vở từ bên trong ra, xé một tờ giấy, viết mấy hàng chữ rồng bay phượng múa lên trên giấy, sau đó “bốp” một tiếng đập xuống trước mặt Hứa Đường.

Hứa Đường cầm lên nhìn, thấy chữ viết xấu xí đến nỗi làm cô kinh hãi một lúc, nhìn lại nội dung, càng thêm khiếp sợ, đang muốn mở miệng, bên này Chu Hiểm đã đứng lên, Phương Cử cũng đứng dậy theo: “Anh Hiểm, giải tán sao?”

Chu Hiểm gạt đầu, lại đưa ánh mắt về phía Hứa Đường, nói với Phương Cử: “Cậu đưa Trương tiểu thư trở về.”

Trương Tuyết ngẩn ra, lập tức hỏi: “Còn Hứa Đường thì sao?”

Phương Cử vội vàng lôi kéo cô ta: “Trương tiểu thư, đi thôi.”

Rất nhanh trong quán cũng chỉ còn lại hai người Chu Hiểm và Hứa Đường, trong tay Hứa Đường cầm giấy nợ, nhìn Chu Hiểm: “Chừng nào thì anh thực hiện nội dung trên giấy nợ?”

Chu Hiểm khẽ cười một tiếng, bước một bước về phía trước.

Trái tim Hứa Đường căng thẳng, theo bản năng cũng lùi về sau một bước. Trong chớp mắt, tay Chu Hiểm vòng qua sau đầu cô túm lấy tóc đuôi ngựa, đẩy đầu cô về phía trước một chút, thấp giọng hỏi: “Hóa đơn tạm, có hiểu hay không?”

Bị túm tóc đuôi ngựa, kéo tới mức khiến da đầu cô hơi đau, hơi thở mang theo mùi thuốc lá của Chu Hiểm phảng phất ở trên mặt, Hứa Đường cắn chặt đôi môi im lặng không lên tiếng.

Chu Hiểm nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, giằng co như vậy mấy giây, Chu Hiểm buông đầu cô ra, sau đó đi về phía xe mô-tô, biến mất vào sâu trong bóng đêm giữa một trận bụi bặm.

Sau khi Chu Hiểm rời đi được một lúc lâu, dường như Hứa Đường vẫn có thể nghe thấy tiếng động cơ “xình xịch” của xe mô-tô, cho đến khi tiếng cười đùa âm ỉ xung quanh dần dần mang suy nghĩ của cô trở lại, cô từ từ ngước mắt lên, dưới ánh trăng, trông thấy nước sông dưới cầu, tiếng nước chảy róc rách, nước chảy vỗ vào đá.

3. Chương 3: Độ Hà (03)

Editor: coki

Sau khi về nhà, Hứa Đường giải thích nguyên nhân về muộn là do đi sinh nhật bạn nên mẹ Hứa không nghi ngờ gì, chỉ có chút không vừa lòng đối với việc cả người cô toàn là mùi rượu: “Con sắp phải thi tốt nghiệp trung học rồi, mấy chuyện này từ chối được thì từ chối đi. Sau này phải gọi điện thoại về nhà trước, về trễ như thế rất không an toàn.”

Hứa Đường gật đầu, thả cặp xuống đi tắm. Sau khi giặt giũ xong đi ra thì cô thấy đèn trong phòng Hứa Dương vẫn còn sáng nên đi tới gõ cửa.

“Vào đi.”

Hứa Đường đẩy cửa đi vào thì thấy Hứa Dương đang đứng ở trên ban công nhìn cái lồng chim treo ở phía trên đến gần ngất.

“Sao vậy?”

“Em cho rằng nuôi lâu như vậy chắc nó đã quen rồi nên sáng sớm hôm nay mới mở lồng tre ra thả nó đi chơi, kết quả là.....” Trong lời nói của Hứa Dương có một chút tiếc nuối nhưng cũng không có thương xuân buồn thu quá nhiều, cậu kê một cái ghế lấy lồng chim xuống sau đó bỏ qua một bên.

Khi cậu xoay người lại thì thấy Hứa Đường đang đứng bất động ở cửa nên hỏi: “Chị sao vậy? Sao vẫn chưa đi ngủ? Không phải ngày mai chị có lớp tự học sớm sao?”

“Ừ.” Hứa Đường lấy lại tinh thần, nói: “Em cũng đi ngủ sớm đi.”

Kỳ thi tốt nghiệp trung học đã tới gần nên số ngày nghỉ quả thật rất ít ỏi, lớp mười hai cách hai tuần mới có buổi chiều và buổi tối của ngày chủ nhật là được nghỉ ngơi nên vào buổi nghỉ trưa hôm nay, sau khi Hứa Đường ăn trưa ở căn tin trường học xong thì nhanh chóng trở về phòng học làm xong bài tập rồi dọn dẹp sách vở để về nhà. Lúc đi ra khỏi cổng trường thì cô đột nhiên nhớ đến mấy ngày trước Hứa Dương có nói ruột bút đã sắp hết nên cô rẽ vào con đường dành riêng cho người đi bộ ở phía sau trường học để mua đồ.

Con đường này là nơi đi dạo yêu thích của các học sinh ở thị trấn Độ Hà, ở đây có rất nhiều quần áo đẹp giá rẻ, nhiều loại kẹp tóc và những quầy ăn vặt, quán trà sữa san sát nhau.

Con phố này rất dài nhưng chỉ có một nhà sách duy nhất bán một ít tạp chí cũ và sách lậu. Hứa Đường không có hứng thú với quần áo và trang sức nên tất cả tiền tiêu vặt đều xài vào việc mua sách. Cô mua sách cũng không dám mang về nhà mà đứng ở trong nhà sách đọc, hai giờ một quyển, xem xong rồi thì nhờ ông chủ tiệm sách cất giữ giúp, dần dà ông chủ trở nên quen biết với cô nên không để cho cô mua nữa mà bảo cô đọc xong trả lại nguyên chỗ cũ là được. Sau lại đó nữa ông chủ lại đặc biệt đặt thêm một cái ghế ở phía sau quầy cho cô nên thời gian rảnh rỗi Hứa Đường đều ngâm mình ở tiệm sách.

Hôm nay cô đi đến tiệm sách mua một ít ruột bút theo thường lệ, sau khi ông chủ nói chuyện với cô mấy câu thì không thèm chú ý đến cô nữa mà dời xích đu ra trước cửa, nhắm mắt nằm ở phía trên đó nghe radio. Hứa Đường cũng dời cái ghế ra cạnh cửa, như thế có thể phơi nắng mặt trời.

Khi quyển tiểu thuyết trong tay đã xem được một nửa thì Hứa Đường chợt nghe thấy chuông gió treo trên cửa của tiệm trà sữa đối diện phát ra tiếng kêu.

Hứa Đường lập tức ngẩng đầu lên thì nghe thấy hai người rất quen thuộc đang đi vào trong tiệm. Cô nhìn chằm chằm trong chốc lát sau đó khép sách lại, bỏ lên trên giá sách rồi nói: "Chú Triệu, cháu có chút việc phải đi trước, lần sau lại tới."

Chú Triệu cũng không mở mắt, chỉ phát phát tay với cô.

Hứa Đường liếc nhìn cửa hàng đối diện thì thấy Chu Hiểm và Phương Cử đang đi vào bên trong. Cô không dám đi vào theo, sau khi suy nghĩ trong chốc lát thì rẽ vào quán internet bên cạnh quán trà sữa. Cô cũng không chơi máy tính mà đi thẳng vào nhà vệ sinh của quán internet.

Đây là nhà vệ sinh nam nữ dùng chung, Hứa Đường chờ người bên trong đi ra rồi đi vào đóng cửa lại, sau đó mở cửa sổ bên thủy ra, dùng tay chống lên bệ cửa sổ rồi dùng đầu gối trèo lên. Cô cẩn thận thò người nhìn ra phía bên ngoài. Phía dưới là một cái cống chật hẹp, bên cạnh lót một hàng gạch đỏ.

Cửa sổ rất thấp nên Hứa Đường đưa một chân qua sau đó nhảy xuống từ trên cửa sổ. Cô dẫm vào hàng gạch đỏ, ngồi xổm người xuống, chậm rãi đi đến chỗ cửa sổ của tiệm trà sữa.

Hứa Đường nín thở, cởi cặp sách xuống ôm vào trong ngực.

"..... Một nửa phòng ốc ở thị trấn Độ Hà đều ở trong tay lão Trịnh, lão chỉ cần cho thuê giá cao là có thể ngồi yên kiếm tiền nên anh Kiều rất mất hứng." Người nói chuyện chính là Phương Cử.

Chu Hiểm "Ừ" một tiếng: "Anh Kiều không phải là đối thủ của lão Trịnh."

Anh Kiều mà bọn họ nhắc tới chính là đại ca của "Thanh Long bang", thủ lĩnh của Chu Hiểm và Phương Cử còn lão Trịnh trong miệng bọn họ cũng là đại ca của một thế lực khác.

Ở trong mắt Hứa Đường "Thanh Long bang" cũng không có khác gì trò chơi nhập vai của những đứa trẻ, chuyện giỏi nhất mà đám đàn em du thủ du thực của anh Kiều kia đã làm đơn giản cũng chỉ là thu chút phí qua đường trên con đường đi ngang qua thị trấn Độ Hà, huyện Lộc Sơn này mà thôi nhưng Lão Trịnh thì lại không phải như vậy. Thế lực của ông ta chủ yếu ở huyện Lộc Sơn, thị trấn Độ Hà cũng nằm trong phạm vi đó. Anh Kiều muốn lật đổ được lão Trịnh thì có thể nói là lấy trứng chọi đá.

Phương Cử nhai mấy viên đá phát ra tiếng rắc rắc: "Lão Trịnh đã ăn thịt rồi mà nước canh thịt cũng không chịu bỏ qua, làm vậy là không có đạo đức rồi."

Chu Hiểm không nói gì, một lúc sau Hứa Đường ngửi được mùi thuốc lá cực nhạt tản ra.

Phương Cử nói tiếp: "Em thấy hiện tại chúng ta chỉ có thể ngằm ngáng chân Lão Trịnh để lão ta không được thoải mái ở thị trấn Độ Hà này. Bên Bưu Tử cũng có ý giống vậy, chúng ta có hợp tác với nhau."

Sau đó là sự im lặng, hình như là đang đợi Chu Hiểm quyết định.

Một lát sau, giọng nói trầm thấp của Chu Hiểm vang lên: "Chọn bạn khó hơn chọn đối thủ, cậu có biết không....." Trong giọng nói của Chu Hiểm mang theo một chút do dự hiếm thấy.

Khi Hứa Đường nghe thấy câu này thì lỗ tai lập tức dựng thẳng lên, vậy mà Chu Hiểm lại không nói gì nữa.

Hứa Đường còn chưa kịp thất vọng thì chuông gió ở cửa lại vang lên làm cho Hứa Đường sợ hết hồn, cô nghe thấy bằng ghế bên trong cửa sổ phát ra âm thanh nên lập tức cúi người thấp hơn, nhanh chóng chạy trốn qua bên cạnh.

Khi chạy đến bên ngoài cửa sổ của quán internet thì Hứa Đường nghe thấy một giọng nữ mềm mại vang lên, hình như là giọng của Trương Tuyết.

Hứa Đường đứng lên hít thở một hơi sau đó trèo lên cửa sổ, trở về theo đường cũ. Cô đứng lăm lét ở cửa quán Internet, nhìn trái phải một hồi sau đó đeo cặp sách lên vai chạy thật nhanh về phía nhà mình.

Bước chân của cô càng lúc càng nhanh, sau khi đi ra khỏi đường dành riêng cho người đi bộ thì mới dần dần chậm lại. Thị trấn Độ Hà chia ra làm Nam cầu và Bắc cầu, nhà Hứa Đường ở phía Nam, sau khi qua cầu, đi ngang qua một siêu thị rồi rẽ vào một ngõ hẻm là có thể nhìn thấy.

Hôm nay siêu thị bán hạ giá nên Hứa Đường bị người ta nhét cho một xấp quảng cáo, cô vừa đọc vừa đi vào trong ngõ hẻm, trong lúc lơ đãng nhìn lên thì bước chân lập tức dừng lại.

Ở dưới tàn cây bồ kết phía trước có một chiếc xe gắn máy đang đỗ lại, bên cạnh xe có một người đang đứng, miệng ngậm điều thuốc, mắt nhìn về phía cô.

Hứa Đường rất muốn nhấc chân chạy trốn thế nhưng cô lại nuốt một ngụm nước bọt, áp chế cảm giác kích động này xuống. Cô siết chặt tờ giấy quảng cáo trong tay, hơi gật đầu Chu Hiểm sau đó cúi đầu xuống, làm như không có chuyện gì tiếp tục đi vào trong hẻm.

Cô không hề biết lúc này tốc độ của chính mình càng lúc càng nhanh, thậm chí cô còn có lỗi giác may mắn rằng mình Chu Hiểm đã cách Chu Hiểm rất xa nhưng mà suy nghĩ này chỉ tồn tại trong một cái chớp mắt đến khi — quai đeo cặp sách của cô bị Chu Hiểm kéo mạnh lại, cả người không chịu được của cô lui về phía sau sau đó đụng vào lồng ngực Chu Hiểm.

Hứa Đường bị dọa sợ đến mức nín thở, cả người cứng còng, da đầu tê dại.

Chu Hiểm cho tay vào trong túi đồng phục, móc một đồ vật ra đưa đến trước cô, môi anh dán chặt vào vành tai cô: “Hứa Hải đường, lá gan em đúng là không nhỏ.”

Hứa Đường tròn to hai mắt, nhìn kẹp tóc trong lòng bàn tay Chu Hiểm.

“Nói đi.” Cánh tay Chu Hiểm càng siết chặt hơn, nhìn từ một góc độ khác thì giống như anh đang ôm thật chặt Hứa Đường từ sau lưng.

Hứa Đường cũng biết là không thể nào thoát được, lúc ban đầu rất hoảng sợ nhưng giờ phút này lại rất trấn định “Đúng là tôi có nghe trộm các anh nói chuyện.”

“Em nghe thấy cái gì?” Bàn tay Chu Hiểm dời lên trên, ngón cái như vô ý chạm vào động mạch ở cổ cô.

Hô hấp của Hứa Đường hơi chậm lại, bàn tay siết chặt nhưng giọng nói lại rất tỉnh táo, không có một chút nào run rẩy: “Tôi không nghe thấy được gì cả.”

Đột nhiên hai người trở nên im lặng, một lúc lâu sau Chu Hiểm mới buông lỏng tay ra. Hứa Đường lập tức bước lên một bước thoát khỏi khống chế của anh sau đó xoay người lại ngẩng đầu nhìn Chu Hiểm: “Anh còn thiếu tôi tiền.”

Chu Hiểm im lặng mấy giây rồi nói: “Hứa Hải đường, lá gan của em thật sự không nhỏ đâu.”

Hứa Đường nhìn chằm chằm anh: “Tửu lượng của tôi cũng không kém.”

Chu Hiểm nhìn cô, ánh mắt vẫn bình thản giống như thường ngày nhưng lại có thêm sự thăm dò sâu xa. Giờ phút này Hứa Đường đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cô để mặc anh nhìn, không né tránh chút nào.

Cuối cùng Chu Hiểm thu hồi ánh mắt lại, anh không nói gì cả mà quay người ngồi lên mô tô sau đó chạy xe ra ngoài ngõ hẻm.

Hứa Đường nhìn tàn thuốc vẫn còn cháy nằm dưới cây bồ kết, khóe miệng hơi nhếch lên thành nụ cười khê.

Từ sau lần đó, trong một khoảng thời gian rất dài Hứa Đường không nhìn thấy Chu Hiểm. Hình như rốt cuộc những nữ sinh “mốt” trong trường học kia cũng nhớ tới là phải hưởng ứng lời kêu gọi thi tốt nghiệp trung học nên mới thu lại bớt sự phóng túng, ăn chơi của mình.

Tháng ngày vô vị nhanh chóng trôi qua, rất nhanh Hứa Đường đã phải nghênh đón kì thi trọng nhất trong đời mình.

Kỳ thi này cũng không khác gì những ngày bình thường, sau khi thi xong là thời gian chờ kết quả, lúc này Hứa Đường trở về nhà bà ngoại một chuyến, khi trở về nhà thì Tưởng Hòa Hoa và Hứa Dương đã bắt đầu tiến vào giai đoạn ôn tập cuối kỳ.

Hứa Đường chán đến chết nên bắt đầu suy nghĩ tới chuyện tìm việc. Cô khảo sát ở bên ngoài cả ngày, lúc về cả người đã bốc mùi hôi chua, sau khi cô về nhà tắm rửa sạch sẽ thì mặt trời ở phía tây cũng chỉ còn lại một mảnh nhỏ nhỏ. Cô mang theo thùng nhựa đến cửa sau xách nước, lúc vừa mới mở cửa thì đột nhiên nghe thấy trong ngõ hẻm chật hẹp vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Hứa Đường tập trung nhìn thật kỹ thì thấy một bóng người cao lớn đang chạy như bay về phía bên này, cô chưa kịp mở miệng thì trong nháy mắt, bóng dáng kia đã chạy tới trước mặt cô, anh ta gạt cô qua bên chui vào khe cửa sau đó tiện tay kéo cô vào trong, đóng thật chặt cửa lại.

Trong tay Hứa Đường còn cầm thùng nhựa, cánh tay lại bị Chu Hiểm nắm chặt, hơi thở hỗn hển ầm ập của anh phun lên khuôn mặt vừa mới tắm xong còn mang theo hơi nước của cô.

Ở phía ngoài cửa, một loạt tiếng bước chân nhón nháo đang dần dần tới gần, ngay sau đó lại dần dần cách xa.

Lúc ở phía xa truyền đến tiếng chó sủa thì Chu Hiểm mới buông tay cô ra, thân thể nặng nề dựa vào cửa. Giờ phút này Hứa Đường ngửi được mùi giống như gỉ sắt, trong lòng cô hoảng hốt nên vội vàng bước tới xem xét thì thấy trên cánh tay trái của Chu Hiểm đang quấn chặt nửa cái áo sơ mi đen.

Hô hấp của Hứa Đường hơi chậm lại, cô không khỏi vươn tay ra nhưng Chu Hiểm gạt tay cô, anh cởi áo sơ mi ra, tiện tay ném vào thùng nhựa rồi nói: “Tìm bác sĩ tới đây.”

Ngay khi nửa cái áo sơ mi đó rơi vào trong thùng nước thì thùng nước lập tức bị nhuộm đỏ, lúc Hứa Đường nhìn thấy thì sợ hết hồn hết vía sau đó cô lại nhìn cánh tay Chu Hiểm, chỉ có một vết thương, da thịt cũng bị hở ra

Cô không kịp nghĩ nhiều mà đỡ Chu Hiểm đến phòng của mình rồi bảo anh ngồi xuống sau đó kéo một ngăn kéo ra, lấy tiền cầm chặt trong tay rồi chạy thật nhanh ra ngoài tìm bác sĩ.

4. Chương 4: Độ Hà (04)

Edit: windchime

Beta: Phương Phan

Bà nội của Hứa Đường vì việc cha Hứa Đường qua đời mà sầu lo thành bệnh, thời gian cuối cùng trước khi mất luôn nằm trên giường bệnh, suốt thời gian ấy đều do bác sĩ Vưu ở trên thị trấn giúp đỡ khám bệnh.

Lúc Hứa Đường đưa bác sĩ Vưu vào trong nhà, Chu Hiểm đang ngồi ở bên giường cầm đầu hút thuốc lá.

Bác sĩ Vưu nhìn thấy vết thương trên cánh tay hắn thì kinh ngạc một chút, nhưng cũng không hỏi nhiều, cầm lấy hòm thuốc liền bắt đầu khử trùng bôi thuốc.

Hứa Đường cũng không nhàn rỗi, mang quạt điện từ phòng khách vào, lại rót cho bác sĩ Vưu chén trà lạnh.

Bác sĩ Vưu hướng dẫn để Hứa Đường giúp một tay, rất nhanh đã xử lý sạch sẽ miệng vết thương trên cánh tay Chu Hiểm, bôi thuốc lên, cột chắc bằng vải.

“Không được ăn những thức ăn gây dị ứng (những thức ăn dễ kích thích mụn nhọt hoặc có thể làm cho bệnh cũ tái phát như thịt dê, cừu, tôm.), không được để thấm nước,” bác sĩ Vưu cầm lấy một tờ giấy soạn soạn viết xuống mấy dòng chữ, “Tiểu Hứa, cháu cứ dựa theo tờ đơn này để đi mua thuốc, giờ đang là khoảng thời gian trời trở nóng, thuốc tiêu viêm phải được uống đúng giờ.”

Hứa Đường gật đầu liên tục, nhận lấy tờ đơn thì liếc mắt nhìn rồi cất vào trong túi quần.

“Chú đi đây, hai ngày sau sẽ đến đổi thuốc.”

Suốt khoảng thời gian băng bó Chu Hiểm vẫn không nói một lời, nghe bác sĩ Vưu nói như vậy đột nhiên mở miệng, “Không cần đâu.”

Bác sĩ Vưu ngẩn ra, nhìn về phía Hứa Đường.

Hứa Đường nhìn Chu Hiểm một cái, chuyển sang nhìn bác sĩ Vưu, cười nói: “Trời rất nóng, chú tới đây một chuyến cũng phiền toái, chỉ là việc đổi thuốc thôi, nếu không chú hãy nói cho cháu những lưu ý quan trọng rồi cháu tự làm được không?”

Bác sĩ Vưu là người phóng khoáng, nghe Hứa Đường nói như vậy tự nhiên hiểu được, liền để lại thuốc nước với băng gạc và một số dụng cụ, dặn dò mấy việc cần chú ý.

Hứa Đường cố gắng ghi nhớ tất cả, sau đó đưa bác sĩ Vưu ra cửa.

Khi hai bóng người đi về phía cửa chính, Chu Hiểm đưa tay sờ hộp thuốc lá, đang đưa thuốc lên miệng, chợt nghe thấy ở bên ngoài có tiếng nói nhỏ của Hứa Đường: “...Một bà con xa, đi chệch hướng, bây giờ muốn rửa tay gác kiếm, phía trên lại không đồng ý...”

“Khó trách.” giọng nói của bác sĩ Vưu cũng là chợt hiểu ra, “Chỉ là các cháu vẫn nên cẩn thận một chút, nhờ không được thì hãy liên lạc với cảnh sát...”

Chu Hiểm nhìn chiếc quạt điện đang chuyển động trước mặt, không khỏi cười một tiếng.

Tiếng người dần xa, chỉ còn tiếng hàng cây xào xạc.

Ước chừng qua hai mươi phút, bên ngoài lại xuất hiện tiếng bước chân. Website đăng truyện chính thức: Hứa Đường cầm một túi nylon trở lại, nhìn Chu Hiểm một cái, cũng không nói chuyện, ngồi vào trước bàn đọc sách lấy tờ hướng dẫn từ trong túi ra cẩn thận xem xét.

Tóc cô mới gội lúc này giờ đã khô, sợi tóc thấm mồ hôi dính trên má và cằm cổ. Trên chóp mũi cô cũng có mồ hôi, mặt bị nhiệt độ cao làm ửng hồng.

“Hứa Hải Đường, em có nóng không?” Trong nhà có hai cái quạt điện đều quay về phía Chu Hiểm.

“Không nóng.” Hứa Đường đáp mà không ngẩng đầu lên.

Chu Hiểm nhìn cô một lát, chuyển hướng chiếc quạt trước mặt về phía cô.

Động tác của Hứa Đường khựng lại một chút nhưng mắt vẫn tiếp tục nghiên cứu tờ hướng dẫn.

Sau một lúc lâu, Chu Hiểm nói, “Tôi muốn ở lại chỗ em vài ngày.”

Hứa Đường không hề kinh ngạc, nhàn nhạt trả lời, “Một ngày 50.”

“Nợ đã.”

Hứa Đường trừng mắt, cầm lấy giấy bút từ trên bàn, soạn soạn viết mấy dòng chữ, sau đó đưa cho Chu Hiểm, “Anh ký tên vào đi.”

Chu Hiểm nhìn lướt qua nội dung trên giấy, chữ viết tinh tế thanh tú, “In dấu tay đi.”

Hứa Đường suy nghĩ một chút, đi mở ngăn kéo, lục lọi nửa ngày, vậy mà thật sự xuất hiện nửa hộp mực đóng dấu còn chưa dùng hết. Hứa Đường ấn mạnh xuống, hơi khô nhưng vẫn có thể dùng được.

Cô cố chấp đưa hộp mực đến trước mặt Chu Hiểm, chờ anh giơ ngón cái ra.

Chu Hiểm không hề nhúc nhích.

Cô lại đẩy hộp mực lên trước một chút.

Chu Hiểm vẫn không chuyển động.

Hứa Đường ngẩng đầu nhìn anh, đưa tay kéo lấy tay anh, cầm ngón cái, ấn vào trong hộp mực đóng dấu, rồi đưa sang nhấn một cái trên giấy.

Làm xong, đang dự định buông tay thì Chu Hiểm bỗng nắm chặt mấy ngón tay của cô.

Trái tim Hứa Đường chợt giật thót, giây một chút vẫn không thoát được. Bàn tay Chu Hiểm rất nóng, lòng bàn tay thô nhám, mang theo vết chai. Anh chỉ mặc một cái áo ba lỗ màu đen, lộ ra bắp thịt căng đầy trên cánh tay. WindchimeLqD Long mày rõ ràng, mũi cao anh tuấn, khóe miệng chứa đựng nụ cười như có như không, giọng nói mang theo mấy phần hài hước, “Hứa Hải Đường, em có muốn làm bạn gái của tôi không?”

Hứa Đường nhanh chóng lắc đầu, “Không muốn.”

Ánh mắt Chu Hiểm dừng lại, nhìn chằm chằm vào Hứa Đường.

Khoảng cách giữa hai người có chút gần, Hứa Đường có thể cảm giác được nhiệt độ từ trên cơ thể của Chu Hiểm phát ra do nóng, trong nháy mắt quạt điện lại chẳng khác gì vật để trang trí.

Hứa Đường cảm thấy hô hấp khó khăn, một cái tay khác bên người lặng lẽ nắm chặt lại.

Không biết qua bao lâu, Chu Hiểm buông cô ra, ý điều tra trong mắt biến mất, cất tiếng nói một cách bình tĩnh, “Không nên có suy nghĩ báo cảnh sát.”

Hứa Đường thầm thở phào nhẹ nhõm, “Tôi sẽ không báo cảnh sát.” dừng một chút, lại giải thích một câu, “Anh còn nợ tôi tiền.”

Chu Hiểm nhú mày, nhẹ cười một tiếng, “Ngu ngốc.”

Hứa Đường hơi ngẩn ra. Cô cho rằng người như Chu Hiểm nhất định không biết cười. Cô có thể cảm giác được rằng hình như lúc này tâm tình của Chu Hiểm đang rất tốt, mặc dù không rõ vì sao.

Cô nghĩ, thật sự là một quái nhân, cánh tay bị chặt thành như vậy rồi, còn có thể vui mừng như thế.

Ngồi một lát, Hứa Đường chợt nhớ tới việc chưa dọn dẹp chậu máu sau nhà, lập tức đứng lên. Đi tới cửa phòng ngủ, lại ngừng bước chân, xoay người nhìn Chu Hiểm, “Lát nữa anh hãy uy hiếp mẹ tôi.”

Chu Hiểm không hiểu.

“Anh hãy uy hiếp bà ấy, nếu không, khi bà ấy muốn đi báo cảnh sát, tôi sẽ không ngăn được.” Hứa Đường dừng lại một chút, rồi nói, “Nhưng mà anh không thể uy hiếp quá ác, lá gan của bà ấy tương đối nhỏ.”

Chu Hiểm không nói gì, yên lặng nhìn cô, ánh mắt tối dần.

Hứa Đường thu lại ánh mắt, xoay người đi.

—

Mẹ Hứa tan việc trở về nhà, tự nhiên bị vị ôn thần mới xuất hiện trong nhà dọa sợ hết hồn. Chu Hiểm chưa nói ra bất cứ lời uy hiếp gì, nhưng an vị ở trong phòng khách không nói một lời thế kia đã đủ dọa người.

Mẹ Hứa cân nhắc hồi lâu, rốt cuộc lựa chọn nén giận, bà nắm lấy tay áo của Hứa Đường, lôi cô vào phòng bếp.

“Người này từ đâu tới?”

Hứa Đường nói thật.

“Sao con lại để hắn ta vào đây?” Mẹ Hứa nhăn mày tức giận.

“Để cho anh ta bị người chém chết ở cửa ra vào còn phiền toái hơn,” Hứa Đường giải thích, giọng nói nhỏ dần, “Hơn nữa có thể có được một món nợ ân tình của anh ta...”

Hứa mẫu xem thường, hừ lạnh một tiếng, “Loại côn đồ này, biết cái gì nhân tình hay không nhân tình chứ.”

Hứa Đường cúi đầu, “Nhưng bây giờ cũng không còn biện pháp khác.”

“Con nói với thằng đó, để hắn đi đi, đừng để người khác thấy lại nói này nói nọ.”

“Anh ta sẽ không ra ngoài, bên ngoài còn có người đang tìm anh ta.”

Mẹ Hứa cả kinh, “Tìm thằng đó làm gì?”

Hứa Đường có chút hối hận vì lỡ lảm mồm một câu, giờ phút này cũng không biết phải giải thích như thế nào, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu.

“Sẽ có người làm phiền chúng ta sao?”

“Không biết, không ai biết anh ta đang ở nơi này.”

Mẹ Hứa vẫn nghi ngờ lo lắng, Hứa Đường an ủi mấy câu, trong lòng có chút cảm giác khó chịu.

Lúc nấu cơm, mẹ Hứa vẫn cảm giác không thể thích ứng nên xuống tay với đồng dao thớt có phần mạnh mẽ.

Hứa Đường ngồi ở cửa phòng bếp giúp nhặt rau, trong lòng cảm thấy không thể làm gì, mỗi một lần trong phòng bếp vang lên âm thanh, cô đều không nhịn được liếc nhìn về phía Chu Hiểm. Dieendaanleequuydonn Chu Hiểm ngồi yên trên ghế sofa, vẻ mặt lạnh nhạt, thật giống như không nghe thấy gì.

Nửa giờ sau, trời hoàn toàn tối, Hứa Dương mang thời tiết nóng đi vào. Cậu trông thấy người đang ngồi trên ghế sa lon, lập tức dừng lại, “Chị, cuối cùng chị cũng có tình yêu tình báo rồi hả?”

Tiếng cắt thức ăn trong phòng bếp chợt ngừng một chút, sau đó lại vang lên, còn vang hơn lúc trước.

Hứa Đường lúng túng giới thiệu, “Hứa Dương, đây là Chu...”

“Chu Hiểm?” Hứa Dương đã nhận ra.

Chu Hiểm nâng mắt, coi như là đáp lại.

Lúc ăn cơm chiều, mẹ Hứa bưng thức ăn lên rồi liền chui trở về phòng bếp.

Chu Hiểm ngồi ở trên bàn, liếc mắt về cửa phòng bếp, lại thu mắt về, cầm chén dưa lên lẳng lặng ăn cơm.

Hứa Dương vừa ở bên gấp thức ăn vừa liếc mắt nhìn Chu Hiểm, Hứa Đường chịu không được, ở dưới bàn nhẹ nhàng đá Hứa Dương.

Hứa Dương lập tức thu lại ánh mắt, vùi đầu bới cơm.

Tay trái Chu Hiểm bị băng bó, hành động không tiện, ăn vô cùng chậm. Hứa Đường ăn xong một chén cơm, nhìn sang chén anh thấy chỉ mới với đi một nửa.

Hứa Đường lại múc nửa chén cơm, thông thả ăn tiếp. Hứa Dương ăn xong hai chén cơm, dọn gọn bát đĩa đi tắm, lúc tắm xong ra ngoài nhìn thấy hai người vẫn còn ở trên bàn, kinh ngạc nói: “Sao hôm nay chị lại ra vẻ nhỏ nhả như thế?”

Tại Hứa Đường nóng lên, tăng nhanh tốc độ ăn cơm, “Đã làm bài tập của em xong chưa?”

“Đã làm xong từ lúc còn ở trường.”

Tay cầm dưa của Hứa Đường dừng một chút, “Hứa Dương, em ngủ trong phòng khách có được không?”

Hứa Dương liếc Chu Hiểm một cái, “Được.”

“Vậy em sắp xếp lại phòng em một chút, chị ăn xong rồi sẽ giúp em trải giường.”

Hứa Dương gật đầu đi tới phòng ngủ.

Chu Hiểm vẫn là không nhanh không chậm gấp thức ăn, “Hứa Hải Đường, tôi ngủ phòng em.”

“Tại sao?”

Chu Hiểm ngẩng đầu nhìn cô, phun ra một chữ: “Lớn.”

Cuối cùng Chu Hiểm ngủ ở phòng của Hứa Đường, Hứa Đường ngủ ở phòng của Hứa Dương, Hứa Dương lại nằm dưới nền trong phòng cậu – Hứa Đường cân nhắc liên tục, cảm thấy để cho mẹ Hứa nhìn thấy đứa con nhà mình ngủ trên đất ở phòng khách, trong lòng sẽ càng thêm không thoải mái.

Trong nhà nhiều hơn một người, lại còn là người như vậy, cho dù ai cũng có chút không quen. Website đăng truyện chính thức: Hứa Đường chọn giường, Hứa Dương lúc ngủ mơ hồ đi tiểu đêm không cẩn thận đung vào tủ quần áo.

Chỉ riêng Chu Hiểm, hình như cũng không tệ lắm.

Mẹ Hứa ở đi làm ở trạm hành khách (nghiep vụ vận chuyển hành khách trong ngành giao thông vận tải) trong trấn Độ Hà, sáu giờ sáng liền ra khỏi cửa. Hứa Dương muốn đến lớp tự học sớm, sáu giờ rưỡi cũng đến trường.

Hứa Đường đã quen dậy sớm, bây giờ mặc dù đã là nghỉ hè, vẫn bảy giờ rưỡi đã rời giường.

Sau khi cô thức dậy vẫn trông thấy cửa phòng của mình khép chặt, chần chờ một lúc vẫn không gõ cửa. Tự mình xới chén cháo khoai lang ăn xong thì sắp xếp chăn màn cho Hứa Dương rồi lại bắt đầu làm việc.

Viết chữ vẽ tranh một lúc, chợt nghe thấy tiếng mở cửa phòng ngủ, Hứa Đường quay đầu nhìn ra ngoài cửa, vừa lúc nhìn thấy Chu Hiểm chỉ mặc một cái quần lót đi về phía nhà vệ sinh. Hứa Đường vội vàng thu lại ánh mắt.

Cô ngồi một lát rồi đứng dậy mở tủ quần áo của Hứa Dương, tìm kiếm trong chốc lát đã tìm được một cái áo phông lớn,

Lại tìm thêm một cái quần cộc to, đặt lên trên giường Chu Hiểm. Hứa Dương lớn lên cũng khá cao lớn, Chu Hiểm cũng có thể mặc tạm đồ của cậu.

Nhân lúc Chu Hiểm rửa mặt, Hứa Đường lại đi vào phòng bếp múc một chén cháo to ra ngoài, đặt ở trên bàn ăn.

Hứa Đường trở lại phòng của Hứa Dương, sau một lúc lâu, nghe thấy tiếng mở cửa nhà vệ sinh.

5. Chương 5: Độ Hà (05)

Edit: Nhật Dương

Hứa Đường lại tập trung tinh thần vào kế hoạch, không tiếp tục chú ý tới động tĩnh của Chu Hiểm. Không biết bao lâu, Hứa Đường chợt nghe thấy Chu Hiểm bắt đầu gọi điện thoại, tay cầm bút của cô không khỏi dừng lại.

Giọng Chu Hiểm nói chuyện không lớn, Hứa Đường dựa vào giọng điệu của anh thì nghe ra đối tượng trò chuyện là Phương Cử. Anh vừa húp cháo vừa nói điện thoại, thỉnh thoảng còn hàm hồ đáp lại một tiếng. Lúc gọi điện thoại xong thì anh cũng ăn xong chén cháo.

Hứa Đường đặt bút xuống, đứng dậy đi ra phòng khách. Chu Hiểm ngồi trước bàn ăn, mặc quần áo cô đặt lên giường vào. Trên chiếc áo T-shirt của Hứa Dương có mấy dòng chữ, viết là “Mọi thứ ở trên đời, như sương mai ánh chớp, như bọt bóng mộng mơ, hãy suy ngẫm lại xem.” Hai năm trước Hứa Dương đặc biệt thích những câu nói thần bí gì đó, cũng mua không ít món tương tự.

Hứa Đường nhìn Chu Hiểm một cái, nghĩ thầm anh mặc áo sơ mi như vậy ngược lại giống như một thanh niên bình thường.

Cô đi tới cạnh bàn dọn dẹp chén đĩa, nhìn thấy Chu Hiểm đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, thu hồi tầm mắt giống như vô ý hỏi: “Sao anh lại bị thương?”

Chu Hiểm cất điện thoại di động rồi giương mắt nhìn cô: “Muốn biết?”

Hứa Đường khẽ há miệng, không lên tiếng.

“Tốt nhất là em đừng biết.”

Hứa Đường cúi đầu yên lặng cầm chén đưa lên.

Sau khi cô rửa chén xong thì trở về phòng Hứa Dương, một lát sau nghe thấy Chu Hiểm đi tới. Cô làm bộ không nghe thấy nhưng tay viết chữ lại ngừng một chút.

Chu Hiểm đi tới cạnh cô, trực tiếp kéo ghế ngồi xuống.

Hứa Đường chợt cảm thấy hô hấp trở nên mỏng manh, trên người Chu Hiểm lộ ra cảm giác áp bách không thể xem nhẹ.

Chu Hiểm châm điều thuốc, đưa tay lấy đi trang giấy trước mặt Hứa Đường. Hứa Đường theo bản năng ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước.

Chu Hiểm ngậm điều thuốc nhìn lướt qua dòng chữ cô viết trên giấy: “Vị trí không tốt.”

Hứa Đường cố gắng để cho mình không có vẻ tò mò nhưng ánh mắt lại không chút nào che giấu được.

Chu Hiểm nhếch môi nói: “Học sinh nghỉ hè, không ai đi quanh trường học. Không bằng đặt ở gần đầu cầu, nhiều người qua lại.”

Hứa Đường nhìn Chu Hiểm vẽ vài nét trên giấy đã vẽ ra bản đồ, không khỏi gật đầu. Khóe mắt liếc thấy Chu Hiểm đang đánh giá cô, lập tức điều chỉnh nét mặt.

“Xe từ phía Bắc huyện Lộc Sơn tới đây, đặt ở cầu Bắc tốt hơn cầu Nam.” Chu Hiểm vẽ một vòng tròn trên tấm bản đồ thô sơ.

Hứa Đường yên lặng suy nghĩ trong chốc lát rồi ngược mắt nhìn anh: “Anh có thu phí bảo kê tôi không?”

Chu Hiểm có chút buồn cười, hít một hơi thuốc rồi chậm rãi phun ra: “Để cho tôi không thu cũng được.”

“Điều kiện gì?”

Chu Hiểm nhìn cô: “Làm bạn gái tôi.”

Hứa Đường ngẩn ra rồi lập tức lắc đầu nói: “Anh có bạn gái.”

Chu Hiểm cười một tiếng, hình như theo như lời cô thì vấn đề này không quan trọng chút nào.

Hứa Đường không khỏi thẳng thắt lưng: “Anh thu phí bảo kê theo tháng hay thu theo ngày?”

Chu Hiểm hơi nheo mắt, yên lặng mấy giây: “Hứa Hải Đường, cái này không có ý nghĩa.”

Giọng nói anh không có nhiều biến hóa nhưng ánh mắt lại lạnh hơn vừa rồi mấy phần, cảm giác uy hiếp giống như hóa thành lưỡi dao kề sát cổ, Hứa Đường không khỏi âm thầm nuốt nước miếng: “Tôi không hiểu ý của anh.”

Chu Hiểm không lên tiếng, khói từ giữa ngón từ từ bay lên, sau một lúc lâu anh thu ánh mắt đứng lên vừa đi ra ngoài vừa lấy điện thoại di động ra gọi điện.

Hứa Đường thở ra một hơi thật dài, nhìn trang giấy trên bàn, ngón tay nhẹ nhàng dè lên.

Sau khi Chu Hiểm gọi xong thì đứng ở cửa kêu Hứa Đường: “Hứa Hải Đường, giúp tôi đi lấy ít đồ.”

Hứa Đường sững sốt một chút rồi lập tức gật đầu.

Sau khi Chu Hiểm nói rõ vị trí cho cô, Hứa Đường đeo chiếc túi xách to màu đen mà Hứa Dương đã bỏ đi ra cửa.

Bên ngoài ánh nắng hừng hực, thần kinh Hứa Đường buộc chặt, đi qua cầu rồi đi về hướng đông. Giờ đang là lúc chợ sáng đông đúc, trên đường nhốn nháo, Hứa Đường theo như lời Chu Hiểm nói, quẹo vào một tiệm thuốc, mới vừa vào cửa đã nhìn thấy Phương Cử đứng ở sau rèm ngoắc cô.

Ông chủ tiệm thuốc gật gật đầu, Hứa Đường lập tức đi tới. Phương Cử nhét một túi ny lon màu đen đã chuẩn bị từ sớm vào trong chiếc túi xách cho Hứa Đường rồi cẩn thận kéo khóa lại, “Hứa tiểu thư, làm phiền cô chăm sóc anh Hiểm rồi.”

“Gọi tôi Hứa Đường là được rồi.”

Phương Cử cười cười: “Có lúc anh ấy hay thiếu kiên nhẫn, mong Hứa tiểu thư cô khoan dung. Chờ vết thương của anh Hiểm tốt lên, chúng tôi nhất định sẽ hậu tạ.”

Hứa Đường bĩu môi, nghĩ thầm, cũng đã làm hai tờ biên lai tạm rồi.

“Sao Chu Hiểm lại bị thương?”

Phương Cử gãi gãi đầu.

Hứa Đường đánh bạo suy đoán một câu: “Có phải người của lão Trịnh hay không?”

Phương Cử thoáng ngẩn ngơ rồi lập tức nói: “Hứa tiểu thư cô đừng dính vào, lần này anh Hiểm cũng là bất đắc dĩ.”

Hứa Đường gật đầu nói: “Vậy tôi đi về.”

“Đợi chút” Phương Cử thò tay vào trong túi lấy một món đồ ra đưa cho Hứa Đường: “Anh Hiểm dặn em mua, không biết Hứa tiểu thư cô có thích hay không. Nếu cô không thích thì chờ thêm mấy ngày nữa anh Hiểm trở lại, anh ấy sẽ mua giúp cô.”

Đó là một chiếc điện thoại mới, Hứa Đường không biết về điện thoại cũng không biết về nhãn hiệu, chỉ đơn giản là nhìn kiểu dáng của điện thoại, ngược lại rất xinh xắn.

“Tôi không thể nhận.”

“Cô nhận đi, nếu không thích thì trả lại cho anh Hiểm là được.”

Hứa Đường biết Phương Cử chỉ dựa theo mệnh lệnh mà làm việc, cũng không làm khó anh ta, nhận lấy mở mục danh bạ ra liếc mắt nhìn, bên trong chứa hai tên.

Hứa Đường đeo đồ rời khỏi tiệm thuốc, dọc đường đi về mặt tự nhiên, đi dạo mấy quầy hàng cuối cùng mới về đến nhà. Cô móc chìa khóa ra mở cửa, liếc mắt nhìn vào trong phòng ngủ, Chu Hiểm đang đứng ngâm đầu thuốc, sau lưng anh là tủ treo quần áo còn chưa kịp đóng kỹ.

Hứa Đường ngẩn ra: “Anh đang tìm cái gì?”

Chu Hiểm không lên tiếng.

Hứa Đường kiểm chế kích động mà nhìn chằm chằm hoa trên ban công, nhàn nhạt nói: “Đã ném rồi.”

Chu Hiểm vẫn không lên tiếng, ngồi trở lại trên giường: “Đưa đồ cho tôi.” Giọng điệu anh bình thản, Hứa Đường cũng không biết anh có tin lời cô nói hay không.

Chu Hiểm lấy một chiếc điện thoại di động từ trong túi xách màu đen ra rồi giương mắt nhìn Hứa Đường ý bảo cô đi ra ngoài.

Hứa Đường đi ra cửa, đi ra được hai bước thì quay đầu lại hỏi anh: “Cơm trưa muốn ăn gì.”

Chu Hiểm cúi đầu quay số điện thoại: “Tùy ý.”

Hứa Đường đi ra khỏi phòng ngủ còn thuận tay đóng cửa lại.

Chu Hiểm liếc mắt nhìn rồi chuyên tâm nói chuyện điện thoại: “Anh Kiều, là em.”

Trong điện thoại nhao nhao âm ỉ, anh Kiều hét lên một tiếng, bên kia lập tức yên tĩnh, “Anh nghe thẳng Phương nói chuyện đó rồi, khi nào thì cậu chọc phải người của lão Trịnh?”

“Em đoán bọn họ cho là em đã nhìn thấy gì đó.” Chu Hiểm nhỏ giọng nói.

Anh Kiều yên lặng mấy giây: “Cậu nói là.....”

“Ừ” Chu Hiểm dập tắt đèn thuốc, “Chỉ sợ là thật.”

Anh Kiều mắng một câu: “Lá gan thật lớn.”

Hai người lại trò chuyện mấy câu, anh Kiều dẫn Chu Hiểm trước tiên cứ ở trong nhà Hứa Đường đợi, chờ anh ta tiếp ứng.

Chu Hiểm cúp máy, thay quần áo của anh rồi đứng dậy chậm rãi đi tới phòng khách.

Anh nhìn vào trong phòng bếp, không nhìn thấy người, lại chậm rãi dậm chân bước đến phòng Hứa Dương, vẫn không có ai.

Trong phòng Hứa Dương có một ban công, Chu Hiểm mở cửa đi ra ngoài, trông thấy một đồng lớn đồ gỗ ngang, trên một giá gỗ nhỏ đặt một hộp giày, bên trong có một cái tạ tay đã rỉ sắt.

Tay phải Chu Hiểm xách lên ước chừng, xem như vừa tay, sau đó ngồi trước bàn đọc sách vừa nâng tạ tay vừa nhìn hóa đơn nhập hàng của Hứa Đường.

Anh nhìn thêm vài lần, tính thay đổi số lượng nhưng nhìn nét chữ thanh tú của Hứa Đường, suy nghĩ một chút vẫn từ bỏ.

Nửa tiếng sau, ngoài cửa chính truyền tới tiếng động, Hứa Đường xách mấy túi ny lon tiến vào.

Sau khi Hứa Đường vào cửa thì nhìn vào trong phòng ngủ của mình, không nhìn thấy người, lại nhìn vào phòng ngủ Hứa Dương. Liếc đến bóng dáng người nọ, lại lập tức dời ánh mắt đi, đi tới phòng bếp.

Từ lúc cô vào cửa Chu Hiểm vẫn nhìn cô, thu hết tất cả biểu tình của cô vào mắt.

Cô gái nhỏ này nhìn nhu nhu nhược nhược giống như món đậu mầm, mặc chiếc váy hoa nhỏ nhưng lại lộ ra mấy phần diễm đạm đáng yêu.

Người này nhìn giống như con thỏ vô hại nhưng nói không chừng lúc cần người còn hung ác hơn chó.

Chu Hiểm để tạ tay xuống từ từ đi tới phòng bếp, Hứa Đường đang rửa anh đào dưới vòi nước, bàn tay trắng nõn nắm một vốc đỗ tươi, cảnh tượng này có mấy phần kiều diễm.

Chu Hiểm chậm rãi đi tới, tay phải chống lên bàn rồi cúi đầu nhìn cô, “Đút tôi một trái.”

“Chính anh lấy.”

“Tay không rảnh.”

Hứa Đường trừng mắt liếc nhìn tay phải của anh, Chu Hiểm lù lù bất động.

Hứa Đường không muốn để ý tới anh, cứ rửa anh đào. Cô rửa, Chu Hiểm lại nhìn cô chăm chăm, bản chất ánh mắt đó khiến Hứa Đường như có gai sau lưng.

Cuối cùng cô nhịn không được lấy một quả anh đào, đút tới miệng Chu Hiểm.

Chu Hiểm lập tức cắn ngón tay cô, Hứa Đường rút ngón tay lại nhưng trong nháy mắt chạm đến môi Chu Hiểm.

Cô như bị điện giật, lập tức rút tay về, tiếp tục rửa sạch anh đào. Nhưng ngâm nước lạnh một lúc lâu, cảm xúc khác thường ấy vẫn mãi chưa tan đi.

6. Chương 6: Độ Hà (06)

Buổi trưa Hứa Dương và mẹ Hứa đều không về nhà ăn cơm, trong nhà chỉ có hai người Hứa Đường và Chu Hiểm.

Hứa Đường bưng món ăn lên, dọn bát đĩa xong gọi về phía phòng ngủ một tiếng, Chu Hiểm bước ra ngoài ngồi bên cạnh bàn, cầm đĩa lên lại dừng lại một chút: “Bọn họ không trở lại?”

Hứa Đường gật đầu.

Chu Hiểm gấp một đĩa đồ ăn, lại hỏi: “Không thấy ba em?”

Tay bới cơm của Hứa Đường hơi ngừng một chút: “Ông ấy qua đời rồi.”

Chu Hiểm giương mắt nhìn cô cụp mắt, không nói gì, gấp một đĩa thức ăn, vùi đầu ăn cơm.

Hứa Đường chuyển hướng giương mắt nhìn tấm hình lớn phía sau TV, đó là lúc cô học lớp mười, bà nội còn khoẻ mạnh, cha khoẻ mạnh, người một nhà ngồi trong sân, hướng về ống kính, tấm ảnh gia đình chính tề duy nhất. Tuy nói ngày trôi qua không đầy đủ, nhưng thắng ở chỗ hạnh phúc. Sau đó cha Hứa Đường qua đời, bà nội tuổi trẻ tang chồng tuổi già tang con, trải qua đả kích này nhiễm bệnh nặng rồi qua đời.

Chu Hiểm nhìn theo ánh mắt Hứa Đường, hạ đĩa, đưa tay nhẹ nhàng vỗ ót Hứa Đường: “Hứa Hải Đường, ăn cơm.”

Suy nghĩ của Hứa Đường bị cắt đứt, bàn tay sau ót ấm áp có lực, ngược lại như an ủi không tiếng động. Hứa Đường thu mắt, cầm đĩa lên.

Chu Hiểm lúc này mới thu tay về.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Chu Hiểm vòng vo trong phòng, thật sự không có việc làm, bắt Hứa Đường đánh bài với anh. Hứa Đường có thói quen ngủ trưa, lúc này nằm trên băng ghế buồn ngủ, không muốn quan tâm anh chút nào.

Chu Hiểm lại gọi một tiếng, Hứa Đường vẫn không trả lời.

Anh ngậm điều thuốc đến trước mặt Hứa Đường: “Hứa Hải Đường.”

Hứa Đường nhắm chặt hai mắt. Chu Hiểm híp híp mắt, cúi mặt sát mặt Hứa Đường: “Không đứng lên?”

Mí mắt Hứa Đường khẽ động, vẫn không mở mắt.

Chu Hiểm ngoắc ngoắc môi, chậm rãi phun một vòng khói lên mặt Hứa Đường. Hứa Đường sặc đến lập tức mở mắt trừng anh: “Làm gì?”

“Đánh bài với tôi.”

“Hai người đánh như thế nào?”

“Hai người có cách của hai người.”

Hứa Đường bắt đắc dĩ, cuối cùng vẫn bắt đắc dĩ đi tìm bộ bài. Cô cắt mấy miếng dưa hấu ra ngoài, ngồi bên cạnh bàn ăn với Chu Hiểm, quạt điện lớn thổi mạnh, cô bị cơn buồn ngủ chiếm lấy, vừa xào bài vừa ngáp.

Xào bài xong, cô đưa bài trước mặt Chu Hiểm: “Chơi thế nào?”

Chu Hiểm lấy bài, bỏ lá bài từ 2 đến 7, chỉ còn lại 8, 9, 10, J, Q, K, A. Một bên anh cào bài vừa giải thích quy tắc chơi với Hứa Đường.

Hứa Đường nghe vài câu, có chút hồ đồ: “Chúng ta đánh bạc?”

Chu Hiểm ngừng một chút, nhìn cô: “Đánh cuộc lời thật lòng.”

Hứa Đường giật mình một cái, buồn ngủ biến mất: “Đánh cuộc như thế nào?”

Chu Hiểm liếc nhìn cô một cái: “Mỗi người nói mười câu thật lòng.”

Nhịp tim Hứa Đường không khỏi tăng nhanh, nhìn ánh mắt khiêu khích của Chu Hiểm nhất thời lâm vào trầm tư, một lát sau cô lắc đầu: “Không, vấn đề chỉ có thể dùng “có” hoặc “không” để trả lời, mỗi người mười lần.”

Ánh mắt Chu Hiểm hơi thu lại, nhếch môi cười: “Được.” Chu Hiểm xào bài xong, đưa tới trước mặt Hứa Đường: “Em lấy trước.”

Lấy xong, hai người xếp bài của mình, làm lá bài tẩy. Ngay sau đó Chu Hiểm mở bài, mở ra 8 cơ, Hứa Đường thở dài một hơi, xếp bài, tự cô xem trước một lần, nhếch nhếch môi, chậm rãi mở ra, là một tấm A ách bích.

Chu Hiểm không bỏ qua bất cứ vẻ mặt nào của cô: “Em đặt cược.”

Hứa Đường suy tư chốc lát: “Một lần.”

Chu Hiểm không chút do dự: “Theo.”

Hai người lại tự lấy của mình ba lá bài, theo thứ tự đặt trước mặt, trước khi bắt đầu mở bài, Hứa Đường không nhịn được hỏi: “Bình thường các anh đặt cược bao nhiêu?”

“Bình thường bọn tôi chơi cùng phụ nữ không cá cược tiền.”

Hứa Đường tò mò nhìn anh.

Chu Hiểm chậm rãi nhếch miệng: “Đánh cuộc cởi quần áo.”

Mặt Hứa Đường đỏ lên, lập tức cúi đầu mở lá bài thứ ba ra, là K rô.

Lá thứ ba của Chu Hiểm là A chuồn.

Sau đó hai người lật lá thứ tư và thứ năm, cuối cùng Hứa Đường có bốn lá là A bích, K bích, J bích, 10 bích. Mà Chu Hiểm thì còn lại 8 cơ, 8 chuồn, A chuồn, A cơ, mà tính số lần trả lời đến tám lần.

Còn lại một lá bài tẩy cuối cùng, theo số bài mở trên bàn, Hứa Đường có thể có được đồng hoa thuận lớn nhất, đồng hoa thứ tư, hoặc thuận tử thứ năm, cũng có thể là tán bài thứ chín.

Mà bài của Chu Hiểm, lại có thể tạo thành hồ lô thứ ba, hoặc hai đôi thứ bảy.

Hứa Đường hít sâu, hé ra một góc lá bài thứ năm của mình, liếc mắt nhìn, mím môi thật chặt, cau mày suy nghĩ sâu xa. Đại não cô chuyển động tốc độ cao, tính toán các loại kết quả. Chu Hiểm đối diện từ đầu đến đuôi đều không chút hoang mang, giờ phút này vẫn mang dáng vẻ ung dung.

Hứa Đường ngẩng đầu nhìn anh một cái, chân mày nhíu chặt hơn. Ngón tay cô rất nhanh, hít sâu một hơi: “Một lần.”

Mắt Chu Hiểm cơ hồ không nháy một lần: “Theo hết.”

Hứa Đường trợn to hai mắt – anh vậy mà lại đánh cuộc sáu lần còn lại.

Khoé miệng Chu Hiểm chứa nụ cười: “Mở bài thôi.”

Ngón tay Hứa Đường có chút run rẩy không kềm chế được, cô chậm rãi lật lá bài lên: 8 bích.

“Đồng hoa, vận khí của em không tệ.” Chu Hiểm nhỏ giọng cười, giơ tay lên mở lá bài của mình.

Động tác của anh quá nhanh, Hứa Đường cũng không kịp chuẩn bị tâm lý, đã nhìn thấy lá bài nằm trên bốn tờ kia, A cơ.

Hồ lô.

Trong nháy mắt Hứa Đường như quả bóng xì hết hơi, mất hết hơi sức, dựa lưng lên thành ghế, môi mím thành một đường thẳng.

“Mười lần nữa.” Tay Chu Hiểm khoác lên thành ghế dựa, cười nhìn cô, tính toán kết quả.

Trông mắt Hứa Đường yên lặng trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “Có chơi có chịu, anh hỏi đi.”

Chu Hiểm đưa tay với lấy bao thuốc lá ở một bên, đốt một điếu thuốc, anh chậm rãi hít một hơi, qua làn khói bay lên nhìn Hứa Đường: “Em đến gần tôi là có mục đích?”

“Đúng.”

“Muốn làm bạn gái tôi?”

“Không phải.”

Chu Hiểm dừng một chút: “Muốn làm bạn gái Phương Cử?”

“Dĩ nhiên không phải.”

“Muốn đến gần anh Kiều?”

“Không phải,”

“Tìm kiếm kích thích?”

“Không phải.”

Chu Hiểm ngừng lại, lẳng lặng nhả khói, lại mở miệng: “Em muốn hỏi ra tin tức từ tôi?”

Ngón tay Hứa Đường khẽ động: “Vâng.”

“Trong chúng tôi có thân thích của em?”

“Không phải.”

“Làm việc thay cho cảnh sát?”

“Không phải.”

Ánh mắt Chu Hiểm hơi thu lại, nhìn Hứa Đường.

Vẻ mặt Hứa Đường thản nhiên, có chút quá mức thản nhiên, khẩn trương khi trả lời vấn đề đầu tiên đã biến mất hơn phân nửa.

Chu Hiểm nhếch nhếch môi, hỏi tiếp: “Ba em qua đời không lâu?”

“Vâng.”

“Chết ngoài ý muốn?”

Hứa Đường lập tức ngẩng đầu, chạm vào ánh mắt Chu Hiểm, lại chuyển đi thật nhanh: “...Vâng.” Trả lời không dứt khoát như vừa rồi, mang theo mấy phần do dự.

Chu Hiểm không ngừng cố gắng: “Quan hệ của em và cha em rất tốt?”

“Vâng.”

“Không thể chấp nhận cái chết của ông ấy?”

“Vâng.”

Miệng Chu Hiểm hơi cười: “Có phải em cảm thấy cái chết của cha em không phải ngoài ý muốn?”

Giọng nói của anh không mang theo chút nghi vấn nào, những lời này hoàn toàn là câu trần thuật.

Hứa Đường siết chặt hai tay đặt trên đùi, giữa kẽ răng nặn ra một chữ: “Vâng.”

Chu Hiểm nhìn cô: “Hứa Hải Đường.”

Hứa Đường ngẩng đầu lên.

Khói mù lượn lơ, lông mày và đôi mắt Chu Hiểm nghiêm túc: “Tôi không biết ba em chết như thế nào, nhưng không liên quan tới tôi, hay bất cứ thủ hạ nào dưới tay anh Kiều.”

Hứa Đường khẽ há miệng, cuối cùng vẫn thu mắt, ngậm miệng im lặng.

“Em không tin lời tôi?”

“Không phải.”

Chu Hiểm cười như không cười nhìn Hứa Đường, vẻ mặt đã không còn nghiêm túc như khi nãy: “Hứa Hải Đường, có phải cảm thấy tôi rất đẹp trai không?”

“Phải.”

“Em giúp tôi là vì chuyện của ba em?”

Hứa Đường ngẩng đầu nhìn anh: “Dùng hết mười lăm lần rồi.”

“Còn một lần.”

Hứa Đường lắc đầu: “Không phải.” Cô dùng một chút: “Anh hỏi tôi có tin lời anh nói hay không...”

Chu Hiểm yên lặng tính một chút, cười cười, bấm cũng còn một nửa khối, từ trên ghế ngồi dậy, xoay người hướng cho phép Dương trong phòng đi tới. Đi tới cửa, hắn chợt dừng bước lại, “Tối nay ta ngủ em trai người phòng của.”

Cho phép đường tỉnh mấy giây, “Nha” một tiếng.

Nhìn chu Hiểm hoàn toàn vào phòng, chỗ đứng nơi cũng nhìn không thấy nữa thì cho phép đường như trút gánh nặng một loại, nhẹ nhàng thật dài thở một hơi, nhìn cửa phòng im lặng cười cười.

Buổi chiều vẫn là cho phép đường nấu cơm, Hứa mẫu tan việc lúc trở lại không có ở phòng khách nhìn thấy chu Hiểm người, lập tức chui vào phòng bếp hỏi cho phép đường, “Hắn đi?”

“Không có, đang ngủ.”

Hứa mẫu thất vọng, “Hắn nói không nói gì thời điểm đi?”

“Thương lạnh thì đi đi.”

Hứa mẫu đem lấy nạng nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, “Người hôm nay đi ra ngoài tiến hóa sao?”

“Không có.”

Chu Hiểm yên lặng tính toán một chút, cười cười, dập đầu thuốc còn một nửa, đứng lên, xoay người đi vào phòng Hứa Dương: “Tối nay tôi ngủ phòng em trai em.”

Hứa Đường im lặng vài giây: “À” một tiếng.

Nhìn Chu Hiểm vào phòng, đứng nhìn cũng không thấy nữa, Hứa Đường như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn cửa phòng im lặng cười cười.

Buổi chiều vẫn là Hứa Đường nấu cơm, mẹ Đường trở lại không thấy Chu Hiểm trong phòng khách, lập tức đi vào phòng bếp hỏi Hứa Đường: “Cậu ta đi rồi?”

“Không có, đang ngủ.”

Mẹ Hứa thất vọng: “Cậu ta không nói lúc nào đi?”

“Vết thương lạnh thì đi.”

Mẹ Hứa đánh cô từ trên xuống dưới: “Hôm nay con ra ngoài nhập hàng sao?”

“Không có.”

Mẹ Hứa cao giọng: “Hôm nay con ở trong nhà cả ngày với cậu ta?”

“...Không phải, con ra ngoài tìm bạn học, chuẩn bị cùng bạn ấy đi nhập hàng.”

Mẹ Hứa thở phào một cái: “Ban ngày con đừng ở nhà, tuy nói cậu ta bị thương không làm gì được, nhưng còn đồ làm việc cũng không nói chắc được.”

“Mẹ.” Hứa Đường ngắt lời bà: “Con biết rõ.”

Mẹ Hứa mở vòi nước rửa tay, chuẩn bị thái rau giúp Hứa Đường.

Cơm tối vừa xong, Hứa Dương đã trở lại. Hứa Đường dọn món ăn xong, bảo Hứa Dương gọi Chu Hiểm ra ăn cơm. Hứa Dương đáp một tiếng, đến phòng tắm lau mặt một cái, đi tới phòng mình gọi Chu Hiểm.

Cậu vừa đi vào muốn mở miệng, lại thấy Chu Hiểm đứng ở ban công tùy ý múa may cây đao hồ điệp, vẻ mặt chán chết. Tuy có một tay, lại không ảnh hưởng đến anh phát huy đao hồ điệp trong tay anh rất có linh tính lại mười phần thuần phục, biến hoá đa dạng, làm người ta hoa mắt.

Hứa Dương nhìn đến mất hồn, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần, lớn tiếng đằng hắng mở miệng: “Anh Hiểm, cơm tối xong rồi.”

Chu Hiểm mở mắt ra: “Ừ” một tiếng, im lặng mấy giây: “Tôi không ra ăn, cậu mang vào giúp tôi.”

Hứa Dương không chút suy nghĩ tại sao, liên tục không ngừng gặt đầu bước ra ngoài bới cơm cho Chu Hiểm.

Hứa Đường tò mò: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hiểm...” Hứa Dương nhìn mẹ Hứa trong phòng bếp, liền vội vàng sửa miệng: “Chu Hiểm nói không ra ăn được, nhờ em bưng vào giúp anh ấy.”

Mẹ Hứa nghe lời này lập tức hừ lạnh một tiếng, thâm nói: “Coi mình là đại lão gia sao?” Nói rồi ra khỏi phòng bếp, ngồi ăn cơm.

Trong nháy mắt Hứa Đường hiểu được dụng ý của Chu Hiểm, tâm tình có chút phức tạp. Cô cầm cái bát to ra ngoài, mỗi món gắp vài đũa, chất trong bát như cái núi nhỏ.

7. Chương 7: Độ Hà (07)

Edit: Lạc Thần

Hứa Đường đem đồ ăn vào phòng Hứa Dương, Chu Hiểm đã thu đao hồ điệp lại, đang dựa vào lan can của ban công hút thuốc. Ánh chiều tà le lói, bầu trời phía tây chỉ còn lại một chút ánh sáng.

Hứa Đường kêu một tiếng, đặt bát ở trên bàn sách của Hứa Dương. Chu Hiểm không quay đầu lại, vẫn như cũ nhìn bầu trời chiều phía trước dân cư: “Hứa Hải Đường, cô học trung học ở đâu?”

Trần nhỏ Độ Hà, chỉ có hai trường trung học, một ở cầu nam, một ở cầu bắc.

“Cầu bắc.”

Chu Hiểm không nói gì nữa, quay người đi tới ngồi vào trước bàn bắt đầu ăn cơm. Ăn hai cái, trông thấy Hứa Đường còn đứng ở bên cạnh, ngẩng đầu nhìn cô: “Làm sao?”

“Cám ơn anh.”

Chu Hiểm hiểu được cô nói cái gì, cười cười: “Hứa Hải Đường, cô đừng tự mình đa tình, tôi ăn một mình sẽ yên tĩnh hơn, không có ý tứ khác.”

Hứa Đường yên lặng vài giây: “Vẫn là cám ơn anh.”

“Nhanh đi ra ngoài đi, cô ngăn trở cây quạt rồi.” Chu Hiểm tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

Hứa Đường im lặng liếc anh một cái, xoay người lại.

Sau khi ăn cơm xong Hứa Đường ra ngoài đi dạo chợ đêm với Mẹ Hứa, Hứa Dương làm bài tập trong phòng Hứa Đường. Tối gần cuối kỳ, bài tập rất ít, cậu nhanh chóng viết xong, vớt dưa hấu ngâm trong nước lạnh ra, cắt một nửa.

Cậu nhìn vào trong phòng mình, do dự một lát, cầm một miếng dưa hấu đi tới cửa: “Anh Hiểm, có ăn dưa hay không?”

Chu Hiểm đang vắt chân ngồi ở cửa ban công gửi tin nhắn, nghe thấy tiếng của Hứa Dương thì ngẩng đầu liếc mắt một cái: “Để đó đi.”

Hứa Dương đặt đĩa hẩu lên bàn, sau đó nhìn Chu Hiểm, lúng túng mở miệng: “Anh Hiểm...”

“Chuyện gì?”

Giọng nói của Chu Hiểm bình bình đạm đạm, Hứa Dương nghe không ra vui giận, không dám tùy tiện mở miệng, nhưng lại không đành lòng cứ như vậy mà rời đi. Do dự một chút, cậu gãi gãi đầu, thấp giọng nói: “Anh có thể hay không dạy em...” Giọng nói của cậu ngày càng nhỏ, đến mấy chữ cuối cùng đã nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

“Cái gì? To hơn một chút.”

“... Đao hồ điệp.”

Ánh mắt Chu Hiểm từ trên màn hình điện thoại di động ngược lên, nhìn về phía Hứa Dương.

Hứa Dương bị anh nhìn chằm chằm có chút run rẩy, kiên trì nói tiếp: “Thì, thì tùy tiện dạy vài động tác.”

“Muốn học?”

Hứa Dương mãnh liệt gật đầu.

“Cái đồ chơi này đúng là đẹp mắt, thật muốn giết người không cần bất luận mảnh khoe gì.”

“Em biết: ” Hứa Dương kiên trì: “Cũng là học chơi, em... Em sẽ không giết người.”

“Lại đây” Chu Hiểm cười một tiếng, lấy dao hồ điệp của mình ra, thấy Hứa Dương chỉ đến gần mấy bước, còn nói: “Sợ cái gì, chị của cậu còn không sợ.”

Hứa Dương vội vàng đi lên phía trước mấy bước.

Chu Hiểm làm trước một vài động tác đơn giản, sau đó động tác chậm lại giải thích một lần, đưa cho Hứa Dương: “Thử xem.”

Hứa Dương làm mấy lần, nhớ kỹ động tác này.

Chu Hiểm lại dạy thêm vài cái, độ khó khăn dần dần gia tăng, càng về sau mặc dù Hứa Dương nhớ kỹ động tác, nhưng không cách nào tùy tâm sở dục* xuất ra, mặc dù có mấy lần thành công, nhưng cũng có mấy phần ngưng trệ cảm giác bó tay bó chân.

* Tùy tâm sở dục: tùy thích, muốn làm gì thì làm

“Đao là vũ khí, vũ khí có thể hại người hại mình, quan trọng là phải xem dùng như thế nào.” Chu Hiểm châm điều thuốc: “Đã từng đánh nhau bao giờ chưa?”

“Chưa đánh nhau bao giờ.” Hứa Dương gãi gãi đầu, ngượng ngùng trả lời.

“Đánh nhau phân tiến công và phòng ngự, muốn tiến công, tất nhiên nhược điểm chính mình sẽ bại lộ cho kẻ thù. Mấu chốt là như thế nào dưới tình huống nhược điểm chính mình bại lộ, cũng cùng lúc nắm giữ nhược điểm của đối phương, nắm lấy cơ hội, một kích mất mạng”

Hứa Dương như có điều suy nghĩ.

“Dùng dao cũng là như vậy, tay người không sắc bén bằng dao găm, nhưng dao găm không linh hoạt bằng tay người. Cậu muốn khống chế nó, thì không thể bị nó khống chế.”

Hứa Dương trầm mặc nửa ngày: “Anh Hiểm, em đã hiểu.”

Chu Hiểm hút điều thuốc: “Hiểu là được, cầm lấy tự mình chơi đi —— đừng mang đến trường học.”

Hứa Dương nhìn dao hồ điệp trong tay, gật gật đầu, quay người đi ra ngoài.

“Chờ một chút.”

Hứa Dương lập tức dừng chân lại: “Anh Hiểm có gì dặn dò?”

“Có phải trước kia cậu đã biết anh hay không.”

Hứa Dương cười cười: “Rất nhiều người đều biết anh.”

Chu Hiểm lắc đầu: “Anh là chỉ ”Trước kia “, ba năm, hoặc là bốn năm trước.”

“Hả: ” Hứa Dương bừng tỉnh hiểu ra: “Em và chị của em đến trường đều đi ngang qua cửa nhà anh: ” Hứa Dương đưa tay chỉ chỉ ban công bên ngoài: “Ngay chỗ đó, anh Hiểm còn nhớ chứ, trước kia anh ở chỗ ấy.”

Chu Hiểm như có điều suy nghĩ, ánh mắt hơi khép lại, ngón tay cầm điều thuốc nửa ngày không hề động.

Hứa Dương dò xét vẻ mặt của anh: “Vậy em đi ra ngoài trước, nếu anh Hiểm có việc gọi em là được.”

Chu Hiểm vẫn là không nói gì. Hứa Dương gãi gãi đầu, đứng im vài giây, yên lặng quay người đi ra khỏi phòng.

Từ đó về sau, Hứa Dương bình thường trừ làm bài tập và chuẩn bị thi cuối kỳ, chính là ở sau lưng Hứa Đường và mẹ Hứa lên luyện tập đùa nghịch đao hồ điệp. Luyện ba bốn ngày, động tác và khí thế đều có chút tiến bộ.

Hứa Dương không có việc gì liền đi tìm Chu Hiểm thỉnh giáo, nhiều lần liền phát hiện người này khác xa với sự đáng sợ mà mọi người hình dung đến như vậy. Tuy rằng cảm xúc không dễ dàng suy nghĩ như vậy, nhưng có rất ít lần nổi giận hoặc là không kiên nhẫn.

Nhưng mà dù cậu giấu diếm kỹ đến cỡ nào, vẫn bị mẹ Hứa phát hiện.

Hôm nay mẹ Hứa ăn cơm tối xong liền cùng với Hứa Đường đi ra ngoài khảo sát hàng hóa trên sạp của người khác, đi một đoạn đường thì nhớ ra quên vài thứ, khi trở về lấy vừa vặn trông thấy Hứa Dương đứng trước mặt Chu Hiểm chơi đao hồ điệp. Dưới ánh đèn lười đao chớp lóe, lấp lánh đến mức làm cho mẹ Hứa hãi hùng khiếp vía: “Hứa Dương!”

Hứa Dương giật mình, vội vàng thu động tác, quay đầu trông thấy trong mắt mẹ Hứa hiện lên cơn giận dữ, há to mồm, cúi đầu đi đến trước mặt mẹ Hứa.

Mẹ Hứa đoạt lấy đao trong tay cậu, dùng lực quăng xuống đất, đá một cước hung ác vào xương bắp chân Hứa Dương: “Con học với ai không học? Con lại đi học một tiểu lưu manh!”

Hứa Đường đưa tay kéo mẹ Hứa: “Mẹ đừng nóng giận, Hứa Dương cũng là chơi vui mà thôi.”

“Chơi vui?! Sự tình động tới đao có thể để chơi vui?! Ba con đi rồi, trong nhà chỉ còn một mình con là đàn ông, mẹ cực cực khổ khổ cung cấp cho con ăn học trông cậy vào con tiến tới, kết quả con lại đi theo con của một người đàn bà làm tiểu tam hạ tiện để học cái thứ không hữu dụng này! Chờ con gây ra mạng người ngồi trong cục cảnh sát con mới thấy nó không phải là thứ tốt để chơi vui!” Mẹ Hứa tránh tay Hứa Đường ra, bước nhanh đến cửa: “Chu Hiểm, miếu nhỏ của chúng tôi không thể cung cấp đủ cho vị đại Phật tôn quý như ngài, tôi chỉ có một đứa con trai này, tôi còn trông cậy vào nó dưỡng lão chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, cậu có thể giơ cao đánh khẽ được hay không...”

“Mẹ!” Hứa Đường đưa tay qua kéo mẹ Hứa.

“Vừa đúng lúc, người là con đưa vào, con nói với cậu ta đi” Mẹ Hứa nhìn về phía Hứa Đường: “Nhà họ Hứa chúng tôi cũng không nợ cậu cái gì, những ngày này cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, con hỏi cậu ta một chút, hiện tại có thể liền dọn ra ngoài được không...”

Hứa Đường không khỏi nhìn lại Chu Hiểm, anh đứng ở cửa ban công vẻ mặt hồ hững, ánh mắt như vực sâu vắng lặng không biết dừng ở nơi nào, tựa như hoàn toàn không có nghe thấy mấy người bọn họ nói chuyện. Ánh mắt Hứa Đường quét đến giữa ngón tay anh đang kẹp lấy điều thuốc cháy thành một tàn thuốc thật dài, tùy thời đều có thể gãy.

Cô thấy căng thẳng trong lòng, giống như có tảng đá lớn đè ép thật mạnh lên.

Trước khi Chu Hiểm trở thành thành viên tích cực của “Thanh Long Bang”, liên quan tới tin đồn về anh, chung quy là anh và mẹ anh gắn bó chặt chẽ với nhau. Đúng lúc này đầu đường cuối ngõ lưu truyền mấy

cái phiên bản về thân thể của anh, truyền đi phổ biến nhất, nói rằng bây giờ cha của anh là Trần Thủ Hà đã chuyển tới huyện Lộc Sơn sống cuộc sống giàu có.

Ở nơi nhỏ bé chật hẹp như trấn Độ Hà này, Trần Thủ Hà là truyền kỳ số một. Năm đó bằng một đôi chân đi ra núi lớn, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, hai mươi năm sau áo gấm về quê, mua xuống gần nửa đất trống của trấn Độ Hà.

Mà mẹ của Chu Hiểm lúc ấy là một nhân viên phục vụ của một nhà khách của thị trấn, lúc Trần Thủ Hà tới trọ ở nhà khách, thì bà dựa vào mấy phần tư sắc của mình thừa cơ quyến rũ, châu thai ám kết (mang thai). Vợ của Trần Thủ Hà cũng không phải là đèn cạn dầu, sau khi biết việc này liền dẫn mấy người đến thị trấn, thành công ngăn cản mẹ Chu Hiểm muốn băng vào con trai trong bụng để vọng tưởng trèo quyền phụ quý.

* Trèo quyền phụ quý: dựa vào con trai để vào được gia đình quyền quý.

Lúc đó trong bụng bà Trần cũng đang mang thai đứa con thứ hai, tức giận làm cho động thai khí, bất hạnh sinh non.

Cuối cùng mẹ Chu Hiểm không thể như nguyện leo lên trên, chỉ nhận được một khoản phí nuôi dưỡng ít đến đáng thương. Về sau lại có một vài tin đồn, nói mẹ Chu Hiểm nghèo rất mừng toi, thậm chí bắt đầu làm một ít nghề nghiệp da thịt.

Trấn Độ Hà tư tưởng bảo thủ, gièm pha trải qua thêm mắm thêm muối như vậy, trở thành đề tài nói chuyện lâu dài không suy giảm nơi trà dư tửu hậu.

* Trà dư tửu hậu: giờ rỗi rãi (sau khi cơm nước xong)

“Mẹ” Hứa Đường giữ chặt cánh tay mẹ Hứa, thấp giọng cầu xin: “Mẹ và Hứa Dương đi ra ngoài trước đi.”

Mẹ Hứa liếc mắt nhìn Chu Hiểm một cái, hừ nhẹ một tiếng, đi ra ngoài.

Hứa Đường đóng cửa phòng ngủ lại, từng bước đến gần Chu Hiểm: “Chu Hiểm...”

“Giúp tôi thu dọn đồ đạc, Phương Cử đang ở đầu cầu chờ tôi.” Giọng nói của Chu Hiểm bình tĩnh đến khác thường.

Hứa Đường sững sốt.

Chu Hiểm bóp tắt điều thuốc, cầm lấy túi sách màu đen bên giường, đưa tay vào trong móc móc, sau đó kéo tay Hứa Đường qua, móc vật gì đó ra nhét vào trong tay Hứa Đường: “Lấy phiếu nợ ra.”

Hứa Đường cúi đầu nhìn lại, đó chỉ là một chiếc vòng tay bạc trĩu nặng, dường như là bạc ngàn năm, dựa vào thị trường hiện nay, ước chừng giá cả vượt qua năm trăm.

Hứa Đường cắn cắn môi, đẩy vòng tay trở về: “Tôi chỉ cần tiền mặt.”

Chu Hiểm cũng không đón lấy, túm lấy đồ đạc của mình ở trong phòng ngủ lên tùy ý nhét vào trong túi, tùy tiện kéo khóa kéo, đeo trên vai, lập tức nhanh chân đi ra ngoài.

“Chu Hiểm!” Hứa Đường nhanh chóng vòng ra trước mặt anh.

Mẹ Hứa ở phòng bên cạnh nghe động tĩnh, nghe thấy Chu Hiểm muốn đi, lập tức mở cửa phòng ra, đưa tay níu Hứa Đường lại.

Giờ phút này Chu Hiểm đã đi đến cửa chính, trở tay đóng cửa lại.

Theo một tiếng “Oành” vang lên, bờ vai Hứa Đường nhất thời suy sụp xuống, cô mím chặt môi, ánh mắt âm u, nhìn cửa chính đóng chặt gao nắm lấy chiếc vòng tay trong tay.

8. Chương 8: Độ Hà (08)

Editor: Quyên Khuyên

Mẹ Hứa giận đến mức không định ra ngoài nữa mà đi thẳng vào phòng tắm để tắm. Hứa Dương Mặc im lặng nhặt Hồ Điệp Dao đang ở trên mặt đất lên, nhìn bóng dáng Hứa Đường đang lẻ loi đứng ở dưới bóng đèn, không nhin được đi tới nhẹ nhàng ôm bả vai cô, “Chị, không sao chứ? Hiếm..... Có phải Chu Hiếm nói lời khó nghe đúng không?”

Hứa Đường lắc đầu, “Không có việc gì.”

Hai chị em hết hứng thú, đứng im lặng một lát, Hứa Đường xoay người đi dọn dẹp phòng của Hứa Dương, Hứa Dương đến phòng Hứa Đường thu thập đồ của mình. Hứa Đường trông thấy vẫn còn một bộ quần áo đang phơi mà Chu Hiếm chưa kịp dọn dẹp, im lặng trong khoảnh khắc, cô dùng gậy treo quần áo lấy xuống. Trải phẳng, xếp gọn, bỏ vào túi nhựa nhỏ màu đen, thầm nghĩ để ở quán chỗ đầu cầu, một ngày nào đó gặp Chu Hiếm thì trả lại cho anh ta.

Tuần tiếp theo, Hứa Đường đều ở đây liên lạc với nhà máy bán trang phục. Vào dịp này, đã có kết quả thi vào trường cao đẳng, hơn mười lăm điểm so với đánh giá của cô, vào một trường cao đẳng tốt trong thành phố. Thị trấn Độ Hà, trình độ giáo viên có hạn, hàng năm khá lắm cũng chỉ có năm học sinh thi được vào trường cao đẳng.

Một học sinh thi đỗ trường học sẽ có một phần thưởng, Hứa Đường tính toán một chút, khoản tiền thưởng thêm một chút, tiền vốn mở cửa hàng vừa đủ.

Đi trường học lĩnh phần thưởng và điền nguyện vọng, quán nhỏ của Hứa Đường ở chợ đêm chính thức bày ở đầu cầu. Ở đầu cầu, chỗ cô chọn gần một tiệm trà sữa, như vậy nữ sinh đi qua uống trà sữa đều tiện thể ghé qua.

Trước khi cô bắt đầu mở quầy, cô đã tìm mấy quyển tạp chí thời trang trong tiệm của ông chủ Triệu nghiên cứu vài ngày, cô cũng có vài kinh nghiệm đối với việc phối hợp quần áo. Trong quần áo, cô cố ý chọn khác kiểu dáng khác với hàng vỉa hè. Cô cao hơn 1m6, nhưng dáng người gầy, mặc quần áo rất tôn lên dáng người, mỗi ngày đều mặc một bộ quần áo được phối hợp tốt, đứng ở phía trước quầy cũng chính là một tấm biển quảng cáo di động.

Những cô gái đến nhìn quần áo cô bán có phong cách Tây hơn nhà khác một chút, sẽ dừng lại lâu hơn, vừa xem quần áo vừa hỏi cô. Hứa Đường mặc quần áo đẹp lại kiên nhẫn, khách hàng càng ngày càng nhiều, giao hàng rất nhanh, một đêm bán đi mười bộ không thành vấn đề.

Lúc cô mở quầy hàng vỉa hè được nửa tháng, cuối cùng cũng gặp lại Chu Hiếm.

Một đội xe máy xinh xắn chạy nhanh từ phía cầu về hướng nam, đi về phía Hà Đông, đúng lúc đi qua gian hàng của Hứa Đường. Phương Cử đi đầu, liếc một cái thấy Hứa Đường, to tiếng kêu một câu: “Hứa tiểu thư!”

Hứa Đường đang xếp quần áo cho khách hàng, nghe tiếng lập tức ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn thấy Chu Hiếm đứng giữa đội xe.

Mặt Chu Hiếm lạnh nhạt mắt nhìn thẳng. Mà ngồi ở phía sau xe anh ta là Trương Tuyết, hai tay nắm hông anh thật chặt, khi đi ngang qua quầy của cô thì mặt quay sang nở nụ cười khiêu khích.

Hứa Đường giống như bị đâm một phát, hô hấp như chậm lại.

Còn chưa kịp gọi tên Chu Hiếm, đoàn xe đã nhanh chóng chạy xa, chỉ còn lại bụi mù đầy trời, xen lẫn với sự hối hả và nhộn nhịp là mùi thuốc lá vương trong không khí.

Tướng Hòa Hoa đứng chót khi cuộc thi kết thúc, không có việc làm, cũng bày một quầy hàng đóng đế giày mà mẹ cô làm bên cạnh quầy bán quần áo của cô. Lúc này cô nghe thấy Phương Cử chào cô thì tò mò: “Chị Hứa Đường, chị biết bọn họ?”

Hứa Đường cầm quần áo đã đóng gói xong đưa cho khách hàng, trả lại tiền thừa thì mở miệng trả lời: “Không biết.”

Sau lần đó Hứa Đường lại gặp phải Chu Hiểm cùng Trương Tuyết thêm ba lần nữa, mỗi lần đều có cảnh tượng giống nhau. Bộ quần áo được đóng gói trong túi màu đen để ở dưới thùng giấy vẫn không có cơ hội lấy ra. Cô cũng nhiều lần muốn gọi điện cho Chu Hiểm nhưng ý định này cuối cùng cũng không thể nào biến thành sự thực.

Ngày hai mươi tám tháng bảy đã đến rất nhanh, sinh nhật Hứa Đường.

Sinh nhật của năm trước đều diễn ra ở nhà nhưng năm nay Hứa Đường đã trưởng thành, và lại cô đã trúng tuyển vào một trường học trong thành phố, mặc kệ như thế nào, cũng phải tổ chức lớn. Để tốn ít thời gian và sức lực, sinh nhật Hứa Đường cùng tổ chức cùng với bạn học Thăng Học Yến.

Tại thị trấn Độ Hà, việc hiếu hỉ thì đều là làm tiệc cơ động (ai đến trước ăn trước) tại nhà mình, mời mấy đầu bếp chuyên nấu tiệc, lại mời thêm mấy người làm, bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn trước khi trời tối, đến khoảng 4h sáng thì bắt đầu làm, đến trưa là đồ ăn có thể đưa lên bàn rồi.

Trong sân nhỏ của nhà Hứa Đường bày bốn cái bàn, trong ngõ nhỏ phủ vải bạt che nắng, lại bày sáu cái bàn. Mở bốn lần tiệc cơ động, tổng cộng bốn mươi mâm.

Hứa Đường tuy là nhân vật chính của bữa tiệc, cũng loay hoay chân không chạm đất, một lát là nghênh đón cha mẹ họ hàng thân thích hai bên, một lát còn phải chào hỏi bạn cùng lớp và giáo viên, nơi nào thiếu cái gì, cũng đều cần cô đi thông báo.

Thật vất vả bữa tiệc mới bắt đầu, cô còn phải lần lượt mời rượu từng bàn, cuối cùng món ăn nóng còn chưa ăn được một miếng thì lại đầy một bụng rượu.

Dày vò cả ngày, đến mười giờ tối thì trừ họ hàng thân thích hai bên, những vị khách khác cuối cùng cũng về hết.

Mẹ Hứa bắt đầu sắp xếp chỗ ngủ cho họ hàng thân thích, Hứa Đường mệt mỏi gần như là cả người, đi về tắm trước, đang thay quần áo thì nghe thấy tiếng có vật gì đó đập vào cửa kính.

Hứa Đường sợ hết hồn, lập tức mặc váy vào, sững sờ nhìn chằm chằm cái cửa sổ. Một lát sau, cửa sổ lại bị đập một cái.

Hứa Đường lập tức đến mở cửa sổ ra, trông thấy một cái đầu nhuộm tóc màu hồng quen thuộc ở phía ngoài tường rào. Phương Cử cười huýt sáo một cái, “Mau ra đây!”

Sau lưng anh ta dưới cây đề còn có một người đang đứng, không nhìn rõ vì đứng trong bóng tối, chỉ thấy một đốm lửa nhỏ lúc sáng lúc tối.

Hứa Đường cảm thấy trái tim khô to ra, hít một hơi thật dài, “Chờ một chút.”

Mẹ Hứa đang nói bàn bạc với họ hàng thân thích trong phòng khách về chỗ ở, Hứa Đường vừa lau tóc vừa nói: “Mẹ, để con đến ngủ ở nhà bạn ngồi cùng bàn.”

Mẹ Hứa biết bạn ngồi cùng bàn với Hứa Đường là nữ sinh, ở phía đông, cách nơi này cũng mười phút đi đường. Bà đang lo đặt chăn đệm nằm dưới đất cũng là giật gấu vá vai, nghe Hứa Đường nói như vậy thì gật đầu đồng ý.

Hứa Đường trở về phòng của mình, trên lưng là một cái túi nhỏ màu hồng nhạt, lấy cái túi màu đen ra cầm ở trong tay, suy nghĩ một chút, lại để nguyên vào chỗ cũ.

Phương Cử và Chu Hiểm đã chờ tại đầu hẻm, Phương Cử nhìn thấy bóng dáng Hứa Đường, lập tức huýt sáo.

Hứa Đường mặc một cái váy liền thân sáng màu từ đầu gối trở lên, tóc mới gội còn chưa khô, cứ thế để ra sau lưng, trong không khí thoang thoảng mùi hương tinh khiết. Cô đi thẳng đến, mặc váy làm lộ ra bắp chân trắng nõn cân đối, mỗi một bước đều lộ ra mấy phần duyên dáng thướt tha.

Bộ dáng kia cùng lần đầu tiên nhìn thấy “Đậu nành” quả thật tưởng như là hai người, Phương Cử sững sờ, hần lập tức quay đầu lại nhìn Chu Hiểm.

Hứa Đường đã đi tới gần, cách Phương Cử ba bước thì dừng lại, “Có chuyện gì sao?”

Phương Cử nhắc chân bước lên xe máy, “Lên xe.”

Hứa Đường sững sốt.

Phương Cử thật nhanh chóng nói thêm một câu, “Lên xe Anh Hiểm.”

Hứa Đường lập tức chuyển ánh mắt sang Chu Hiểm vẫn trầm mặc không nói Chu Hiểm, hần cũng nhảy lên xe máy, một tay cầm điều thuốc, một cái tay khác nắm tay ga đang lẳng lặng nhìn cô.

Trong ngõ hẻm còn có mùi thuốc pháo nổ, hít thở tràn đầy lỗ mũi. Một loại cảm xúc khó nói lên lời làm ngực cô nghẹn lại và chua xót, vô cùng uất ức, nhưng sau cái nhìn chăm chú thì cảm thấy uất ức cũng không còn gì quan trọng.

Cô không có do dự nữa, đi đến bên cạnh xe Chu Hiểm, nhắc chân lên xe.

Phương Cử nhấc chân ga, chiếc xe máy quẹo khúc quanh, đi thẳng về hướng đông, Chu Hiểm theo sát phía sau. Bàn tay Hứa Đường nắm chặt, đầy mồ hôi, gió ẩm áp đập vào mặt, hô hấp nghẹn trong cổ.

Rất nhanh đã tới cạnh cầu, Chu Hiểm quẹo thật nhanh, Hứa Đường sợ đến mức lập tức vươn tay, ôm chặt lấy anh.

Chờ qua chỗ quẹo cua này, lúc này Hứa Đường mới giật mình, nhìn chằm chằm tay mình đang tự mình ôm ngang hông Chu Hiểm, lúc đó mang tai đồ bồng bồng.

Bên tai là tiếng gió đêm kêu khe khẽ, Hứa Đường cảm giác mình giống như một con diều, vùng ra thoát khỏi trời buộc, bay tới bầu trời rộng lớn kia.

Lái xe đi chừng mười năm phút đồng hồ, quẹo vào một đường nhỏ, lại mở xong tốn năm phút đồng hồ, dừng tại một phòng phía trước ở tầng bốn.

Phương Cử dừng xe, kêu một tiếng về phía cửa cuốn đang mở to: “Chị dâu đến rồi!”

Hứa Đường còn chưa kịp tiêu hóa xưng hô đáng sợ này thì bảy tám người từ trong phòng tuôn ra, đồng loạt đứng ở cửa, rống lên chào Hứa Đường.

Hứa Đường bị vô số câu “Chào chị dâu” đến mức bối rối đầu bùng nổ, cho đến khi Chu Hiểm quay đầu lại nhỏ giọng nói một câu “Xuống xe”, thì mới phục hồi được tinh thần.

Chu Hiểm dừng xe xong, đưa tay ra nắm lấy cánh tay cô đi vào trong. Hứa Đường khẽ run lên giống như là bị điện giật, giữa những tiếng cười tiếng hò hét âm ỉ của mọi người đi theo Chu Hiểm vào phòng.

Lầu một là một phòng khách cực lớn, bày bốn cái bàn, bên cạnh là bộ ghế sa lon cùng bàn trà, đều là màu đen, bên tường để một chiếc TV.

Chu Hiểm ôm cô ngồi xuống ghế sofa, trông Hứa Đường còn chưa ngồi ổn, liền nhìn thấy Phương Cử bưng một cái bánh ngọt đạibury tới đây, đặt ở trên bàn trà.

Bánh ngọt, phía trên mặt trang trí hoa màu hồng hồng, màu xanh xanh, bị mười tám ngọn nến đâm nát bét.

Hứa Đường liếc mắt nhìn, lập tức nhìn sang chỗ khác, thật sự không nhìn nổi lần thứ hai.

“Chị dâu, cầu nguyện!” Phương Cử nói lớn tiếng.

“Cầu nguyện, cầu nguyện!” Người bên cạnh lập tức hưởng ứng.

“Tốt nhất là ước đầu bạc răng long với Anh Hiểm!”

“Đầu bạc răng long!”

Hứa Đường bất đắc dĩ, không thể làm gì khác là chấp tay trước ngực nhắm mắt tượng trưng, mở mắt hít một hơi bắt đầu thổi nến. Cảm giác này ngắn gọn, cũng còn ba bốn cây nến không thổi tắt. Phương Cử tiến lên phía trước thổi giúp cô, rút nến bắt đầu chia bánh ngọt, anh ta quan tâm chỗ bông hoa ở giữa cho Hứa Đường, “Chị dâu, chị ăn miếng bánh to nhất này.”

Hứa Đường nhìn trên đĩa giấy là một cục bơ màu hồng xanh trắng, “..... Cảm ơn.”

Một nhóm người hi hi ha ha chia bánh ngọt xong, Hứa Đường cảm thấy ngấy đến tận cổ vì miếng bánh ngọt đầy bơ, nhưng khi Chu Hiểm “Thân thiết” nhìn chăm chú thì cô vẫn cố nhịn xuống ăn hết.

Bánh ngọt nhanh chóng được bỏ xuống, các xiên nướng được bày lên, trong khoảng thời gian ngắn tiếng khui bia vang lên bên tai không dứt.

Ăn một lát, Chu Hiểm đứng dậy đi toilet, Hứa Đường vội vàng thừa dịp này bắt Phương Cử, “Làm sao mọi người biết hôm nay là sinh nhật tôi?”

Phương Cử cười, “Ở phía nam của cầu nổ pháo cả ngày, hôm nay cô lại không mở quây, vừa hỏi là biết.”

“Những thứ này đều là Chu Hiểm dặn dò?”

“Anh Hiểm không dặn dò sao chúng em dám làm?”

Hứa Đường im lặng trong chốc lát, không hiểu rõ hành động lần này Chu Hiểm có tính toán gì.

Phương Cử cười hì hì nói tiếp: “Hôm nay anh Hiểm đánh bi-a với chúng em đánh bóng bàn, pháo vang một tiếng thì bóng của anh bay lệch một lần, cuối cùng vút gây bi-a rồi đi ra ngoài. Em hỏi anh định làm gì, anh nói, ‘Đón chị dâu các em’”

Hứa Đường không nhịn được hỏi: “Vậy Trương Tuyết là gì?”

“A..., bạn gái anh Hiểm.”

Hứa Đường tiêu hóa đáp án này, “Hai từ này không phải là cùng một ý nghĩa sao?”

Phương Cử giống như cảm thấy vấn đề này của cô là không thể tưởng tượng nổi, trợn hai mắt nhìn cô, “Dĩ nhiên không phải. Bạn gái và vợ sao có thể cùng một ý nghĩa?”

9. Chương 9: Độ Hà (9)

Editor: KẹoĐắng

Đang nói chuyện, một người lôi kéo Phương Cử “Đến, lão Phương, chơi đoán số chơi đoán số.”

Chu Hiểm cũng từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy vẻ mặt Hứa Đường ngơ ngác, thấp giọng hỏi: “Nhàm chán?”

Hứa Đường lắc đầu, còn chưa kịp nói chuyện, chợt có một người phía trước đưa chai bia đến tay cô. “Chị dâu, nghe nói tửu lượng của chị rất tốt, nể mặt uống cùng bọn em một chút!”

Phương Cử “bóp” một cái vỡ đầu người nọ. “Chị dâu có thể tùy tiện uống rượu cùng người đàn ông khác hay sao?”

Người nọ luôn miệng nói “Phải, phải” lại đoạt lại chai bia trong tay Hứa Đường, “Chị dâu, thật ngại quá.”

Hứa Đường hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ nhìn chai bia trong tay tự mình đi một vòng, động lại chút hơi lạnh lạnh. Chu Hiểm bưng một đĩa thịt dê, ôm hai chai bia, nói với cô: “Đi, chúng ta đi ra bên ngoài.”

Bên ngoài có một cái đèn nhỏ, chiếu sáng bậc thang cùng nước bùn phía trước. Hứa Đường vừa ngồi xuống liền cảm giác trên đùi có một con muỗi đang đậu, giơ tay vỗ “bóp” một cái vào chân.

Chu Hiểm liếc nhìn cô một cái, bỗng nhiên đứng dậy đi vào nhà. Sau một lúc lâu, anh cầm một chiếc áo sơ mi đen ra ngoài, ném vào người cô. “Phủ lên chân!”

Hứa Đường: “..... Nóng.”

“Tôi mặc quần dài cũng không nóng, em nóng cái gì.”

Hứa Đường lười tranh cãi cùng anh, lặng lẽ phủ áo sơ mi lên đùi.

Chu Hiểm mở hai chai bia ra, đưa cho cô một chai, lại đẩy đĩa thịt dê về phía cô. Hứa Đường cũng không khách sáo, cầm xiên thịt dê cắn một cái, lại uống một hớp bia lớn.

Cô nghiêng đầu nhìn cánh tay Chu Hiểm một cái, “Vết thương của anh đỡ chưa?”

Chu Hiểm “Ừ” một tiếng.

“Khi đó..... Thật xin lỗi, tính mẹ tôi là như vậy, anh đừng để ý.”

“Không có việc gì.” Giọng Chu Hiểm bình thản.

Lúc trước, đứng phải Chu Hiểm như có ngàn vạn câu muốn nói với anh, giờ phút này gặp mặt ngược lại không biết nói từ đâu. Hứa Đường uống rượu, dần dần lâm vào trầm mặc.

Một lát sau, Chu Hiểm đột nhiên hỏi cô: “Điện thoại tôi đưa cho em mất rồi?”

Hứa Đường không biết tại sao anh lại hỏi câu này, sửng sốt một chút. “Không có.”

“Vậy tại sao em không gọi cho Phương Cử, cầm quần áo trả lại cho tôi?”

Hứa Đường phản bác: “Vậy tại sao anh không kêu Phương Cử gọi cho tôi, đến chỗ tôi lấy quần áo về?”

Chu Hiểm không lên tiếng.

Trong đầu Hứa Đường vòng vo một suy nghĩ, cảm thấy buồn cười, thấp giọng cười một tiếng.

Ánh mắt Chu Hiểm lập tức quét tới, “Cười cái gì?”

Hứa Đường nhanh chóng lắc đầu, “Không có gì.”

Chu Hiểm hừ nhẹ một tiếng, một lát sau, lại hỏi: “Em học uống rượu với người nào?”

“Ba tôi.”

Ánh mắt Chu Hiểm thu lại.

Hứa Đường lại thật gống như cũng không thêm để ý, vừa uống vừa nói: “Lúc tôi mười tháng tuổi ông liền lấy chiếc đĩa nhúng rượu dứt tôi. 14 tuổi tôi bắt đầu uống rượu cùng ông. Mới bắt đầu uống một ly liền gục. Uống 3 năm, ngày sinh nhật năm đó tôi cuối cùng cũng chuốc cho ông gục.” Cô chợt bổ sung thêm một câu “Đó cũng là lần cuối cùng tôi uống rượu cùng ông.”

Chu Hiểm nhìn cô, không lên tiếng.

“Mẹ tôi không thích ba tôi huấn luyện tôi như vậy. Ba tôi lại nói, con gái có thể uống rượu cũng là một bản lĩnh phòng thân.” Hứa Đường quay đầu nhìn Chu Hiểm. “Người thanh tỉnh có thể giả say, người say lại không thể giả bộ thanh tỉnh.”

Hứa Đường giơ chai bia về phía Chu Hiểm, anh dừng một chút, cũng giơ chai bia cụng một cái với cô.

“Em của tôi cũng có thể uống.”

“Hai người ai tử lượng tốt hơn?”

Hứa Đường nhếch cằm, cười đến không khỏi kiêu ngạo. “So với tôi kém xa.”

Ánh đèn dưới hoàng hôn, cô ngược khuôn mặt trắng nõn, thuần khiết, bộ dáng quật cường bởi vì nụ cười lúc nào cũng lộ ra một chút dịu dàng. Ánh mắt Chu Hiểm híp lại, chợt vươn tay đè chặt cái ót Hứa Đường, nhẹ nhàng ấn một cái về phía mình.

Hứa Đường không chút nào phòng bị, bị dọa sợ đến mức nụ cười lập tức cứng lại trên mặt. Cô nhìn ngưu quan phóng đại của Chu Hiểm, hô hấp nhất thời dừng lại, giọng nói khê run. “Chu Hiểm, anh đã có bạn gái.”

Chu Hiểm mang theo hơi rượu, hô hấp phun ở trên mặt cô. Bàn tay đặt ở sau ót lúc này lại nhấn một cái, chóp mũi hai người chỉ cách một đường.

Một tay khác của anh để chai bia xuống, từ trong túi lấy điện thoại di động ra, nhét vào trong tay Hứa Đường. “Gửi tin nhắn.”

“Gửi tin nhắn gì?” Buồng tim Hứa Đường đang kiệt liệt đánh trống, nửa chai bia uống vào giống như vọt tới trong đầu, làm cho suy nghĩ của cô không còn nhanh nhẹn giữa hô hấp nóng bỏng của anh.

“Gửi cho Trương Tuyết, nhắn tôi chia tay với cô ta.”

Hô hấp Hứa Đường không khỏi chậm lại, nhưng cô vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh “Tôi không muốn làm bạn gái của anh.”

“Em không cần làm bạn gái của tôi.” Chu Hiểm nhìn chằm chằm đôi môi đang khép mở của Hứa Đường, “Làm người phụ nữ của tôi.”

“Phụ nữ” cái từ này giống như một quả bomb nổ tung trong đầu Hứa Đường. Lỗ tai cô thoáng chốc đỏ bừng “Vậy cũng.....”

Lời nói còn chưa dứt đã bị nụ hôn mạnh mẽ của Chu Hiểm ngăn ở trong miệng.

Dường như bầu trời bị treo ngược, mọi thứ cũng hóa thành nham thạch sôi trào nóng chảy, thần kinh căng thẳng của Hứa Đường cũng bị cháy sạch. Hơi thở của Chu Hiểm giống như gió thổi cũng không lọt lưới, hoàn toàn trói buộc cô lại.

Hứa Đường khó có thể hình dung tâm tình đang đánh trống reo hò giờ phút này, giống như con diều bay trên mây càng lúc càng cao, tự do rồi lại hoàn toàn mất khống chế. Tiếp theo liền muốn từ trên trời cao vạn trượng chớp mắt rơi xuống.

Bàn tay Chu Hiểm từ sau ót chuyển qua vòng eo mảnh khảnh, nắm thật chặt, dùng sức kéo về phía trước một cái. Thân thể hai người kề sát nhau, làm cho nụ hôn này biến thành hoàn toàn chiếm đoạt.

Toàn thân Hứa Đường vô lực, đến cuối cùng chỉ có thể nắm chặt lấy cổ áo của Chu Hiểm, ngăn cản bản thân trượt xuống.

“Anh Hiểm.....” Sau lưng chợt truyền đến một loạt tiếng bước chân. Hứa Đường bị dọa sợ đến liền vội vàng đẩy Chu Hiểm ra, muốn lui về phía sau. Nhưng đầu lại bị anh ấn một cái vào trong ngực.

Phương Cử lúng túng cười một tiếng. “Em thật là không thấy gì. Anh Hiểm, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục.” Nói xong liền chạy trốn chết vào trong nhà, lại thuận tay đóng cửa lại.

Mắt thấy không còn bị người khác quấy rầy, Chu Hiểm kéo Hứa Đường ra, để cô ngồi trên đùi mình. Hứa Đường giằng giàng muốn đi xuống, anh liền giữ chặt cô lại. “Thử cử động một cái nữa xem!”

Hứa Đường mới vừa chứng thực lực lượng hai người cách xa nhau, lập tức không dám động.

“Hứa Hải Đường, có được hay không?”

Giọng nói Hứa Đường có chút run rẩy: “Không được.”

“Tại sao?” Chu Hiểm nhìn chằm chằm cô.

“Cuộc sống của chúng ta không giống nhau, không thể ở bên nhau được.”

“Ai nói?” Chu Hiểm vươn một ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi bị hôn sưng đỏ của cô. “Chúng ta có thể liên lạc, thường xuyên lui tới.” Anh dừng một chút, thấp giọng cười một tiếng. “Còn có thể cùng nhau làm tình.”

Khuôn mặt Hứa Đường bốc cháy. “.....Chu Hiểm, anh không biết xấu hổ.”

“Em cũng không phải là mới biết.”

Hứa Đường: “.....”

“Vậy nếu không tôi theo trình tự, trước tiên theo đuổi em có được hay không?”

Hứa Đường ngẩng đầu nhìn Chu Hiểm. “Anh thích tôi?”

“Tạm được, chính là nhìn ngực hơi nhỏ một chút.”

Hứa Đường xấu hổ, “Chu Hiểm, anh có thể đứng gần một chút hay không!”

“Tôi rất đứng gần.” Chu Hiểm bế xóc Hứa Đường lên, “Giúp tôi lấy điều thuốc.”

“Tự anh lấy đi.”

Hai tay Chu Hiểm vòng qua hông cô, véo một cái. “Tay không rãnh.”

Hứa Đường im lặng, “..... Ở đâu?”

“Túi quần, bên phải.”

Hứa Đường vươn tay vói vào trong túi quần của Chu Hiểm, móc ra bao thuốc lá cùng cái bật lửa, từ bên trong rút một điều thuốc ra, đưa tới khóe miệng anh.

Chu Hiểm ngậm điều thuốc, ý bảo Hứa Đường giúp anh châm lửa.

Hứa Đường bắt đầu dī làm theo.

Chu Hiểm cười một tiếng, “Em xem, không phải là trao đổi rất tốt hay sao?”

“..... Là anh cưỡng ép.”

“Cưỡng ép cũng là trao đổi.” Chu Hiểm lấy ra một cái tay hút thuốc, một tay khác vẫn vòng quanh eo cô.

Hứa Đường đã sớm thấu hiểu một mặt không biết xấu hổ của anh, nhưng những thứ trước kia so với hiện tại đơn giản chỉ là một góc núi băng mà thôi.

“Anh không sợ tôi đến gần anh là có mục đích khác?”

Chu Hiểm yên lặng một lát, cánh tay ôm cô vươn ra lấy chiếc điện thoại di động để ở bên cạnh, ấn vào album, lật tới một tấm hình thì dừng lại, đưa màn ảnh tới trước mặt Hứa Đường. “Thời điểm ba em làm việc từ trên giàn giáo té xuống, điều tra cho hay là có cây thép bị nối lỏng, không có dấu vết có người động tay chân.” Chu Hiểm dừng một chút, “Lúc đó người phụ trách an toàn công trường thi công là người của chú Trịnh.”

Hứa Đường nhìn tin tức báo cáo trên Tuần báo Lộc Sơn trên màn hình di động, cau mày, môi mím thành một đường.

“Em muốn lợi dụng tôi hỏi thăm tin tức từ chỗ chú Trịnh.” Chu Hiểm thu hồi điện thoại di động, nhìn chăm chăm Hứa Đường. “Hứa Hải Đường, tôi cho em lợi dụng.” Im lặng một lát, anh lại bổ sung một câu. “Mặc kệ là em có mục đích gì, chỉ cần em làm người phụ nữ của tôi.”

Hứa Đường lập tức ngơ ngẩn, bị lời giải thích của Chu Hiểm khuấy động nội tâm kích động, thật lâu cũng khó bình tĩnh lại.

Vậy mà sau một lúc lâu, cô lại nhẹ giọng mở miệng: “Tôi chỉ hỏi anh một câu.”

Chu Hiểm nhìn cô, “Nói.”

Hứa Đường cắn cắn môi. “Bây giờ tôi có thể là người phụ nữ của anh, cũng có thể làm người phụ nữ của anh cả đời sao?”

Bàn tay vòng lấy eo cô của Chu Hiểm bất tri bất giác buông lỏng, im lặng mấy giây, vẫn cười vui vẻ nhưng lại dần dần chuyển lạnh. “Hứa Hải Đường, cái này không có ý nghĩa.”

Hứa Đường nhìn thẳng anh, không hoảng không sợ, kiên định lắc đầu. “Chu Hiểm, tôi không muốn làm bạn gái anh, cũng không muốn làm người phụ nữ của anh.”

Chu Hiểm không lên tiếng, ngậm điều thuốc nhú mày nhìn cô qua làn khói, giữa hai lông mày tản ra tia chết chóc.

Hứa Đường từ trên đùi Chu Hiểm đứng lên, cúi đầu yên lặng ngồi trở lại vị trí vừa rồi của mình, uống cạn sạch nửa chai bia còn dư lại. Chút lỏng rượu vẫn có chút lạnh, chảy vào cổ họng đắng chát.

Chu Hiểm trầm mặc hút xong điếu thuốc trên tay, tia chết chóc giữa trán dần dần tản đi. Anh đứng lên phỉu phỉu bụi bậm trên người, bình thần mở miệng: “Tôi đưa em trở về.”

Hứa Đường đi theo đứng dậy, cầm áo sơ mi nhìn Chu Hiểm. “Tôi có thể ở trên ghế sofa phòng khách của anh ngủ một đêm hay không? Người nhà tôi khẳng định đã ngủ hết rồi.”

Chu Hiểm liếc nhìn cô một cái, không lên tiếng, thẳng hướng đi về phía cửa, mở cửa ra.

Người bên trong đang nhao nhao ầm ĩ uống đến hưng phấn. Chu Hiểm đưa mắt nhìn sang, đột nhiên sải bước đi qua, đập một cái lên bàn trà. Bảy tám chai rượu trên bàn thoáng chốc bể tan tành, canh thừa thịt nguội cùng rượu bia chảy đầy đất.

Mọi người lập tức im lặng, bị dọa sợ đến mức thở cũng không dám thở mạnh. Cho đến khi nhìn thấy Chu Hiểm lên lầu, Phương Cử mới lên tiếng: “Giải tán, giải tán, đi ngủ!” Cả đám mới tốp ba tốp năm tan cuộc.

Hứa Đường cuối cùng cũng không có ngủ trên sofa. Phương Cử sắp xếp cho cô một căn phòng. Cửa sổ căn phòng hướng về phía núi non chập chùng trùng điệp của huyện Lộc Sơn. Dãy núi tĩnh lặng, tương đối không tiếng động. Hứa Đường không ngủ được, ngồi bên cửa sổ đón gió, trong lòng nghĩ đến nụ hôn đầu của mình, pháp phòng khó định.

Cô nghĩ tới trước kia đã từng thấy một câu trong một quyển sách ở nhà sách của ông chủ Triệu: Tình yêu, nếu chỉ là nhất thời yêu thích mà không phải là chân thành vĩnh viễn, tình nguyện từ lúc vừa mới chớm nở liền cao ngạo chặt đứt.

Cũng không biết có phải là sau khi trưởng thành liền bắt đầu u mê giảm giác tình yêu sầu khổ trên đời, nhưng đối với Hứa Đường 18 tuổi mà nói, bên ngoài từ trước đến nay chưa từng có dũng khí, trong lòng lại sinh ra một loại cảm giác đau khổ..... Lựa chọn một người như Chu Hiểm để chứng minh, chẳng lẽ không phải là trào cây tìm cá hay sao?

10. Chương 10: Độ Hà (10)

Editor: Trà sữa trà xanh

Ngày hôm sau Hứa Đường dậy rất sớm, vốn định nhờ Phương Cử tiễn cô, nhưng nhìn thấy tòa nhà lạnh d[dlqd yên không tiếng vang, nên cô quyết định tự mình về.

Bảy giờ sáng trời còn mát mẻ, đường về thị trấn không bóng người. Hứa Đường đi được mười lăm phút, cuối cùng trông thấy trắng sáng giống như bến đò, không khỏi bước nhanh hơn.

Lại chuyển qua một cua quẹo, sau lưng bỗng vang lên một âm thanh “Đột đột đột” quen thuộc. Hứa Đường sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn, trong tầm mắt xuất hiện một chiếc Motorcycle chạy tới cực nhanh, người nọ trên xe hình như rất tức giận, một đường chạy tới khí thế ép người, lúc đến bên cạnh Hứa Đường bị áp bức không tự chủ ngừng thở.

Chu Hiểm thẳng gấp một cái dừng trước mặt Hứa Đường, bánh xe ma sát trên đường xi măng, anh nhanh chóng níu lấy cánh tay của Hứa Đường, trừng mắt căm tức nhìn: “Lên xe.”

Lời cự tuyệt đã đến khóe miệng Hứa Đường, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Chu Hiểm thì lập tức nuốt xuống, ngoan ngoãn lên xe.

Một đường nhanh như điện chớp, rất nhanh đã tới cầu, Hứa Đường nói lớn: “Cho em xuống chỗ này!”

Không biết Chu Hiểm có nghe thấy không, nhưng anh vẫn tiếp tục lái về phía trước, Hứa Đường lại hô lớn một tiếng, lúc này Motorcycle mới giảm tốc độ, chậm rãi dừng ở đầu cầu. Hứa Đường nhanh chóng xuống xe, nhìn bốn phía xung quanh, may mà còn sớm, trên đường chỉ có vãn vẹn mấy người.

Chu Hiểm rút một điếu thuốc ra ngoài, không đốt, mà ngậm lên miệng, mắt lạnh nhìn động tác của Hứa Đường.

Hứa Đường xác định trong tầm mắt không có người quen biết, mới xoay đầu lại định nói cảm ơn với Chu Hiểm, liếc mắt một cái chống lại ánh mắt hơi đùa cợt của anh, “Đó giờ chưa thấy người nào cẩn thận như em vậy.”

Hứa Đường hơi khó chịu, há miệng, cuối cùng trầm mặc.

Chu Hiểm nhìn cô chằm chằm trong chốc lát, chợt leo xuống xe máy, từ phía sau lưng vòng chắc hông của cô, ôm cô vào trong lòng, dán lên viên tai nhỏ bé của cô nói: “Hứa Hải Đường, tôi vốn tưởng rằng lá gan của em không nhỏ.....” Tiếng nói của anh trầm thấp, hơi thở ấm áp phun xuống viên tai, Hứa Đường không khỏi rụt cổ một cái.

Vừa nói được nửa đoạn, lại không nói tiếp nữa.

Chu Hiểm giống như rất hài lòng với phản ứng của cô, cười nhẹ một tiếng, quay đầu của cô lại, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, ngay sau đó buông tay lên xe, xiết chặt chân ga, quay ngược đầu xe, chạy ra đường.

Hứa Đường đứng trong làn khí thải của xe máy, thật lâu không nhúc nhích.

Lúc về đến nhà thì người trong nhà đang rửa mặt, mẹ Hứa đang cầm ấm nước sôi đổ vào chậu nhựa, trông thấy Hứa Đường, liền nói: “Hòa Hoa mới tới đây, hỏi con hai ngày nữa có theo nó đi Đập nước Lộc Sơn bắt cá không.”

Hứa Đường suy nghĩ một chút, “Còn có ai nữa?”

“Chỉ mình nó, hỏi con có đi cùng Hứa Dương không.”

“Hứa Dương đi nữa sao?”

“Nó còn chưa dậy, chính con đi hỏi đi.”

Hứa Đường thả túi xuống vào gian phòng của Hứa Dương, cậu ấy đang nằm trên chiếu trải dưới đất hai chân duỗi thẳng hai tay chắp lại với nhau. Hứa Đường đá một phen, Hứa Dương hừ hừ hai tiếng, không động đậy.

Hứa Đường ngồi xuống ghé lỗ tai cậu, Hứa Dương không nhận được vươn tay đẩy cô ra, “Làm gì đó?”

“Có đi Đập nước Lộc Sơn không.”

“Không đi.”

Hứa Đường thấy cậu đang say ngủ, nên không quấy rầy, đứng lên tính đi ra ngoài, Hứa Dương đã thức dậy ngồi tư thế lý ngư đả đỉnh (tư thế cá chép), “Chị, em hỏi chị chuyện này.”

“Chuyện gì?”

Ánh mắt của Hứa Dương phức tạp, “Tối hôm qua chị đến nhà bạn học thiệt sao?”

Chuông báo động trong lòng Hứa Đường reo lên tục, hai chị em mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực, nhất thời có vô vàn ý nghĩ xoay quanh. Hứa Đường đưa tay khép cửa lại, nhỏ giọng hỏi cậu: “Em biết bao nhiêu?”

“Em không biết gì nên mới hỏi chị đó.”

Hứa Đường trầm tư một lát, “Tối hôm qua Chu Hiểm tổ chức sinh nhật cho chị.”

Hứa Dương kinh ngạc, “Hai người đang quen nhau sao?”

Hứa Đường vội vàng lắc đầu, “Không có.”

Hứa Dương nhìn cô, “Chị, em khuyên chị đừng..... Chị biết tính khí của mẹ rồi đó.”

Hứa Đường rũ mắt, “Chị biết, chị không có đâu.”

Hình như Hứa Dương có chút không đành lòng, đưa tay vỗ bả vai cô an ủi, “Thật ra thì em cảm thấy anh Hiểm cũng không tệ lắm, chỉ là.....”

Hứa Đường “Ừ” một tiếng.

Hứa Đường than thở, “Đạo Hồ Điệp của anh ấy vẫn còn ở chỗ em đấy.”

“Em giữ đi, ” Hứa Đường cầm tay nắm cửa, “Chuyện chị em chúng mình nói em đừng nói cho mẹ biết.”

Hứa Đường bày quầy như thường lệ, tối hôm đó quần áo vừa mới được treo lên giá, liền nhìn thấy từ Tòng Nhân Triều, bốn năm người đàn ông dừng mãi tiến ra, trên tay của họ đều dẫn theo một cô gái trẻ.

Hứa Đường lập tức cảnh giác, tay âm thầm siết chặt bọc nhỏ đựng tiền. Đoàn người này đi qua, các sạp xung quanh đều cố ý né tránh, tiếng cò kè mặc cả dừng lại, mọi nơi an tĩnh đến quỷ dị.

Đoàn người này nhìn xung quanh, cuối cùng dừng ở trước gian hàng của Hứa Đường. Hứa Đường hít sâu, trên mặt trấn định, “Nhìn coi có gì mình thích không?”

Vừa dứt lời, mấy cô gái trẻ tuổi liền lục lọi mấy cái giá, bộ nào cũng khoa tay múa chân một phen, rồi hỏi ý kiến lẫn nhau, sau đó trả tiền rời đi.

Hứa Đường thở phào nhẹ nhõm, một ông chủ quầy bên cạnh cười nói: “Em gái Hứa, xem ra gian hàng của cô đã nổi tiếng rồi nha!”

Hứa Đường cười cười, không có tiếp lời.

Ai ngờ mới vừa ổn định lại, qua nửa giờ sau, lại có một nhóm người tới, cũng giống nhóm lúc nãy, không nói gì cả, các cô gái trẻ tuổi chọn quần áo trả tiền rời đi.

Trong hai giờ ngắn ngủi đã có bốn nhóm đến, quần áo mà Hứa Đường trôi lên giá liền biến mất. Đến nỗi các quầy hàng bên cạnh không còn sợ hãi nữa, nhìn thấy người đi tới liền rỉ tai thăm vớ nhau. Hứa Đường nghe mọi người bàn tán, khuôn mặt trầm xuống.

Cô dọn hàng thật nhanh, chạy qua ba cái cầu rồi quẹo vào một ngõ hẻm, mắt thấy xung quanh không có người nào, Hứa Đường cẩn thận lấy điện thoại trong túi xách ra, nhấn số của Chu Hiểm.

Tiếng chuông vang lên được vài tiếng, liền nghe thấy âm thanh nhao nhao ầm ĩ bên kia, Hứa Đường cố nén tức giận, hít sâu một hơi, “Chu Hiểm, anh có ý gì?”

Chu Hiểm không hiểu, “Có ý gì là có ý gì?”

“Anh muốn thu phí bảo hộ nói thẳng là được, phái từng tốp người tới đây quấy rối, có phải cố tình không để cho tôi làm ăn không?”

Bên kia yên tĩnh một hồi, Chu Hiểm nói, “Em chờ một chút.”

Sau đó, Hứa Đường liền nghe Chu Hiểm kéo cao giọng nói: “Phương Cử!”

Một lát sau, điện thoại bàn giao đến tay Phương Cử, Phương Cử luôn miệng nói xin lỗi: “Chị dâu thật xin lỗi, anh Hiểm bảo em chăm sóc gian hàng của chị một chút, em nghĩ dù sao nhóm em dâu cũng sẽ mua quần áo, nên nước phù sa không chảy ruộng người ngoài chứ sao.....”

Hứa Đường vừa bực mình vừa buồn cười, “Ý tốt của anh tôi nhận, bảo bọn họ sau này đừng tới chỗ tôi, muốn đến thì bảo nhóm ‘em dâu’ của anh đơn độc tới.”

Phương Cử không ngừng nói “Vâng”, còn hỏi thêm: “Chị dâu đẹp quầy rồi sao?”

“Rồi.”

“Nếu không tới đây bởi anh Hiểm ăn tôm hùm nhỏ đi?”

“Không.....”

“Tối uống ly bia đi, nơi này có nhiều anh em chưa từng thấy chị dâu.....”

Phương Cử nói chưa xong, Chu Hiểm đã lấy điện thoại lại, nhỏ giọng hỏi: “Đang ở đâu, tôi đến đón em.”

Hứa Đường cắn môi, “Tôi không tới, ngày mai tôi đến Đập nước Lộc Sơn, phải về xếp đồ.”

Chu Hiểm trầm mặc một phen, “Đi làm gì?”

“Bắt cá.”

Chu Hiểm “Ừ” một tiếng, không nói gì nữa, cúp điện thoại. Hứa Đường nghe âm thanh tút tút bên kia, ngăn ra. Cô cất điện thoại, bỏ vào trong túi xách, chậm rãi đạp xe về nhà.

Đến Đập nước Lộc Sơn phải qua sông Trần đến huyện Lộc Sơn, cậu của Tướng Hòa Hoa ở phụ cận Thủy Khố mở ra quán ăn bình dân, hàng năm vào dịp nghỉ hè khách tới Đập nước Lộc Sơn nghỉ mát không ít, quán ăn không đủ người, nên kêu Hòa Hoa đến giúp.

Mặt trời trên đỉnh đầu hừng hực, Hứa Đường nhảy xuống chiếc xe tải nhỏ bé, chưa đi được xa mà mồ hôi đã đổ cùng mình. Hứa Đường vác hành lý của hai người, xoa xoa ót của mình, “Nếu có chiếc xe gắn máy thì tốt biết mấy.”

Tướng Hòa Hoa cười hì hì nói: “Lưu manh mới chạy xe máy, Hứa Dương sau này anh mua một chiếc Big Ben đi.”

Hứa Đường buồn cười nói, “Hòa Hoa, em biết Big Ben là cái gì không?”

Tướng Hòa Hoa cao giọng nói, “Biết! Chạy rất nhanh!”

Đi khoảng 20”, cuối cùng đã tới quán ăn bình dân của người cậu họ Lạc của Tướng Hòa Hoa. Gần tới giờ cơm, bận tối mảy tối mảy. Ba người Hứa Đường cũng không nói nhảm, thả hành lý xuống liền bắt đầu giúp một tay. Bận đến hai giờ xế chiều, ba người mới ăn xong bữa cơm rau dưa thông thường, lúc này mới được nghỉ ngơi.

Cậu Tướng có cái bụng tròn xoe, nụ cười hiền lành phúc hậu, cầm quạt hương bồ vừa quạt gió vừa lau mồ hôi, “Buổi chiều bảo Hòa Hoa dẫn bọn con đi bắt cá, chỗ đập chứa nước rất mát.”

Buổi chiều ba người đến đập nước, dưới đập thật cao có dòng sông chảy trong suốt, càng đi xuống càng có nhiều cây xanh, đến cuối cùng cây xanh mọc như nấm hai bờ sông, che một mảnh mát mẻ thấu xương. Hứa Dương không kềm chế được, lập tức cởi giày xuống nước, dọc theo đường nước chảy đi được một đoạn đường, dọc theo đường lục lọi nham thạch, một lát sau chợt xoay người lại, giơ tay phải lên, nhướn mày cười một tiếng: “Buổi tối ăn cua!”

Tướng Hòa Hoa lập tức xách theo thùng nước đến lấy con cua, “Anh Hứa Dương thật lợi hại!”

Hứa Đường nhìn Hứa Dương báo cáo thắng lợi trận đầu, cũng háng hái đi tới, đi xuống nước. Nước chảy trong suốt, có thể nhìn thấy rõ cá lội tung tăng dưới đáy, Hứa Đường thử mấy lần, dần dần có kinh nghiệm bắt cá, động tác càng ngày càng thành thạo.

Ba người bắt một lát thì nghỉ ngơi, một buổi chiều bắt được hơn nửa thùng cá. Mất thấy mặt trời sắp xuống núi, xem chừng quán ăn sắp bận rộn nữa, liền vội vàng thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về.

Tướng Hòa Hoa đang mang giày, ngẩng đầu lên bỗng thấy đỉnh rừng cây phía trước có một trận khói dày đặc, cô sợ hãi kêu lên: “Cái gì vậy?!”

Hứa Đường Hứa Dương lập tức nhìn theo hướng cô chỉ, nơi đó loáng thoáng là nơi đồn củi ở Lộc Sơn. Hứa Đường kinh hãi d[dl]qd, lập tức mang giày chạy về, “Nhanh đi báo cảnh sát, cháy rồi!”

11. Chương 11: Độ Hà (11)

Editor: Trà sữa trà xanh

Hứa Đường cùng Hoa Hòa chạy d[dl]qd đến phía trước, Hứa Dương giơ thùng lên theo sát phía sau, mười phút sau ba người chạy đến ven đường, đưa tay đón xe. Phụ cận nơi này không có quầy bán đồ lát vặt, cũng cách quán ăn của cậu Tướng một đoạn.

Trải qua một buổi chiều dữ dội, mặt đường xi-măng cuộn cuộn sóng nhiệt, giống như đáy nồi mới vừa đốt lên, ba người đứng cản nhiều lần cũng không có người nào dừng xe, mắt thấy khói dày đặc ở phía tây chỗ đồn củi càng lớn, giống như một cây trụ lớn xông thẳng trời xanh, Hứa Đường không thể chú ý rất nhiều, lau vệt mồ hôi, nhấc chân chạy đến phía trước.

Hứa Đường dặn dò Tưởng Hòa Hòa: “Em giữ thùng!” Nói xong cũng chạy đến hướng chỗ đồn củi.

Chạy đi khoảng 300- 400m, sau lưng chợt truyền đến một hồi “thình thịch” nổ vang, Hứa Đường lập tức dừng bước quay đầu lại, trông thấy Chu Hiểm cùng Phương Cử đang cưỡi mô tô chạy như bay tới. Cô chạy gần lại giữa đường, đưa tay vẫy gọi, hai chiếc mô tô ngừng lại, Phương Cử kinh ngạc nhìn Hứa Đường, “Chị dâu, sao chị ở chỗ này?”

Hứa Đường không giải thích nhiều, “Trường đồn củi cháy, chở tôi đến đó đi!”

Chu Hiểm liếc nhìn cô một cái, “Lên xe.”

Phương Cử chở Hứa Đường đi ở phía sau, kéo cao giọng nói an ủi Hứa Đường: “Nếu trường đồn củi cháy thật chúng ta sẽ báo cảnh sát, chị dâu đừng gấp gáp!”

Mô tô chạy đến chỉ mất mười phút, trường đồn củi đã có một vòng người vây quanh, bốn người chen vào, đã có bảy tám người giơ thùng nước lên cứu hỏa, một ống thô bằng nhựa gắn vào vòi nước, phun nước vào đám cháy.

Mắt thấy lửa đã được khống chế, Hứa Đường không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lại qua khoảng mười phút, rốt cuộc lửa đã được dập tắt hoàn toàn. Lửa cháy mất một cái lều nhỏ, cùng với đồng cây bách ẩm ướt mới vừa chặt xuống, vì vậy khói dày đặc dọa người như vậy, nhưng tình hình hỏa hoạn cũng không nghiêm trọng.

Người vây xem dần dần giải tán, Hứa Đường định nói xin lỗi với Chu Hiểm, quay đầu nhìn lại, phát hiện người đứng phía sau mình đã biến mất, lập tức sưng sốt một hồi.

Phương Cử cười nói: “Anh Hiểm đi vệ sinh rồi, bảo chúng ta đến chỗ đậu xe trước chờ anh ấy.”

Ba người đứng ở dưới gốc cây vừa hóng mát vừa chờ Chu Hiểm, Hứa Đường hỏi: “Hôm nay các anh đến huyện Lý sao?”

Phương Cử gạt đầu: “Bang kêu anh ấy làm ít chuyện.”

Khi nhìn thấy Chu Hiểm cùng Phương Cử, Hứa Đường liền hoài nghi, giờ phút này khi thấy Hứa Đường nói chuyện thân thiết với Phương Cử, càng thêm tò mò. Hứa Đường sớm chú ý tới ánh mắt thăm dò của Hứa Đường, chỉ có thể nhắm mắt giả bộ không biết.

Sau một lúc lâu, Chu Hiểm trở lại, trong miệng anh ngậm một cọng cỏ không nhiễm khói, nhìn Hứa Đường một cái nói: “Đưa em trở về trước.”

Motorcycle quẹo mấy cái cua quẹo, rất nhanh tới chỗ vừa rồi Hứa Đường cùng Hứa Dương lên xe, tầm mắt của Hứa Đường đảo qua phía trước, nhất thời cả kinh: ven đường chỉ có một thùng nhựa màu đỏ ngã lật, cá lặn đầy đất.

Hai người xuống xe chạy thẳng tới ven đường, hơn mười con cá há to miệng, chen chúc trong một vũng nước đen cuồn cuộn vẩy đuôi, xung quanh không có bóng dáng Tưởng Hòa Hòa.

Chu Anh Hiểm mày liếc mắt nhìn, rất nhanh sải bước tới mô tô, quát khê: “Lên xe!”

Mô tô bay nhanh một hồi, lái về phía trước hết năm phút đồng hồ, rồi chạy vào một con đường nhỏ trong rừng. Nhánh cây hai bên nhanh chóng ma sát vào lòng bàn chân, Hứa Đường không biết bị cây gì quệt trúng, vết thương ngứa ngáy một hồi, cô không nghĩ ngợi nhiều được, đưa tay dùng sức gãi, lại lập tức tập trung lực chú ý đưa mắt nhìn phía trước.

Rất nhanh trước mắt xuất hiện ba bốn nóc nhà trệt, Chu Hiểm và Phương Cử ngừng xe, lật người đi xuống.

“Chị dâu, chị và Hứa tiểu đệ ở nơi này chờ đi, em cùng Anh Hiểm đi vào tìm người.”

Giọng nói của Hứa Đường run rẩy, “Tôi đi cùng các anh.....”

“Hứa Hải Đường, đừng gây phiền phức.” Chu Hiểm đưa tay đè lại cái ót của cô, để mắt cô nhìn thẳng vào mắt mình, “Đây là địa bàn của chú Trịnh.”

“Nhưng các anh.....”

Mái tóc của Hứa Đường bị mồ hôi làm thấm ướt, dính vào trên trán trắng nõn, trên khuôn mặt bị nhiệt độ cao hun nóng nên đỏ bừng xuất hiện hoảng sợ trước nay chưa từng có, Chu Hiểm vén tóc của cô, ngón tay dán chặt cái trán của cô, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì, chờ ở đây.”

Giọng nói của anh trầm ổn, ánh mắt kiên định, Hứa Đường không tự chủ được gật đầu một cái.

Chu Hiểm và Phương Cử sải bước đi vào phía trong, Hứa Đường đứng ở trong bụi cây, mượn bóng dáng cỏ cây thấp thoáng, đưa cổ dài nhìn chăm chú động tĩnh phía trước. Chu Hiểm và Phương Cử vào cánh cửa xếp bên cạnh cửa hông, rất nhanh cửa mở ra, trên đất trống trước nhà trệt không còn bóng dáng ai.

Hứa Đường cũng rất lo lắng, không khỏi nắm tay Hứa Đường, “Chị, Anh Hiểm bọn họ sẽ không có chuyện gì chứ?”

Hứa Đường vô cùng lo lắng, nghe Hứa Đường hỏi lại khủng hoảng hơn, vậy mà cô còn cứng rắn nói: “Không có việc gì.” Ngược lại không biết là đang an ủi Hứa Đường hay là đang an ủi mình.

Mặt trời lặn phía tây, sắc trời càng tối, Hứa Đường không kiềm chế được nỗi sợ trong lòng mình, đang định lấy tất cả dũng khí xông ra thì cửa hông chợt mở ra. Hứa Đường vội vàng nhảy lên, mở to hai mắt nhìn Chu Hiểm và Phương Cử đi ra, trên lưng Phương Cử còn cõng một người, loáng thoáng chính là Tưởng Hoa Hòa.

Hứa Đường không khỏi ngừng thở, nắm chặt tay chờ ba người đi tới trước mặt.

Tưởng Hoa Hòa vừa nhìn thấy Hứa Đường liền “Oa” một tiếng khóc lên, từ trên lưng Phương Cử trượt xuống ôm lấy Hứa Đường, lớn tiếng khóc.

Họ không ở lại đây, Phương Cử thúc giục mấy người nhanh chóng lên xe.

Mô tô chạy trong sắc trời âm đạm, một đường bay nhanh, ngọn đèn dầu của quán ăn phía xa xa xuất hiện trong tầm mắt.

Cậu Tưởng đã sớm đứng ngồi không yên, cầm đèn pin chuẩn bị đi ra ngoài tìm người, giờ phút này thấy ba người Hứa Đường xuất hiện, nhẹ nhõm thở một hơi dài, ngay sau đó là một trận mắng chửi đổ ập xuống.

Hứa Đường giải thích mọi chuyện, cậu Tưởng nghe xong đã bớt giận, mặc dù không ưa mấy côn đồ là Phương Cử và Chu Hiểm, nhưng nói cho cùng hai người này đã cứu Hoa Hòa, liền xào nấu vài món ăn, đãi hai người ăn cơm.

Cái bàn được đặt trong sân, gió từ đập nước thổi tới dần dần xua tan nắng nóng. Hứa Đường vẫn chưa hết sợ hãi, giờ phút này mới cảm thấy đói bụng, cũng không để ý cùng hình tượng, ăn như hổ đói. Nhìn lại mấy người khác, trừ Chu Hiểm, đều là như thế.

Cậu Tưởng chu đáo mở hai chai bia ướp lạnh, khi tiệc tan thì Phương Cử đã uống xong, Chu Hiểm chỉ mới uống một nửa.

Hứa Đường giúp một tay thu dọn bàn, lúc đi ra trông thấy Chu Hiểm đang ngồi trên một tảng đá bên cái ao nhỏ hút thuốc lá. Hứa Đường đi tới hô một tiếng, Chu Hiểm quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, lại quay đầu đi.

Hứa Đường ngồi xuống bên cạnh, quay đầu nhìn anh, “Sao vậy?”

Chu Hiểm lắc đầu, hít một hơi thuốc, ánh mắt quét lên người cô, chợt dừng lại trên chân cô: “Xảy ra chuyện gì?”

Hứa Đường nhìn theo ánh mắt của anh, lúc này mới phát hiện trên bắp chân có một vết máu quanh co khô khốc, kéo dài đến mắt cá chân.

“A, không có việc gì.”

Chu Hiểm đột nhiên dập thuốc rồi đứng lên, mở vòi nước, sau đó ngồi xổm xuống xuống, nhẹ nhàng cầm lấy bắp chân của cô.

Hứa Đường ngơ ngẩn, nhìn anh dùng nước chậm rãi lau vết máu trên chân mình. Lòng bàn tay của anh thô còn có vết chai, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, giống như nắm ở trong tay anh chính là tác phẩm nghệ thuật dễ vỡ.

Một lát sau, Chu Hiểm đứng lên, nói: “Tay.”

Khuôn mặt của Hứa Đường sưng sờ, một hồi lâu không có đáp lại, Chu Hiểm đưa tay vỗ nhẹ trên trán cô một cái, “Ngần người cái gì” nói xong trực tiếp kéo tay cô qua, dòng nước mát nhẹ nhàng tẩy rửa kẽ móng tay.

Lúc này Hứa Đường mới phát hiện ra trong khe móng tay của mình còn lưu lại máu khô khốc, cô khẽ giương mắt, trông thấy hàng mi nét mày thâm thúy anh tuấn của Chu Hiểm trong bóng đêm, thủy triều trong lòng tựa như lên rồi xuống.

Ngọn đèn dầu lưng chừng núi thừa thốt, gương mặt liền có thể trông thấy bầu trời đầy sao, Hứa Đường kéo Chu Hiểm ngồi xuống tảng đá lần nữa, “Hôm nay cảm ơn anh.”

Chu Hiểm “Ừ” một tiếng.

Hứa Đường lại hỏi: “Anh cứu Hòa Hoa bằng cách nào?”

Chu Hiểm trầm mặc trong chớp mắt, “Mấy người đó tính trối Tưởng Hoa Hòa lại để lừa tiền, tự chủ trương mà thôi, không phải ý tứ của chú Trịnh.”

Hứa Đường thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt.”

Đang nói chuyện, bên kia bỗng vang lên giọng nói của Hòa Hòa: “Ai mà cần anh cứu?!”

Hứa Đường giương mắt nhìn lên, Phương Cử ngồi trên bậc thang cười hì hì, Tưởng Hoa Hòa chống nạnh giằng co với anh, giống như mèo xù lông. Phương Cử cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Hứa Đường, lập tức quay đầu vẫy tay với Hứa Đường, “Chị dâu!”

Tưởng Hoa Hòa lại bùng nổ: “Anh không biết xấu hổ hả! Chị Hứa Đường không phải là chị dâu của anh!”

Phương Cử cố ý trêu chọc cô: “Có phải hay không cũng không phải do em quyết định, chị Hứa Đường của em thích Anh Hiểm, Anh Hiểm cũng thích chị Hứa Đường của em, bọn họ thích nhau, em quản được sao?”

“Phi! Chị Hứa Đường là học sinh của trường đại học danh tiếng, làm sao có thể yêu mến thứ người côn đồ như bọn anh!”

“Mạng của em là do côn đồ cứu đấy.”

“Anh.....”

“Anh cái gì anh, không tin thì em tự mình hỏi chị Hứa Đường của em đi, có thích Anh Hiểm của anh không?”

Tưởng Hoa Hòa nghe vậy thật nhanh xoay đầu lại hỏi cô: “Chị Hứa Đường, chị không thích đúng không?”

Tiếng nói vừa ngừng, ánh mắt của Chu Hiểm dừng một chút, ngay sau đó nhìn sang cô.

Trong lòng Hứa Đường hoảng hốt, “Chị.....”

Ánh mắt thăm dò của Chu Hiểm tối dần, mang theo áp bức khiến cô chỉ muốn chui xuống đất; mà Tưởng Hoa Hòa khẽ nhếch cằm, ánh mắt sáng ngời, giống như cô rất tin tưởng đáp án của mình.

Thời gian từng giây từng phút lặng lẽ trôi qua, Hứa Đường siết chặt tay, giọng nói giống như bị nhét đầy bông, khiến cô không cách nào mở miệng.

Trong lúc giằng co, bên trong cửa chọt truyền đến giọng nói của Hứa Dương: “Chị, em tắm xong rồi!”

Hứa Đường không thích gánh nặng, đứng lên d[đ]qlqđ tảng đá chạy trốn, chạy đến chỗ Hứa Dương.

12. Chương 12: Độ Hà (12)

Edit: windchime

Beta: Phương Phan

Hứa Dương đưa tay kéo cô vào trong cửa, ánh đèn nhỏ trước nhà vệ sinh mờ mờ, chiếu lên vẻ mặt bối rối của cậu. Lòng Hứa Đường mới hạ xuống chưa được bao lâu đã bị treo lên lại, nói quanh co: “Hứa Dương...”

Hứa Dương nhú mồm nhìn cô: “Chị à, chị nói thật với em đi, có phải chị thích Chu Hiểm không?”

Lúc này cậu không gọi là “anh Hiểm” nữa, khuôn mặt non nớt hiện lên vài phần nghiêm túc không phù hợp với lứa tuổi, Hứa Đường ngẩng đầu nhìn cậu, lần đầu tiên phát hiện đứa em trai nhỏ hơn mình bốn tuổi đã cao đến vậy, khiến cho cô có chút áp lực.

“Con người Chu Hiểm cũng không xấu...” Cuối cùng Hứa Đường cũng mở miệng, phản bác một cách yếu ớt.

“Điểm này em biết, nhưng anh ta không thích hợp làm bạn trai của chị.”

Hứa Đường cúi đầu, mũi chân nhẹ nhàng đá nền xi măng phía dưới, “Chị cũng không muốn làm bạn gái anh ấy.”

“Vậy chị hãy cách xa anh ta một chút.”

“...Anh ấy cứu Hoà Hoa.”

“Còn có nhiều cách khác để cảm ơn, chị hãy cách xa anh ta một chút.”

Hứa Đường không nói gì.

Dưới ánh đèn mờ mờ cô cúi thấp đầu, rũ bả vai, thân thể đứng thẳng như cố thể hiện ý chí kiên cường nhưng lại lộ ra sự yếu ớt khiến người khác không đành lòng.

Hứa Dương không khỏi vươn tay ra, muốn đặt lên bả vai của cô. Hứa Đường lại khẽ nghiêng qua một bên, tránh được. Cô ngẩng đầu nhìn Hứa Dương, con người trong trẻo xuất hiện sự quật cường trước nay chưa từng có, “Hứa Dương, có lúc em biết rõ lửa rất nguy hiểm, nhưng bởi vì nó sáng ngời ấm áp, nên em sẽ không nhìn được mà muốn tới gần...” Cô cắn môi, “Trước khi bị lửa đốt đến ngón tay, chị... chị muốn thử lại một lần nữa.”

“Chị sẽ dẫn cả thân mình vào lửa chứ ko chỉ ngón tay đâu.”

“Vậy em giúp chị đánh anh ấy được không?” Hứa Đường cười cười.

Hứa Dương mím chặt môi không nói lời nào.

“Hay là, thật ra thì không bao lâu sau chị sẽ không hứng thú với hắn nữa, chờ chị đi vào thành phố...”

Hứa Dương trầm mặc hồi lâu, “Chị hãy chú ý đúng mực.”

Hứa Đường đang muốn nói nữa, chợt nghe thấy tiếng động cơ nổ ở bên ngoài, chấn động đến mức phòng ốc tựa như đang rung lên từng đợt, cô lập tức mở cửa ra... Trên con đường phía trước sân có một chiếc xe máy đang dừng lại, ánh đèn chói mắt chớp loạn, chỉ chiếu lướt qua đã khiến hai mắt theo phản xạ mà nheo lại.

Tướng Hoà Hoa sợ đến mức không tự chủ mà dựa vào người bên cạnh, Chu Hiểm đứng trên tầng đá lớn, đứng thẳng người giằng co với đoàn xe.

Hứa Đường không kịp nghĩ ngợi nhiều, chạy thật nhanh về phía Chu Hiểm, mới vừa chạy được mấy bước đã nghe Chu Hiểm nghiêng đầu quát lên: “Cút về!”

Hứa Đường không khỏi ngừng bước chân, nhìn thấy Chu Hiểm ngoắc tay với Phương Cử, hai người chạy nhanh về phía chiếc xe máy đang dừng ở gần đó, xoay mình lên xe, hai chân chống đất, vịn tay ga, xe lắc một cái, nhanh chóng chạy về phía sườn của vòng bao vây.

Mấy chiếc xe gắn máy khác lập tức lao về phía hai người, Hứa Đường sợ hết hồn hết vía, chỉ thấy Chu Hiểm và Phương Cử xuyên qua từng lớp bao vây, bánh xe cộ trên mặt đất phát ra từng tiếng kêu chói tai, trong bóng đêm, những ánh đèn chớp loạn, giống như từng thanh kiếm sắc đâm rách màn trời.

Dù mấy chiếc xe gắn máy đã dần dần rời khỏi tầm mắt, đi về phía huyện Lộc Sơn, nhưng bên tai những người ở lại vẫn còn chấn động vì những tiếng nổ của động cơ xe. Website đăng truyện chính thức: Tưởng Hoà Hoa phục hồi tinh thần lại sau khi sợ đến nhũn chân, lập tức muốn xông vào bên trong. Hứa Đường nắm chặt tay cô ấy, “Không thể gọi điện thoại!”

Tưởng Hoà Hoa tròn to mắt nhìn cho Hứa Đường, “Chị Hứa Đường, chị muốn bao che cho Chu Hiểm sao? Có phải đúng như Hồng Mao nói, chị thích Chu Hiểm phải không?”

“Chuyện này không liên quan đến việc thích hay không thích!”

Tưởng Hoà Hoa cố gắng giãy giụa thân thể để thoát khỏi sự kìm kẹp của Hứa Đường, Hứa Đường tăng thêm sức, nắm càng chặt hơn. Mặt Tưởng Hoà Hoa đỏ bừng lên, có điều giãy giụa càng mạnh hơn rồi nhanh chóng lui về phía sau cắn lên cánh tay Hứa Đường một cái.

Hứa Đường đau đến mức trước mặt bỗng tối sầm, nhưng vẫn sống chết không buông ra.

Tưởng Hoà Hoa kinh ngạc, dần dần nhả ra, ngẩng đầu nhìn Hứa Đường.

Hứa Đường đau đến mức trán đầy mồ hôi lạnh, nhìn trên cánh tay có một vòng dấu răng máu me nhầy nhụa, cắn răng nói: “Hoà Hoa, xem như chị cầu xin em, đừng gọi cuộc điện thoại này.”

“Chị định làm như thế nào?” Hứa Dương chột chên vào nói.

Hứa Đường không khỏi buông Tưởng Hoà Hoa ra, há miệng nói, “Chị...”

“Chị có thể tìm được người nào giúp một tay sao?”

Sau khi được Hứa Dương nhắc nhở, Hứa Đường lập tức nhớ tới một người, “Trở về Độ Hà trấn!”

Hứa Đường ngàn xin vạn cầu, cuối cùng cũng mới khiến cậu Tưởng đồng ý cho mượn chìa khóa chiếc xe điện.

Đường núi quanh co, trong màn đêm như chẳng có điểm cuối, ánh đèn từ Độ Hà trấn nhìn thấy nhưng không thể chạm tới được. Hứa Đường nắm chặt tay âm thầm cầu nguyện, trái tim giống như bị đặt trên chảo dầu nóng bỏng, lo lắng đau khổ vô cùng.

Cuối cùng cầu Độ Hà cũng xuất hiện trong tầm mắt, Hứa Đường bảo Hứa Dương rẽ qua mấy ngã rẽ, đến nhà thuốc lần trước cô đã đến cùng Phương Cử.

Ông chủ vẫn là người gặp lần trước, nhìn thấy Hứa Đường thì lấy làm kinh hãi. Hứa Đường cũng không nói vòng vo, tóm tắt đơn giản lại tình huống, cầu xin ông chủ nhà thuốc lập tức nghĩ cách.

Ông chủ nhà thuốc không dám chậm chạp, dặn dò Hứa Đường giúp đóng cửa tiệm, mình thì đi vào góc phòng bắt đầu gọi điện thoại.

Rất nhanh ông chủ đã trở lại, “Phương tử đã gọi điện thoại cho anh Kiêu, cũng đã phái người đi rồi, các cháu đừng lo lắng.”

Hứa Đường thở một hơi dài nhẹ nhõm, trái tim treo ở cuống họng cuối cùng thả xuống một nửa. Thâm nghĩ bản thân mình khi cuống lên thật không biết chừng mực, Phương Cử và Chu Hiểm đều có điện thoại di động, nếu như tình hình không ổn, chắc chắn sẽ chủ động cầu viện, đâu đến phiên cô tới mặt báo. Ông chủ rót cho hai người hai chén trà lạnh, Hứa Đường cũng không khách khí, ừng ực uống cạn, lúc này mới phát hiện hai tay mình càng run dữ dội hơn.

Ông chủ nhìn Hứa Đường đầy tán thưởng, “Hứa tiểu thư, cô thật trượng nghĩa.”

Bên tai Hứa Đường vẫn vang vọng tiếng chỉ trích của Tưởng Hoà Hoa, vì vậy chỉ cúi đầu im lặng không tiếp lời. Hai người nghỉ ngơi một lát, liền tiếp tục lên xe điện, chạy về phía đập chứa nước.

Trở lại quán ăn, Tưởng Hoà Hoa đang ngồi ở cửa trước chờ đợi, nhìn thấy hai người xuất hiện, cũng không nói gì, đứng dậy phủi bụi trên mông, quay người đi vào trong nhà.

Hai chị em vừa về thì đi tắm rồi trở về phòng ngủ.

Hứa Đường và Tưởng Hoà Hoa ngủ chung một phòng, cô rón rén mở cửa, lại phát hiện Tưởng Hoà Hoa đang cầm điều khiển ti vi ngồi ở trên giường xem ti vi, chưa ngủ.

Hứa Đường lấy điện thoại ra nhắn tin cho Chu Hiểm, chờ một lát, không thấy trả lời, liền ngồi ở mép giường, nhét điện thoại di động vào dưới gối.

Tưởng Hoà Hoa vẫn lén quan sát động tác của cô, nhìn cô cất xong điện thoại di động, lập tức không chớp mắt nhìn chăm chăm TV.

Hứa Đường nằm xuống chiếu, mệt mỏi nhanh chóng xuất hiện, thân thể giống như rã thành nhiều phần, từng xương như muốn rã thành từng khúc.

Tưởng Hoà Hoa tắt TV, cũng nằm xuống.

Hứa Đường bối rối, sắp ngủ cũng chợt tỉnh táo hơn, chợt nghe thấy giọng nói non nớt nhưng cũng quật cường của Tưởng Hoà Hoa: “Chị Hứa Đường...”

Hứa Đường lập tức tỉnh táo lại, “Hoà hoa, thật xin lỗi.”

Trong bóng tối giọng nói của Tưởng Hoà Hoa mang đầy uất ức: “Hắn ta cướp tiền của em...”

“Nhưng anh ấy cũng công em thoát khỏi đám người đó.”

Trong bóng tối, Hứa Đường nhẹ nhàng chuyển động, nắm lấy tay Tưởng Hoà Hoa, thở thật dài một cái, “Chị cũng khó chịu...”

Đêm nay Hứa Đường ngủ không yên, ban đêm nhiều lần tỉnh giấc, đưa tay sờ điện thoại dưới gối đầu, vẫn không có bất kỳ tin tức nào.

Buổi sáng ở quán ăn cũng bận rộn, Hứa Đường vừa giúp cậu Tưởng chào hỏi khách hàng, vừa lo lắng cho Chu Hiểm. Bận đến chín giờ rưỡi mới dần dần thanh thoi. Windchime! Hứa Đường ngồi trên tầng đá lớn bên cạnh ao rửa tay, mặt trời lên cao, nhiệt độ tăng lên, cô cứ ngồi dưới ánh mặt trời như vậy, nhìn về phương hướng tối hôm qua Chu Hiểm và Phương Cử chạy đi.

Bỗng nhiên, điện thoại di động đặt ở trong túi quần rung lên, thân thể Hứa Đường cũng run lên. Cô nhanh chóng rút điện thoại di động ra nhấn nút nghe, run rẩy nói một câu: “Alô...”

“Cô Hứa phải không?” Là ông chủ phòng thuốc.

Không phải giọng nói của Chu Hiểm khiến Hứa Đường hơi thất vọng, nhưng mà giờ phút này bất cứ tin tức gì cũng đều quý giá, cô dè dặt, áp chặt điện thoại vào bên tai, nhỏ giọng hỏi: “Chu Hiểm thế nào rồi ạ?”

“Không sao, chỉ bị thương nhẹ, bây giờ đang ở trên huyện nghỉ ngơi.”

Tim Hứa Đường cuối cùng cũng hạ xuống, luôn miệng nói cảm ơn với ông chủ nhà thuốc.

“Là tôi nên cảm ơn cô mới đúng. Chu Hiểm đi theo anh Kiều bảy năm, Phương Cử cũng đi theo ba năm, đều là phụ tá đắc lực...”

Hứa Đường im lặng.

Sau khi cúp điện thoại sau, Hứa Đường nói sơ qua sự tình với Hứa Dương. Hứa Dương lại suy nghĩ xa hơn, nhún nhún mày giọng điệu trầm trọng, “Chị, lần này giúp bọn họ là bởi vì bọn họ cứu Hoà Hoa. Sau này chị đừng dấn sâu vào nữa, nơi này nước rất sâu...”

“Chị biết rồi.”

Hứa Dương quan sát ánh mắt của cô, “Chiều nay chúng ta trở về Độ Hà trấn thôi.”

Hứa Đường ngẩn người, cuối cùng khẽ gật đầu một cái.

Buổi trưa giúp cậu Tường tiếp khách xong, sau khi hai người ăn cơm xong thì lập tức thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về Độ Hà trấn.

Hứa Đường mất hứng ngồi ở phía dưới mái che nắng, rũ bả vai nhìn đường cái bị ánh nắng thiêu đốt đến mức như bốc hơi, trong đầu cũng mờ mịt.

Hứa Dương cầm chai nước đá tới đây, áp lên gương mặt cô. Dieendaanleequuydonn Hứa Đường nghiêng người tránh đi, đưa tay nhận lấy, nhỏ giọng nói một câu “Cám ơn”, mở nắp đổ nước vào miệng.

Đợi hơn nửa giờ, xe cậu Tường gọi giúp đã tới, Hứa Dương liền tranh thủ nhấc đồ của hai người lên, “Đi thôi.”

Hứa Đường nắm chai nước suối uống một nửa đứng dậy đi tới, đi được nửa đường, bỗng cảm thấy điện thoại di động trong túi rung lên.

Cô sững sốt một chút, đưa tay lấy ra, nhìn thấy tên trên màn hình, trái tim lại treo lên.

Hứa Đường chậm rãi ấn nút nghe, giọng nói Chu Hiểm trầm thấp như nước nhẹ nhàng chảy, “Hứa Hải Đường, tới đây với tôi.”

“Tôi muốn trở về Độ Hà trấn.”

“Chân tôi bị gãy, em không đến thăm sao?” Giọng nói Chu Hiểm mang theo ý cười.

“Chị! Lên xe!” Hứa Dương chui vào trong xe, xoay người lại gọi cô.

Giọng nói lười biếng của Chu Hiểm tiếp tục vang lên bên tai, “Tôi phải người tới đón em, 20” nữa là đến.”

“Tôi không...”

“Tôi chờ em.”

“Chị!” Hứa Dương thúc giục.

Hứa Đường cắn môi, ngẩng đầu nhìn Hứa Dương, “Chị không về đâu.”

13. Chương 13: Độ Hà (13)

Edit: Lạc Thần

Phía sau huyện Lộc Sơn là núi giáp với sông, bao quanh mười một trấn mười bốn xã, đường núi uốn lượn, địa thế phức tạp. Trung tâm thị trấn dựa vào núi mà tạo thành, mặt hướng ra sông, là lối ra dành cho du khách dạo chơi trên sông.

Xe tải nhỏ bảy lần quật tám lần rẽ, ngoặt đến Hứa Đường không phân biệt được phương hướng, cuối cùng dừng lại ở một nơi bị che khuất trước cửa trường, tài xế cũng cùng tuổi với Chu Hiểm, mặc một chiếc áo màu xám ngắn tay, cắt tóc dạng đầu đinh rất ngắn, cười rộ lên có ba phần chất phác, hoàn toàn không giống với Phương Cử và Chu Hiểm: “Chị dâu, anh Hiểm ở lâu ba.”

Hứa Đường xuống xe, vừa đưa tay chuẩn bị gõ cửa, bỗng nhiên cửa mở ra. Phương Cử đứng ở cửa ra vào, vừa mở cửa trông thấy Hứa Đường cũng khẽ giật mình, chợt cười nói: “Chị dâu, rốt cuộc chị cũng đến, bác sĩ để anh Hiểm nằm trên giường nghỉ ngơi, anh ấy rảnh đến mức vô vị như con chim vậy, đang phát cáu với mọi người đây này.”

Hứa Đường thấy mặt mũi Phương Cử bầm dập, cánh tay treo trên cổ, bị băng gạc buộc chặt, trong lòng lập tức căng thẳng: “Cậu bị thương có nghiêm trọng không? Chu Hiểm thế nào?”

Phương Cử ngẩng đầu lên, không khỏi đắc ý: “Em còn có thể xuống đất bước đi” cậu chỉ chỉ chân của mình: “Nơi này của anh Hiểm, gãy.”

Hứa Đường giẫm lên thang lầu chật hẹp nhanh chóng lên lầu, đến lầu ba đưa tay nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

“Gõ trái trứng, nhanh vào đi!”

Hứa Đường sững sờ, đưa tay đẩy cửa phòng ra. Trong phòng Chu Hiểm đang nằm trên giường hút thuốc, trông thấy Hứa Đường xuất hiện tại cửa ra vào thì sững sờ, lập tức nhếch môi cười: “Thì ra là em.”

Hứa Đường đi vào: “Còn có thể là ai?”

Chu Hiểm cười cười, đưa tay vỗ vỗ mép giường: “Lại đây ngồi.”

Hứa Đường theo lời đi qua ngồi xuống, cẩn thận đánh giá Chu Hiểm. Anh để trần thân trên, bụng quấn một vòng băng vải, chân trái băng bó thạch cao, cánh tay và trên mặt cũng bị trầy da, chân mày có một vết máu đỏ sẫm. Hứa Đường không đành lòng nhìn nữa, xoay chuyển ánh mắt: “Bao lâu mới có thể khỏe lại?”

“Tổn thương xương và gân cốt một trăm ngày, gấp cái gì” Chu Hiểm dúm tắt điều thiếu vào trong gạt tàn, nghiêng đầu nhìn cô cười, nói: “Hứa Hải Đường, có phải em đau lòng hay không?”

Hứa Đường nơm nớp lo sợ một ngày một đêm, thấy Chu Hiểm vẫn là cà lơ phất phơ, trong lòng không khỏi tức giận: “Đau lòng cái rắm, anh bị người ta đánh chết mới tốt.”

Chu Hiểm lần đầu tiên nghe Hứa Đường nói lời thô tục, vừa cảm thấy mới lạ vừa cảm thấy buồn cười, lại nhìn bộ dáng tức giận của cô, không khỏi càng muốn trêu đùa cô: “Anh chết vậy em chẳng phải là muốn thủ tiết hay sao.”

Hứa Đường nguyền anh một cái.

Chu Hiểm thấy một cọng tóc của cô rũ xuống, không nhịn được nghĩ muốn vén ra sau tai cho cô, đang muốn vươn tay ra thì tiếng đập cửa lại vang lên.

Ngoài cửa là một khuôn mặt xa lạ, trong tay xách theo một cái túi nhựa, trông thấy Hứa Đường, lập tức hiểu rõ tình hình thức thời đặt cái túi bên cạnh tủ TV: “Chị dâu, đây là cơm trưa mua cho anh Hiểm.” Nói xong cười ha ha một tiếng, đóng cửa ra ngoài.

Hứa Đường đứng lên làm cho chiếc giường lay động, cầm hộp cơm lên chăm sóc Chu Hiểm ăn cơm. Tay trái Chu Hiểm có bị thương một chút, nhưng không ảnh hưởng tới việc ăn cơm. Nhưng anh lại ỷ vào điểm này để Hứa Đường đút anh ăn, ăn được hai muỗng, lại chê cô cho ăn không được tốt, Hứa Đường thật muốn đổ hộp cơm này lên đầu anh, hít sâu vài hơi, vẫn là nhịn xuống.

Thật vất vả cơm nước xong xuôi, Chu Hiểm còn nói muốn ăn trái cây. Hứa Đường rửa sạch một quả táo mang tới, Chu Hiểm cắn một miếng lớn trên tay cô trước, sau đó mới tự mình lấy ăn, vừa ăn vừa trêu đùa cô: “Ném thử một miếng?”

Rốt cuộc Hứa Đường nhịn không được nữa: “Chu Hiểm, anh đứng đắn một chút đi, tôi hỏi anh vài vấn đề.”
“Hỏi.”

“Vì sao chú Trịnh phải trối Hòa Hoa lại?”

“Lừa bịp tiền.”

“Tôi không tin.”

Động tác của Chu Hiểm dừng lại, liếc nhìn cô một cái: “Tùy em.”

“Lần trước chém đả thương anh có phải cũng là người của chú Trịnh hay không? Có phải anh đắc tội với bọn họ hay không?”

Chu Hiểm giơ tay quăng quả táo ăn được một nửa tới trước, quả táo văng văng rơi vào trong thùng rác, anh cười châm biếm, vừa xé một đoạn giấy vệ sinh lau tay, vừa thản nhiên nói: “Em chớ xen vào việc của người khác.”

Hứa Đường cắn chặt môi dưới, sau một lúc lâu thở ra một hơi thật dài: “Lúc cao hứng cà lơ phất phơ giống như hai con mèo và chó đùa giỡn vậy, không cao hứng liền nói ”Em tốt nhất đừng nên biết” “Em đừng xen vào việc của người khác”... Chu Hiểm, tôi thật sự rất ghét điểm này của anh.”

Chu Hiểm nhú mảy: “Chán ghét nhưng thật ra là chán ghét sự thẳng thắn thành khẩn.”

Bên tai Hứa Đường nóng lên.

Chu Hiểm thấy trên khuôn mặt nhỏ bé cỡ bàn tay của cô xuất hiện màu đỏ nhạt, một giọt mồ hôi chảy xuống, trong lòng không khỏi khẽ động, chợt đưa tay vén tóc cô ra sau tai, bàn tay thuận thế đè cái ót của cô lại, gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, hơi thở ấm áp phun trên mặt cô: “Hứa Hải đường, chỉ có người phụ nữ của anh mới có thể hỏi đến chuyện của anh.”

Hứa Đường há to mồm, còn chưa kịp nói chuyện, Chu Hiểm đã cúi đầu, ngậm lấy đôi môi hơi hơi hé mở của cô.

Trong phòng điều hoà không khí lạnh thổi ra, Chu Hiểm lại cảm giác càng thêm khô nóng, phảng phất chiếm lấy đầu lưỡi không ngừng trốn tránh của cô vẫn không đủ, bàn tay đặt sau đầu cô không tự giác trượt xuống, đến bên hông, ngón tay ngừng một lát, chợt vén áo lên, bàn tay chợt chụp lên, dùng sức nhào nặn một cái. Trong lòng Hứa Đường bắt đầu giãy dụa, anh tăng thêm mấy phần lực đạo ôm siết cô chặt hơn, bàn tay bao trùm đường cong có chút nhô lên dùng sức xoa nắn.

Trong lòng dường như có trên trăm con mèo cào, cào đến cổ xúc động này càng đốt càng thịnh, nhưng mà cuối cùng anh vẫn lưu luyến không rời buông tay ra, cánh tay ôm Hứa Đường cũng rời lỏng mấy phần lực đạo. Anh cúi đầu nhìn Hứa Đường, khóe mắt cô ướt át, hai gò má bởi vì xấu hổ giận dữ đốt đến đỏ bừng, hung tợn trừng mắt nhìn anh: “Chu Hiểm, anh không biết xấu hổ.”

Chu Hiểm không khỏi lại cúi đầu hôn cô một cái: “Không biết xấu hổ còn ở phía sau.”

Ánh mắt Hứa Đường trừng càng thêm tròn.

Chu Hiểm cười to, giúp cô kéo áo bị vén lên xuống, lại nhìn trước ngực cô một chút: “Vẫn còn hơi nhỏ.”

Rốt cuộc Hứa Đường then quá hoá giận, một bàn tay đập vào trên bụng Chu Hiểm. Chu Hiểm kêu lên một tiếng đau đớn, bị đau bụng tay, Hứa Đường lập tức thừa cơ nhảy xuống giường, lui ra phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn chăm chăm Chu Hiểm: “Anh lại động tay động chân, tôi lập tức trở về.”

Chu Hiểm đưa tay ôm bụng, ngược mắt nhìn cô cười, nói: “Được.”

“Anh cam đoan chứ.”

“Anh cam đoan.”

Hứa Đường ném hộp cơm vào thùng rác, đi tới gần cái giường đang lắc lư, lại nghiêng mắt nhìn Chu Hiểm vài lần, chuyển cái ghế dựa tới bên cạnh giường ngồi xuống.

Chu Hiểm nhìn Hứa Đường ngồi xa xa, cảm thấy buồn cười: “Em sợ cái gì?”

Hứa Đường quật cường nhìn anh: “Nếu như anh nghĩ... Có thể tìm Trương Tuyết Lý Tuyết tùy tiện cái gì tuyết, tôi không phải loại người như thế.”

Chu Hiểm cười nhẹ một tiếng: “Em cảm thấy anh chính là loại người như thế?”

“Tự anh nói, anh và phụ nữ chơi bài đều không cá cược tiền...”

Chu Hiểm cười ha ha: “Hứa Hải Đường, em thật ngốc.”

Hứa Đường không phục, nhưng cũng không muốn sẽ tranh luận với anh: “Nơi này của anh còn có phòng khác không, tôi muốn ngủ một lát.”

Chu Hiểm vỗ vỗ bên cạnh mình.

“Tôi không ngủ với anh.”

Chu Hiểm nhún nhún vai: “Vậy thì không có phòng khác.”

Hứa Đường đứng thẳng lưng: “Vậy tôi không ngủ.”

Chu Hiểm cười một tiếng: “Lại đây ngủ, anh cam đoan không chạm vào em.”

Hứa Đường lắc đầu: “Tôi không tin anh.”

“Nếu là anh động thủ, em cứ đá vào đây.” Chu Hiểm chỉ chỉ cái chân bị gãy xương của mình.

Hứa Đường nhìn kỹ ánh mắt của anh, cuối cùng đứng lên khỏi ghế, chậm rãi đi đến bên cạnh Chu Hiểm nằm xuống. Lúc đầu cô còn đề phòng cao độ, sợ Chu Hiểm lại giống như vừa rồi. Nhưng Chu Hiểm ngược lại là nói lời giữ lời, lại không nhúc nhích nửa ngón tay của cô. Thần kinh căng thẳng của cô dần dần thư giãn, một mỗi tích lũy từ tối hôm qua trùng điệp đánh úp lại, chưa tới một lát liền chìm vào mộng đẹp.

Lúc tỉnh lại ngoài cửa sổ rặng mây đỏ đầy trời, cô bị Chu Hiểm nắm mũi, không thở được, quay đầu qua tránh, lại không tránh được, giọng nói của Chu Hiểm trầm thấp dán bên tai: “Hứa Hải Đường, rời giường.”

Hứa Đường không kiên nhẫn nhú nhú mày, mí mắt chậm rãi ngược lên, lại đóng lại.

Hơi thở của Chu Hiểm ngày càng gần: “Nếu không đứng lên anh liền...”

Không chờ anh nói xong, Hứa Đường lập tức trở mình một cái đứng lên.

Sau khi ăn xong cơm tối, Chu Hiểm đã nằm trên giường suốt một ngày bắt đầu suy nghĩ tìm một ít chuyện giết thời gian, anh nhìn Hứa Đường ngồi ở cuối giường xem tivi: “Hứa Hải Đường, đánh bài với anh.”

Hứa Đường nhanh chóng lắc đầu: “Không.”

“Tiền đặt cược tùy em định.”

Hứa Đường ngẫm lại: “Thật?”

Chu Hiểm gật đầu.

Hứa Đường lại ngẫm lại: “Vây chơi PokerStars, tôi biết chơi cái đó.”

Chu Hiểm không chút do dự: “Được.”

Hứa Đường liền đi xuống dưới lầu mua bộ bài lên, cô mở bộ bài mới tinh ra, vừa xóc bài vừa giải thích quy tắc: “Chúng ta chơi ”Giương mắt nhìn“. Quy tắc rất đơn giản, một người cầm năm tám bài, bài của ai nhỏ thì người đó ra trước. Nếu tôi ra một con 3, anh cũng chỉ có thể ra 4, không có liền sò bài, tiếp theo tới tôi ra. Cuối cùng bài sò xong, bài trong tay ai nhiều thì người đó thua.”

Chu Hiểm cười một tiếng: “Em tính đánh cuộc cái gì?”

Hứa Đường dừng động tác xóc bài một chút, cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn Chu Hiểm: “Chơi ba ván nếu thắng hai thì cược một câu nói thật lòng.”

Chu Hiểm lắc đầu: “Tiền đặt cược quá nhỏ. Ai thua người đó làm một chuyện.”

“Không...”

“Ba ván hai thắng, thuần túy là dựa vào vận khí, em không dám?” Chu Hiểm cong khóe môi.

Hứa Đường theo dõi anh, yên lặng vài giây: “Ai nói tôi không dám.”

14. Chương 14: Độ Hà (14)

Editor: Quyên Khuyên

Xào bài chia bài, ván đầu tiên bắt đầu nhanh chóng. Hứa Đường sò soạng lá số “4”, bài nhỏ hơn so với bài Chu Hiểm, mở đầu tốt, vận số vẫn kéo dài đến đây cuối cùng cũng kết thúc.

Hứa Đường thắng ngay từ ván đầu, nâng tinh thần bắt đầu đánh ván thứ hai. Ván thứ hai bài của nàng vẫn là bài nhỏ, lấy lá số “5” ra, Chu Hiểm không có lá số “6”, mỉm cười sò bài tiếp theo.

“7.”

“Không cần.”

“4.”

“Không cần.”

.....

Liên tiếp ra hơn mười tờ, Chu Hiểm cũng không ra bài, anh ta đã tìm ra được một tay bài khéo, mà trong tay Hứa Đường vẫn chỉ có năm lá.

Dần dần Hứa Đường cảm thấy không thích hợp, nàng vừa quan sát vẻ mặt Chu Hiểm, vừa nhìn lá số “7” bị bỏ đi ở trên giường.

Cô tưởng rằng lần này Chu Hiểm lại kêu “Không cần”, ai ngờ hần nhướn mí mắt lên, rút ra lá bài, “8.”

“9.”

“10.”

Trong tay Hứa Đường không có lá “11”, không thể làm gì khác hơn là sờ bài.

Chu Hiểm nhú mày cười một tiếng, rút một lá bài ngoài cùng phía bên trái, “Đại vương.” Hiểm nhiên là Hứa Đường không có bài lớn hơn.

Mỗi người đều sờ một lá, Chu Hiểm lại rút một lá phía bên trái, “Tiểu vương.”

Kế tiếp Chu Hiểm làm thay đổi xu hướng suy tàn, ép Hứa Đường không hề có sức đánh trả.

“2.”

“Không cần.”

“A.”

“Không cần.”

“Q.”

“..... Không cần.”

“10.”

Hứa Đường lập tức rút lá bài “J”, Chu Hiểm cười một tiếng, ngay sau đó ra lá “Q”. Cứ như thế, Chu Hiểm dùng phương pháp khoảng cách ra bài, hoàn toàn làm chủ tình thế, đến cuối cùng trong tay Hứa Đường chỉ có một lá bài, đang muốn phản kích, tất cả bài đã sờ hết rồi.

Một thắng một thua, chung cuộc mới là quan quan trọng. Hứa Đường vừa xào bài vừa suy nghĩ ván bài vừa rồi, cô đảo bài xong đưa đến trước mặt Chu Hiểm, Chu Hiểm mới vươn tay chuẩn bị chia bài, cô lại rút tay về.

Chu Hiểm tay để giữa không trung, cười nhìn cô: “Thế nào?”

“Cuối ván không cho phép anh giữ bài.”

Chu Hiểm nhú mày, “Trước khi bắt đầu em cũng không nói phải ra bài.”

“Bắt đầu từ ván này, hồi đến thì phải ra bài.”

Chu Hiểm cười, “Được.”

Hai người, mỗi người sờ năm lá, lần này Chu Hiểm có bài nhỏ, ngón tay hần dừng ở lá bài ngoài cùng bên phải, giương mắt nhìn vẻ mặt khẩn trương của Hứa Đường, nhỏ giọng cười một tiếng, ngón tay chậm rãi chuyển qua phía bên trái, rút ra lá bài lớn nhất trong năm lá, “10.”

Lá bài số “5” của Hứa Đường vận sức chờ phát động, sẽ chờ Chu Hiểm ra lá số “4”, ai ngờ hần hoàn toàn không theo lẽ thường, “Sao anh lại như thế.....”

Vẻ mặt Chu Hiểm vô tội, “Từ lúc bắt đầu, em cũng không nói mỗi lần chỉ có thể ra lá bài nhỏ nhất.”

Hứa Đường cắn răng sờ bài, ánh mắt nhìn chằm chằm ngón tay hần, lúc này Chu Hiểm lại rút ra một lá bài ở giữa, “8.”

Hứa Đường liếc mắt nhìn bài trong tay mình, bất đắc dĩ tiếp tục sờ bài.

Kế tiếp Chu Hiểm thỉnh thoảng ra nhỏ nhất, thỉnh thoảng lại ra lớn nhất, thỉnh thoảng lại không có quy tắc, phần lớn thời gian Hứa Đường đều có bài ra, nhưng chung quy không nâng nổi vòng thứ hai. Vì vậy bài trong tay cô cũng hơn Chu Hiểm mấy lá, nhưng cũng không có nhiều đến mức có đầy đủ các lá bài mặt người, để có thể đánh theo phương pháp của Chu Hiểm lúc trước. Một ván tiếp theo, hoàn toàn ứng với tên của trò chơi này: “Giương mắt nhìn”.

Một ván bài rốt cuộc sờ xong, Hứa Đường ném bài trong tay, “Anh chơi hẳn phải không?”

Chu Hiểm cười, “Cách chơi đơn giản như vậy, cần gì phải chơi hẳn?”

Hứa Đường nửa tin nửa ngờ, nhưng quả thật toàn bộ quá trình không bắt được một nhược điểm nào của Chu Hiểm, tuy không phục, rốt cuộc vẫn nhận thua: “Anh muốn em làm cái gì?”

Chu Hiểm mỉm cười, đang muốn nói chuyện, điện thoại di động ở một bên chợt vang lên, hần cầm điện thoại di động lên nhìn, nhận cuộc điện thoại, trả lời đơn giản mấy tiếng, lại gọi một cú điện thoại. Chỉ trong chốc lát trước khi đón Hứa Đường tới thì người ở huyện Lộc Sơn đã đến, Chu Hiểm phân phó: “Tiểu Ngũ, giúp một tay dọn dẹp một gian phòng ở lầu bốn.”

Tiểu Ngũ cười đồng ý: “Được rồi!”

Chu Hiểm quay đầu nhìn Hứa Đường, “Anh có chút chuyện, trên lầu có máy vi tính, em lên đó trước chơi một lát.”

Hứa Đường thấy vẻ mặt hần nghiêm túc, thậm chí có mấy phần nặng nề, do đó gật đầu một cái, đứng dậy đi theo Tiểu Ngũ ra khỏi phòng.

Phòng trên lầu bốn giống như không có ai ở một thời gian, trong nhà có mùi ẩm mốc. Tiểu Ngũ nhanh tay giúp đỡ mở cửa sổ ra để thông gió để thở, cười nói: “Gian phòng này trước kia là Phương Cử ở, vì ánh sáng không được tốt nên anh ấy dời lên lầu trên.”

Hứa Đường nhìn Tiểu Ngũ, “Có phải là có người nào đó sẽ đến?”

“Anh Kiều đã tới rồi.”

Hứa Đường trầm tư một lát, “Anh ấy muốn nói chuyện tối ngày hôm qua với Chu Hiểm?”

Tiểu Ngũ mỉm cười, “Chị dâu, chuyện đó chúng ta không thể tùy tiện nói lung tung, chị nếu muốn biết thì đến hỏi thẳng anh Hiểm thôi.”

Hứa Đường cũng không làm khó hần, nhìn màn hình máy vi tính đang sáng lên, chọn vấn đề không quan trọng: “Anh và Phương Cử năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Em 20, Phương Cử 21.”

“Nghe nói Chu Hiểm đi theo anh Kiều bảy năm rồi?”

“Đúng,” Tiểu Ngũ chờ hơi ẩm bên trong nhà tản đi chút, đóng cửa sổ, mở máy điều hòa không khí, “Anh Hiểm mười lăm tuổi liền theo anh Kiều.”

“Phương Cử?”

“Phương Cử là người huyện Lộc Sơn, ba năm trước biết anh Hiểm. Phương Cử đánh nhau rất giỏi, sức mạnh và kinh nghiệm của anh ấy mặc dù không bằng anh Hiểm, nhưng đánh rất kỹ thuật, nghe nói trước kia học qua mấy năm đánh lộn.”

Hứa Đường âm thầm nhớ những gì Tiểu Ngũ nói, lại hỏi: “Anh Kiều bao nhiêu tuổi?”

Tiểu Ngũ lại mở máy vi tính ra, “Anh Kiều sắp bốn mươi rồi, có một cô con gái, học sơ trung ở trong huyện.”

Tiểu Ngũ lại dọn dẹp sơ sơ gian phòng, bỏ cây chổi xuống, xoa xoa mồ hôi trên mặt, cười nhìn Hứa Đường: “Chị dâu, em ở lầu trên, gian phòng phía bên phải, chị nếu có chuyện thì trực tiếp lên gõ cửa là được.”

Hứa Đường nói cảm ơn, nhìn Tiểu Ngũ đi ra ngoài, lập tức khóa trái cửa, mở cửa sổ phòng ra. Từ cửa sổ căn phòng này không nhìn thấy cửa chính dưới lầu, Hứa Đường đóng cửa sổ, suy nghĩ một lát, đi vào toilet. Cửa sổ trong toilet rất nhỏ, chỗ mở lại cao, Hứa Đường đứng lên cái ghế, vẫn không với tới, đành phải thôi.

Cô trở lại bên giường, cúi đầu suy tư trong chốc lát, bỗng đứng lên, rón rén mở cửa phòng ra.

Một lát sau trong cầu thang vang lên một loạt tiếng bước chân, cơ thể Hứa Đường cứng lại, từ lan can nhìn xuống. Có hai người chậm rãi đi từ lầu một lên, từ lầu bốn chỉ có thể nhìn thấy nửa người, một người trong đó nhìn như là Phương Cử, người còn lại có thể là anh Kiều.

Hai người lên lầu hai rất nhanh, Hứa Đường ngừng thở, trong nháy mắt khi hai người vượt qua khúc quanh, nhìn lướt qua thật nhanh, nhanh chóng lui về phía sau, nhanh chóng trở về phòng.

Cô ổn định hô hấp, hồi tưởng cái người mình vừa mới nhìn thấy, vóc dáng người nọ gầy hơn so với tưởng tượng của cô, thân hình cũng không cường tráng, ngược lại khi nhiễm mặt thì không giận tự uy thật, có khí thế bức người.

Phương Cử mở cửa ra, cùng anh Kiều đi vào.

Khuôn mặt anh Kiều căng thẳng đến khi nhìn thấy Chu Hiểm thì trong nháy mắt cuối cùng cũng thả lỏng, hần gơ tay vỗ vỗ nhẹ vào cái chân bó thạch cao của Chu Hiểm, “Như thế nào? Không khập khiễng chứ?” Giọng nói của anh ta không lớn, nhưng nói năng gọn gàng linh hoạt, khả năng khống chế âm điệu cực tốt.

Phương Cử mắng một câu, “Người của lão Trịnh quá là không có đạo lý, trói một cô gái vô tội tới đây khiêu khích. Lần trước cũng thế, mười mấy người đuổi theo một mình anh Hiểm, mẹ nó, thật không biết xấu hổ.”

Anh Kiều ngồi xuống ghế dựa, nhìn chằm chằm một hồi lâu Chu Hiểm, dường như sa vào trầm tư. Một lát sau hần mới mở miệng, “Chu Hiểm, em quá lỗ mãng.”

Chu Hiểm “Ừ” một tiếng, cũng không giải thích.

“Chỉ là có thể nghĩ đến mượn cô gái ấy xóa bỏ hiềm nghi, cũng coi như em thông minh.” Trong lời nói của anh Kiều có ý tán thưởng, “Người của lão Trịnh khẳng định tin em là vì một cô gái, mặc dù truyền ra thì danh tiếng khó nghe, nhưng dù sao cũng tốt hơn là bứt dây động rừng.”

Chu Hiểm không lên tiếng.

Anh Kiều đưa tay vỗ vai hần một cái, “Nếu nhận đến đây thì hãy để cho cô ta ở lại thêm vài ngày đi, ở càng lâu thì càng có lợi với em.”

Ánh mắt Chu Hiểm hơi trầm xuống, cũng không biến sắc, bỏ qua đề tài này, bình tĩnh mở miệng: “Người của sân Phật Mộc nhìn chằm chằm?”

“Thiên La Địa Vọng, trừ phi đồ không có ở đây, nếu không.....” Khóe miệng anh Kiều nhếch lên.

Phương Cử một mực yên lặng lặng yên, nghe được câu này nhanh chóng giương mắt nhìn anh Kiều một chút.

Động tác mặc dù rất nhỏ, lại không chạy trốn khỏi ánh mắt của anh Kiều, ánh mắt của hần liếc qua, “Phương Cử, em có ý kiến gì không?”

“Anh Kiều, sau khi đoạt đồ, anh là định làm theo như lão Trịnh, còn là.....”

Anh Kiều mỉm cười, “Dĩ nhiên giữ lại, nắm chặt bẫy tắc của lão Trịnh, để cho hần ăn ngủ không yên. ”Giọng điệu của hần cực kỳ bình thản, trong câu chữ lại lộ ra hần ý lạnh lẽo.

Phương Cử nhìn Chu Hiểm một cái, mặt người sau không thay đổi chút nào, hai người đều im lặng không nói gì.

Anh Kiêu ngồi một lát, đắn đo mấy câu, để bọn họ an tâm dưỡng thương, liền đứng dậy rời đi. Phương Cử muốn tiễn, hần khoát tay cự tuyệt, “Em đi theo Chu Hiễm học cho tốt, làm việc ổn thỏa chút.”

Phương Cử nói tiếng “Vâng”.

Sau khi Anh Kiêu ra cửa, mặt Chu Hiễm vẫn trầm như nước, tay cầm bao thuốc lá lên, rút ra điếu cuối cùng, ngậm vào miệng, bóp nghiền bao thuốc lá ném xuống đất, nhỏ giọng mắng một câu.

Phương Cử liếc hần một cái, “Coi như là Hứa Đường hoàn toàn dính líu rồi.”

Chu Hiễm trầm mặc, một lúc sau thản nhiên mở miệng, “Dính líu thì mới an toàn.”

15. Chương 15: Độ Hà (15)

Edit: KẹoĐắng

Hứa Đường không dám tùy tiện đi xuống nghe lén Chu Hiễm cùng Anh Kiêu nói chuyện, ngồi ngốc ở trong phòng trong chốc lát, đột nhiên cô chú ý tới mấy vi tính đang mở.

Cô mở ra nhìn một chút, không phải là hệ điều hành cũ, bên trong ngoại trừ một phần mềm giả, không có bất kỳ văn kiện dư thừa nào khác, hiển nhiên đã được người của Phương Cử dọn dẹp qua.

Hứa Đường không cam lòng, mở ra website đã đóng trước đó, tự nhiên cũng rất sạch sẽ.

Cô suy nghĩ trong chốc lát, mở ra nhìn lướt qua, tìm cách khôi phục dữ liệu. Trung học Độ Hà có mở một lớp học, dạy một vài thao tác cơ bản trong mấy vi tính. Bình thường Hứa Đường ít khi đi quán net, đối với mấy vi tính cũng chỉ tiếp xúc sơ sơ, chỉ giới hạn trong lớp học tình học. Cô đánh chữ rất chậm, nhìn bàn phím gõ gõ nửa ngày, mới đánh ra từ khóa vào thanh tìm kiếm.

Hứa Đường tìm một giáo trình cặn kẽ, theo những bước trong phần mềm, cài đặt, khởi động, lựa chọn vị trí cần khôi phục, sau đó nhấp chuột, theo dõi tiến độ phần mềm được khôi phục.

Ước chừng qua 10 phút, tiến độ ngừng lại, kết quả vô cùng lạc quan. Hứa Đường chọn thư mục khôi phục thành công bỏ vào một cái file. Cô mở ra tra xét từng cái, rất nhiều đều là một chút những văn bản không liên quan, có rất nhiều trương mục ghi chép lại chi tiêu thường ngày, đã mất tác dụng trong thời hạn hợp đồng mua bán..... Hứa Đường tra xét hồi lâu, cũng không tìm được kết quả cô muốn.

Cô nản lòng thoái chí mở ra một văn kiện, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

Bên trong văn kiện này đều chứa hình, ước chừng khoảng 30 tấm. Hứa Đường mở ra, xem mấy tấm, kết quả thất vọng. Hình đều là lấy từ trên trang web xuống, là mấy người đẹp ăn mặc hở hang. Cô lật xem những bức phía sau, đột nhiên trước mắt bật ra một vài hình ảnh rõ ràng không giống nhau. Hứa Đường sửng sốt, đề chuột trái, lật trở về.

Lật 3,4 tấm, cuối cùng xuất hiện hình ảnh mới vừa xem.

Đó là một bức hình chụp bằng điện thoại, bối cảnh là một ngôi trường trung học cơ sở, Phương Cử cùng một thiếu niên khác đứng trước cổng trường, hướng về ống kính cười đến lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Người thiếu niên kia cao hơn Phương Cử nửa cái đầu, một tay khoát lên bả vai Phương Cử, một thân đồng phục xanh thẫm.

Hứa Đường chăm chú nhìn bộ đồng phục hồi lâu, chợt thấy trái tim “phình phịch” nhảy lên kịch liệt. Cô không dám tiếp tục xem tiếp, móc điện thoại di động ra chụp lại tấm hình, sau đó hủy bỏ tất cả các văn kiện vừa khôi phục lần nữa, trả lại bộ dáng như cũ.

Cô đứng trong chốc lát, tắt máy vi tính, sau đó đổ ly nước nóng Tiểu Ngũ vừa giúp cô rót vào PC máy chủ. Tiếp theo cô mở máy vi tính lần nữa, nó không có phản ứng.

Hứa Đường thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi thời điểm nhìn lên bí mật lập tức như có một tảng đá ngăn chặn buồn tim cô thật chặt.

Rạng sáng ngày hôm sau, Hứa Đường cùng Chu Hiểm đến bệnh viện vô nước biển.

Chu Hiểm chống nạn chậm rãi xuống lầu. Phương Cử ở lầu một trêu ghẹo nói vọng lên lầu: “Anh Hiểm, xe lăn đã chuẩn bị xong rồi.”

Hứa Đường buồn cười, liếc thấy vẻ mặt của Chu Hiểm, lại lập tức ngừng vui vẻ.

Chu Hiểm hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi quét qua cô, “Hứa Hải Đường, có muốn tôi phế chân Phương Cử, em giúp cậu ta đẩy xe lăn hay không?”

Hứa Đường lập tức thu liễm sắc mặt.

Vẫn là Tiểu Ngũ lái xe, Phương Cử ngồi ở ghế lái phụ, Hứa Đường cùng Chu Hiểm ngồi phía sau. Tiểu Ngũ lái xe vô cùng vững vàng, lúc thắng xe hoặc là gia tốc đều không có cảm giác lắc lư. Xe dọc theo sông, một đường chạy thẳng đến bệnh viện nhân dân Lộc Sơn.

Hứa Đường đã từng đến bệnh viện nhân dân Lộc Sơn mua thuốc cho bà nội. Lúc đó cha cô vừa mới qua đời, trong nhà một mảnh ảm đạm. Cô cùng bà nội ngủ một phòng, mỗi khi về đêm đều có thể nghe thấy tiếng thở dài của bà nội, không biết là nỗi đau bệnh tật hay là tang con nặng hơn.

Mà mẹ cô, sau khi trải qua mấy ngày đầu khóc lóc thảm thiết, ngược lại lắc mình trở nên mạnh mẽ giỏi giang. Giống như cỏ lau trong bãi đất bùn, giữa cơn gió gào gập dữ, không những không gãy đổ mà càng trở nên cứng rắn, kiên cường.

Phương Cử đi theo sau lưng Tiểu Ngũ, chạy trước chạy sau giúp một tay thu xếp, Hứa Đường cùng đi bên cạnh Chu Hiểm. Phương Cử chạy qua chạy lại, cô liền không nhận được quan sát một chút, trong lòng hồi tưởng lại tấm hình nhìn thấy được hôm qua.

Y tá tới truyền nước biển cho Chu Hiểm, Phương Cử cuối cùng cũng dừng lại. Trán hần đầy mồ hôi, liền giơ tay lên lau một cái. “Anh Hiểm, có muốn ăn gì hay không?”

Chu Hiểm lắc đầu, đợi y tá bưng cái khay đi, chợt ngẩng đầu lên nói với Phương Cử: “Giúp tôi đi lầu 6 xem một chút.”

Phương Cử sửng sốt “A” một tiếng.

Trong lòng Hứa Đường thoáng qua vô số nghi vấn, ánh mắt vẫn đuổi theo Phương Cử, cho đến khi bóng dáng hần biến mất ở cuối hành lang.

Giọng nói không mặn không nhạt của Chu Hiểm chợt vang lên: “Em nguyện ý nhìn cậu ta như vậy, như thế nào không đi theo luôn đi?”

Hứa Đường nhất thời phục hồi tinh thần lại, nhìn sắc mặt lạnh lùng của Chu Hiểm, há miệng, cũng không tìm được lời giải thích nào để nói, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu trầm mặc.

Chu Hiểm móc điều thuốc ra, đưa tay sờ tìm bật lửa. Hứa Đường vội vàng ngăn lại: “Nơi này không thể hút thuốc.”

Chu Hiểm liếc nhìn cô một cái, ngừng động tác. Một lát sau, móc ra một tờ tiền đưa cho Hứa Đường. “Hứa Hải Đường, đi mua giúp tôi 2kg trái vải.”

Bên ngoài ánh nắng hừng hực, may mà sạp trái cây ra cửa thì có. Hứa Đường hỏi mấy gian hàng, giá cả không sai biệt bao nhiêu. Cô tùy ý chọn 2kg, sau đó xách túi ni-lon trở về.

Đi tới đại sảnh thì cửa thang máy bên tay phải mở ra, một bóng dáng quen thuộc từ bên trong đi ra. Người nọ không nhìn thấy Hứa Đường, thẳng khúc quanh đi tới cửa. Hứa Đường sửng sốt, lập tức lên tiếng gọi: “Thầy Trần Nhất Minh”

Người nọ ngừng lại, xoay người nhìn thấy Hứa Đường, nhất thời kinh ngạc, ngay sau đó cười hỏi: “Hứa Đường? Tại sao em lại ở chỗ này?”

Hứa Đường nhanh chóng đi tới trước mặt hắn, cười nói: “Có người bạn vào bệnh viện truyền nước biển. Còn thầy Trần thì sao, hiện tại đang đi dạy ở huyện sao?”

Trần Nhất Minh cười lắc đầu: “Trở về thăm người thân.”

Thời điểm Hứa Đường học lớp 10, Trần Nhất Minh vừa mới tốt nghiệp đại học, đến trường trung học Độ Hà làm giáo viên thực tập, dạy Hứa Đường cùng các học sinh khác môn Tiếng Anh. Hắn từng học hệ Anh Ngữ trên đại học, phát âm giọng tiêu chuẩn, khẩu ngữ cực kỳ lưu loát, một thầy giáo có năng lực như vậy ở trường trung học Độ Hà, đơn giản là tài nguyên hiếm có lại quý báu. Hứa Đường học cùng hắn nửa năm, thành tích Anh Ngữ đột nhiên tăng mạnh.

Trần Nhất Minh ngoại trừ dạy Tiếng Anh giỏi, dáng dấp cũng tốt, mặt mày tuấn tú, nụ cười ôn hòa. Ở thị trấn Độ Hà này, cũng tìm không ra người thứ hai có khí chất như hắn.

Cách biệt 2 năm, Hứa Đường nhìn thấy Trần Nhất Minh, vui mừng e rằng không từ ngữ nào có thể diễn tả. Trần Nhất Minh chủ động hỏi cô: “Thi tốt nghiệp trung học xong thì em làm gì?”

Hứa Đường ngửa đầu, giữa lông mày đều là sự kiêu ngạo không che giấu được. “Thi vào đại học Chi Xuyên.”

Trần Nhất Minh hơi ngạc nhiên, “Như vậy em thành học muội của thầy rồi.” Hắn còn nói: “Em có điện thoại di động không?”

Hứa Đường lập tức lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra đưa cho Trần Nhất Minh. Trần Nhất Minh lưu vào một dãy số xong liền đưa trả lại cho cô. “Thầy có công việc gần đây, nếu cần thầy giúp đỡ, tùy thời có thể liên lạc. Hôm nay thầy còn có chút chuyện, đi trước một bước.”

Hứa Đường liên tục không ngừng gật đầu, đưa mắt nhìn Trần Nhất Minh ra khỏi bệnh viện, mới xách theo túi trái cây, xoay người đi tìm Chu Hiểm.

Phương Cử ngồi bắt chéo hai chân ở mép giường Chu Hiểm, báo cáo tình huống: “Mới vừa rồi em ở nhà vệ sinh lâu 6 giây được một người, dáng dấp rất giống với anh, làm em giật cả mình. Nhưng mà người nọ trông lịch sự, da mặt trắng hơn so với anh.”

Chu Hiểm không để ý, “Mẹ tôi như thế nào?”

Phương Cử thu liễm sắc mặt, “Sắc mặt dì so với lần gặp trước tốt hơn rất nhiều, bác sĩ nói khôi phục không tệ, tiếp tục quan sát một chút nữa thì có thể xuất viện.”

Chu Hiểm “Ừ” một tiếng, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ.

“Anh Hiểm” Phương Cử do dự mở miệng: “Anh cũng nên tự mình đi nhìn dì một chút.”

Ánh mắt Chu Hiểm trầm xuống. “Nhìn cái gì, bà ấy vất vả mới khá hơn một chút.”

Phương Cử thở dài, cũng không biết nên nói cái gì. Qua hồi lâu, hắn ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt Chu Hiểm đang nhìn chằm chằm vào một chỗ nào đó ở đại sảnh, lập tức nhìn theo.

Phòng bệnh Chu Hiểm truyền nước biển đối diện với hành lang đại sảnh, từ cửa là có thể nhìn thấy cửa lớn bên ngoài. Chẳng qua là góc độ tầm mắt có giới hạn, chỉ có thể nhìn thấy Hứa Đường cùng nửa người người đàn ông đứng đối diện cô. Phương Cử tò mò, cái móng xê dịch ra bên ngoài, vẫn không thể nhìn rõ bộ dáng của người đứng đối diện Hứa Đường. Hắn không kềm chế được đang muốn đứng dậy, người nọ đã nhấc chân đi ra ngoài. Phương Cử nhìn bóng lưng người nọ, không khỏi nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Nhìn có chút quen mắt.”

Chu Hiểm nghe những lời này, ánh mắt không khỏi trầm xuống.

Rất nhanh Hứa Đường liền xách theo túi trái cây đi tới, trên mặt cô vẫn mang theo nụ cười, nháy mắt bước vào cửa phòng liền thu liễm sắc mặt. Chu Hiểm đưa ánh mắt từ trên mặt cô dời đi, nhìn về phía Phương Cử: “Cậu trước cứ đi làm việc đi.”

Phương Cử lập tức từ trên ghế đứng dậy, nhìn về phía Hứa Đường: “Chị dâu, Anh Hiểm liên phiền chị chăm sóc. Nước biển truyền hết liền gọi điện thoại cho em, em cùng Tiểu Ngũ đến đón hai người.”

Sau khi Phương Cử ra về, Hứa Đường ngồi xuống ghế, mở túi ni-lon lấy ra vài trái vải, lột vỏ đưa cho Chu Hiểm.

Chu Hiểm không có nhận, chỉ dùng ánh mắt trầm trầm nhìn Hứa Đường. Ánh mắt này đã lâu rồi Hứa Đường không nhìn thấy, không khỏi cảm thấy lạnh cả người, hô hấp không tự chủ chậm lại.

Qua hồi lâu, Chu Hiểm rốt cuộc thu hồi ánh mắt, nói: “Tay không rãnh.”

Hứa Đường khẽ thở phào nhẹ nhõm, lập tức đút trái vải tới bên miệng Chu Hiểm. Chu Hiểm cắn trái vải, đầu lưỡi giống như vô ý quét qua đầu ngón tay cô. Hứa Đường giống như chạm phải điện giật lại. Cô nhìn lại anh, anh đã khôi phục lại bộ dáng bất cần đời ngày thường, ý vị sâu xa nhìn cô. “Hứa Hải Đường, lá gan của em không nhỏ.”

16. Chương 16: Độ Hà(16)

Edit: Windchime

Beta: Phương Phan

Hứa Đường không khỏi kinh hãi, lập tức thu tay cúi đầu nói xin lỗi với Chu Hiểm: “Tôi không cẩn thận đổ bình nước sôi...”

Chu Hiểm hơi ngạc nhiên, không muốn hù dọa gì thì Hứa Đường lại còn muốn nói tiếp, anh nhú mày, “Sau đó thì sao?”

“Tôi sẽ trả tiền sửa máy vi tính.”

Chu Hiểm im lặng mấy giây, “Vậy nếu không sửa được...”

“Tôi sẽ bồi thường cái khác.” Hứa Đường trừng mắt nhìn.

“Em có biết một cái máy vi tính bao nhiêu tiền không mà đòi bồi thường?”

“Bao nhiêu tiền tôi cũng bồi thường.”

Chu Hiểm bật cười, đưa tay véo má Hứa Đường, “Hứa Hải Đường, em thật biết điều.”

Hứa Đường không lên tiếng.

“Thật ngu ngốc.”

Hứa Đường vẫn không lên tiếng, đầu càng cúi thấp, thậm chí người nào ngu ngốc còn chưa biết.

Truyền dịch xong thì Tiểu Ngũ tới đón Chu Hiểm, sau khi đến nơi, Hứa Đường đi xuống trước muốn vòng qua phía kia đỡ Chu Hiểm, Chu Hiểm lại khoát tay ngăn lại, “Hứa Hải Đường, em lên trước bật máy điều hoà đi.”

Sau khi Hứa Đường vào cửa, Tiểu Ngũ lập tức lại gần đỡ Chu Hiểm, nhỏ giọng nói: “Anh Hiểm, chị dâu đổ nước vào máy tính chủ.”

Chu Hiểm cười, “Cô ấy không cẩn thận làm đổ bình nước sôi.”

Tiểu Ngũ kinh ngạc, “Vậy chị dâu có bị phỏng không?”

Chu Hiểm nhìn về phía tầng 4 một chút, “Lúc này không, nhưng lần tới thì chưa chắc.”

Sau khi đi lên, bên trong phòng đã mát lạnh, nhưng Hứa Đường thì ngược lại, trên mặt còn là đang đổ mồ hôi, cúi mặt đứng ở bên giường, mặt bị mồ hôi thấm hồng hồng đến đỏ bừng. Website đăng truyện chính thức:

Chu Hiểm càng nhìn cô càng cảm thấy thú vị, cô gái choai choai, nhìn rất nghe lời, thực tế trong bụng đều có tính toán riêng.

Rất nhanh sau đó Tiểu Ngưu đã đi ra ngoài, Chu Hiểm nằm lại trên giường, Hứa Đường để ý sắc mặt của anh, hỏi: “Có xem TV không?”

“Không xem” Chu Hiểm liếc mắt nhìn cô một cái, “Đi mua cho tôi một chai coca, ướp lạnh ấy.”

Chu Hiểm đợi đến lúc không nhìn thấy bóng lưng Hứa Đường rồi thản nhiên đưa tay gạt gối ôm cô đặt trên ghế ra, lấy điện thoại di động của cô, mở danh bạ.

Trước kia chỉ có tên của anh và Phương Cử, hôm nay nhiều thêm hai, một là “Cậu của Hoà Hoa”, còn có một là “Trần Nhất Minh”.

Chu Hiểm nhìn chằm chằm cái tên kia một hồi lâu, lại thả điện thoại di động vào lại chỗ cũ.

Rất nhanh sau đó, Hứa Đường cầm một chai coca trở về, bước chân của cô nhẹ nhàng, lúc xoay người vào nhà đóng cửa đuôi ngựa quét trong không khí một đường vòng cung. Chu Hiểm mở nắp chai ra uống một hớp, trông thấy khuôn mặt nhỏ thắm đầy mồ hôi của Hứa Đường, đẩy chai coca qua, “Uống một hớp đi.”

Hứa Đường lắc đầu.

Chu Hiểm cười một tiếng, “Chê tôi bẩn à?”

Hứa Đường lắc đầu, “Không phải... Tôi không thích...” Nói còn chưa dứt lời, đã bị Chu Hiểm đột nhiên nhích lại chặn miệng. Hứa Đường đưa tay đẩy nhưng không dám đẩy quá mạnh, sợ đụng phải vết thương của Chu Hiểm, vì vậy động tác lại trở thành có vẻ nửa như cự tuyệt, nửa lại mời chào.

Chu Hiểm thả chai cola, nhân cơ hội cạy mở răng cô.

Anh mới vừa uống coca ướp lạnh, đầu lưỡi có chút lạnh, dây dưa truy đuổi với Hứa Đường, dần dần hô hấp của hai người cũng rối loạn, Chu Hiểm lùi ra trước, còn hôn thêm một cái trên khuôn mặt đỏ ửng của Hứa Đường, “Chân tốt rồi tôi sẽ xử lý em.”

Hứa Đường lập tức lùi về sau mấy bước, trở lại khoảng cách an toàn.

Chu Hiểm cười một tiếng, cũng không miễn cưỡng, lại nháp một hớp coca, đóng nắp lại để qua một bên, quay đầu nhìn cô: “Hứa Hải Đường, em muốn đến nơi nào học đại học?”

“Trong thành phố.”

“Đại học Chi Xuyên sao?”

Hứa Đường “Ừ” một tiếng.

Chu Hiểm không nói gì, ánh mắt chợt mang theo chút thăm dò, lẳng lặng nhìn cô. Hứa Đường bị anh nhìn đến mức lúng túng, mở miệng nói: “Gần nhà, nếu trong nhà xảy ra chuyện gì cũng dễ dàng trông nom.”

Chu Hiểm cười một tiếng, im lặng thật lâu, cuối cùng nhỏ giọng nói một câu: “Rất tốt, cũng rất gần chỗ tôi.”

Hứa Đường không khỏi nâng mắt nhìn anh, vẻ mặt anh vẫn thật lạnh nhạt, ánh mắt dường như lại ẩn chứa điều gì đó.

—

Hứa Dương ở hồ Lộc Sơn thúc giục mấy lần, Hứa Đường cũng sợ trong nhà phát hiện, sau khi ở lại chỗ Chu Hiểm một ngày rồi cuộc vẫn phải trở về.

Vẫn là Tiểu Ngưu lái xe, mặt trời lên cao khiến cho Hứa Đường cảm thấy đau đầu. Cô lên tinh thần nói chuyện với Tiểu Ngưu: “Cậu biết gia đình Phương Cử có mấy người không?”

Tiểu Ngưu cười đáp: “Phương Cử thì em không biết, đoán chừng chỉ có mình anh ấy, mấy năm này cũng không hề thấy người nhà anh ấy gọi điện thoại tới.”

“Phương Cử và Chu Hiểm quen biết nhau như thế nào?”

“Phương Cử nói là do đánh nhau mà quen biết, trước đó Phương Cử lẫn lộn ở huyện Lộc Sơn” Tiểu Ngũ cười cười, “nhưng sống không được tốt lắm.”

Hứa Đường lẳng lặng suy nghĩ trong chốc lát, lại cẩn thận mở miệng: “Chuyện trong nhà Chu Hiểm là giống như mọi người vẫn bàn tán sao?”

Tiểu Ngũ khó có khi im lặng, ngay lúc Hứa Đường nghĩ rằng cậu sẽ không trả lời thì cậu đột nhiên mở miệng, “Thật ra thì em cũng không rõ lắm, em chỉ mới gặp dì Chu một lần, là đi với Phương Cử, dì ấy đang nằm trong viện mà anh Hiểm đến thăm. Dì Chu nhìn không giống...” Windchime1qd Cậu ta dừng một chút, “Không giống như là loại người mà mọi người miêu tả. Một mình dì ấy nuôi dưỡng anh Hiểm cũng không dễ dàng gì, mỗi lần anh Hiểm đi vào huyện, đều nhờ Phương Cử đến thăm dì ấy.”

Hứa Đường hơi ngạc nhiên, “Sao Chu Hiểm không tự đi?”

Tiểu Ngũ cười cười, “Anh Hiểm nói, tự đi chỉ khiến dì ấy ngọt ngào. Phương Cử miệng ngọt, sẽ không chọc cho dì Chu tức giận.”

Hứa Đường chợt thấy trái tim có chút buồn phiền, không khỏi nhẹ nhàng nắm ngón tay, “VẬY... Dì Chu bị bệnh gì thế?”

“Tim phổi không tốt lắm, cụ thể thì em không rõ lắm. Dì ấy ở bệnh viện đã hơn nửa năm... thật ra thì nhiều năm như vậy ở huyện Lộc Sơn cũng không tốt lắm, thỉnh thoảng lại phải vào viện. Em nghe Phương Cử nói, dì Chu vừa mới sinh anh Hiểm mấy ngày đã phải rời giường đi làm việc, đi làm chạm vào nước lạnh, hiện tại bị viêm khớp, đựng một cái liền đau đến không xuống giường được.”

Đang nói chuyện, xe chợt đi ngang qua một trường học, cửa sắt sơn đen của trường học chợt lóe lên, trái tim Hứa Đường giật thót, trước mắt hiện lên tấm hình của Phương Cử, cô lập tức nghiêng đầu quay lại nhìn, “Vừa rồi chúng ta đi qua trường nào vậy?”

“Trường trung học số năm Lộc Sơn.”

“Trường học này như thế nào?”

“Ở huyện Lộc Sơn được xếp thứ ba, có một năm có học sinh thi đậu Đại học Bắc Đại nên sau này lãnh đạo hoặc người kinh doanh đều đưa con mình đến đây học.”

Hứa Đường thu mắt, “Cho nên có thể đi vào trường học này đều không phải là người bình thường?”

Tiểu Ngũ cười cười, “Bọn họ cũng có thành tích rất tốt, chỉ là nếu không phải là thành tích nổi trội, người bình thường quả thật rất khó đi vào. Nghe nói đi vào còn phải nộp phí xây trường gì đó, ít nhất cũng phải là một vạn, người bình thường có đưa nổi số tiền này.”

Hứa Đường không nói gì nữa, Tiểu Ngũ cũng không chủ động hỏi. Dưới ánh mặt trời, chiếc xe chạy dọc theo đường núi quanh co đi đến hồ Lộc Sơn, Hứa Đường cúi đầu sắp xếp các manh mối mấy ngày qua thu hoạch được, dần dần càng thêm đã khẳng định phán đoán lúc đầu – mọi việc đã sẵn sàng, chỉ thiếu một cơ hội tới nghiệm chứng phỏng đoán của mình.

Hứa Đường nghỉ lại một đêm ở hồ Lộc Sơn, hôm sau trở về Độ Hà trấn với Hứa Dương.

Không có Chu Hiểm và Phương Cử thỉnh thoảng quấy rầy, cô cảm thấy cuộc sống trôi qua một cách bình thản khác thường. Độ Hà trấn vẫn yên bình như mọi ngày, Hứa Đường lại cảm thấy như cuộn cuộn sống ngầm ở phía sau, giống như núi lửa chỉ đang ngừng hoạt động, tuy lúc đều có thể phun trào.

Cô không làm được bất cứ chuyện gì, chỉ có thể đợi.

Nửa tháng sau, Hứa Đường được ông chủ Triệu của cửa hàng sách nhờ bố tức tiếng Anh cho cháu gái sắp lên lớp mười của mình, tất nhiên Hứa Đường không thể từ chối, cúp điện thoại liền bắt đầu lật lại sách giáo khoa tiếng Anh lớp mười của mình.

Đang lật lại đồng tài liệu cũ ở trên ban công, đột nhiên cửa sổ kính vang lên tiếng động như bị cái gì đó đập vào. Hứa Đường nheo mắt, đặt sách lên trên bàn, chạy thật nhanh tới mở cửa sổ ra.

Phương Cử huyýt sáo: “Chị dâu! Đã lâu không gặp!”

Chu Hiểm chống gậy đứng ở bên cạnh Phương Cử, trong miệng ngâm điều thuốc, lẳng lẳng nhìn cô.

Mẹ Hứa đi làm đến buổi tối mới trở về, Hứa Đường đi đến nhà bạn học ngày mai mới trở về, Hứa Đường nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, chần chừ chốc lát, mở cửa để hai người đi vào.

Phương Cử vào nhà quan sát một vòng, cười hì hì, “Thật là được ăn lây từ anh Hiểm mà.”

Hứa Đường lấy quạt từ trong phòng Hứa Đường ra, rót cho hai người chén trà lạnh, suy nghĩ một chút, nói: “Tôi đi mua hai chai nước đá.”

“Chị dâu đừng vội, chúng tôi tới đây đánh tiếng chào hỏi với chị thôi, lập tức đi ngay.”

Chưa dứt lời đã thấy Hứa Đường nhanh chóng ra khỏi cửa.

Chu Hiểm chậm rãi đi vào phòng ngủ của Hứa Đường, ném điều thuốc đã hút xong ra ngoài cửa sổ. Phương Cử cũng đi tới nhưng không vào, đứng ở cửa nhìn chung quanh một vòng, thở dài nói: “Dọn dẹp thật sạch sẽ.”

Chu Hiểm nhìn cửa sổ, chống gậy từ từ đi tới, nhìn thấy trên bàn sách là sách tiếng Anh, tiện tay cầm lên lật ra xem, lại thấy một mảnh giấy từ trong sách bay ra ngoài, Chu Hiểm sững sờ, đang muốn xoay người lại nhặt, Phương Cử đã nhanh chóng đến nhặt giúp: “Ha ha, là tấm hình.”

Phương Cử lật tấm hình nhìn vào, lập tức sững sờ, không khỏi nhìn về phía Chu Hiểm.

Sắc mặt Chu Hiểm nặng nề, giật tấm hình lại.

Đó là một tấm hình chụp chung, Hứa Đường mặc đồng phục học sinh rộng rãi, nhìn vào ống kính ngây ngô tạo dáng tay chữ “V”, một thanh niên cao gầy tuấn tú đứng sát bên cô, nụ cười ôn hòa.

Đầu óc Phương Cử suy nghĩ thật nhanh, nghĩ đến lần trước gặp phải người đàn ông kia ở toilet bệnh viện với bóng lưng người đàn ông mà Hứa Đường nói chuyện cùng, liên kết lại, lúc này cũng hiểu được là có chuyện gì xảy ra, cậu ta dò xét hỏi một câu, “Con trai của Trần Thủ Hà?”

Chu Hiểm không lên tiếng, vẻ mặt Phương Cử ngượng ngùng, có chút cảm giác khó chịu, Dieendaanleequydonn “Không ngờ chị dâu biết người này từ lâu.”

Chu Hiểm gắt gao nhìn chằm chằm tấm hình kia, chân mày nhăn lại, lộ vẻ chán nản.

Sau một lúc lâu, nghe bên ngoài có tiếng động, Chu Hiểm lập tức kẹp tấm hình vào bên trong quyển sách rồi ném lên lại trên bàn, chống gậy lại trở về phòng khách.

Hứa Đường đưa hai chai nước đá cho Chu Hiểm và Phương Cử, nhưng Chu Hiểm không nhận, trực tiếp đi về phía cửa.

Hứa Đường sững sờ, mờ mịt bất lực nhìn về phía Phương Cử. Phương Cử cũng không nói chuyện, tránh ánh mắt của Hứa Đường, cúi đầu đi theo Chu Hiểm ra ngoài.

Sự lạnh giá từ trên chai nước lan từ đầu ngón tay đến toàn thân, khiến cho trái tim Hứa Đường cũng không khỏi vì đó mà trở nên lạnh lẽo.

17. Chương 17: Độ Hà (17)

Edit: Nhật Dương

Hứa Đường đứng ngẩn ngơ một lát thì cảm thấy nhàm chán nên quay về phòng ngủ tiếp tục tìm sách, vừa liếc mắt nhìn thì thấy quyển sách giáo khoa tiếng Anh ở trên bàn sách.

Rất dễ nhận thấy sách đã bị người đụng qua, bởi vì có một góc của tờ giấy lộ ra giữa những trang sách, Hứa Đường sững sờ, rút ra nhìn rồi ngay lập tức chạy theo gọi to: “Chu Hiểm!”

Chu Hiểm hành động bất tiện nên còn chưa đi xa. Bóng của những nhánh cây lộ ra từ giữa hai bên tường rào chiếu lên người anh thành những vệt loang lổ. Hứa Đường nhớ đến những lời mà Tiểu Ngũ nói cho cô nghe về mẹ của Chu Hiểm, trái tim như bị ai bóp chặt.

Chu Hiểm nghe thấy tiếng của cô, bước chân ngừng lại.

“Tôi còn có chuyện phải làm, em có gì cứ nói thẳng.....”

Chu Hiểm xoay người lại nhìn Hứa Đường. Tay cô đỡ khung cửa, trên mặt thấm mồ hôi khiến ánh nắng chiếu lên một mảng chói mắt, môi thì mím chặt thành một đường, đầu khẽ nâng lên, hiện lên vẻ quật cường cổ chấp không chịu thua.

“Phương Cử, cậu đi trước chờ tôi.”

Phương Cử đáp lại một tiếng rồi xoay người đi ra đầu hẻm. Chu Hiểm chống gậy tiến lên một bước, từ trên cao nhìn xuống bóng dáng nhỏ nhắn trước mặt, anh khẽ cong môi rồi đưa tay ôm Hứa Đường vào trong lòng ngực. Trên người hai người đều mang theo hơi nóng nên khi dựa sát vào thì giống như lò lửa, hơi thở của Chu Hiểm phun lên gáy của Hứa Đường, “Hứa Hải Đường, rốt cuộc em tiếp cận tôi là vì cái gì?”

Hứa Đường ngoan cố không nói lời nào.

“Vì hỏi thăm tin tức của lão Trịnh để báo thù cho ba em hay vì muốn làm người phụ nữ của tôi?” Chu Hiểm dừng một chút, chột kè vào lỗ tai của Hứa Đường, gần từng chữ hỏi cô: “Hứa Hải Đường, em yêu thích tôi sao?”

Hứa Đường vẫn không có lên tiếng, yên lặng mấy giây, giọng nói lạnh nhạt của Chu Hiểm lại vang lên: “Tôi cho là em đến gần tôi đơn giản là vì ba nguyên nhân này, chẳng qua tôi xem nhẹ em, Hứa Hải Đường”, cơ thể người trong ngực khẽ nhúc nhích như muốn giãy giụa ra ngoài, Chu Hiểm đè chặt cổ cô lại, đè thấp giọng nói mang theo ba phần rét lạnh ba phần tức giận: “Hứa Hải Đường, em yêu thích tôi, hay là.....” Anh cố ý kéo dài giọng điệu, khiến mấy chữ còn lại như lưỡi dao sắc bén đâm vào trong tai Hứa Đường: “Thích người nào khác hả?”

Chu Hiểm cảm giác thân thể người trong lòng khẽ run lên, anh giữ chặt cô trong chốc lát, thấy cô không có động tĩnh thì từ từ buông lỏng tay, cười lạnh một tiếng, lui về phía sau một bước, móc điều thuốc ra hút. Dđ/lqđôn

Từ đầu đến cuối Hứa Đường vẫn cúi thấp đầu, nghe tiếng bật lửa vang lên thì trừng mắt lẳng lặng nhìn Chu Hiểm. Chóp mũi cô đỏ bừng, khóe mắt còn mang theo hơi nước ướt át. Chu Hiểm liếc mắt nhìn, ngón tay không khỏi khẽ run lên, lại mở miệng nhưng giọng nói không còn lạnh cứng như lúc này: “Hứa Hải Đường, em khóc cái gì? Tôi đổ oan cho em sao?”

Hứa Đường cắn chặt môi, lẳng lặng nhìn anh không lên tiếng, mắt cô ướt nhẹp giống như viên đá tròn màu đen được ngâm trong làn nước trong vắt.

“Có chuyện thì cứ nói, không được khóc.”

Tiếng nói vừa dứt, mắt Hứa Đường lại ướt lợi hại hơn, cô vươn tay hung hăng lau đi nước mắt rồi khụt khịt cái mũi nhưng vẫn dùng đôi mắt đỏ hồng lẳng lặng nhìn anh.

Chu Hiểm nhỏ giọng mắng một câu rồi vứt bỏ điều thuốc, đưa tay chộp lấy cánh tay cô, dùng sức kéo cô vào trong lòng rồi cúi đầu ngậm lấy môi cô. Hứa Đường dùng sức giãy giụa, vừa giãy giụa nước mắt vừa chảy xuống, trên mặt bị mồ hôi và nước mắt hòa thành một mảng ướt nhẹp. Chu Hiểm thật sự hôn không nổi nữa, mặt lui ra hơn một tấc nhưng cánh tay vẫn siết chặt lấy hông cô: “Hứa Hải Đường, lại khóc cần thật tôi làm em.”

Hứa Đường co lại một chút nhưng vẫn quật cường nhìn chằm chằm anh.

Chu Hiểm vừa giận vừa buồn cười, nhịn không được lại mắng một câu: “Hứa Hải Đường, em thành thật trả lời, em yêu thích tôi hay là xem tôi thành người khác hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn chùng một bàn tay của Hứa Đường đã sớm bị mồ hôi và nước mắt biến thành từng mảng đỏ nhạt, tóc ướt dính sát vào gò má, vẻ yếu đuối và tủi thân khác xa sự cố chấp thường ngày làm cho

người ta mềm lòng: “Tôi không thích anh, tôi chán ghét anh.”

Chu Hiểm khẽ cười một tiếng, càng ôm cô chặt hơn.

Phương Cử đứng ở trong con hẻm xa xa huyết sắc, Chu Hiểm lưu luyến không rời buông ra, đưa tay xoa xoa gò má cô nói: “Tôi và thằng Phượng còn có việc, làm xong sẽ đến tìm em.”

“Anh đừng tới tìm tôi.”

Chu Hiểm hôn một cái lên mặt cô: “Nghe lời.”

Chu Hiểm từ từ đi ra đầu hẻm, Hứa Đường nhìn bóng lưng của anh, vẫn hít mũi, rồi lại không khỏi cười một tiếng. Sau khi cười xong, chân mày cũng dần dần nhũn lại, cuối cùng thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một tiếng thở dài phiến muộn không thể nghe thấy.

Buổi chiều Hứa Đường đến tiệm sách để dạy bù tiếng Anh cho cháu gái của ông Triệu, buổi tối thì bày quây, cuộc sống ngày ngày trôi qua nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn không có đợi đến Chu Hiểm tìm cô. Ngày khai giảng của đại học Chi Xuyên là ngày mười một tháng chín, mất thấy ngày nghỉ chỉ còn lại không tới một tuần, Hứa Đường càng thêm lo lắng.

Sau khi bước sang tháng chín thì nhiệt độ khô nóng của trấn Độ Hà chợt hạ xuống, gió lớn thổi cả đêm, sáng sớm hôm sau đã thấy nước sông dâng lên, nước chảy xiết va vào hòn đá giữa sông.

Hứa Đường quần chặt áo mưa đi chợ mua thức ăn, vừa tới chợ rau đã nghe thấy có người bàn luận chuyện tối hôm qua có một chiếc xe container chở gỗ từ bãi gỗ Lộc Sơn về huyện Lộc Sơn đang trên đường đi thì bị lật xe, người và xe đều rơi xuống vách đá vỡ nát.

Hứa Đường sững sờ, trái tim không khỏi treo lên thật cao, lôi kéo người mua rau này hỏi thăm chi tiết. Người mua rau cũng chỉ nghe nói, đâu biết chi tiết ra sao. Hứa Đường cũng bất chấp mua thức ăn, đập nước bùn chạy nhanh về nhà mở tivi.

Hứa Dương Cương vừa mới rời giường, thấy cô mang giày cao su thở hắt hển đứng trước tivi thì không khỏi tò mò: “Chị, chị làm sao vậy?”

Hứa Đường không để ý tới cậu mà nhìn chăm chăm bản tin buổi sáng của đài truyền hình Lộc Sơn, không dám dời đi ánh mắt. Sau một lúc lâu, ống kính chợt lóe, phía dưới vách đá đen, một chiếc xe container đang cháy hừng hực, giọng nói của ký giả hiện trường cũng bị gió lớn át đi, Hứa Đường nhìn chăm chăm phụ đề phía dưới, vẫn chỉ xuất hiện những tin tức như cũ không nói chi tiết. diễn+)a'n!ê@úy+)o^

Tin tức rất ngắn nên rất nhanh đã phát xong. Hứa Đường lại nhanh nhóng trở về phòng cô rồi lấy điện thoại di động ra gọi cho Chu Hiểm. Gọi bốn năm lần cũng không có người nghe.

Trái tim Hứa Đường đập thật nhanh, giống như dân cờ bạc đánh cược toàn bộ gia sản đang đợi công bố kết quả.

Ở ngoài cửa sổ quán Internet nghe Chu Hiểm chưa nói xong câu kia, Chu Hiểm bị người đuổi theo chém, bãi gỗ Lộc Sơn bốc cháy, Phương Cử và người mặc đồ cảnh sát chụp hình chung ở trước cổng Ngũ Trung của Lộc Sơn, mẹ Chu Hiểm bị bệnh.....

Ghép mọi thứ lại thì thành một suy đoán hợp lí, mà bây giờ xe container rơi xuống bể nát đã nói tất cả thành một chuỗi liên mạch.

Nếu như đây là một ván bài thì cô nhất định thắng.

Hứa Đường hít một hơi thật sâu, lại nhấn số của Chu Hiểm, vẫn không có ai nghe. Lúc cô đang muốn từ bỏ thì điện thoại di động lại mạnh mẽ rung lên. Cả người Hứa Đường chấn động, vội vàng nhấn nghe: “Chu Hiểm.....”

“Chị đâu, là em.”

“À, Phương Cử, cậu biết Chu Hiểm.....”

“Anh Hiểm.....” Giọng Phương Cừ khô khốc, “Mẹ anh Hiểm qua đời.”

Hứa Đường khiếp sợ, một lúc sau mới tiêu hóa được ý nghĩa của những lời này: “..... Chuyện khi nào?”

“Ba ngày trước, vốn đã muốn xuất viện rồi nhưng nửa đêm đột nhiên phát bệnh, không thể..... Không thể cứu trở về.”

Hứa Đường hung hăng siết chặt tay mình: “Còn Chu Hiểm.....”

“Bây giờ anh Hiểm đang ở căn nhà trước kia của anh ấy, cách nhà chị không xa, sau khi chị đi từ trong hẻm ra thì quẹo phải.....”

“Tôi biết rõ”, Hứa Đường cắt đứt lời anh ta: “Tôi biết đi như thế nào, tôi lập tức tới đó.” lqđ

Hứa Đường cúp máy rồi chạy thật nhanh ra ngoài, mới chạy mấy bước lại chạy về, ném một chậu hoa trên bệ cửa sổ xuống đất rồi bỏ vào trong túi nylông, xoay người chạy như bay ra ngoài. Hứa Đường bị cô hù dọa, sững sốt một chút rồi nhìn theo bóng dáng của cô mà gọi to. Đường như Hứa Đường không nghe thấy, nước bừa dơ bẩn trong hẻm văng tung tóe lên ống quần, khoảng cách hơn năm trăm mét mà như xa hơn bình thường.

Cô vừa chạy vừa thở vừa không khỏi nghĩ tới cảnh lần đầu tiên tiếp xúc với Chu Hiểm.

Lần đầu tiên Hứa Đường tiếp xúc với Chu Hiểm là năm học lớp sáu vào một buổi chiều sau khi tan học. Ở chỗ góc tường gần nhà Chu Hiểm, lúc đó Chu Hiểm đang đánh nhau với người ta. Một mình anh đánh ba người, chịu đựng bị lần lượt đánh sưng mặt sưng mũi nhưng trong mắt lại như có một ngọn lửa hung tàn đang cháy giống như con sói đơn độc dựa vào nơi địa thế để chống lại.

Ba người kia lớn hơn anh, vừa đánh vừa cười còn chửi bậy: “Mẹ mày là gái. Gái, mày cũng là gái. Do gái sinh!”

“Nghe nói giá của mẹ mày là hai mươi đồng một đêm, mày ở ngoài này canh gác cho mẹ mày phải hay không hả?”

Phía sau còn có lời bần thiêu hơn, Hứa Đường ở một bên nghe mà mặt đỏ tới mang tai. Đây cũng không phải lần đầu tiên cô nghe thấy những lời bàn luận như vậy.

Từ lúc Chu Hiểm chuyển qua đây thì khi cô đi ngang qua cửa nhà anh đều luôn nhin không được mà nhìn vào trong một cái.

Cửa nhà anh đa số đều đóng chặt, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy sau cửa sổ có bóng người đứng đưa. Đi ngang qua nhiều lần, cuối cùng cô cũng thấy được mẹ con người phụ nữ bị mọi người chầm đầy nước bọt.

Mẹ Chu Hiểm còn đẹp hơn trong tưởng tượng của cô nhiều, loại xinh đẹp này rất khó gặp ở trấn Độ Hà. Phần lớn phụ nữ ở đây đều bị cuộc sống mài thành thô kệch, mà mẹ Chu Hiểm lại giống như một đóa hoa xuân nở trong gió xuân se lạnh.

Hứa Đường nghe người ta nói người có tướng mạo như vậy là người có mệnh phạm đào hoa nhưng phúc duyên rất kém.

Từ đầu đến cuối Chu Hiểm vẫn không từ bỏ việc phản kháng, lợi dụng đúng lúc đánh một quyền vào hốc mắt của ba người kia nhưng đa số đều là những quả đấm dày đặc như mưa rơi lên người anh. Hứa Đường không nhìn nổi nữa, vừa chạy vào trong hẻm vừa hô to: “Ba! Ở chỗ này! Mau dẫn cảnh sát tới đây! Sắp xảy ra án mạng rồi!”

Cuối cùng ba người kia cũng dừng tay, phun một ngụm xuống đất rồi chạy như bay về hướng ngược lại.

Hứa Đường nghe tiếng bước chân của bọn họ đã đi xa, lúc này mới ngừng gào thét, xoay người trở về.

Cho đến lúc này, cô mới phát hiện dưới chân tường có một hộp giấy nhỏ, bên trong là một con mèo cái vừa mới sinh. Hứa Đường sững sờ, nhin không được đi tới gần Chu Hiểm: “Anh..... anh không sao chứ?”

Chu Hiểm phun bọt máu trong miệng ra, hung tợn liếc nhìn cô một cái, “Mắc mớ gì tới cô.” Nói xong thì bưng hộp giấy lên, khập khiễng đi vào bên trong.

Sau lần đó, mỗi lần Hứa Đường đi qua đều nhìn không được mà nhìn vào trong một cái.

Có lúc Chu Hiểm đứng ở trong sân, để đầu dưới vòi nước mà gội đầu, gội xong thì vung đầu lên trong ánh chiều tà hoàng hôn sáng lên những giọt nước óng ánh; có lúc Chu Hiểm mặc quần cộc ngồi ở bậc thang trước cửa, cầm một khúc gỗ, không biết đang gọt đẽo gì đó; có lúc anh bưng chén dứt cho mấy con mèo làm ổ ở một góc sáng sủa trong sân uống nước; có lúc anh chỉ ngồi đó không nói lời nào.....

Nửa năm sau, Chu Hiểm chuyển đi, sau đó Hứa Đường nghe nói anh gia nhập “Thanh Long bang”, đi theo anh Kiều lặn lội, hơn nữa còn lặn lội không tệ.

Hứa Đường không khỏi tăng nhanh bước chân, rất nhanh đã thấy cánh cổng gỗ sét của nhà Chu Hiểm.

Phượng Cử đang đứng ở cửa hút thuốc lá, trông thấy cô tới thì ném tàn thuốc, một cước nghiền tắt, vẻ mặt cười như không cười nhìn cô.

Tim Hứa Đường co quắp như bị níu chặt, một tay nắm thật chặt túi ny lon trong tay, một tay đỡ eo thở. Cô nhìn Phượng Cử chăm chú, giọng nói bởi vì thở hổn hển mà khẽ run: “Phượng Cử, tôi hỏi cậu một câu, cậu và Chu Hiểm có phải là người tốt hay không?”

Phượng Cử lập tức thu lại biểu tình.

Hứa Đường móc điện thoại di động trong túi tiền ra, đưa ra tấm hình phục chế tới trước mặt Phượng Cử: “Cậu và Chu Hiểm, có phải là người tốt hay không?”

18. Chương 18: Độ Hà (18)

Editor: Quyên Khuyên

Hứa Đường thấy Phượng Cử không nói lời nào, giơ túi ny lon trong tay lên, “Đây là dao gọt trái cây lần trước tôi cố ý lừa anh dính vân tay vào, nếu như anh là người tốt, hiện tại tôi trả lại cho anh.”

Trong ánh mắt cô gái đứng trước mặt là sự chắc chắn, từng bước từng bước ép sát, ngàn vạn ý niệm xoay chuyển trong đầu Phượng Cử, lại ngu ngơ không biết trả lời như thế nào.

Đúng vào lúc này, cửa sắt sau lưng kêu ken két, Hứa Đường chưa kịp quay đầu lại, Chu Hiểm quần lấy tay cô, tách những ngón tay của cô ra, túm lấy điện thoại di động cất vào trong túi, lại túm lấy túi ny lon trong tay kia của cô, ném cho Phượng Cử.

Chu Hiểm ngậm điều thuốc ngẩng đầu nhìn Phượng Cử, “Em trước trở về, tôi thu thập xong sẽ qua tìm em.”

Phượng Cử cúi đầu nhìn túi ny lon vẫn dính bùn đất trong tay mình, ánh mắt trầm trầm, ánh mắt phức tạp, nhìn Hứa Đường một cái, xoay người đi rồi.

Chu Hiểm duy trì tư thế hiện tại, mang Hứa Đường vào bên trong cửa, mạnh mẽ sập cửa, Hứa Đường hoảng sợ thân thể run lên. Chu Hiểm tiến lên một bước đè cô lên bức tường bên cạnh cửa, xịch hai tay lại, ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo bức nhân, “Nói, em biết những gì?”

Chân Hứa Đường như nhũn ra, âm thầm siết chặt ngón tay ngửa đầu nhìn Chu Hiểm, “Tôi.....”

“Trước đã có gan tới đây trêu chọc tôi, hiện tại để cho em nói chuyện em lại không dám?” Một bàn tay tự do của Chu Hiểm cầm điều thuốc, nhả từng vòng khói vào mặt Hứa Đường, Hứa Đường bị sặc ho khan, ánh mắt của cô lại thêm mấy phần cố chấp, “Tôi chỉ biết anh và Phượng Cử không phải người xấu.”

Chu Hiểm nghe vậy yên tĩnh một lát, nhìn chòng chọc vào cô mấy giây, cười gập một tiếng, “Cô biết cái gì là người xấu người tốt?”

Hôm nay Hứa Đường khó có thể thoát thân, đơn giản rõ ràng nói, “Lần trước tại trận cháy tại sân Phật Mộc tôi đã suy nghĩ, tại sao không trước hay muộn hơn một chút, mà anh và Phượng Cử lại đi ngang qua

đúng lúc đó? Các anh thật sự là trở về từ trong huyện sau khi làm việc ư, hay là.....” Cô cắn cắn môi, nhìn chăm chăm Chu Hiểm “..... Hay là các anh đang loanh quanh ở gần đó, thấy tôi xuất hiện, cố ý đi qua trước mặt tôi?”

Ánh mắt Chu Hiểm thu lại, chậm rãi nói: “Nói tiếp.”

“Còn Tướng Hòa Hoa, gia đình cô ấy cũng không phải là gia đình giàu có, trối cô ấy chẳng lẽ là những kẻ định tống tiền? Cho nên, khẳng định bọn họ bắt cóc không phải vì tiền. Không phải vì tiền, dĩ nhiên là vì cái gì khác. Sau khi cứu Hòa Hoa, người của lão Trịnh lại tìm tới cửa, mục tiêu rõ ràng, nhằm vào anh cùng Phương Cử. Cho nên bọn họ trối lại Hòa Hoa, khẳng định cũng là nhằm vào anh và Phương Cử.” Hứa Đường hô hấp nhẹ nhàng, tiếp tục nói, “Phía trên thì tôi khẳng định, phía dưới chỉ là suy đoán.”

Chu Hiểmnhếch môi, “Nói tiếp.”

“Trước khi tôi trở về thì bên ngoài cửa sổ tiệm trà sữa nghe anh và Phương Cử nói chuyện, bởi vì Trương Tuyết tới, anh còn chưa nói hết. Sau đó anh bị thương xuất hiện tại cửa sau nhà tôi —— thật ra thì anh tính chạy trốn tới vị trí chúng ta đang đứng bây giờ —— anh bị người đuổi theo chém, kết hợp với lời anh chưa nói hết với Phương Cử, tôi đoán, anh gặp bọn người của lão Trịnh đang làm gì đó, bị bọn chúng phát hiện.”

Hứa Đường thấy Chu Hiểm có hứng thú nghe, dừng một chút, nói tiếp, “Anh có thể dựa vào điều này, tiếp tục tra hỏi, tra được người của lão Trịnh giấu thứ gì đó ở sân Phật Mộc, vụ cháy đó, không phải là ngoài ý muốn. Tối qua một chiếc xe tải chở gỗ bị rơi vỡ, khẳng định cũng có liên quan đến chuyện này. Bình thường ra vào ở sân Phật Mộc ở Lộc Sơn đều cần ghi danh, duy chỉ có thời điểm hỏa hoạn, các anh mới có thể thừa dịp lộn xộn đi vào điều tra. Tôi không biết ai châm lửa, nhưng cái người châm lửa này không thông minh.....”

Chu Hiểm nhú mày.

“Gỗ cây bách bị ướt rất khó cháy, người châm lửa cũng chỉ sợ thế lửa khó khống chế, cho nên chỉ chọn gỗ này. Lúc ấy mọi người đang vây xem cứu hỏa, anh liền thừa cơ đi điều tra sân Phật Mộc. Người của lão Trịnh thấy anh xuất hiện quanh đó, sinh ra nghi ngờ với anh,nên trối Tướng Hòa Hoa lại thử dò xét thái độ của anh.”

Hứa Đường cắn cắn môi, “Tôi vẫn tò mò, ngày sinh nhật đó của tôi tại sao anh giống trống kua chiêng làm sinh nhật cho tôi, còn để cho tất cả anh em gọi tôi là ‘chị dâu’. Sau đó thì tôi biết rồi, anh chính là muốn cho người của lão Trịnh biết anh đã đổi bạn gái mới, hơn nữa còn vô cùng ‘coi trọng’ người bạn của cô gái ấy.....” Hứa Đường mỉm cười tự giễu, “Sau đó anh nghe nói tôi muốn đến đập chứa nước ở Lộc Sơn, biết cơ hội đã đến, liền bố trí như thế. Bọn họ bắt cóc Hòa Hoa thử dò xét thái độ của anh, anh thì như bọn họ mong muốn, để bọn họ nghĩ là anh xuất hiện tại đập chứa nước ở Lộc Sơn là bởi vì tôi ở đó, cứu Hòa Hoa đương nhiên cũng vì thế, thậm chí không sợ cùng Phương Cử, hai người chống lại hơn mười người bọn họ. Đưa tôi lên huyện, dĩ nhiên cũng vì để màn diễn xuất càng giống như thật.....”

Thuốc lá trong tay Chu Hiểmtích lại thành một đoạn tàn thuốc thật dài, tay anh ta gõ gõ, “Nói tiếp.”

Hứa Đường nhìn chăm chăm anh ấy, “Chu Hiểm, anh lợi dụng tôi thoát khỏi hiềm nghi phóng hỏa phải không?”

Chu Hiểm không trả lời, yên lặng mấy giây, híp mắt nhìn cô, “Tại sao em cảm thấy tôi cùng Phương Cử là người tốt?”

Hứa Đường cắn chặt môi dưới, trầm mặc hồi lâu lại mở miệng, “Tôi không biết người mặc đồng phục cảnh sát đứng cạnh Phương Cử là ai nhưng Phương Cử học ở ngũ trung, Lộc Sơn, gia đình anh ta chắc chắn là không bình thường. Tôi không dám chắc, tôi chỉ hy vọng, anh cùng Phương Cử đã thỏa thuận xong, cho nên hỗ trợ hỏi thăm tin tức lão Trịnh.” Giọng nói của cô nhỏ dần, “Tôi chỉ hy vọng, hai người là người tốt, nếu không tôi.....” Tay cô nắm thật chặt, nắm chặt đến mức đốt ngón tay trắng bệch, “Tôi không thể tha thứ cho anh.”

Chu Hiểm cười nhẹ một tiếng, “Em nhọc lòng đến gần tôi, chính là để chứng minh tôi là một người tốt? Hứa Hải Đường, em thật thú vị.”

“Tôi không.....”

“Trước kia đứng xa xa trước cửa nhà tôi, thương hại mà nhìn tôi còn chưa chán, rốt cuộc không nhin được nghĩ cảm hóa tôi?”

Hứa Đường hai mắt tròn to, “Anh còn nhớ rõ?”

Chu Hiểm hít một hơi khó, “Vốn chỉ cảm thấy em nhìn quen mắt, sau em trai em nói em đi học cũng sẽ đi qua nhà tôi, tôi liền nghĩ tới.” Anh ta nhếch môi, đưa tay nhéo cằm dưới của Hứa Đường, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Hứa Hải Đường, tôi, Chu Hiểm cho tới bây giờ không phải là người tốt gì, trước kia không phải, sau này càng sẽ không phải.”

Hứa Đường cắn răng, “Tôi không tin.”

Chu Hiểm ném tàn thuốc, “Tôi cho rằng em chỉ hơi ngu ngốc, không ngờ ngu ngốc như vậy.” Anh ta buông Hứa Đường ra, móc điện thoại di động trong túi ra, ngay trước mặt Hứa Đường xóa tấm ảnh của Phương Cử, rồi sau đó lấy pin, bẻ tấm thẻ bên trong, rồi buông tay, nắp sau của điện thoại di động cùng pin rơi vào trong vũng bùn, Chu Hiểm đập một phát rồi nghiền xuống, “Trò chơi kết thúc, cô gái nhỏ, đi vào thành phố học đại học cho tốt.”

Hứa Đường cúi đầu nhìn điện thoại nằm trong bùn đã thay đổi hoàn toàn, trái tim như bị người ta dùng lưỡi dao cứa cho một phát thật nhanh, ánh mắt người đàn ông đứng trước mặt lạnh nhạt, giống như thời gian trong hai tháng vừa qua chưa từng tồn tại, từ đầu đến cuối cùng, đều là người lạ.

Chu Hiểm xoay người đi vào nhà, Hứa Đường siết chặt tay, nước mắt nhanh chóng ép vào hốc mắt, cô cắn chặt môi cố gắng kìm nén.

Chân Chu Hiểm mới bỏ thạch cao ra, đi bộ vẫn hết sức chậm chạp tổn sức. Cái sân nhỏ này từ lâu đã không có người nào sửa sang lại, tường rào sụp đổ một chỗ, trong sân khắp nơi đều là cỏ dại, Hứa Đường giống như lần nữa nhìn thấy thiếu niên bưng hộp giấy của năm đó, bước chân tập tễnh, bóng lưng quật cường.

Bỗng nhiên chân cô đập bùn chạy về phía trước, ôm cổ Chu Hiểm từ phía sau lưng.

Hứa Đường bỏ nhào rất mạnh, bước chân Chu Hiểm lảo đảo, lại đứng nghiêm, anh ấy không quay đầu lại, âm thanh bình thản: “Cô gái nhỏ, Trần Nhất Minh là người rất tốt, đừng lãng phí thời gian trên người tôi.”

Hứa Đường lắc đầu, nước mắt trào ra thật nhanh, “Anh còn nợ tiền tôi, tôi không cần vòng tay của anh, tôi chỉ lấy tiền mặt.”

Lúc này Chu Hiểm móc bóp da từ trong túi, rút ra sáu tờ tiền giấy từ bên trong, đẩy cánh tay Hứa Đường ra, nhét tiền vào trong tay cô, “Được rồi, trở về nhớ xé giấy nợ.”

Hứa Đường ngẩng ngẩng nhìn tiền giấy trong lòng bàn tay, nước mắt tràn ra ngoài như vỡ đê.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến những tiếng đập cửa dữ dội, Hứa Đường sợ hết hồn, nghe thấy tiếng phá cửa ngày càng to, mấy âm thanh thô hùng hùng hổ hổ của đàn ông.

“Tới đây!” Chu Hiểm hét lớn một tiếng, Hứa Đường lập tức nắm thật chặt tiền rồi chạy về phía anh ta.

Chu Hiểm lôi kéo cô nhanh chóng đi vào nhà, phòng cửa lâu năm không sửa sang, đập vào mặt là mùi nấm mốc sặc sụa, giờ phút này nhịp tim Hứa Đường như sắp, đã không nhìn về phía sau, lảo đảo đi theo Chu Hiểm vào trong. Cửa sổ trong phòng ngủ ở lầu một đã biến dạng mở không ra, Chu Hiểm cầm một cái ghế lên đập bể thủy tinh, cởi áo khoác ra lột trên cửa sổ, đưa tay ôm Hứa Đường lên, nhét vào, “Nhanh chạy!”

“Anh làm sao bây giờ!”

Chu Hiểm không lên tiếng, đưa tay đẩy cô ra ngoài, lập tức Hứa Đường ngã vào vũng bùn ở phía ngoài. Giờ phút này một tiếng vang thật lớn trong cửa sổ, mấy người đã vọt vào trong nhà, lập tức vang lên những tiếng binh binh bång bång.

Hứa Đường cắn chặt răng, bò dậy khỏi vũng bùn, chạy như bay ra ngõ hẻm bên ngoài.

Trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, Chu Hiểm làm hỏng chuyện tốt của lão Trịnh, người của lão Trịnh đã ra tay nhất định sẽ không nương tay, nhưng chân anh ấy bị thương chưa khỏi lại đơn độc một mình..... Hứa Đường không dám nghĩ thêm, chạy như bay như điên đến hiệu thuốc.

Đang vượt qua một chân tường, chợt thấy một cái xe đạp chặn trước mặt. Hứa Đường vội vàng bước chậm lại, tập trung nhìn lại, thừa là mẹ Hứa.

Mẹ Hứa càng thêm kinh ngạc, hai chân chống xuống mặt đất, “Hứa Đường.....”

Hứa Đường cắn răng, “Mẹ.”

“Con sao lại thế này, trên người làm sao lại bẩn như vậy, ngã ở đâu?”

“Mẹ, hiện tại con có chuyện, con đi trước.....” Nói xong, vòng qua mẹ Hứa tiếp tục chạy như bay ra ngoài.

“Ôi!” Mẹ Hứa kêu một tiếng, chỉ nhìn thấy bóng dáng cô càng ngày càng xa, nhanh chóng biến mất ở đầu ngõ. Bà nhíu nhíu mày, đạp xe tiếp tục đi vào nhà.

Thời gian còn sớm, hiệu thuốc còn chưa mở cửa, Hứa Đường nhào tới đập cửa thật mạnh, lớn tiếng kêu tên ông chủ hiệu thuốc, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng có tiếng trả lời vọng ra từ bên trong cửa, ông chủ hiệu thuốc kéo cánh cửa xếp ra, nhìn thấy trước cửa là Hứa Đường với khuôn mặt hoàn toàn thay đổi do bị nước bùn bắn lên, lập tức hoảng sợ.

Hứa Đường nắm chặt cánh tay ông ấy, thở phì phò, cổ họng đau đớn phát ra mấy chữ: “Cứu.....Cứu Chu Hiểm!”

19. Chương 19: Độ Hà (19)

Edit: KẹoĐắng

Hứa Đường thở hồng hộc kể lại tình huống của Chu Hiểm, chủ tiệm thuốc lập tức gọi mấy cuộc điện thoại ra ngoài, sau đó tạm thời đóng cửa tiệm, vội vã cỡi một chiếc xe đạp điện chở Hứa Đường chạy đi.

Ai biết được đi đến cửa, bên trong lại yên tĩnh đến mức không có một chút tiếng động nào. Hứa Đường ngẩn ra, lập tức nhảy xuống xe đạp điện chạy như bay vào. Trong phòng ngủ không có nửa bóng người, bên trong phòng một mảnh lộn xộn, ghế dựa la liệt đầy đất.

Chủ tiệm thuốc cũng đi theo vào, nhìn lướt qua, hỏi: “Người đâu?”

Hứa Đường không nói lời nào, quay người chạy ra bên ngoài, nhìn xung quanh một lượt, sợ hãi phát hiện đầu chân tường trong ngõ hẻm dựng một chiếc xe đạp. Chính là chiếc xe mẹ Hứa vừa mới cỡi. Chủ tiệm thuốc chạy tới phía sau cô, “Có chuyện gì xảy ra?”

Hứa Đường thu lại ánh mắt: “Có thể mẹ tôi đã báo cảnh sát.”

Chủ tiệm thuốc cũng sửng sốt, lập tức lấy điện thoại di động ra thông báo cho người không cần tới nữa. Hứa Đường mím chặt môi, ngẩng đầu nhìn hắn. “Chu Hiểm có thể.....”

Chủ tiệm thuốc vỗ nhẹ bả vai cô, “Không sao đâu, nhiều lắm là bị coi như tụ tập ẩu đả, bị câu lưu mấy ngày liền thả ra.” Hắn thấy vẻ mặt Hứa Đường lo lắng, còn nói: “Tôi đi hỏi thăm tin tức một chút, cô đưa số điện thoại cho tôi, đến lúc đó tôi gọi cho cô.”

Hứa Đường đọc số điện thoại của mình, chủ tiệm thuốc lập lại mấy lần ghi nhớ, cỡi xe đạp điện phát phát tay với Hứa Đường, “Đừng lo lắng!”

Hứa Đường nhìn bóng dáng chủ tiệm thuốc cỡi xe đạp điện chạy dần dần xa, xoay người chậm rãi đi vào trong nhà. Hứa Đường đã đi học, trong nhà không có nửa bóng người. Cô cỡi áo mưa dính ướt trên người xuống, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo, liền ngồi bên cạnh điện thoại chờ đợi tin tức.

Không biết bao lâu, Hứa Đường đang suy nghĩ lung tung, chợt vang lên tiếng mở cửa. Thân thể cô chấn động, đứng dậy đi tới phòng khách. Mẹ Hứa đang cúi gầy, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Hứa Đường dịch về phía trước hai bước, “Mẹ.....”

Mẹ Hứa bỗng nhiên ném cái chìa khóa trong tay lên khay trà một cái, trợn mắt nhìn Hứa Đường. “Hứa Đường, có phải con vẫn còn dây dưa không rõ cùng cái tên lưu manh kia hay không?”

Hứa Đường cắn cắn môi: “Là mẹ báo cảnh sát sao?”

“Mẹ không nên báo cảnh sát sao?” Tức giận trên mặt mẹ Hứa càng tăng cao. “Cha con như thế nào lại dạy ra một đứa không phân biệt được trắng đen như con chứ!”

Hứa Đường cắn chặt môi không nói thêm gì nữa.

Mẹ Hứa tiến lên từng bước, “Nếu không phải mẹ báo cảnh sát, tên lưu manh Chu Hiểm kia đã sớm bị người đánh chết, còn chờ kịp con đi gọi cứu binh? Bọ họ là ai con còn không biết, không rõ ràng sao?” Mẹ Hứa hung hăng đập và ót Hứa Đường một cái. “CMN con đi theo dính vào làm gì? Có phải con cũng muốn đi vào ngòm chòm hóm hai ngày trong lòng mới thoải mái hay không? Mẹ cho là con hiểu chuyện, cho nên vẫn không quản con..... Hứa Dương có biết chuyện này hay không, có tham dự hay không?”

“Em ấy cái gì cũng không biết.”

“Không biết là tốt rồi! Còn có mấy ngày là tựu trường, mấy ngày nay con đợi ở trong nhà cho mẹ. Không cho phép ra ngoài!” Mẹ Hứa hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào trong phòng bếp.

Hứa Đường cúi đầu đứng thẳng. Trong phòng khách không có mở đèn, mây đen phủ đầu bên ngoài, sắc trời âm u, trong lúc nhất thời bóng mờ giống như từng tầng áp xuống.

Ăn cơm trưa xong, điện thoại trong nhà đột nhiên vang lên, Hứa Đường nheo mắt, nhìn thấy mẹ Hứa đang rửa chén, bản thân liền thu lại ánh mắt, đi vào phòng ngủ nghe điện thoại. Đầu bên kia vang lên giọng nói của chủ tiệm thuốc, trái tim Hứa Đường “thịch” một tiếng nhảy lên. “..... Chu Hiểm như thế nào rồi?”

“Bị chút vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại. Chu Hiểm kêu tôi nói với cô đừng quá lo lắng, mấy ngày nữa anh ta liền đi ra ngoài.”

Hứa Đường trầm mặc mấy giây, ngón tay quán quanh sợi dây điện thoại mấy vòng, cô khổ sở mở miệng: “Ông chủ, anh giúp tôi chuyển đạt với Chu Hiểm một tiếng, giấy nợ tôi xé, vòng tay của tôi đến lúc đó sẽ đưa đến tiệm của anh, khi đó anh chuyển giao lại cho anh ấy.”

Bên kia im lặng trong chốc lát, “Được, tôi hiểu rồi. Vô luận là như thế nào, hôm nay vẫn phải cảm ơn cô. Hứa tiểu thư, cô là một người trọng tình nghĩa.”

Lời này lần trước chủ tiệm thuốc cũng đã nói một lần, hôm nay nghe lại lần nữa lại giống như một loại châm chọc vi diệu.

Mấy ngày kế tiếp, trấn Độ Hà vẫn còn đang mưa, sắc trời u ám, con người cũng đi theo không có chút tinh thần. Hứa Đường chỉ có vào thời gian mua thức ăn mỗi buổi sáng mới có thể ra cửa, thời gian còn lại đều phải đợi ở trong nhà. Mẹ Hứa cách một thời gian sẽ chăm chỉ gọi một cuộc điện thoại kiểm tra.

Một ngày trước khi Hứa Đường đi thành phố là Chủ nhật, mưa cuối cùng cũng ngừng. Hứa Dương không có lớp. Hứa Đường ở nhà thu xếp quần áo muốn đem đi, kéo hộc tủ ra lấy mấy bộ, chợt nhìn thấy một túi ni-lo màu đen được để bên dưới lớp quần áo. Cô sờ sờ một chút, lấy cái túi ra.

Bên trong chứa quần áo lần trước còn chưa trả lại cho Chu Hiểm, Hứa Đường run rẩy mở ra chiếc áo T-shirt màu đen, đưa đến trước mặt nhìn một chút, lại lần nữa ném vào trong đồng quần áo.

Cô đột nhiên mất hết hăng hái, nghiêng người ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm cái áo, không nói một lời.

Hứa Dương đi qua cửa phòng ngủ của Hứa Đường hai lần, thấy cô ngồi trên ghế không nhúc nhích, róc cuộc không nhin được đi tới, đứng ở cửa nhìn cô, “Chị, chị làm sao vậy?”

Lúc này Hứa Đường mới phục hồi tinh thần lại, lắc đầu một cái, tiếp tục tâm tình mệt mỏi xếp quần áo.

Ánh mắt Hứa Đường trầm trầm nhìn cô chốc lát, đột nhiên nói: “Bị phỏng tay rồi?”

Động tác trong tay Hứa Đường ngừng lại một lát, lại không có ngẩng đầu lên.

Hứa Đường nhìn cô rũ đầu xuống, “Em nhớ được có một lần bạn học của chị đến nhà chúng ta chơi, chị cùng bạn nói chuyện phiếm, nói muốn nói chuyện yêu đương cùng một tên lưu manh.”

“Có phải cảm giác đặc biệt buồn cười hay không? Chị cũng cảm thấy đặc biệt buồn cười.” Hứa Đường yên lặng một chút, ngón tay một lần lại một lần khẽ vuốt ve nếp uốn trên quần áo. “Chị cho rằng bản thân có thể thoát ra ngoài, nhưng loại cảm giác lo lắng đề phòng tùy thời như thế này, vĩnh viễn không biết được bước lựa chọn tiếp theo có thể đưa chúng ta đến một trò chơi hoàn toàn bị cô lập hay không. Chị căn bản không chơi nổi.”

“Hối hận không?”

Hứa Đường lắc đầu một cái, “Chị cùng Chu Hiểm chơi đùa, anh ấy có thể đánh cuộc toàn bộ thẻ đánh bạc, chị lại không dám đi theo. Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa chị và anh ấy.” Hứa Đường ngẩng đầu nhìn Hứa Đường, trong mắt có hơi nước trong suốt. “Không thử mới hối hận, chị đã thử qua, mặc dù kết cục..... Chị không hối hận.”

Hứa Đường thở dài, “..... Thật ra thì anh Hiểm là người không tệ.”

Hứa Đường cười một tiếng, hít hít lỗ mũi, cầm quần áo đã xếp xong bỏ vào trong vali. Hứa Đường lặng lẽ đứng ở đó một lúc lâu, đang muốn xoay người đi ra ngoài, chợt nghe thấy cửa sổ thủy tinh vang lên một tiếng.

Hứa Đường chấn động, vội vàng nghiêng đầu nhìn hướng cửa sổ. Yên tĩnh trong chốc lát, lại vang lên một tiếng nữa. Cô lập tức đứng dậy mở cửa sổ ra. Người nọ mặc một chiếc áo khoác màu đen, trong miệng ngậm một điếu thuốc, đứng dưới bóng cây, trong tay cầm một hòn đá nhỏ, đang như cười như không nhìn cô.

Trong lòng Hứa Đường kích động, tay chống lên cửa sổ, trong cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại. Cô đứng yên, kèm chế xung động muốn đi ra ngoài, chỉ cách mấy mét nhìn anh.

Người này đẹp trai bảnh bao, lúc cười cả lơ phát phơ một thân vô lại; lúc không cười ánh mắt nghiêm túc khí thế bức người. Mặc dù cố ý trêu chọc cô, nhưng lần kia lại chân chính làm trái với ý nguyện của cô, để cô lâm vào cảnh nguy hiểm.

Cô hy vọng anh là một người tốt, nhưng anh không phải là một người tốt.....

Bước chân Hứa Đường cũng không thể kèm chế nữa, đột nhiên cô xoay người thật nhanh chạy ra ngoài. Hứa Đường gọi với theo cô, “Mẹ gọi điện thoại về thì em nói như thế nào?”

“Tùy em phát huy!”

Hứa Đường đổi giày chạy như bay. Chu Hiểm đã từ cửa sổ phía sau vòng tới đây, đứng ở khúc quanh phía trước chờ cô. Hứa Đường không chút do dự xông tới ôm lấy cổ anh. Chu Hiểm bị cô nhào tới lui về phía sau vài bước, lập tức đứng vững vòng ôm cô. Bàn tay anh ấn vào ót cô, cười nói: “Hứa Hải Đường, tôi nhớ em còn phải vì tôi làm một chuyện.”

Hứa Đường không nói lời nào, ngẩng đầu liếc anh một cái, cướp lấy khói trong miệng anh, nhón chân lên hôn.

Chu Hiểm sững sốt một chút, hai tay đặt ở sau thắt lưng của cô, dùng sức một cái, ôm cô càng chặt hơn, chiếm lấy môi cô, nặng nề hôn mút. Thân thể trong ngực nhỏ nhắn, giống như vừa dùng lực sẽ có thể bóp nát.

Hai người đứng hôn một lát, Chu Hiểm nắm lấy tay cô, “Tôi cần phải quay lại lấy đồ, em đi theo tôi một lát.”

Trở lại căn phòng ngủ hỗn độn, Chu Hiểm dựng từng đồ đạc trong nhà lại. Hứa Đường đi theo phía sau anh giúp một tay. Cô thỉnh thoảng sẽ để mắt liếc nhìn anh, nhìn sống mũi thẳng tắp như ngọn núi của anh, nhìn vạt bầm trên lông mày của anh, nhìn cái chân bị thương vẫn chưa lành của anh.

Chu Hiểm kéo ngăn kéo ra, một trận bụi bậm bay lên. Anh nhìn bên trong một chút, bên trong cũng chỉ có một cái gương. Khung hình trái tim màu xanh biếc, sau lưng chiếc gương là hình họa báo minh tinh đã phai màu. Anh đưa tay la bụi trên mặt gương, chợt mở miệng hỏi: “Hứa Hải Đường, em có biết tôi là người như thế nào hay không?”

Hứa Đường liếc mắt nhìn chiếc gương, “Con trai của Trần Thủ Hà.”

“Nghe qua những tin đồn kia?”

Hứa Đường gật đầu một cái.

Chu Hiểm lại móc một điều thuốc ra đốt, chậm rãi hút một hơi, “Em tin không?”

“Tôi..... Không thể nào tin.”

Chu Hiểm cười một tiếng, nâng tay vuốt ve đầu cô, “Thật ngốc!”

“Mẹ tôi quen biết Trần Thủ Hà khi làm phục vụ ở quán ăn.” Chu Hiểm kẹp điều thuốc ở ngón giữa, trong làn khói mỏng lượn lờ chậm rãi mở miệng.

Trần Thủ Hà áo gấm về làng có một tiếc nuối duy nhất chính là về hôn nhân của bản thân. Lúc ấy vì đi lên, không thể không cưới một người phụ nữ giàu có không yêu. Trong quán ăn ở trấn Độ Hà, ông đối với cô gái mềm mại như hoa nở mùa xuân kia vừa thấy đã yêu. Lừa gạt chuyện bản thân đã có gia đình, tìm mọi cách dụ dỗ. Cô gái không đồng ý, ông liền dùng một chút thủ đoạn, làm cho người cha bị bệnh nặng của cô gái kia không có chỗ chạy chữa.

Cô gái gặp đến độ bất đắc dĩ, không thể không theo. Trần Thủ Hà rất thích tính tình dịu dàng thuận theo của cô gái, cố ý kim ốc tàng kiều, cuối cùng lại bị vợ phát hiện. Ông liền tráo trở nói là cô gái chủ động dụ dỗ ông, thành công biến bản thân thành người ngoài cuộc. Sau đó, cô gái kia sinh ra một đứa bé, Trần Thủ Hà mang theo vợ cho cô gái kia một khoản tiền, nhưng số tiền kia lại bị người cầm tiền đưa nuốt riêng hơn phân nửa, đến lúc đưa đến tay mẹ con cô gái, chỉ có dư lại một số ít ỏi.

Trần Thủ Hà tự nhận đã an bày thỏa đáng, liền không còn cảm giác áy náy nhất thời. Mà cô gái kia mang theo đứa bé không phải là con trong giá thú, quả thật là gian khổ vất vả.

Bộ dáng của cô ở trấn Độ Hà là số một số hai, lại bởi vì bị người làm hư danh tiếng, không còn ai dám cưới. Có vài người mơ ước sắc đẹp của cô, còn tới cửa đùa giỡn, cô mất lạnh chặn ngoài cửa. Những người này ăn canh cấm cửa, tự nhiên ngượng ngùng trở về, liền tung ra một chút lời nói hạ lưu, ác ý chửi bới.

Miệng nhiều người xói chảy vàng, có thể hủy cả xương cốt. Lâu ngày, người bị hại dần dần bị lời đồn đãi tạo thành gãi điểm, phóng túng, buông thả, trở thành đề tài nói chuyện mọi người hả hê mà trêu chọc.

20. Chương 20: Độ Hà (20)

Editor: Trà sữa trà xanh

Chu Hiểm nói xong, d[[dlqd dập tắt điều thuốc trong tay, thấy Hứa Đường yên lặng, đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cô, “Đi, theo anh lên lầu nhìn xem.”

Phía trên là một cái gác xếp, chân mới vừa giẫm lên liền có một đám bụi xông tới, Hứa Đường sắc sủa ho khan một tiếng, chợt cảm thấy có gì đó dính lên mặt, cô đưa tay lau một cái, quả thật là mạng nhện.

Gác xếp chỉ có một thông gió cực nhỏ, lại không mở được. Chu Hiểm dùng sức kéo ngăn kéo ra, tìm được hai cây nến ở bên trong. Anh phải những mạng nhện trên đỉnh đầu, cởi áo khoác trên người xuống lót trên ván giường, “Ngồi đi.”

Hứa Đường nghe lời ngồi xuống, quan sát bốn phía. Phía dưới cửa thông gió đặt một tủ sách, bên trái có một học tủ kê tường. Nói là học tủ, thật ra cũng chỉ là mấy miếng gỗ đóng lại.

Chu Hiểm lần lượt kéo từng học tủ ra, tìm được món đồ nằm đó dọn đi không mang theo. Trên bàn ánh nến chập chờn, chiếu lên gò má của anh khiến anh trông nhu hòa hơn rất nhiều.

“Khi anh gặp rắc rối mẹ anh liền dẫn anh tới đây, bà ở phía dưới trông nom không cho anh ra ngoài.” Trong ngăn kéo đều là mấy món đồ linh tinh, cái bật lửa bằng nhựa, dao nhỏ đã rỉ sắt, đồ mở nút chai..... Nhiều vô số nhưng không có cái nào đặc biệt, Chu Hiểm lấy ra hết, sau đó ném lên bàn.

Hứa Đường không lên tiếng, nghĩ thầm nếu là theo số lần Chu Hiểm gây họa, sợ là trong một năm hầu hết thời gian anh đều phải ở trên gác xếp chật hẹp này. Cô nhìn đồng vật cũ lộn xộn lung tung trên bàn, chợt chú ý tới một đồng hồ quả quýt, duỗi ngón tay ra bắt lấy, sau khi nhìn thấy vẻ ngoài cùng bên trong nó thì rất là sửng sốt. Bên trong là hình của mẹ Chu Hiểm lúc còn trẻ, bà mặc áo lông màu vàng nhạt, thả tóc, khẽ nghiêng đầu, nụ cười sáng rỡ rất dịu dàng. Hứa Đường yên lặng nhìn một hồi, đưa tay kéo cánh tay của Chu Hiểm.

Chu Hiểm nghiêng đầu nghi ngờ nhìn cô, Hứa Đường không nói lời nào, bỏ đồng hồ vào trong tay anh.

Chu Hiểm liếc mắt nhìn đồng hồ, sắc mặt lập tức trầm xuống. Sau một lúc lâu, anh mới thu mắt lại, cất đồng hồ vào trong túi quần.

Rất nhanh toàn bộ đồ trong ngăn kéo bị lấy ra, Chu Hiểm lại lục lọi lần nữa, thấy không có thứ gì quan trọng sót lại, mới cất mấy thứ đó về chỗ cũ.

Ánh nến khẽ đung đưa, Hứa Đường ngồi trên ván giường lẳng lặng nhìn Chu Hiểm, trong lòng bình yên chưa từng có, “Chu Hiểm, tại sao anh tên là Chu Hiểm?”

Chu Hiểm kéo cái ghế dưới bàn học ra sau đó phúi bụi trên mặt ghế, vắt chân ngồi xuống, “Khó sinh nên ra máu nhiều, suýt chút nữa không sinh ra được. Tại sao em tên là Hứa Đường?”

“..... Em không tên Hứa Đường.”

Chu Hiểm cười một tiếng.

“Ông ngoại của em đặt tên này, khi còn trẻ ông đi học, thích thi từ của Tô Thức. Tô Thức có một bài thơ tên là Hối Đường , ‘ chỉ sở đêm dài hoa ngủ, cố đốt nến chiếu sáng hồng trang ’. ” Khi cô nói xong, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cây nến trên bàn, vừa nhìn về phía Chu Hiểm, chỗ tim đập giống như đột nhiên đập nhanh hơn. Cô không khỏi thở chậm lại.

Chu Hiểm cũng nhìn cô. Gương mặt nhỏ mọc mọc của cô bị ánh nến hơi yếu chiếu lên có hơi hồng, trong đôi mắt có ánh sáng lưu chuyển. Hơi thở của Chu Hiểm chậm lại, dò xét nâng cằm của cô, sau đó hôn lên.

Lúc đầu nụ hôn nhẹ vô cùng chậm rãi, hôn được chốc lát Chu Hiểm liền cạy răng cô ra lưỡi nhanh chóng chen vào, một tay đặt ở eo nhỏ của cô, kéo cô lại gần lồng ngực của mình, hô hấp của hai người lập tức rối loạn. Chu Hiểm càng hôn càng hung hăng, cuối cùng có vẻ muốn ăn sạch cô. Hai cánh tay của Hứa Đường vòng qua cổ anh, hai chân như nhũn ra, hô hấp đình trệ trong cổ, đầu lưỡi bị Chu Hiểm mút đến đau đến tê dại.

Tay của Chu Hiểm dọc theo hông của Hứa Đường hướng lên, ở trước ngực cô hung hăng xoa nhẹ vài cái. Hơi thở nóng rực của anh tựa như đang phun trên cổ cô, vật cứng rắn giống như dao găm chống đỡ ở đùi cô, cô muốn dịch sang bên cạnh, lại khiến Chu Hiểm ôm cô càng chặt hơn.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa sổ chợt vang lên một tiếng sấm rền, Hứa Đường cả kinh, thân thể chấn động, hoàn hồn lại đưa tay đẩy lồng ngực Chu Hiểm. Chu Hiểm bóp chặt cánh tay của cô, ánh mắt như dòng sông không thấu nhìn chằm chằm cô, “Em còn phải làm một chuyện cho anh.”

Giọng nói của Hứa Đường rất yếu ớt, muốn hỏi anh chuyện gì, lại gắt gao không phát ra được lời nào, chỉ cảm thấy tâm nổi trống, dường như muốn dập tắt những lời trong cổ họng.

Chu Hiểm khẽ cắn chặt môi của cô, bàn tay vén áo lên, “Hứa Đường, anh muốn em!”

Ngoài cửa sổ mưa rào phát phối, răng rắc đánh vào trên thủy tinh cửa thông gió, ánh nến lay động, tưởng tắt nhưng không tắt, Hứa Đường bị Chu Hiểm đặt dưới áo khoác, phía trên là thân thể to lớn tựa như núi cao của anh, hơi thở của anh quấn quanh cô không kẽ hở, giống như tấm lưới được đan bền chắc không gì phá được.

Hứa Đường hô hấp rối loạn mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt anh tuần thâm thúy trước mặt. Mấy năm theo khuôn phép cũ, anh cố ý đè nén những kích động trong cuộc sống bình thản. Hôm nay sự đè nén này bị phá vỡ, cô nhìn thấy linh hồn chưa bao giờ dừng lại của mình, mặc dù ánh lửa kia là đường cùng nguy hiểm, cũng muốn liều mạng đón đầu tiến lên!

Chu Hiểm giữ chặt cô, sức lực đó như muốn bẻ gãy eo cô, nặng nề đi vào.

Hứa Đường thoáng chốc đau đớn khẽ gọi ra tiếng, ngón tay gắt gao giữ chặt bắp thịt trên lưng Chu Hiểm, trừng to mắt nhìn người ở phía trên. Mồ hôi trên mặt Chu Hiểm nhỏ xuống trán cô, anh cúi xuống. Thân mật hôn đôi môi trắng bệch của cô, bàn tay căng thẳng nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, ngay sau đó chậm rãi vận động, đem thiên quân lực đẩy vào chỗ sâu.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi ầm ầm, hô hấp của hai người quấn quít không ngừng nghỉ.

Chu Hiểm lui ra ngoài, Hứa Đường chợt thấy bắp đùi nóng lên, ngay sau đó tất cả chậm rãi ngừng lại, hai cánh tay của Chu Hiểm chống xuống hai bên người cô, cúi đầu nhìn cô khẽ thở dốc. Nhìn thấy khuôn mặt của Hứa Đường đã tỉnh phần nào, Chu Hiểm hôn ấn đường của cô, “Hứa Đường, chờ anh.”

Hứa Đường không nói lời nào, đưa tay vòng chắc lưng thắm mồ hôi của anh.

“Anh muốn em làm người phụ nữ của anh.” Chu Hiểm dừng lại một chút, “Cả đời làm phụ nữ của anh.”

Tiếng mưa rơi dần dần ngưng lại, Chu Hiểm vẫn không buông cô ra, ôm cô vào lòng, bàn tay đặt trên tấm lưng bóng loáng của cô, vừa khẽ vuốt vừa nói chuyện với cô: “Từ khi nào em bắt đầu đi theo chú Trịnh hỏi thăm tin tức của anh?”

“Khi Phương Cử để cho em đi bồi chú ấy ăn đồ nướng.”

Chu Hiểm cười nhẹ, “Em cất giấu dao gọt trái cây làm gì vậy?”

“Giữ lại tự vệ.” Hứa Đường liếc anh một cái.

“Trên dao gọt trái cây có vân tay của chú ấy thì có ích gì? Trần Độ Hà tồi tàn như vậy, người nào để cho em kiểm tra vân tay, em học thành con mọt sách rồi?”

Hứa Đường không phục, “Cùng lắm thì em đâm một dao vào mình.”

Chu Hiểm vỗ đầu cô, “Ngu ngốc.”

Hứa Đường không nói lời nào, trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn Chu Hiểm, “Chu Hiểm, anh có phải người tốt không?”

Chu Hiểm thấy cô cố chấp hỏi vấn đề này, không khỏi bật cười, “Em cảm thấy anh không phải là người tốt sao?”

“Em cảm thấy anh không phải là người xấu.”

Chu Hiểm yên lặng mấy giây, vẽ mặt hơi thu lại, “Người mặc cảnh phục là anh của Phương Cử Phương Kinh, hy sinh khi làm nhiệm vụ.”

Đầu óc của Hứa Đường xoay chuyển thật nhanh, “Cho nên Phương Cử chính là nằm vùng?”

Lông mày của Chu Hiểm nhíu lại thành ngọn núi, không trực tiếp trả lời, “Thật vất vả lắm mới nắm được nhược điểm của chú Trịnh, nhưng xe lật, thất bại trong gang tấc.”

Hứa Đường nheo mắt, “Rốt cuộc chú Trịnh đã vận chuyển cái gì?”

“Cái này em không cần phải biết.” Chu Hiểm nhìn cô, giữa lông mày là vẻ hung dữ “Thiếu nợ anh, thiếu nợ người của anh, một ngày nào đó.....”

Hứa Đường nhìn thấy anh như vậy sợ hết hồn hết vía, gương mặt lảng lảng nhìn anh, rất lo lắng: “Chu Hiểm, em chờ anh, nhưng anh không thể để cho em chờ anh mãi.”

Sáng sớm hôm sau trời mới vừa tờ mờ sáng Hứa Đường liền lên đường vào thành phố, bởi vì đi gấp, nên không trả lại vòng tay cùng quần áo cho Chu Hiểm được.

Pyrrha dọc theo quốc lộ Bàn Sơn chạy tới huyện, lái xe hơn mười phút, quẹo qua một cái cua quẹo, chợt đường nhỏ phía trước có hơn mười chiếc xe gắn máy lao ra, đèn xe hỗn loạn, dường như những đèn xe đó đều chiếu về chỗ cô.

Tài xế sợ hãi đạp mạnh thắng xe, lại thấy Motorcycle chỉnh tề xếp thành một hàng trên đường.

Hứa Đường ngồi ở vị trí kế bên tài xế cũng sợ hết hồn, vượt ngục, gương mặt nhìn lên, liền thấy chính giữa đoàn xe là Chu Hiểm. Cô thở chậm lại, hốc mắt âm áp, cách cửa kiếng xe, hai mắt nhìn Chu Hiểm.

Trời mới sáng, bầu trời xa xăm, dãy núi vắng vẻ.

Cứ như vậy kéo dài được ba phút, Phương Cử huyết sáo, đoàn xe ngắt chân ga, chợt di chuyển sang hai bên, mở ra một con đường ở chính giữa.

Tài xế thở phào nhẹ nhõm, cho xe tiếp tục lái về phía trước. Hứa Đường kéo kiếng xe xuống, chăm chú nhìn người nọ d[đ]qd ngoài cửa sổ, trong nháy mắt, hai người lướt qua nhau.

Hứa Đường nhìn về sau xe, đèn xe càng lúc càng xa, dần dần thành một điểm, biến mất ở trong tầm mắt.

21. Chương 21: Chi Xuyên (01)

Edit: Nhật Dương

Trong bốn năm không phải Hứa Đường chưa một lần gặp qua Chu Hiểm. Có một năm tuyết lớn phủ kín cả ngọn núi, hết tết nên Hứa Đường trở lại trường, trên con đường về huyện Lộc Sơn có xảy ra một vụ tai nạn xe cộ nên chiếc xe buýt cô ngồi bị ngăn giữa dòng xe cộ, qua vài tiếng đồng hồ mà vẫn chưa đi được.

Sau đó dòng xe dần dần thông thoáng, trong dòng xe nối đuôi nhau tới lui trên đường Hứa Đường chợt chú ý thấy một mái tóc màu đỏ chói mắt trong dòng xe đối diện. Phương Cử mặc một bộ quần áo với chiếc áo khoác ngoài màu xanh lá cây quân phục, đang chỉ huy một chiếc xe hơi lùi lại. Hứa Đường nhìn sang chỗ ghế tài xế, vừa nhìn đã thấy Chu Hiểm đang đánh tay lái.

Anh mặc một bộ quần áo màu đen, mặt mày càng góc cạnh và sáng sủa hơn trong quá khứ. Hứa Đường nhìn anh qua lớp kính đục màu dơ bẩn gần năm phút đồng hồ, cho đến khi chiếc xe buýt thuận lợi chạy nhanh qua thì Chu Hiểm vẫn không hề xoay đầu lại.

Lời thề năm đó vẫn còn vang vọng bên tai, bốn năm sau, người này rốt cuộc vượt qua mọi cách ngăn tròng điệp để đến trước mặt cô.

Từng đợt hơi thở nóng bỏng của Chu Hiểm phun lên trên mặt cô, vừa hôn anh vừa dùng bàn tay thô to của mình xốc áo cô lên rồi luồn vào trong dùng sức bóp một cái, Hứa Đường bị đau, chuyện cũ năm đó như đèn kéo quân lướt nhanh qua, cảm xúc ngạc nhiên mừng rỡ chồng chất đan xen vào nhau, đến cuối cùng hóa thành một nỗi chua xót oán hận, cô không hề nghĩ ngợi mà dùng răng cắn vào môi của Chu Hiểm.

Động tác của Chu Hiểm lập tức ngừng lại, lui ra hơn một tấc rồi dùng đôi mắt nóng rực nhìn thẳng vào cô: “Thế nào, hôn cũng hôn không được?”

Chân Hứa Đường như nhũn ra, vội siết chặt cổ áo của anh: “Sao anh không đi mà hôn Tôn tiểu thư?”

“Tôn tiểu thư nào?”

“Năm đó tên cô đồ nhỏ nào sẽ phải trở thành con rể của ông trùm nhà đất Lộc Sơn, anh nói Tôn tiểu thư nào hả?”

Chu Hiểm khẽ cười một tiếng sau đó không nhịn được trêu chọc cô: “Em làm vợ lớn, cô ta làm vợ nhỏ, có được hay không?”

Hứa Đường lập tức giãy giụa lung tung, Chu Hiểm vội siết chặt lấy cô: “Hứa Hải Đường, anh đã để em chờ anh thì quyết không phụ em!” Vừa dứt lời, một tay nắm lấy hông của cô sau đó lại cúi đầu ngậm môi của cô. Mùi thuốc lá và mùi máu tanh hòa lẫn vào nhau, Hứa Đường cảm thấy cả người như đang bị thiêu đốt. Chu Hiểm tháo bao tay, một tay xoa nắn đường cong nhấp nhô trước ngực cô, một tay tìm kiếm xuống dưới chiếm lấy nơi chật chội của cô.

Cả người Hứa Đường co rụt lại, xoay người trốn tránh lại làm cho anh càng thiếp chặt hơn. Vật cứng rắn như sắt thép chống đỡ giữa đùi cô, hai gò má của cô nóng đến mức muốn rỉ ra máu. Anh giống như đỉnh ngọn núi dốc đứng sừng sững mà cô lại bị trói buộc gắt gao giữa đỉnh cứng rắn, gồ ghề như nham thạch đó.

Chu Hiểm xé bỏ lớp che đây, nâng cô lên rồi nhanh chóng động thân áp bức mà vào. Hô hấp vẫn bị cô đè nén giữa môi và lưỡi lập tức rối loạn, khẽ gọi một tiếng, thoáng chốc đập tan đêm tối, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

Giống như dòng nước xiết từ trên ngọn núi cao chảy thẳng xuống, mang theo sức mạnh của thiên quân vạn mã, một đường xông qua nơi cản trở mà điên cuồng chảy vào biển rồi đánh thẳng vào vách núi dốc đứng để tạo nên một cơn sóng biển che khuất cả bầu trời.

Cả người Hứa Đường bị thế tiến công mãnh liệt này làm cho rã rời, suy nghĩ giữa sự lay động cuộn cuộn của dòng nước như sợi dây bị đứt thành từng đoạn, cô nhỏ giọng cầu xin tha nhưng Chu Hiểm lại vẫn liên tục tiến công không chút mềm lòng, lực đạo càng lúc càng nhanh, cuối cùng thoáng lui ra sau đó dùng sức toàn thân mạnh mẽ đánh vào sâu bên trong một lần cuối cùng! /lqđ/diễnđànLê@úy+)ôn

Nhất thời đất trời yên tĩnh, ánh mắt Hứa Đường tan rã, qua một lúc lâu mới thở ra một hơi thật dài từ trong lồng ngực.

Chu Hiểm ấn xuống một nụ hôn lên bờ vai sáng bóng của cô, ôm cô đi đến ghế sa lon ngồi xuống, đốt một điếu thuốc rồi từ từ rút ra.

Cả người Hứa Đường cuộn tròn trong ngực anh, một lúc sau hô hấp mới trở lại bình thường. Cô muốn đứng lên đi thấp nển nhưng Chu Hiểm lại siết chặt hai cánh tay: “Để anh ôm một chút.”

Xung quanh trống trải tối đen, nhiệt độ cơ thể cô và anh dán sát vào nhau, không có gì có thể ngăn cách hai người.

Sự yên bình yên ả trước nay chưa từng có, cho đến khi bụng Hứa Đường không đúng lúc kêu lên một tiếng.

Hứa Đường lúng túng, “Em... em chưa ăn cơm tối.” Cô đưa tay đẩy lồng ngực của Chu Hiểm, từ trên ghế salon đứng lên, cầm quần áo mặc: “Em đi nấu mì, anh có ăn không?”

Chu Hiểm “Ừ” một tiếng.

Hứa Đường bưng cây nến đã được thắp lên đi vào phòng bếp rồi đặt cây nến ở nơi cần gió, ngay sau đó mở bếp gas, vừa nấu nước, vừa mở vòi nước bắt đầu rửa sạch cà chua và cải thìa.

Đang lúc bỏ mì vào thì Chu Hiểm đi tới, ôm cánh tay dựa vào khung cửa nhìn cô: “Công việc hiện tại của em không tốt.”

Hứa Đường kinh ngạc: “Làm sao anh biết em làm công việc gì.”

“Anh còn biết rất nhiều.” Chu Hiểm nhàn nhã thông dong nói tiếp: “Người theo đuổi em ở phòng thị trường cũng không tốt.”

Hứa Đường nhất thời hiểu được: “..... Anh điều tra em?”

“Dù sao thì anh cũng phải biết rõ về người phụ nữ của anh như lòng bàn tay.”

Hứa Đường không nói gì, mì trong nồi đã chín, cô tắt bếp, tìm hai cái tô để múc ra, Chu Hiểm đi qua bưng phụ, Hứa Đường nhìn lướt qua tay trái của anh sau đó lập tức cả kinh: “Tay của anh.....” l q đ

Trên mu bàn tay trái của anh có một vết sẹo vằn vẹo sừng đỏ, theo khe hở giữa ngón áp út và ngón giữa vòng quanh tới tận rìa mu bàn tay, còn có thể thấy được vết khâu mờ mờ, giống như một con con rết bám lên đó.

Mới vừa rồi lúc hai người triển miên khắp nơi đều tối đen nên Hứa Đường không hề chú ý, bây giờ nhìn thấy chợt cảm thấy sợ hết hồn: “Anh bị thương lúc nào?”

Chu Hiểm liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: “Anh và Phượng Cử muốn thoát khỏi tổ chức, anh Kiên mất hứng nên chém một dao.”

Ngón tay Hứa Đường run rẩy nắm lấy tay trái của anh, lật tay anh lên, lúc này mới phát hiện ra vết thương này xuyên qua cả bàn tay —— có thể thấy được lúc ấy ngón út và ngón áp út cùng với một phần nhỏ bàn tay đều bị chém xuống hoàn toàn, sau đó mới được nối trở lại.

“Vậy bây giờ..... Khỏi hẳn rồi sao?”, Hứa Đường nhìn vết sẹo dữ tợn này thì chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Tạm được, lúc trở trời sẽ ngứa” Chu Hiểm rút tay về: “Nhìn sợ, em đừng nhìn.”

Hứa Đường không nói lời nào, chợt tiến lên một bước ôm anh. Chu Hiểm vuốt ve lưng của cô, một lát sau nói: “Hứa Hải Đường.”

“Hả?”

“Mì muốn nhừ rồi.”

Hứa Đường: “.....”

Ăn mì xong, Hứa Đường nấu nước tắm, hai người trở về phòng ngủ nằm xuống. Nằm một lát, Hứa Đường chợt thấy có thứ gì đó dần dần cứng rắn. Chu Hiểm từ phía sau lưng đưa tay ôm lấy eo cô kéo vào trong lồng ngực của anh rồi bắt chuyển động tác khi đó, ý xấu dính vào giữa hai đùi cô.

Hứa Đường vừa xấu hổ vừa tức nên vươn khuỷu tay đánh về phía sau, Chu Hiểm khẽ cười một tiếng rồi dán vào vành tai cô hỏi: “Hứa Hải Đường, em còn chưa ngủ vậy chúng ta tới giao phối.”

“..... Anh có hiểu từ này là để hình dung động vật hay không hả?” Hứa Đường phát điên.

“Giống nhau.” Chu Hiểm nhỏ giọng cười một tiếng, tay phải vòng qua phía trước, dò xét xuống dưới.

Hô hấp của Hứa Đường lập tức rối loạn, thân thể co rụt lại, theo bản năng khép hai chân lại, Chu Hiểm lại tách ra.

Sau một lúc, anh lật cả người cô lại rồi đẩy áo cô lên cao cúi người xuống. Một lát sau, Chu Hiểm lại nhỏ giọng nói: “Vẫn nhỏ như vậy.”

Hứa Đường nắm gối đầu bên cạnh đánh lên lưng anh một cái: “Anh câm miệng!”

Chu Hiểm nhỏ giọng cười nói: “Được, anh câm miệng” vừa dứt lời, vội vàng không kịp chuẩn bị mà đẩy lên trên.

Một hơi của Hứa Đường thoáng chốc đọng lại ở cổ, chưa kịp phun ra Chu Hiểm đã bóp chặt hông cô, giống như gió táp mưa rào mà bắt đầu thảo phạt.

Bởi vì lúc trước có một lần nên lần này Chu Hiểm duy trì thật lâu. Đến cuối cùng thể lực Hứa Đường đã cạn kiệt, dưới sự tiến công càng chiến đấu càng mạnh mẽ của Chu Hiểm đã xụi lơ thành một vũng nước.

Đến rạng sáng Chu Hiểm mới ngừng lại, anh ôm hôn cô một lúc mới nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Ý niệm cuối cùng của Hứa Đường trước khi chìm vào giấc ngủ là sáng mai phải đi mua thuốc.

Ngày hôm sau gần giữa trưa Hứa Đường mới tỉnh, cửa sổ mở ra một khe hở nhỏ, Chu Hiểm cả người trần trụi đứng trước cửa sổ hút thuốc lá. Hứa Đường vừa mở mắt đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy: “Sao anh không mặc quần áo?”

Chu Hiểm xoay người, Hứa Đường lập tức xoay mặt sang chỗ khác. Chu Hiểm cười một tiếng, ngâm điếu thuốc đi tới bên giường ngồi xuống, đưa tay xoay đầu cô lại: “Cũng không phải chưa từng xem qua.”

Hứa Đường gắt gao không chịu quay lại: “Anh mau mặc quần áo vào.”

Chu Hiểm cười khế, cũng không làm khó cô. Tìm quần áo của anh rồi mặc vào, nói: “Rời giường thôi, Phương Cử lái xe tới rồi.”

Lúc này Hứa Đường mới xoay đầu lại: “Đi đâu vậy?”

Chu Hiểm liếc nhìn cô một cái: “Cắt băng.”

Lúc Hứa Đường rửa mặt, Chu Hiểm đang ở trong nhà cô đi dạo lung tung, thỉnh thoảng còn bình luận một câu.

“Màn ngủ thật xấu xí.”

“Trường phòng ngủ của em lại là màu vàng của phân.”

Hứa Đường mặc kệ anh, cô phát hiện bốn năm không thấy miệng người này càng tiện hơn trước kia rất nhiều.

Chỉ một lát đã nhanh chóng thu dọn xong xuôi, Chu Hiểm nắm tay cô đi ra ngoài, Hứa Đường nghiêng đầu liếc nhìn vào trong: “Bao tay của anh.....”

“Em không sợ, anh còn mang làm gì.”

Hứa Đường sửng sốt một chút.

Rất nhanh đã tới cửa chung cư, phía trước có một chiếc xe Benz, cánh cửa xe bên ghế tài xế được mở ra, một người đàn ông chui ra, lớn tiếng chào hỏi cô: “Chị dâu!”

Hứa Đường định thần nhìn lại, kinh ngạc nói: “Phương Cử?”

Tóc Phương Cử đã được nhuộm lại màu đen, còn được cắt tỉa gọn gàng, mặc bộ tây trang sẫm màu được cắt may vừa người, rất giống với khuôn mẫu chó hình người. Hứa Đường đang muốn than thở hai câu, bỗng thấy trên tay khoắc lên trên cửa xe của anh đeo một chiếc nhẫn ngọc bích rất to, lập tức nuốt lời muốn nói xuống.

Xe chen chút trên con đường đầy lá khô chạy về hướng đông, cuối cùng dừng ở trước một khách sạn. Hứa Đường vừa mới chui ra khỏi xe, dàn nữ nhân viên lễ tân mặc sườn xám màu đỏ thắm đứng hai bên thắm đỏ và một loạt nhân viên mặc đồng phục đứng trước cửa nhà hàng chột đồng loạt khom người cúi chào Hứa Đường sau đó cao giọng hô: “Bà chủ!”

22. Chương 22: Chi Xuyên (02)

Edit: Windchime

Beta: Phương Phan

Hứa Đường bị cuộc đàn trần này dọa cho phát sợ, vừa đưa mắt nhìn qua đã thấy cửa quán rượu treo tranh chữ đỏ thắm ghi: Nhiệt liệt chúc mừng quán rượu Chu Phủ Hải Đường chính thức khai trương! Hứa Đường đang nghi ngờ không biết “Chu Phủ Hải Đường” này là cái gì, ngẩng đầu nhìn lên, trên biển hiệu là bốn chữ lớn “Chu Phủ Hải Đường”.

Phương Cử lại gần, đưa ngón tay cái lên: “Cái tên này thật hay đúng không chị dâu?”

Hứa Đường không hiểu rõ tình huống liền quay đầu nhìn về phía Chu Hiểm, “Đây là...”

Chu Hiểm nắm tay cô đi lên phía trước, “Anh mở.”

Hứa Đường nhìn mặt tiền khí phái của cửa hàng trước mắt, vẫn cảm thấy khó có thể tin được, Phương Cử đi theo ở phía sau lập tức giải thích: “Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ chính thức đến phát triển trong thành phố, chị dâu hãy ở chỗ này đợi bốn năm, nhưng cũng phải học hỏi thêm nhiều kinh nghiệm nhé.”

Trong lúc nói chuyện, Hứa Đường đã đi theo Chu Hiểm vào trong, bên trong có hai tầng, trang trí nguy nga lộng lẫy, mười mấy bàn tầng trên đã kín người, nhân viên phục vụ lo pha trà rót nước loay hoay chân không chạm đất. Hứa Đường và Chu Hiểm mới vừa bước vào, người bên trong đồng loạt quay đầu chào hỏi: “Anh Hiểm! Chị dâu!”

Hứa Đường bị tiếng chào đồng loạt này làm cho mờ mịt, lòng nghi ngờ mình đã quay lại toà nhà năm đó ở Độ Hà trấn một lần nữa. Nhưng xung quanh, những người ngồi uống trà nói chuyện phiếm đều mặc âu phục và cà vạt, giống như Phương Cử, cũng ra hình ra dáng lắm.

Lần lượt mấy người tới xác nhận quy trình với Chu Hiểm và Phương Cử, chỉ chốc lát sau buổi lễ khai trương chính thức bắt đầu. Người chủ trì buổi lễ bắt đầu đi lên phát biểu, phía dưới tiếng vỗ tay không dứt.

Hứa Đường đi theo Chu Hiểm đến ngồi ở vị trí khách quý, chỗ đó đã có bảy tám người ngồi nghiêm chỉnh, trước mặt đều có bảng tên. Hứa Đường quét mắt nhìn qua các bảng tên, thấy mấy cái tên này đều là những tên tuổi vang dội ở thành phố Chi Xuyên liền âm thầm kinh ngạc, Chu Hiểm có bốn năm phát triển liên tục thì cô có biết, nhưng phát triển đến mức này là chuyện mà cô tuyệt đối không dám tưởng tượng.

“Bây giờ hãy cùng chúng tôi mời Phó giám đốc Công ty TNHH Vận tải, ông Phương Cử lên sân khấu đọc lời chào mừng!”

Người chủ lễ cắt ngang suy nghĩ lung tung của Hứa Đường, cô lập tức thu lại ánh mắt, nhìn Phương Cử quần áo chỉnh tề đang hùng dũng hiên ngang tiến lên sân khấu trong tiếng vỗ tay.

Hứa Đường nhớ lại mái tóc màu đỏ trước kia của cậu, nếu kết hợp với thần thái hôm nay, ngược lại giống như một con gà trống lớn đang giương oai.

“...Tôi nghĩ chắc hẳn mọi người đều tò mò vì sao quán rượu này lại có tên là ”Chu Phủ Hải Đường“, chuyện này phải kể đến chuyện tình của ông chủ và bà chủ của chúng ta. Lại nói năm đó ông chủ của chúng ta đang tuổi dậy thì, chính là lúc mới biết yêu, ông chủ của chúng ta có thân thể long đong, cái gọi là Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng (Tạm dịch: Gió vàng móc ngọc một khi gặp nhau - 1 câu trong bài thơ Thước kiều tiên của Tồn Quan), những người khác cũng trở nên lu mờ...”

Hứa Đường nghe thấy vừa buồn cười lại vừa xấu hổ, đưa tay giật nhẹ ống tay áo Chu Hiểm, che mặt hỏi: “...Có thể lỗi cậu ta xuống không?”

Sau mười phút, cuối cùng Phương Cử cũng kể xong, vừa xuống khỏi sân khấu liền cười với Hứa Đường, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Chị dâu, em nói chuyện thế nào?”

Hứa Đường không đành lòng xua đi sự hăng hái của cậu: “...Cũng được... Rất có tính kích động.”

Lại liên tục có mấy người đi lên nói chuyện, sau đó cuối cùng cũng đến nghi thức cắt băng. Website đăng truyện chính thức: Chu Hiểm nắm chặt tay Hứa Đường cùng một đám khách quý lên sân khấu. Lễ tân xếp thành hàng nâng băng vải đỏ, trên khay mỗi người đều có một cái kéo. Khách quý đều cầm kéo lên, đến chỗ Hứa Đường lại thiếu một cái. Lễ tân đang định quay người đi lấy, Chu Hiểm đã khoát tay, đưa cái kéo trong tay cho Hứa Đường, sau đó cầm lấy tay cô.

Trái tim Hứa Đường như ngừng đập, bàn tay Chu Hiểm ấm áp, vững vàng nắm tay cô, giống như sóng biển bao trùm lấy con thuyền đang lênh đênh. Trong khung cảnh ngập tràn âm thanh, Chu Hiểm nắm lấy tay Hứa Đường, “roẹt” một tiếng, cùng những người khách quý cắt băng khai trương.

Sau khi buổi lễ khai trương kết thúc, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Phương Cử khéo léo ăn nói khiến bàn khách quý nói cười không dứt. Chu Hiểm uống rượu hào sảng, vẫn không nói nhiều, chỉ khi đụng đến những vấn đề mấu chốt thì mới trả lời hộ Phương Cử một hai câu. Dù

sao cũng là cơm xă giao, tự nhiên không thể tùy tâm sở dục (làm việc theo ý mình).

Sau bữa tiệc, Chu Hiểm và Phương Cử tiễn khách quý ra về, sau khi trở lại Phương Cử lập tức reo lên: “Uống một bụng nước, đồ ăn cũng chưa ăn được mấy miếng, anh Hiểm, chúng ta mở phòng bao, gọi một nồi lẩu rồi từ từ ăn được không?”

Chu Hiểm cúi đầu nhìn Hứa Đường, “Em ăn no chưa?”

“Cũng tạm rồi.”

“Cũng may là không no... đi, ăn lẩu.” Kéo tay cô đi về phía tầng hai.

Nước vừa sôi, cửa phòng bao chợt bị mở ra, một người đi tới, cười nói: “Ngại quá, tới chậm.” Phương Cử chuyển qua chỗ ngồi bên cạnh, nhường chỗ cho người đó.

Từ khi anh ta vào cửa, Hứa Đường đã nhìn chăm chăm vào anh ta, đợi đến lúc anh ta ngồi xuống, cuối cùng cũng nhớ ra người này là Tiểu Ngũ. Cậu cũng mang âu phục phẳng phiu, sự chất phác giảm đi không ít, nhường chỗ cho sự trầm ổn thay vào. Tiểu Ngũ cũng nhận ra Hứa Đường, liên tục chào hỏi với cô.

Phương Cử thả thịt bò vào nồi: “Chị dâu, hôm nay anh Hiểm gọi chị qua đây, trừ việc để chị cắt băng, còn có chuyện khác.”

” Chuyện gì?”

Phương Cử đặt lên trên bàn bốn chai bia mở ra, để trước mặt mỗi người một chai: “Anh Hiểm và em đều không có kinh nghiệm quản lý quán rượu, cho nên muốn nâng ly giao cửa hàng cho chị quản lý.”

Hứa Đường giật mình: “Tôi cũng không có kinh nghiệm...”

“Chị học hành nhiều, hơn nữa sống trong thành phố cũng thấy qua nhiều việc. Hơn nữa thời đại học không phải chị mở quán trà sữa à, nghe nói cũng kiếm lời được một khoản tiền, có thể thấy được chị dâu có đầu óc làm ăn. Dù sao mở tiệm này cũng không tốn mấy đồng tiền.” Phương Cử thấy thịt bò trong nồi đã chín, ra hiệu mọi người bắt đầu ăn, “Ý của anh Hiểm là, tuy chị xử lý, thua lỗ cũng không sợ. Nếu thành công, có thể có quy mô lớn với đặc sắc riêng, chúng ta sẽ tính chuyện mở thêm mấy cái.”

Vào năm thứ ba đại học, Hứa Đường nhìn trúng thời cơ thay đổi của quầy hàng, dùng học bổng hai năm đại học của mình thuê một cái cửa hàng nhỏ, hùn vốn cùng một nữ sinh khoá trên bán trà sữa và sushi, kiếm được chút lời. Về sau chính sách quản lý buôn bán hè phố thay đổi, tiền thuê tăng lên, việc học lại bận rộn, Hứa Đường liền chuyển giao cửa hàng cho người khác.

Nhưng cửa hàng trà sữa này cũng chỉ là làm ăn nhỏ, còn “Chu Phủ Hải Đường” lại là quán rượu chiếm diện tích bốn năm trăm mét vuông, hai cái này không thể đánh đồng, so sánh.

Phương Cử thấy cô do dự liền nói tiếp: “Chị dâu đừng lo lắng, dù sao quán rượu này cũng chỉ là thử nghiệm, để mấy người chúng em làm chưa chắc đã kinh doanh tốt hơn chị.”

“Vì sao mọi người không thuê quản lý quán rượu chuyên nghiệp?”

Phương Cử cười cười: “Dù sao cũng không phải người của mình.”

Hứa Đường còn muốn từ chối thì Chu Hiểm liếc nhìn cô: “Hứa Hải Đường, em sợ sao?”

“Đừng dùng kế khích tướng với em, chuyện này không phải là chuyện nhỏ...”

Chu Hiểm nhìn cô, trầm giọng nói: “Em tình nguyện làm thuê cho ông chủ ngu xuẩn cũng không muốn tự làm ông chủ sao?”

Ánh mắt Hứa Đường thu lại.

“Thậm chí có thua lỗ đi nữa, chỉ một cái tiệm nát như vậy, mất mười cái cũng chẳng sao.” anh gấp cho Hứa Đường hai miếng thịt bò, Windchimelqd “Làm không được thì loại lời này cũng không cần nói, nếu em không dám, nói thẳng, anh cũng không ép buộc.”

Mặc dù biết rõ đây là kế khích tướng của Chu Hiểm nhưng trong lòng Hứa Đường vẫn nảy sinh lòng hiếu thắng, cô ngầm nghĩ: “Em đã ký hợp đồng ba năm với công ty...”

“Phải trả Tiền bồi thường hợp đồng đúng không?” Phương Cử lập tức hỏi, “Không có việc gì, chỉ cần chị dâu đến đây thì mọi chuyện đều là việc nhỏ.”

Hứa Đường hít một hơi, lập tức cảm thấy gánh nặng đè lên, “Không phải vấn đề tiền bồi thường hợp đồng... Khi nào tôi có thể làm việc?”

“Chỉ cần chị dâu đồng ý, lúc nào cũng được. Nếu như làm rồi thấy không vui, lúc nào cũng có thể rời đi. Chị chính là tới làm lãnh đạo, phụ trách đưa ra những phương châm chính sách quan trọng, giao xuống thì sẽ có người giúp chị xử lý.”

Phương Cử nói thật nhẹ nhàng linh hoạt nhưng Hứa Đường biết rõ chuyện cũng không đơn giản như vậy, cô cúi đầu trầm tư hồi lâu: “Tôi vẫn phải xử lý vài chuyện trước đã.”

“Không có vấn đề gì, cửa hàng còn muốn thử kinh doanh nửa tháng, sau đó mới chính thức đi vào buôn bán.”

Hứa Đường gật đầu: “Vậy trong nửa tháng tôi sẽ làm xong thủ tục nghỉ việc, thuận tiện thì sẽ đến xem tình hình kinh doanh.”

Tiểu Ngũ nghe vậy lập tức lấy danh thiếp ra: “Em tạm thời phụ trách công việc trong quán, chị dâu có thể tùy lúc liên hệ với em.”

Phương Cử thấy việc đã thành, nâng ly lên, “Nào, uống nào.”

Bốn người chạm cốc, sau đó thì trò chuyện. Trong nồi hơi nóng cuộn cuộn, mùi thơm bốn phía. Phương Cử ăn đến nóng người, cởi áo khoác đặt trên ghế dựa, lại cho thêm mực vào nồi.

Hứa Đường dần no bụng, thả chậm tốc độ ăn, quay đầu nhìn Chu Hiểm, hỏi: “Mấy năm này mọi người làm gì?”

Phương Cử dừng đũa một lát: “Ban đầu đương nhiên phải nói rõ ràng với anh Kiều, anh Hiểm vì chuyện này mà phải nhận một dao.” Phương Cử quét mắt nhìn mặt Chu Hiểm, “Em theo Tiểu Ngũ và anh Hiểm ra làm riêng, ba người góp tiền mua một chiếc xe Đông Phong (Tập đoàn ô tô Đông Phong là một trong 3 nhà chế tạo xe lớn nhất Trung Quốc), làm vận chuyển. Bắt đầu là vận chuyển đồ dùng trong nhà, sau đó là vận chuyển hoa quả. Về sau cứ kiếm được tiền lại mua thêm một chiếc, vận chuyển nhiều, quay vòng vốn càng lúc càng nhanh, chúng em không muốn tiếp tục chờ hoa quả.”

Ba người bắt đầu liên hệ thương nghiệp cung ứng hoa quả xung quanh Độ Hà trấn, cuối cùng thành lập được mười hộ. Bắt đầu từ nơi này mười hộ dần dần khuếch trương quy mô, cũng bắt đầu tiến hành thu mua rau sống và đặc sản. Từ mười hộ, thành 20 hộ, mở rộng đến trên trăm hộ, từ điểm thành dây, từ dây thành mặt, ở trong quá trình này, công ty vận chuyển nhờ thế mà hình thành. Sau bốn năm, công ty vận chuyển đã nhận thầu đại bộ phận hoa quả chung quanh Độ Hà trấn, cung ứng cho hơn trăm hộ kinh doanh cũng như siêu thị ở huyện Lộc Sơn.

Bây giờ nghiệp vụ công ty bắt đầu phân loại, một bộ phận vẫn phụ trách rau quả, một bộ phận khác bắt đầu phát triển vận chuyển Vật liệu xây dựng, cũng đã có chút thành quả.

“Năm trước Độ Hà trấn xảy ra đại hạn hán, nông sản mất mùa, tiền vốn trong công ty nhất thời không quay vòng được, suýt chút nữa đến quần cũng không có mà đền.” Phương Cử vừa nhúng thịt dề vừa nói, Dieendaanleequydonn “Cả ba người cũng đã chuẩn bị tinh thần bắt đầu lại từ đầu.”

Hứa Đường hỏi: “Vậy lúc ấy làm sao mọi người vượt qua?”

“À, lúc ấy anh Hiểm cơ duyên xảo hợp quen được con gái của một địa chủ ở Lộc Sơn, cô ta cổ động cha mình bỏ vốn, lấy danh nghĩa cô nàng để làm cổ đông... giờ cô ta là đại cổ đông đứng thứ hai ở công ty.”

Động tác của Hứa Đường lập tức ngừng lại, cách một tầng hơi nóng lượn lờ không khỏi nhìn về phía Chu Hiểm một chút, Chu Hiểm đang cúi đầu dùng bữa khiến cô không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Phương Cử cũng không phát hiện, nói tiếp: “Nhờ khoản tiền này, cuối cùng công ty cũng quay vòng được vốn, sau đó cô ta theo đề nghị của chúng tôi, chia một ít vốn để làm vận chuyển Vật liệu xây dựng.”

Hứa Đường hơi cảm thấy bức bối, cười cười: “Cũng may là đã qua.”

“Đúng vậy.” Phương Cử cũng hơi xúc động, bưng ly lên uống một ngụm lớn, “Đến hôm nay cuối cùng cũng thoải mái.”

23. Chương 23: Chi Xuyên (03)

Edit: Lạc Thần

Hứa Đường trầm mặc một lát: “Lão Trịnh đó...”

Phương Cử lập tức thu lại vẻ mặt: “Dựa theo căn cứ xác thực năm đó, hai đội ngũ chặn lấy, mắt thấy muốn tới tay, vậy mà dưới mí mắt xe lại lật ngược, lão Trịnh này xác thực giao hoạt. Bây giờ ông ta cùng...” Phương Cử liếc liếc Chu Hiểm một cái: “... Đi theo một phú thương trong huyện làm ăn, chỉnh đốn thành một hội cao cấp. Người năm đó đi theo ông ta, cũng đều tiếp tục đi theo làm việc cho ông ta. Bề ngoài nhìn ông ta giống như tay trắng, chỉ có điều...”

Chỉ có điều dưới vỏ bọc của hội cao cấp này cất giấu hoạt động gì, cũng không nói được.

Phương Cử uống đến mức cả khuôn mặt đều đỏ cả lên, nói lỏng cả vạt: “Là hồ ly chắc chắn sẽ lộ ra cái đuôi, hiện tại chúng ta có nhiều thủ đoạn, muốn nắm chặt cái đuôi của ông ta, đúng là dễ hơn nhiều so với trước kia...”

Hứa Đường yên lặng nhấp ngụm bia.

Chu Hiểm và Phương Cử phát triển hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của cô, thời gian bốn năm, bọn họ thành công thoát khỏi sinh hoạt năm đó, mở công ty kiếm nhiều tiền, bây giờ lại muốn bắt đầu mở rộng chi nhánh ở thành phố. Trái lại bốn năm của cô, bình tĩnh bình thân, trừ bỏ cửa hàng trà sữa là cô buôn bán có lời nhất, không còn thành tựu khác nữa.

Do đó, nguyện vọng muốn kinh doanh tốt quán ăn trước mắt này càng thêm mãnh liệt.

Phương Cử kêu người tới thêm canh, Chu Hiểm đặt đĩa xuống đốt một điếu thuốc. Phương Cử lại mở một chai bia, cười hì hì hỏi Hứa Đường: “Bốn năm đại học của chị dâu trôi qua thế nào, có nghĩ tới anh Hiểm của bọn em hay không?”

Hứa Đường xem chút nữa bị sặc, Chu Hiểm đưa tay khoác lên cái ghế đằng sau Hứa Đường, cúi đầu giống như cười mà không phải cười nhìn cô.

“Tôi... Cũng là đi học, nghe giảng, viết luận văn, tham gia hoạt động xã đoàn, thi cấp bốn sáu.”

“Không còn?” Khóe miệng Chu Hiểm cười mím, ánh mắt dừng trên khuôn mặt của cô.

“Không còn.”

“Sao anh nghe nói có không ít người theo đuổi em?”

Hứa Đường hất cằm lên: “Theo đuổi em thì làm sao, em không đáng được theo đuổi sao?”

Chu Hiểm cúi đầu nở nụ cười, thu cánh tay về, tiếp tục hút thuốc.

Mở nồi canh ra lần nữa, Phương Cử bỏ thức ăn chay và bánh phở vào, mọi người đều tự ăn thêm một chút phần của mình, sau đó giải tán. Phương Cử và Tiểu Ngũ còn làm việc, Chu Hiểm đưa Hứa Đường trở về.

Xe vừa chạy được một chút, đột nhiên Hứa Đường phát hiện phương hướng cũng không phải là hướng chỗ cô ở, quay đầu hỏi anh: “Đi chỗ nào?”

Chu Hiểm không có trả lời cô, tay nắm tay lái, quay đầu liếc nhìn cô một cái: “Câu hỏi của Phương Cử em vẫn chưa trả lời.”

“Câu hỏi gì?”

“Bốn năm đại học, có nghĩ tới anh hay không, hả?”

Hứa Đường cứng cổ: “Không nghĩ.”

“Không nghĩ?”

“Không nghĩ.”

Chu Hiểm cười một tiếng: “Buổi tối em đã nghĩ.”

Bên tai Hứa Đường nóng lên, chợt nhớ tới cô còn chưa có đi mua thuốc: “Nếu phía trước trông thấy tiệm thuốc thì dừng lại bên cạnh một chút.”

“Em muốn mua thuốc?”

Hứa Đường nhìn anh: “Tối hôm qua anh... nên uống thuốc sau khi sự việc xảy ra.”

Chu Hiểm lắc đầu: “Uống thuốc không tốt, đừng uống.”

“Nếu không cần thận...”

“Vậy thì sinh nó ra.”

Hứa Đường trầm mặc, tỉ mỉ quan sát biểu cảm của Chu Hiểm. Anh không giống như đang nói đùa, nhưng cũng không gọi là nghiêm túc được bao nhiêu, cô cắn cắn môi, chậm rãi lắc đầu: “Không được.”

Chu Hiểm quay đầu nhìn cô: “Vì cái gì không được? Em cảm thấy anh nuôi không nổi?”

“Chúng ta còn chưa kết hôn.”

“Vậy kết hôn.”

“Chu Hiểm”, ánh mắt Hứa Đường hơi trầm xuống: “Kết hôn và sinh con, không phải là chuyện thuận miệng thì có thể nói ra được.”

Chạy tới phía trước là đèn đỏ, Chu Hiểm chạy tới một đoạn, ngừng ở phía trước dòng xe cộ đằng sau, quay đầu nhìn cô: “Hứa Hải Đường, anh có thể cưới em bất cứ lúc nào.” Câu nói này lại là mười phần nghiêm túc.

Hứa Đường yên lặng vài giây, quay đầu đi chỗ khác, không nói chuyện nữa.

Chu Hiểm sa sầm sắc mặt, đưa tay quay đầu cô lại: “Hứa Hải Đường, em không nguyện ý gả cho anh, không nguyện ý sinh con cho anh đúng không?”

Hứa Đường lắc đầu: “Chẳng qua là em cảm thấy bây giờ nói những chuyện này còn quá sớm.”

Ánh mắt Chu Hiểm hơi trầm xuống, nhìn thẳng ánh mắt của cô. Hứa Đường không tránh né chút nào, ánh mắt có vài phần quật cường.

Đèn đỏ biến thành đèn xanh, Chu Hiểm buông tay ra, tiếp tục lái xe, lạnh lùng thản nhiên nói một câu: “Đọc sách bốn năm, còn già mồm.”

Hứa Đường chấn động, nhìn Chu Hiểm, cắn chặt môi, đợi cơn tức giận trong lồng ngực dịu lại một chút, mới mở miệng: “Chu Hiểm, sinh con dễ dàng, nhưng để giáo dục tốt thật không dễ dàng chút nào. Hiện tại em không làm được, anh cũng không làm được.” Cô dừng một chút: “Anh không cho em mua thuốc cũng được... Đến lúc đó cũng là một chết một bị thương...”

Cô còn chưa dứt lời, Chu Hiểm chợt đập mạnh chân ga, Hứa Đường không ngồi vững, lập tức đưa tay chống đỡ. Trên mặt Chu Hiểm bao phủ một tầng lạnh lùng, trong lòng bàn tay Hứa Đường lập tức ra một tầng mồ hôi: “Anh lái chậm một chút, chú ý an toàn...”

Qua một lúc lâu, cơn tức giận của Chu Hiểm mới dần dần tan, xe giảm tốc độ, sau cùng dừng phía trước một tiệm thuốc: “Mua cái gì?”

“Em đi là được.”

Chu Hiểm nhìn chăm chăm cô, Hứa Đường thu hồi bàn tay muốn mở cửa, dưới cái nhìn chăm chú của anh, báo tên thuốc.

Hứa Đường nhìn bóng dáng Chu Hiểm đi vào trong tiệm thuốc, không khỏi thở dài.

Rất nhanh Chu Hiểm trở về cầm nước và thuốc, Hứa Đường nhìn một chút bên trong túi nhựa trong tay anh, trừ một hộp thuốc tránh thai khẩn cấp, còn có ba hộp áo mưa BCS. Chu Hiểm ném cái túi và nước cho cô, cũng không nói chuyện, phát động xe tiếp tục lái về phía trước. Hứa Đường yên lặng uống thuốc, muốn nói với Chu Hiểm câu gì, quay đầu trông thấy sắc mặt ủ dột của anh, mở đầu há miệng, cuối cùng im lặng không nói.

Rất nhanh xe quẹo vào một tiểu khu, tiến vào nhà để xe sau đó dừng lại. Hứa Đường một bụng hoài nghi, nhưng vẫn không dám mở miệng, chỉ còn chờ Chu Hiểm dừng xe xong, đi theo anh cùng nhau vào thang máy.

Thang máy dừng ở tầng 22, Chu Hiểm sải bước, Hứa Đường nhắm mắt theo đuôi, hai người rẽ phải đi ra mấy bước, dừng ở cửa 2207, Chu Hiểm móc chìa khoá mở cửa, Hứa Đường đi đến nhìn một chút, nhất thời giật mình: Những đồ vật cô bày biện trong phòng khách của căn nhà trọ cũ nát trước đó, giờ phút này còn nguyên vẹn xuất hiện ở trong căn phòng rộng rãi sáng ngời trước mắt.

Hứa Đường đập giày, nhanh chóng chạy vào phòng ngủ —— trên mặt đất để cái rương của cô, cô lại kéo tủ quần áo trong phòng ngủ ra, bên trong chỉnh chỉnh tề tề treo quần áo của cô.

Hứa Đường lập tức trở về phòng khách, Chu Hiểm đã cởi áo khoác dựa vào trên ghế sa lon hút thuốc, Hứa Đường kinh ngạc hỏi anh: “Anh chuyển tất cả đồ đạc của em tới đây sao?”

“Sớm muộn gì cũng phải chuyển.”

“... Nhưng sao anh không thương lượng với em.”

Lúc này Chu Hiểm mới giương mắt nhìn cô: “Em không muốn ở cùng anh?”

“Không phải là em không muốn ở cùng với anh, chỉ là...”

“Không phải là được rồi.”

Hứa Đường nhất thời nghẹn lại. Cô yên lặng đứng một lúc, quay người về phòng khách, lấy từng kiện từng kiện quần áo treo ở trong tủ ra, xếp xong bỏ vào trong rương. Xếp bốn năm kiện, chợt ánh sáng nơi cửa bị người ngăn trở, Hứa Đường nheo nheo mắt, vẫn là cái đầu sắp xếp quần áo.

Chu Hiểm nhìn động tác của cô: “Em có ý gì?”

Hứa Đường không nói lời nào, tiếp tục sắp xếp quần áo.

Chu Hiểm ngậm điều thuốc, tiến lên một bước nắm lấy cánh tay cô: “Hứa Hải Đường, lại náo loạn nữa anh thật sự tức giận đấy.”

Hứa Đường ngửa đầu nhìn anh: “Anh không tôn trọng em.”

Chu Hiểm nheo nheo mắt: “Làm sao anh lại không tôn trọng em?”

“Giám thị sinh hoạt của em, không thông qua sự đồng ý của em đã tùy tiện dọn nhà giúp em” Hứa Đường cắn cắn môi: “Em không có điều tra anh, cũng không có động chạm lung tung đồ của anh.”

Chu Hiểm cười một tiếng: “Hứa Hải Đường, em quên cũng nhanh thật, làm hư mấy tính còn chưa để em bồi thường đấy.”

Trên mặt Hứa Đường nóng lên: “Đó là trước kia...”

Chu Hiểm ôm eo cô: “Anh chỉ hỏi em một câu, có muốn ở cùng anh hay không?”

Hứa Đường trầm mặc.

Chu Hiểm ngồi xuống giường, ôm Hứa Đường vào trong lồng ngực của mình, mãnh liệt hít một hơi thuốc lá, sau đó bóp cái cằm của cô lấp kín miệng cô, Hứa Đường bị sắc ho một trận mãnh liệt, Chu Hiểm nhếch mắt nhìn cô, khước miệng cười mỉm: “Có muốn ở cùng anh hay không?”

“Không muốn.”

Chu Hiểm cười một tiếng, tiến lên trước tùy ý hôn cô một trận: “Đúng là thiếu giáo huấn.”

Đang lúc này, trong phòng khách điện thoại di động Chu Hiểm đột nhiên vang lên, Chu Hiểm đứng dậy ra ngoài. Hứa Đường ngồi yên một lát, lại lấy quần áo trong rương ra, một lần nữa cầm lấy mắc áo treo trở về.

Lúc treo đến cái thứ ba, cô cảm thấy mình có chút đáng thương, có chút ngốc.

Cũng thật có chút già mồm.

Trong một tuần, Hứa Đường làm tốt thủ tục nghỉ việc, thu xếp tất cả đồ vật này nọ vào một cái rương, giao giấy nghỉ việc đã được điền đầy đủ và thẻ kiểm soát lên trên, ôm cái rương cùng tan ca với đồng nghiệp một lần cuối cùng.

Trong một tuần này, thời gian làm việc của cô vẫn là đi làm như thường lệ, tan ca liền đi quán rượu thị sát. Đợi mấy ngày, dần dần nhìn ra chút vấn đề và cách thức. Căn cứ những vấn đề này, cô lại tìm một số tư liệu đến xem, trong lòng dần dần có nắm chắc.

Mỗi đêm cô đều bận đến mười giờ mới nghỉ ngơi, Chu Hiểm nhìn cô nóng lòng muốn thử, cũng không phát biểu bất luận bình luận gì.

Từ lúc cô nhậm chức đến nay, trợ lý phòng quản lý thị trường ở trước mặt cô đều rất sôi nổi, nghe nói Hứa Đường từ chức, cố ý chạy tới đưa tiễn cô. Mấy người chờ ở cửa thang máy, anh cúi đầu trông thấy trong tay Hứa Đường ôm một thùng giấy nhỏ, lập tức đưa tay muốn giúp đỡ. Hứa Đường lui ra phía sau một bước, cười nói: “Đều là văn kiện, không nặng.”

Một nữ đồng nghiệp bên cạnh thấp giọng cười một tiếng: “Trợ lý Vương, số điện thoại của Hứa Đường còn giữ không? Cũng đừng đến lúc đó liên lạc không được nha.”

Hứa Đường từ chức rất đột ngột, vừa mới qua thử việc chuyển sang chính thức, làm không đến hai tháng liền từ chức, không khỏi làm cho một vài người cũ trong văn phòng nghị luận, nói hiện tại người mới đều ăn không được khổ, liền nhịn không được làm chút công việc bẩn thỉu, nói như rồng leo, làm như mèo mửa (tiêu chuẩn yêu cầu bản thân thì cao mà năng lực thực tế thì thấp), pháp phòng không yên, như thế nào như thế nào...

Hứa Đường nghe vào trong tai, cũng không so đo.

Mấy người cùng tiến vào thang máy, nữ đồng nghiệp còn đang nói chuyện phiếm với trợ lý Vương, câu câu trong lời nói giấu giếm lời nói sắc bén, mở miệng ra toàn là những lời nói vui đùa liên quan đến Hứa Đường, trong lời nói thì ngàn điều trong đó có một trăm điều gây bất lợi cho cô.

Hứa Đường nghĩ đến lời Chu Hiểm, trong lòng không khỏi đồng ý: Từ phương diện hứng thú và tính cách mà nói, có lẽ cô quả thật không thích hợp loại công việc tuân theo quy củ này. Một khi tính chất công việc của bản thân đụng chạm trực tiếp đến quan hệ lợi ích, sẽ rất khó tránh khỏi việc các đồng nghiệp tranh giành cầu xé lẫn nhau. Hứa Đường cũng không phải là không hiểu, lại có chút mệt mỏi ứng đối với địch ý dù là cố ý hay là vô ý làm khó dễ của người cũ và nữ đồng nghiệp.

Thang máy chạy xuống, rất nhanh đã tới lầu một. Buổi chiều lại có một cơn mưa rào đổ xuống, nước đọng trên đường. Xe của Chu Hiểm dừng ở ven đường, anh trông thấy Hứa Đường đi ra, chậm rãi quay cửa kính xe xuống.

Hứa Đường dừng lại trước cửa xe, quay người nói lời từ biệt với đồng nghiệp, nữ đồng nghiệp đó hết sức kinh ngạc: “Tiểu Hứa, đây là bạn trai của cô?”

Hứa Đường nhìn vào trong xe một chút, cười gật đầu, cô mở cửa xe chỗ ngồi phía sau ra sau đó để đồ đạc lên, sắp xếp đồ đạc xong lại nói lời chào tạm biệt với đồng nghiệp lần nữa, mọi người mở miệng nói “Có

rảnh thường liên hệ”, ánh mắt lại là nhìn chăm chăm Chu Hiểm ở phía trước, biểu tình hết sức phần khích. Hứa Đường chỉ coi như không thấy, kéo tay lái phụ ra ngồi vào, cười phất phất tay với mọi người bên ngoài một lần cuối cùng, sau đó đóng cửa xe lại.

Chu Hiểm lại gần hôn một cái trên mặt cô: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm với Hứa Dương.”

Hứa Đường kinh ngạc, đang muốn nói chuyện, ngoài cửa xe chợt truyền đến giọng nói của nữ đồng nghiệp kia: “Nói là làm sao vứt bỏ 258 vạn, thì ra là ở bên cạnh người giàu có nha, chắc chắc... Hiện tại nữ sinh đại học, thật sự là không đơn giản.”

Chu Hiểm nhất thời sầm mặt lại, một cơn tức giận nổi lên làm cho hai đầu lông mày nhíu lại, anh vặn chìa khoá một cái phát động xe, lui về sau mấy mét, sau đó mãnh liệt phanh xe! Bánh xe ép qua nước đọng trên đường, trong nháy mắt tung tóe lên cả người nữ đồng nghiệp đó. Nữ đồng sự hét lên một tiếng “Ồi chào”, chỉ vào xe tức giận mắng: “Lái xe kiểu gì vậy! Có tổ chức hay không!”

Hứa Đường quay đầu nhìn lại bên ngoài cửa sổ, trông thấy nữ đồng nghiệp chật vật khó thở, không khỏi cười lên ha hả, tích tụ trong lòng quét sạch.

Cười xong, cảm thấy mình theo Chu Hiểm thật sự có chút hư hỏng, vì thế càng thêm vui vẻ.

24. Chương 24: Chi Xuyên (04)

Chu Hiểm nhìn cô vui mừng, cũng nhếch môi cười cười. Hứa Đường cười một lúc, nghiêm chỉnh lại nói: “Anh có liên lạc với Hứa Dương?”

Mắt Chu Hiểm nhìn về phía trước: “Vì sao anh không được liên lạc với nó?”

Lúc Hứa Dương học Sơ Tam giống như đột nhiên thông suốt, thành tích tăng lên như hoả tiễn, thi cấp ba lại đậu vào trường trung học ở huyện. Dù sao số giáo viên ở trường huyện cũng nhiều hơn, Hứa Dương thì tốt nghiệp thuận lợi cũng có thể vào một trường đại học tốt, lại còn là công lập.

Một nhà hai sinh viên đại học, ở trấn Độ Hà xem như hiếm thấy, mẹ Hứa rất kiêu ngạo, ngày nhận được thành tích Hứa Dương còn đặc biệt đi viếng mộ ba Hứa, nói là phần mộ tổ tiên bốc khói xanh rồi.

Hai chị em ở cùng một nơi, bình thường cũng thường lui tới. Hứa Đường kinh ngạc Hứa Dương thế mà không liên lạc với cô, mà là trực tiếp liên lạc với Chu Hiểm.

Cô suy tư chốc lát, lập tức hiểu: “Có phải anh vẫn hay liên lạc với nó không? Chuyện của em trong trường đều là nó nói với anh?”

Chu Hiểm cười một tiếng: “Mới biết được? Thật ngốc.”

Chỗ ăn cơm vẫn là “Chu phủ Hải Đường nhà mình”, Hứa Đường vì cảm thụ không khí trong tiệm, gần đây đều ăn ở đây.

Năm Hứa Dương học cấp 3 vóc dáng phát triển thật nhanh, hôm nay cũng cao gần bằng với Chu Hiểm. Thân mình anh khoẻ mạnh hơn lúc trước, dáng dấp cũng không kém, mặc quần áo đều là Hứa Đường chọn cho anh, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, trong trường rất được nữ sinh hoan nghênh.

Hứa Dương đã sớm chờ trong tiệm, thấy Chu Hiểm sáng sủa khoái khoái kêu một tiếng “Anh”.

Hứa Đường khiếp sợ, trước kia dù gì Hứa Dương cũng gọi “anh Hiểm”, hôm nay dứt khoát chữ Hiểm cũng không cần nữa.

Ba người gọi năm món ăn, mới vừa khép thực đơn, Phương Cử như một cơn gió từ ngoài tiệm chạy vào, ngồi xuống cạnh Hứa Dương, cười với nhân viên phục vụ: “Lại thêm một phần củ sen chiên.”

Phương Cử vỗ vỗ vai Hứa Dương: “Em trai Hứa, gần đây thế nào?”

Hứa Dương tiếp tục uống trà, không để ý đến anh ta.

Phương Cử cười hắc hắc, nghiêm chỉnh lại: “Mấy ngày nay nghe nói, đoán chừng tám chín phần, Trần Nhất Minh sắp mở khách sạn rồi.”

Đã rất lâu Hứa Đường không nghe cái tên này, lập tức ngẩn ra, liếc mắt nhìn Chu Hiểm. Bởi vì Chu Hiểm, tuy Hứa Đường biết Trần Nhất Minh ở cùng thành phố, nhưng chưa bao giờ chủ động liên lạc với anh ta.

Chu Hiểm híp mắt, đốt một điếu thuốc: “Chọn chỗ nào?”

“Thành Tây, khu vực sang trọng nhất, nghe nói đầu tư không ít.” Phương Cử bổ sung một câu: “Người ta là khách sạn có tiếng cũng có miếng, ăn uống dùng chân giải trí cái gì cũng có, không giống chúng ta làm thật nhỏ.”

Chu Hiểm cũng không để ý: “Không ai chỉ ăn một miếng là béo được.”

Phương Cử cười cười: “Không phải Trần Thủ Hà ngại nhiều tiền, hôm nay đầu tư hội sở giải trí, ngày mai lại mở cả khách sạn cho con trai chơi. Trần Nhất Minh rõ ràng không làm ăn được gì, chơi cái gì đền cái gì nhà.”

Chu Hiểm không coi là đúng nhưng cũng không nhiều lời: “Lúc nào khách sạn của anh ta mở?”

“Tháng sau, nghe nói rất nhiều nhân vật có mặt mũi đến dự.”

Chu Hiểm trầm mặc trong chốc lát, gõ gõ tàn thuốc: “Con đường làm quan của Trần Thủ Hà không thông, trông cậy vào con đường ra của Trần Nhất Minh.”

Phương Cử bình tĩnh hiểu ra: “...Cho nên những công trình đầu voi đuôi chuột trong thị trấn đều là đưa thành quả cho người khác.”

Vụ tai tiếng của Trần Thủ Hà và mẹ Chu Hiểm, cuối cùng cũng ảnh hưởng đến sự nghiệp sau này của ông ta, hơn nửa đời người, đỉnh trời cũng là thủ phủ Lộc Sơn, chợt thấy trời cao thật công bằng.

Bốn người trò chuyện, rất nhanh món ăn đã được bưng lên, Hứa Đường ném mỗi món ăn một đũa, chợt lấy một quyển sổ trong túi xách, sột soạt viết chữ.

Chu Hiểm thấy nhưng không thể trách, Phương Cử cũng kinh ngạc: “Chị dâu, chị ăn cơm cũng ghi chép? Quá chăm chỉ, có phần để tâm này, khách sạn của chúng ta nhất định có thể buôn bán chạy.”

Hứa Đường lại nhíu nhíu mày, trong lòng biết tình huống không hề lạc quan, nhìn khách khứa ra vào, không có nửa điểm liên quan đến “náo nhiệt”.

Ăn cơm, Chu Hiểm và Phương Cử nói chuyện làm ăn, Hứa Đường cầm bút và quyển sổ đi dạo lung tung trong tiệm. Hứa Dương nghe Chu Hiểm và Phương Cử nói chuyện một lúc, cảm thấy không có ý nghĩa, đứng dậy đi tìm Hứa Đường.

Hứa Đường đang ngẩng đầu nghiên cứu đèn treo, Hứa Dương đi tới cũng ngẩng đầu lên nhìn: “Chị đang nhìn gì vậy?”

“Màu sắc đèn này không đúng.”

Hứa Dương nhìn một chút, vẫn không nhìn ra manh mối gì, anh không tỉ mỉ nghiên cứu: “Bây giờ chị ở cùng với Chu Hiểm?”

Hứa Đường lập tức cúi đầu xuống, nhìn Hứa Dương: “Có cảm giác không tốt sao?”

Hứa Dương im lặng chốc lát, gật đầu: “Em sợ người khác nói xấu.”

Hứa Đường thở dài, sao cô không lo chuyện này, nhưng cố tình chuyện này lại là kíp nổ của Chu Hiểm, dẫm vào anh liên tục giận. Cô ở cùng Chu Hiểm một tuần, cũng đã thích ứng, chỉ là cảm giác không đủ quang minh lỗi lạc.

“Chị và anh ấy xé đi chứng cứ rồi?”

Hứa Dương không nói thì thôi, nói rồi Hứa Đường càng lo: “Mẹ sẽ không dễ dàng đồng ý.”

Hứa Dương im lặng chốc lát: “Ngược lại anh Hiểm rất thích chị. Anh ấy và Phương Cử buôn bán càng lúc càng lớn, đoạt đi rất nhiều tài nguyên của Trịnh thúc, có vận chuyển hàng đến huyện, bị người của Trịnh thúc đến cản đường, bị thương nặng. Lúc em đi thăm anh ấy, hỏi anh ấy cần gì phải buôn bán lớn như vậy, đắc tội với người của Trịnh thúc, anh ấy nói: “Chị em đang chờ anh...anh không thể nào để cho cô ấy thất vọng.”

Trong lòng Hứa Đường xúc động: “Chị biết rõ.”

“Anh Hiểm đối với chị nhất định là thật, trong bốn năm bên cạnh anh ấy cũng không có người phụ nữ khác, liên lần lộn với Phương Cử và một đám thủ hạ. Có lúc chuyển hàng gấp, đậu xe ven đường, chớp mắt trong xe, tiếp tục lái, đều là chuyện thường xảy ra. Năm trước gần năm mới, anh Hiểm đứng bồi hồi trước cửa nhà chúng ta, khi đó chị đi thực tập, còn chưa trở về nhà. Lúc ấy mẹ không có ở nhà, em để anh ấy vào nhà ngồi một chút. Sau khi đi vào anh ấy đi vào phòng ngủ của chị ngồi hơn mười phút, hút một điếu thuốc. Hỏi anh ấy lễ mừng năm mới định làm gì, anh ấy nói qua năm còn phải chuyển hàng.”

Hứa Đường cúi đầu trầm mặc, ngón tay không tự chủ vôn về góc quyển sổ, vuốt thẳng, lại cuốn lại: “Em cũng không nói với chị.”

“Anh Hiểm nói em trước tiên đừng nói với chị, em cũng hiểu tâm tình của anh ấy, không làm ra một ít thành tựu, không có mặt mũi kể khổ.”

Hứa Đường ừ một tiếng.

“Cho nên chị có ý kiến gì, nói rõ với anh Hiểm, anh ấy quan tâm chị, sẽ nguyện ý nghe chị nói.”

Hứa Đường khẽ thở dài: “Từ từ từng bước thôi, bây giờ chị muốn làm xong chuyện trong tay.”

Hứa Dương nhìn cô chằm chằm, chợt hỏi: “Chị, có phải chị thay lòng không?”

Hứa Đường tròn to hai mắt: “Làm sao có thể?”

Hứa Dương cười một tiếng: “Không phải là tốt rồi.”

Hứa Đường vỗ anh một chưởng: “Ngược lại em, lúc nào thì bị Chu Hiểm thu phục? Cúi chỗ hướng ra ngoài.”

“Anh Hiểm nói trường trung học ở huyện rất tốt, bảo em tranh thủ thi vào.”

“Mẹ ân cần dạy bảo em không nghe, ngược lại chịu nghe lời Chu Hiểm nói.”

Hứa Dương cười: “Lúc đi học trên huyện, bị viêm ruột thừa, không dám nói cho mẹ biết, sợ bà ấy lo lắng, gọi điện thoại cho anh Hiểm. Lúc ấy anh Hiểm ở huyện, đoàn xe sắp chuyển hàng, lại chạy đến đưa em đi bệnh viện.”

“....Em mổ ruột thừa?”

“Tiểu phẫu.”

Hứa Đường liếc nhìn anh một cái: “Chu Hiểm đối với em thật tốt.”

Hứa Dương dở khóc dở cười: “Ghen với em trai chị, có ý tứ thật.”

Một lát sau, Hứa Dương còn nói: “Có lúc người chị thấy tốt không hẳn là người tốt, người xấu cũng chưa chắc xấu như mọi người nghĩ.”

Những lời này ngược lại Hứa Đường đồng ý, ừ một tiếng.

Đúng lúc Phương Cử đi vệ sinh, trong thấy Hứa Đường và Hứa Dương đứng dưới đèn nói chuyện, huýt sáo: “Thì thâm gì vậy?”

Hứa Dương nhìn đồng hồ, không sai biệt lắm phải trở về trường học. Chu Hiểm và Phương Cử trò chuyện cũng không xê xích gì nhiều, Phương Cử lái xe đưa Hứa Dương trở về. Đợi hai người đi, Hứa Đường nhìn hai bóng người cao lớn càng đi xa, chợt bước lên ôm tay anh.

Ngón tay Chu Hiểm giật giật, cúi đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

Hứa Đường lắc đầu, Chu Hiểm cười một tiếng, nhân thể nắm tay cô, đi tới bên cạnh xe. Lên xe, Chu Hiểm hỏi cô: “Có muốn đi đâu hay không?”

Đã là chín giờ tối, Hứa Đường bận bịu cả ngày, cũng không có ý định đi chơi, liền lắc đầu.

Chu Hiểm cười nhẹ: “Vậy chúng ta trở về nhà làm chính sự.”

Lúc này Hứa Đường ngồi thẳng người: “Nếu không chúng ta đi xem cảnh đêm một chút.”

“Muộn rồi.”

Chu Hiểm đạp cần ga, thật nhanh chạy đến chỗ ở của hai người. Một tuần này mỗi đêm Hứa Đường đều tra tài liệu đến hơn mười giờ, có lúc thậm chí đến mười một mười hai giờ, Chu Hiểm nhìn cô dốc lòng học tập, cũng không quấy rầy cô, nhin một vòng, hôm nay cũng không nhin nổi.

Xe vừa lái vào nhà xe, Chu Hiểm rút chìa khoá khoá kĩ xe, liền ôm lấy Hứa Đường, đặt lên thân xe, cúi đầu hôn xuống. Hứa Đường bị anh trêu chọc hô hấp dồn dập, lo lắng có người tới đây, không ngừng đẩy lồng ngực của anh. Chu Hiểm lại nắm tay cô, chen vào hai chân cô, xoa nắn hai cái, cuối cùng lưu luyến rút tay về, sửa quần áo cho Hứa Đường, dắt cô vào nhà.

Sau khi vào cửa, Chu Hiểm hoàn toàn không kiềm chế được, khiêng Hứa Đường vào phòng ngủ: “Chưa tắm!”

Bước chân Chu Hiểm dừng lại, bước tới phòng tắm: “Vậy được, cùng nhau tắm.”

Hứa Đường tự chui đầu vào rọ, biết vậy chẳng làm.

Chơi đùa trong phòng tắm một lát, Chu Hiểm ôm ngang Hứa Đường, ném lên giường, ngay sau đó đè lên. Ngón tay Chu Hiểm dò xét, Hứa Đường nắm bàn tay anh, hổn hển hỏi: “Anh đối với Trương Tuyết cũng đơn giản thô bạo vậy sao?”

“Trương Tuyết là ai?” Chu Hiểm nhú mày, sau đó lại nhú mày: “Em nói anh đơn giản thô bạo?”

“Trương Tuyết là...Lúc em lớp mười hai, anh có một cô bạn gái.”

Chu Hiểm cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, vẫn không nhớ ra được, anh ngoắc ngoắc môi: “Hứa Hải Đường, có phải em có chút hiểu lầm với anh không?”

“Hiểu lầm gì?”

“Em là người phụ nữ đầu tiên của anh.” Chu Hiểm dừng một chút: “Dĩ nhiên cũng là người cuối cùng.”

Hứa Đường khiếp sợ: “Không thể nào!” Sau đó suy nghĩ, nhìn thủ pháp Chu Hiểm đơn giản thô bạo như vậy, hình như cũng không phải là không thể, nhưng về tình cảm cô lại có chút không tin, người như Chu Hiểm, làm sao trước kia chưa từng có người...

“Tại sao không thể?”

“Chính anh nói, các anh chơi đánh bài không cá cược tiền, chỉ cởi quần áo, làm sao...”

Chu Hiểm cười ha ha: “Anh nói cái gì em tin cái đó?”

Hứa Đường tức giận, không ngờ anh lại miệng lưỡi như vậy, đưa chân đá, lại bị Chu Hiểm bắt được, Chu Hiểm từ từ cúi xuống hôn: “Chúng ta từ từ.”

25. Chương 25: Chi Xuyên (5)

Edit: KẹoĐắng

Lúc này Chu Hiểm đúng là thả chậm lại tốc độ, nhưng rõ ràng chứa ý định trêu đùa, chần chừ hồi lâu chậm chạp không vào. Hứa Đường bị anh trêu chọc chỉ muốn để anh nhanh chóng đi vào cho xong hết mọi chuyện. Chu Hiểm thăm dò sắc mặt của cô, cúi người dán vào lỗ tai cô cười nói: “Cầu xin anh.”

Hứa Đường then quá thành giận: “Chu Hiểm! Anh có còn muốn làm hay không?”

Chu Hiểm nhú mày, nắm lấy chân cô, động thân vọt vào. Hứa Đường thỏa mãn buông tiếng thở dài, nhìn thấy nét mặt bốn cột của Chu Hiểm, giận đến không nhận được liền há miệng cắn mạnh một cái trên vai anh.

Chu Hiểm rên lên một tiếng, tăng nhanh tốc độ. Hứa Đường bị đâm đến rã rời, không còn rồi rãnh mà khiển trách anh.

Hứa Đường không cần sáng 9 chiều 5*, ngày hôm sau liền ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh. Nhìn thời gian không ngờ đã 10 giờ sáng, nhất thời hối hận không ngừng, vội vàng mặc quần áo, rửa mặt. Trong nhà chỉ còn một mình cô, cô cũng không biết buổi sáng Chu Hiểm rời đi lúc nào.

*Thời gian đi làm theo quy định sáng 9 giờ đi làm, chiều 5 giờ tan làm.

Hứa Đường tự chiên một quả trứng gà làm bữa sáng, qua loa ăn xong, liền nhét những tài liệu thu gom trước đó vào trong túi xách, sau đó nhanh chóng xuống lầu.

Đến cửa chung cư, Hứa Đường đang muốn đi về phía trạm xe bus, sau lưng chợt có tiếng kèn xe vang lên. Cô lập tức quay đầu lại nhìn, thấy một chiếc Honda màu đen dừng ở ven đường, người ngồi ghế tài xế là Tiểu Ngũ.

Hứa Đường xoay người đi tới, Tiểu Ngũ liền hạ kính xe xuống, cười gọi một tiếng: “Chị dâu!”

Hứa Đường tự nhiên biết rõ là Chu Hiểm bảo Tiểu Ngũ ở đây đợi cô. Cô đột nhiên cảm thấy do dự, vội vàng kéo cửa xe ra, ngồi vào ghế phía sau.

Tiểu Ngũ vừa lái xe vừa hỏi nàng: “Chị dâu, chị ăn sáng chưa?”

Hứa Đường luôn miệng trả lời: “Ăn rồi! Để cậu chờ lâu như vậy thật là xin lỗi. Lần sau cậu đừng đợi, cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi.”

Tiểu Ngũ cười cười.

Hứa Đường vốn muốn tìm thời gian trưng cầu ý kiến về chuyện nhà hàng với Tiểu Ngũ, hôm nay vừa đúng có cơ hội. “Chu Phủ Hải Đường đối với thực khách đến tốt cùng nên sắp xếp như thế nào?”

“Sắp xếp?”

“Đúng vậy. Đến tốt cùng là nên bán đồ ăn gì cho tầng lớp người gì ăn?” Hứa Đường lấy laptop từ trong túi xách ra, mở ra một trang trong đó. “Tôi đã xem qua định giá phẩm chất món ăn cũng không có tiêu chuẩn thống nhất cho loại người nào, đắt tiền thì quá đắt, rẻ tiền thì lại quá rẻ.”

Tiểu Ngũ cười cười, “Cái này..... Bọn em ngược lại không suy nghĩ nhiều như vậy.”

Hứa Đường gãi gãi đầu, “Thật ra thì những thứ này nên quyết định trước khi mở nhà hàng. Khẩu vị của khách hàng, phẩm chất đặc sắc của món ăn, thời gian kinh doanh, sửa sang lại phong cách..... Hiện tại vừa mở liền sửa chữa, chẳng những tốn thời gian, phí sức, còn lãng phí tiền bạc.”

Tiểu Ngũ cười, từ kính chiếu hậu liếc nhìn Hứa Đường một cái, “Chị dâu, chị còn không rõ sao. Anh Hiểm mở nhà hàng giống như là nhảy vào. Lúc đó em và Phương Cử cũng đề cập tới, nhưng anh Hiểm nói phải mở trước. Chính là muốn chứng minh cho chị xem, 4 năm này của anh ấy không có trôi đi vô ích.”

Hứa Đường sững sờ, cúi đầu nhìn lại móng ghi chép chằng chịt của mình, trong lòng bỗng nhiên có loại cảm giác khác lạ.

Yên lặng một hồi, Hứa Đường tiếp tục hỏi Tiểu Ngũ về công việc của nhà hàng. “Đầu bếp cùng nhân viên phục vụ là mời từ nơi nào?”

“Đầu bếp là Phương Cử tìm, nhân viên phục vụ một phần là người thân của công nhân viên trong công ty, một phần là tuyển vào.”

Hứa Đường nghe câu trả lời xong, không khỏi nâng trán thở dài.

Ba đầu bếp chỉ biết nấu món Quảng Đông, còn lại một người thì nghề chính là món tự chế. Cùng một món ăn, ba người nấu chính là ra ba mùi vị khác nhau, mỗi lần nấu lại cũng không giống nhau. Nhân viên phục vụ trong nhà hàng, lớn lên như thế nào không biết, ngược lại trang điểm đến mức làm cho người ta kinh sợ, phối hợp một thân đồng phục đỏ thắm, nhìn thế nào cũng thật khó coi.

“Chuyện lắp đặt thiết bị trong nhà hàng, ai là người chịu trách nhiệm?”

“Phương Cử.”

“Khó trách.” Hứa Đường nghĩ đến chiếc nhẫn ngọc đeo trên ngón trỏ của Phương Cử, đối với đáp án này không có chút ngạc nhiên nào.

Nhà hàng sửa sang đúng là có sang trọng, nhưng trên đỉnh đầu đều là ánh đèn chói lọi, rọi vào đồ ăn xanh xao khó coi không nói, còn không có chút nào làm cho người ta có cảm giác muốn ngồi dùng cơm lâu dài. Còn có, nhà hàng học đòi văn vẻ bày biện một cây san hô cao cỡ nửa người, lập tức làm cho khẩu vị người khác tuột hơn phân nửa.

Dùng cơm đơn giản chính là phục vụ món ăn, mùi vị, cùng không khí. Ba điểm này Chu phủ Hải Đường nửa điểm cũng không có, có thể buôn bán đắt khách mới là lạ.

Hứa Đường nói suy nghĩ của mình với Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ liên tiếp đồng ý. “Người đọc qua sách chính là không giống nhau. Chị dâu, chị phân tích vô cùng đúng chỗ.”

Hứa Đường cũng không dám tự nhận là “phân tích đúng chỗ”, trong lòng biết rõ bản thân chỉ là đứng ở góc độ thực khách mà cho chút ý kiến đơn giản.

“Không biết chị dâu tính toán thay đổi như thế nào?”

“Tôi vẫn chưa hoàn toàn suy nghĩ kỹ.” Hứa Đường lắc đầu một cái, nghĩ một lát, chợt hỏi: “Sau khi đến nhà hàng, cậu có thể lái xe đưa tôi đến thị trường buôn bán sỉ một chuyến không?”

Tiểu Ngũ tò mò, “Đi thị trường bán sỉ làm cái gì?”

“Chọn ít đồ.”

Buổi trưa Hứa Đường cùng Tiểu Ngũ ăn một ít đồ ăn đơn giản, rồi sau đó ngựa không ngừng vó đi đến thị trường buôn bán sỉ.

Phía Bắc thành phố Chi Xuyên có một thị trường buôn bán sỉ cực lớn, đồng phục, đồ tạp hóa, mọi thứ đầy đủ. Hứa Đường đi thẳng vào vấn đề, cũng không nhìn kỹ, đứng ở cửa tiệm quét mắt một vòng liền đi ra. Tiểu Ngũ đi theo phía sau cô, cũng không nhiều lời.

Đi dạo mười mấy tiệm, rốt cuộc Hứa Đường cũng tìm được đồ muốn tìm. Tiểu Ngũ theo ánh mắt của cô nhìn lại, liền nhìn thấy một cái chụp đèn treo trần nhà màu đỏ. Cũng không biết làm bằng vật liệu gì, ánh đèn tỏa ra vừa dịu dàng lại ấm áp. Hứa Đường một hơi lấy 40 cái. Tiểu Ngũ tính toán một mình xách lên xe, nhưng Hứa Đường lại kiên trì xách một nửa.

Sau khi cất đồ xong, hai người lộn ngược trở lại đi dạo khu đồ ăn. Hứa Đường chỉ nhìn chén đĩa gốm sứ, chọn hơn 10 loại có hình dạng, cấu tạo đặc sắc, màu sắc lại không giống nhau, lại tự nhiên xếp thành một bộ. Tiểu Ngũ dần dần theo kịp suy nghĩ của cô, cũng đi theo chọn lựa.

Hứa Đường tính toán một chút đồng chén đĩa mình chọn. “Còn thiếu một cái mâm lớn như vậy.” Cô khoa tay múa chân diễn tả, “Chuyên dùng để đựng một con cá lớn.”

Tiểu Ngũ một bên đâm đầu vào trong đại dương đồ sứ, chọn lựa hồi lâu, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, chỉ vào một cái mâm nói với Hứa Đường. “Chị dâu, chị xem cái này một chút.”

Cái mâm một đầu có hình dạng vừa mảnh vừa dài cực kỳ hợp quy tắc, đầu khác lại có hình dáng cánh hoa. Thoạt nhìn liền cảm thấy trắng trong thuần khiết, lại không mất phần trang nhã. Hứa Đường gật đầu. “Chính là cái này!”

Chọn xong các thứ lại mua hơn trăm cái, Tiểu Ngũ để lại địa chỉ nhà hàng cho người ta giao hàng tới cửa.

“Có muốn mua gì khác nữa hay không?”

Hứa Đường lắc đầu một cái. “Những vật khác ở chỗ này không mua được, hôm nay đi về trước.”

Nhà hàng chưa tới giờ cơm, Hứa Đường cùng Tiểu Ngũ mang chụp đèn đi vào, chỉ huy nhân viên phục vụ treo đèn lên. Hơn 10 nhân viên phục vụ một người lĩnh mấy cái, làm thành một vòng nghe theo cách thức treo đèn Hứa Đường chỉ.

Sau khi Hứa Đường hướng dẫn xong, liền nhờ mọi người giúp một tay. Một cô gái cao gầy khoảng 20 tuổi xoay người lăm bằm một câu: “Tổng giám đốc Phương cũng đã sửa sang xong, còn hao phí chuyện gì.”

Hứa Đường há miệng, nhìn bóng dáng cô gái, cuối cùng không nói gì.

1 tiếng sau, toàn bộ chụp đèn đã được treo lên, Tiểu Ngũ nhìn hiệu quả sau khi treo xong, tấm tắc than thở, “Thoạt nhìn tốt hơn nhiều so với trước kia.”

Vừa dứt lời, bên ngoài vang lên giọng nói của Phương Cử, “Cái gì tốt hơn nhiều?”

Chu Hiểm cùng Phương Cử đi vào bên trong nhà hàng, nhìn lướt qua không khí bên trong, đều bị sững sốt. Phương Cử đẩy mắt kính, trừng mắt nhìn. “Như thế nào có cảm giác thay đổi nhỉ?”

Hứa Đường đi tới trước người Chu Hiểm, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh cảm thấy như thế nào?”

Nhà hàng không giống như trước kia đèn đuốc sáng choang, sau khi treo chụp đèn lên, toàn thân lộ ra ánh đèn màu đỏ dịu dàng.

“Hoa đêm khuya không thể ngủ, chỉ vì trang sức màu đỏ chiếu sáng thiêu đốt.” Hứa Đường thấp giọng nói một câu.

Chu Hiểm nghe vậy, ánh mắt hơi thu lại, chợt nhếch môi cười.

Phương Cử nghe được sững sốt một chút, “Hoa gì, cái gì trang sức màu đỏ?”

Hứa Đường cũng chỉ là cười một tiếng, dời ánh mắt khỏi người Chu Hiểm, nhìn về phía Phương Cử. “Tôi cảm thấy phong cách nhà hàng không đủ nhẹ nhàng, cho nên cải tiến một chút. Phương Cử, anh cảm thấy có được hay không?”

Phương Cử vỗ đùi, “CMN quá tốt. Đừng nói, như vậy vừa nhìn liền có cảm giác nhà hàng sang trọng.”

Đang nói chuyện, chén đĩa vừa mua cũng đã được đưa đến. Ba nhân viên giao chén đĩa tới. Phương Cử cắt dây nylon buộc, lấy một cái mâm ra ngoài nhìn. “Hình dáng cái mâm này không tệ.”

Cô gái giúp đỡ treo chụp đèn lên trước đó nhìn chén đĩa đầy đất, không nhịn được lên tiếng: “Cũng không phải là không có mâm, cần gì phải lãng phí tiền mua lại một đồng khác.”

“Tiểu Tinh, cô đây là không hiểu.” Phương Cử cầm cái mâm trả về, “Cái đĩa dễ nhìn thì khẩu vị cũng tăng lên.”

Tiểu Tinh bĩu môi, không nói chuyện nữa.

Công nhân mang vài mấy lượt, rốt cuộc cũng giao xong toàn bộ. Sau khi rửa sạch chén đĩa, Hứa Đường lại chỉ huy nhân viên tiến hành phân loại chỉnh lý. Chu Hiểm ngậm điều thuốc, nhìn cô bạn trước bạn sau, giống như một chú chuột nhỏ không biết mệt mỏi đang tích trữ lương thực để qua mùa đông. 4 năm trước cô cũng vui vẻ như vậy, giống như có một thân nhiệt tình dùng không hết.

Hứa Đường nhìn thấy anh ở nơi đó hút thuốc, vẻ mặt như cười như không, lập tức đi qua cướp điều thuốc trong miệng anh. “Anh không giúp một tay coi như thôi đi, còn giống như đại gia đứng ở chỗ này giám công!”

Chu Hiểm cười nói: “Anh vốn chính là.”

“Nhà tư bản vạn ác!” Hứa Đường trừng mắt nhìn anh, vươn tay kéo anh vào trong đội ngũ đại quân lao động.

Rất nhanh đã đổi xong toàn bộ, Hứa Đường nhìn một đồng chén đĩa đã được đổi lại xếp thành một đồng, có chút rầu rĩ. Cô suy nghĩ một chút, bỗng nhiên có ý tưởng. “Những chén đĩa này trước tiên các người đừng động đến.”

Phương Cử nghi ngờ. “Còn để nơi này làm gì? Choáng chỗ. Nếu không chúng ta mỗi người lấy 10 cái, đập chơi?”

Mỗi lần Hứa Đường đều bị phát ngôn của Phương Cử làm cho ghen hờn. “..... Giữ lại đi, tôi tự có sắp xếp.”

“Được, chị dâu, chị nói giữ lại liền giữ lại.” Phương Cử phân phó mọi người: “Tất cả các người đừng có động vào, đi qua đi lại nhớ chú ý một chút, đừng có đụng, toàn là đồ sứ đấy.”

Hứa Đường bận rộn một ngày cuối cùng cũng hoàn thành một giai đoạn. Sau khi dùng cơm tối cùng Chu Hiểm trong nhà hàng xong, liền để anh cùng cô đi dạo trong trường học một chút.

Chu Hiểm lái xe, nghiêng đầu nhìn cô: “Có mệt hay không?”

“Tạm được, coi như giảm cân.”

“Giảm cân cái gì, ngực vốn nhỏ, giảm nữa còn có thể sờ sao?”

“..... Chu Hiểm, anh có thể đứng đắn một chút hay không?”

“Anh rất đứng đắn. Em nghĩ xem, sau này nếu như sinh em bé, hơn nửa đêm con muốn bú sữa, sờ soạng hướng bên trái tấp một cái, là ba ba, xoay qua bên phải tấp một cái, khóc, như thế nào vẫn là ba ba?”))))))))

Cuộc sống ở thành phố Chi Xuyên rất là rục rịch, kinh tế mặc dù không tính là phát đạt, nhưng cuộc sống về đêm lại cực kỳ phong phú. Gần thành phố có một cái hồ, trời vừa tối, một vòng ven hồ toàn là các hoạt động giải trí. Đại học Chi Xuyên nằm gần bên cạnh hồ, cũng nhiễm hơi thở khói lửa gần đó, học sinh được bồi dưỡng ra cũng có những phẩm chất đặc biệt.

Mắt thấy sắp đến trường học, Hứa Đường lấy điện thoại di động ra gọi.

Chu Hiểm nghe cô nói mấy câu “Có ở đó hay không?”, “Lập tức tới ngay,” đợi cô cúp máy, anh không khỏi liếc nhìn cô một cái. “Em còn thuận tiện đến tìm người?”

“Không phải, em là đến tìm người, thuận tiện dẫn anh đi dạo một chút.”

Chu Hiểm cười một tiếng, “Được, gan em thật lớn, anh lại thành “thuận tiện” rồi.”

26. Chương 26: Chi Xuyên (06)

Editor: coki

Hứa Đường kéo Chu Hiểm chạy thẳng tới kí túc xá của nghiên cứu sinh đại học Chi Xuyên. Dì quản lý kí túc xá chẳng buồn mở mắt, quảng sô ghi chép qua để Hứa Đường điền thông tin vào đó.

Chu Hiểm vốn định đi lên theo nhưng đột nhiên có điện thoại gọi tới, anh khoát khoát tay, đi ra bên ngoài nghe điện thoại.

Sau khi Hứa Đường điền xong thì lên lầu bốn, cô dừng trước cửa một căn phòng sau đó gõ cửa. Một lúc lâu sau cửa mới được mở ra, đứng ở trước cửa là một nam sinh da mặt trắng nõn, mặt dài, đôi mắt ti hí, môi mỏng, khóe mắt xếch ngược lên trên.

“Học trưởng.” Hứa Đường cười chào hỏi.

“Ai da, chờ em lâu quá.” Nam sinh đó nghiêng người sang bên: “Đi vào ngồi một lát, anh mới vẽ xong một bức tranh, em xem giúp anh một chút.”

Hứa Đường suy nghĩ một chút sau đó gật đầu tiến vào.

Trong phòng rất bừa bộn, trên cái bàn lớn ngổn ngang các loại dụng cụ vẽ tranh. Nam sinh đó dẫn Hứa Đường tới chỗ cái bàn: “Xem thử một chút, như thế nào?”

Đó là bức tranh “Hồng phần lưỡng sắc mẫu đan tranh xuân đồ” (có thể hiểu là mẫu đơn hồng và trắng đua nhau khoe sắc), ở phía dưới có đề chữ “Trần Khác”, mẫu đơn ung dung lại quý phái, lời đề như nước chảy mây trôi. Hứa Đường gật đầu không ngừng: “Hình như lại tiến bộ rồi.”

Trần Khác nhướn nhướn mày: “Vậy thì em đúng là tinh mắt.”

Lúc này Hứa Đường đã chú ý tới cái giá vẽ được đặt ở phía trước cửa sổ, phía trên là một bức tranh vẫn chưa hoàn thành. Hai người hàn huyên chốc lát, Trần Khác hỏi cô: “Em nói có chuyện muốn anh giúp một tay, là chuyện gì vậy? Không phải muốn anh giới thiệu đối tượng cho em đấy chứ?”

Hứa Đường cười lắc đầu: “Trong tay em đang có một lô đĩa sứ trắng, khoảng chừng bốn năm trăm cái, em muốn mời học trưởng anh vẽ tranh lên mấy cái đĩa đó.”

Trần Khác hơi ngạc nhiên: “Vẽ xong rồi dùng để làm gì?”

“Trang trí nhà hàng, cũng không cần phải vẽ tinh xảo lắm, trùng ngư hoa điệp (côn trùng, cá, hoa, chim, ý là vẽ rỗng rần gì đó thì tùy) gì đó tùy anh.”

Trần Khác cười cười: “Em định trả anh bao nhiêu tiền một cái?”

Hứa Đường hơi mỉm cười, có chút ngượng ngùng: “Mười đồng một cái, không thể nhiều hơn được.”

Trần Khác cười to: “Em làm thế gọi là chặn đường ăn cướp đấy, Tiểu Hứa.”

“Em chỉ quen một mình anh là người học vẽ quốc họa. Nếu như học trưởng cảm thấy giá tiền thấp thì có thể hỏi thăm giúp em một chút xem thử có người khác đồng ý nhận hay không?”

Trần Khác cười nói: “Hiếm khi em có chuyện nhờ anh giúp đỡ, nếu lần này đã mở miệng vàng thì anh phải việc nhân đức không nhường ai rồi.”

Trần Khác hỏi tiếp: “Nhà hàng của ai vậy?”

Hứa Đường dừng một chút: “Bạn trai em.”

Nụ cười của Trần Khác cứng lại: “Thì ra là vì bạn trai. Sao không dẫn tới gặp mặt anh một lần để anh kiểm tra giúp em?”

Hứa Đường cười khê: “Vẽ xong bọn em sẽ mời anh ăn cơm.”

Trần Khác cười một tiếng: “Ý kiến rất thông minh đấy.”

Sau khi hai người xác định cụ thể thời gian và địa điểm vẽ tranh thì Hứa Đường tỏ vẻ muốn ra về, lúc này Trần Khác lại nói: “Ồ lại nói chuyện với anh một lát nữa đi, cũng đã hơn nửa năm không gặp nhau rồi.”

Hứa Đường nghĩ đến Chu Hiếm vẫn còn chờ ở phía dưới nên có chút do dự.

Ánh mắt Trần Khác quét qua mặt cô sau đó cười khê một tiếng: “Bạn trai đưa em tới? Nếu vậy thì anh không giữ em lại nữa..... Ai da, quả nhiên đàn em gả ra ngoài như bát nước đổ đi.”

Hứa Đường có chút xấu hổ: “Học trưởng, anh đừng nói như vậy.”

Trần Khác cười cười: “Được rồi, đùa với em thôi, nhìn xem em hoảng sợ chưa kìa.”

Lần này Hứa Đường đi cũng không được mà ở cũng không xong, trong lúc cô đang còn chần chừ thì đột nhiên từ hành lang truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Hứa Đường vội vàng đi tới cửa, thò đầu ra nhìn quanh, quả nhiên thấy Chu Hiểm đang đi lên cầu thang nên cô vội vàng vẫy anh đi về phía bên này.

Đợi đến khi Chu Hiểm đến gần thì Hứa Đường chủ động khoác tay anh, giới thiệu với Trần Khác: “Học trưởng, đây là bạn trai em, Chu Hiểm.” Sau đó lại giới thiệu với Chu Hiểm: “Trần Khác, là đàn anh trong câu lạc bộ, học quốc hoạ.” Nói xong cô lắc lắc cánh tay Chu Hiểm, ý bảo anh chủ động bắt tay.

Về mặt Chu Hiểm rất lạnh nhạt nhìn Trần Khác, tay vẫn đút ở trong túi. Hứa Đường cảm thấy hơi quần bách nên nhỏ giọng nói một câu: “Chu Hiểm!”

Lúc này Chu Hiểm mới chậm rãi vươn tay ra, giọng nói nhạt nhẽo: “Cảm ơn anh Trần đã chăm sóc Hứa Hải Đường.”

Trần Khác cũng vươn tay chạm nhẹ tay Chu Hiểm, cười một tiếng: “Nên vậy.”

Ánh mắt hai người như đang giao chiến với nhau, trong ánh mắt Trần Khác hiện lên sự khiêu khích nhưng Chu Hiểm vẫn không có gì thay đổi giống như không phát hiện.

Đã gặp mặt và mọi chuyện cũng đã bàn bạc xong xuôi nên sau khi Hứa Đường nói lời tạm biệt với Trần Khác thì cùng Chu Hiểm rời khỏi túc xá.

Hứa Đường khoác tay Chu Hiểm đi dạo quanh hồ tình nhân, dọc đường đi cô giới thiệu cho anh sân thể dục và kiến trúc của ngôi trường, miệng Chu Hiểm ngâm một điệu thuốc, giống như nghe nhưng cũng giống như không nghe, Hứa Đường phát hiện anh không tập trung nên cũng mất giới thiệu hăng hái: “Nếu anh cảm thấy nhàm chán thì chúng ta trở về thôi.”

Chu Hiểm giống như không nghe thấy, tiếp tục kéo cô đi về phía trước.

Hứa Đường cũng không nói chuyện, nhất thời không khí trở nên im lặng một cách kì lạ. Sau khi đi được một lúc lâu thì Chu Hiểm đột nhiên mở miệng: “Làm sao em lại quen một tên du thủ du thực như vậy?”

Hứa Đường cảm thấy buồn cười: “Anh còn không biết xấu hổ nói người khác là tên du thủ du thực?” Cô dừng một chút rồi nói tiếp: “Mặc dù anh ấy không biết cách nói chuyện nhưng lại là người rất nhiệt tình, một khi đã đồng ý với người khác chuyện gì thì sẽ tận tâm tận lực. Hơn nữa học trưởng rất quan tâm đến em, lúc em mới vừa vào câu lạc bộ, còn chưa biết thì cả thì chính anh ấy là người hướng dẫn em. Bốn năm đại học, anh ấy giúp em không ít.....”

Hình như Hứa Đường cảm thấy gì đó, cô ngừng lại, lập tức ngẩng đầu nhìn Chu Hiểm, trong bóng tối vẻ mặt của anh không rõ ràng lắm nhưng giữa hai lông mày lại mang theo vẻ ủ dột.

Hứa Đường lập tức hối hận về những lời mà mình vừa mới nói, bốn năm này Chu Hiểm đã liều mạng vào sinh ra tử vì cô..... Mặc dù hai người chưa bao giờ hứa hẹn một giấy nào nhưng mỗi giây đều Chu Hiểm đều thật lòng tính toán cho sau này của hai người.....

Không phải những lời cô vừa mới nói đã đâm thẳng vào trái tim anh sao?

Hứa Đường cẩn thận mở miệng: “Chu Hiểm.....”

Chu Hiểm hút thuốc, không lên tiếng.

Hứa Đường lập tức vươn tay ôm chặt lấy eo anh, thật lâu sau cô mới cảm giác được cánh tay Chu Hiểm đặt ở trên lưng cô, vô nhẹ một cái giống như đang trấn an.

Hứa Đường càng ôm chặt hơn.

Hai ngày sau, Trần Khác mang bộ dụng cụ vẽ tranh tới trước cửa. Hứa Đường dọn dẹp một căn phòng nghỉ ngơi của nhân viên cho anh làm phòng vẽ tranh. Vẽ trên đĩa không cần chú ý quá nhiều kỹ xảo nên hiệu suất của Trần Khác rất nhanh, một buổi chiều có thể vẽ năm mươi cái, nếu dựa theo tốc độ này thì khoảng chừng mười ngày là có thể vẽ xong.

Trong thời gian Trần Khắc vẽ tranh thì Hứa Đường cũng không nhàn rỗi. Đầu tiên cô bỏ hết những đồ vật theo phong cách nhà giàu mới nổi trong cửa hàng sau đó mua một ít món đồ nhỏ đặc biệt, tao nhã bổ sung vào chỗ trống rồi liên lạc với xưởng giấy để in một lượng lớn khăn giấy hoa rồi còn phải tìm được công ty may đồng phục mới để may quần áo cho nhân viên phục vụ định chế công tác mới..... Hết việc này lại tới việc khác làm cho Hứa Đường bận rộn, loay hoay đến mức chân không chạm đất phân chỉ hận không có thuật phân thân để giải quyết hết đồng việc này.

Sau khi việc đổi mới phần cứng đã hoàn thành thì phải bắt đầu nâng cao phần mềm.

Ban ngày Hứa Đường giống như con quay đảo quanh trong nhà hàng, tối về lại ôm sách gặm nhiều giờ liền, chỉ hận một ngày không thể có thể có thêm hai giờ để cô có thể ngủ thêm được một lát.

Trong lúc Hứa Đường đang bận chuyện “Chu phủ Hải Đường” thì Chu Hiểm và Phương Cử cũng bận rộn không kém. Công ty vận tải muốn phát triển ở thành phố Chi Xuyên, chuyên buôn bán vật liệu xây dựng. Công ty mới mở, mọi chuyện đều muốn tự lực cánh sinh.

Vì vậy mặc dù Hứa Đường và Chu Hiểm ở chung dưới một mái nhà nhưng thời gian gặp mặt lại rất ít ỏi. Hầu hết là ban đêm lúc Hứa Đường đang mơ mơ màng màng thì cảm thấy phần giường bên cạnh lồi xuống, tiếp đó là một đôi tay ôm cô thật chặt. Hứa Đường quá buồn ngủ nên chỉ lầm bầm gọi một tiếng “Chu Hiểm” sau đó lại ngủ tiếp. Buổi sáng cô khi tỉnh lại thì Chu Hiểm đã thất cả vật chuẩn bị ra cửa rồi.

Hứa Đường vốn đã cảm thấy mình rất khổ cực nhưng Chu Hiểm lại càng thức khuya dậy sớm hơn làm cho cô rất buồn bực, quyết tâm dù thế nào cũng phải hoàn thành chuyện “Chu phủ Hải Đường” mới được.

Sau khi bỏ ra một khoản tiền lớn thì rốt cuộc công ty may quần áo cũng tăng giờ làm việc, cuối cùng đồng phục cũng được hoàn thành. Buổi sáng lúc Hứa Đường tới nhà hàng thì liền nhìn thấy nhân viên phục vụ đang vây quanh đồng phục quần áo mới được đưa tới, nhao nhao muốn thử.

Hứa Đường cũng rất mong đợi giống như mọi người, cô bước tới trước sau đó mở túi quần áo ra, cầm một cái lên, xem xét cẩn thận. Đồng phục là sườn xám cách tân màu xanh đen, vải dùng để may đồng phục là do Hứa Đường tự mua.

Một nhân viên phục vụ tiến lên sờ một cái sau đó nói: “Chất lượng cũng không tệ lắm!”

Trên đồng phục có đánh số, Hứa Đường dựa theo số thứ tự đã ghi trước đó lần lần phát ra cho mọi người, đến lượt Tiểu Tinh thì cô ta bĩu môi nói: “Nếu biết trước là sườn xám thì tôi không đồng ý đổi rồi.”

Hứa Đường cười cười: “Vóc người cô chuẩn nên mặc sườn xám rất đẹp.”

Tiểu Tinh liếc nhìn Hứa Đường, thấy Hứa Đường lùn hơn mình nửa cái đầu thì rất hài lòng, cô ta héch càm lên, cầm lấy sườn xám đi tới phòng nghỉ.

Rất nhanh mọi người đã thay xong quần áo xong và đi ra ngoài, sau khi nhìn chính mình thì quan sát lẫn nhau. Sườn xám này được may theo số đo vì vậy mặc vô cùng vừa người. Trên bộ sườn xám màu xanh đen được thêu hải đường rũ xuống cùng màu, mặc lên người rất có khí chất hướng chi màu này không quá kén người nên lúc mọi người mặc lên thì hiệu quả rất tốt.

Hứa Đường lại vào phòng nghỉ lấy giày cao gót vừa mới được đưa tới phát ra cho mọi người. Sau khi mọi người mang giày xong thì đồng loạt xếp thành một hàng rồi nhìn nhau, ngược lại thật sự có mấy phần đoạn trang, nhã nhặn, lịch sự.

Tất cả mọi người đều chen chúc trước gương, so sánh trước sau, càng xem càng cảm thấy hài lòng.

“Tiểu Tinh đẹp nhất! Khí chất này làm gì giống nhân viên phục vụ!” Tiểu Tinh bị mọi người vây quanh ở trước gương, cô xem dáng người chân nhỏ eo thon, đường cong tuyệt đẹp của mình ở trong gương thì không khỏi cảm thấy đắc ý.

“A! Nhiều mỹ nữ như vậy hả.” Đột nhiên ở cửa truyền đến giọng nói của Phương Cử, Tiểu Tinh nghe thấy lập tức quay người lại nhìn rồi cười dài hỏi: “Phương tổng, anh cảm thấy như thế nào?”

Phương Cử giơ ngón tay cái: “Rất đẹp! Giống như tiểu thư khuê các vậy!” Anh cười cười sau đó nhìn về phía Chu Hiểm đang đứng bên cạnh: “Anh Hiểm, anh cũng bảo chị dâu mặc thử cho mọi người xem chút

đi.”

Ánh mắt Chu Hiểm nhìn về phía Hứa Đường, cô đang mặc một cái áo len rộng thùng thình, phía dưới là chân váy bút chì và giày đế bằng, khi đứng cạnh Tiểu Tinh có vóc người cao gầy lại mang giày cao gót thì cô có vẻ càng thêm nhỏ nhắn.

Nhưng hết lần này tới lần khác anh lại cảm thấy cô buộc tóc đuôi ngựa cực kì xinh đẹp, quần áo bình thường trên người cũng rất dễ nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn không son phấn lại càng thêm đẹp mắt.

Hứa Đường cười nói: “Dáng người của tôi không đẹp, mặc sườn xám rất khó coi.”

Phương Cử cười hì hì: “Lấy vợ nên lấy vợ hiền, chị dâu, dựa vào bản lĩnh của chị thì so vóc người với người ta làm gì?”

Tiểu Tinh mắt híp: “Ý của Phương tổng là nếu bề ngoài dễ nhìn thì lấy về nhà cũng vui tai vui mắt đúng không?”

Ánh mắt Chu Hiểm chậm rãi quét qua khuôn mặt cô ta: “Ý của cô là quản lý Hứa khó coi?”

Ánh mắt lạnh lùng giống như lưỡi dao lạnh thấu xương của anh làm cổ Tiểu Tinh co rụt lại, cô ta vội vàng cười làm lành: “Tôi không có ý này.....”

Hứa Đường cảm thấy bọn họ cãi cọ rất nhàm chán nên cười cười thúc giục Phương Cử và Chu Hiểm: “Hai người đứng quầy rồi nữa, em còn có chuyện quan trọng cần nói.”

Phương Cử và Chu Hiểm ngồi xuống một cái bàn ở bên cạnh, rót ly trà, ngồi nghe Hứa Đường nói chuyện.

Hứa Đường lấy máy vi tính xách tay của mình từ trong túi sau đó mở ra: “Tôi đã xem xét về chuyện quy định mức lương cho mọi người và cảm thấy không hợp lý. Ánh mắt của cô chậm rãi quét qua khuôn mặt mọi người: “Cho nên đã tham khảo một chút cách làm của những công ty lớn, chúng ta sẽ tiến hành đánh giá hiệu quả làm việc, làm nhiều được nhiều.”

27. Chương 27: Chi Xuyên (07)

“Sau này mỗi người phụ trách một bàn, từ chọn món đến tính tiền mỗi người phụ trách toàn bộ quá trình, mỗi tháng tiến hành đánh giá số lượng chất lượng phục vụ. Tiền lương cố định là 1500, trên cơ sở này, làm càng nhiều phục vụ càng tốt tiền lương càng cao, không ngừng tăng lên. Đồng thời tiền thưởng 500, mỗi tuần chọn một người.” Hứa Đường giới thiệu sơ lược, hỏi mọi người: “Có chỗ nào không hiểu không?”

Một nhân viên phục vụ hỏi: “Đánh giá số lượng có nghĩa là...mọi người chúng ta muốn tranh giành khách hàng lẫn nhau?”

“Số lượng và chất lượng quan trọng như nhau, ý của ta là khích lệ mọi người tích cực phục vụ. Nếu như giành nhiều hơn, phục vụ không tốt, cũng sẽ ảnh hưởng đến đánh giá cuối tháng.” Hứa Đường kiên nhẫn giải thích.

Mọi người yên lặng nhìn nhau, người còn lại do dự mở miệng: “Chuyện này...không tốt, chúng ta đều là đồng lương, cạnh tranh với đồng lương, không phải tổn thương tình cảm sao?”

Lời này vừa nói ra, mọi người rồi rít phụ họa.

“Tôi hiểu ý của mọi người, nhưng mở khách sạn là làm ăn, làm ăn sẽ phải nói đến hiệu suất.”

Tất cả mọi người không nói gì, sau một lúc, Tiểu Tinh thì thào một tiếng.

Ánh mắt Hứa Đường chuyển sang cô ta: “Tiểu Tinh, cô có ý kiến gì?”

Tiểu Tinh ưỡn ngực nhìn Hứa Đường: “Hứa quản lý, tôi cảm thấy như vậy không tốt. Đây đúng là cách làm của công ty lớn, nhưng cũng thật không có nhân tình. Chúng tôi nguyện ý đi theo Phương tổng từ huyện

đến đây, cũng chính vì xem ở đồng lương có thể chiều cổ nhau. Cô muốn đề cao hiệu suất, nhưng hoàn toàn làm mất đoàn kết.” Cô ta khoanh tay, liếc mắt: “Dù sao tôi không thích.”

“Vậy ý cô là, duy trì chế độ như bây giờ?”

Tiểu Tinh không nói lời nào.

Hứa Đường không nhanh không chậm kiên nhẫn giải thích: “Bây giờ chế độ mọi người hoà hợp êm thấm, nhưng hoàn toàn là ăn chung nồi. Mười nhân viên phục vụ, làm nhiều và làm ít đều có tiền lương như nhau, từ từ, ai cùn muốn làm nhiều?”

Tiểu Tinh không thể trả lời, im lặng một lát: “Hứa quản lý đã hỏi ý kiến Phương tổng và Chu tổng rồi sao?”

Phương Cử đang nghe say sưa, chợt nghe Tiểu Tinh nhắc đến mình, lập tức khoát tay, cười nói: “Tôi không có ý kiến, anh Hiếm đã nói khách sạn này giao cho chị dâu toàn quyền xử lý.”

Hứa Đường thấy mọi người vẫn còn nghi ngờ, cười nói: “Nếu không thì thử trước một tháng, nếu cảm thấy không tốt, chúng ta lại thay đổi. Tôi đảm bảo, theo chế độ này, chỉ cần không đến muộn về sớm vô cớ nghỉ làm, tiền lương nhất định sẽ không ít hơn trước kia.”

Mọi người nghe Hứa Đường nói vậy, lúc này mới ríu rít gật đầu.

Cuối cùng Hứa Đường thở phào nhẹ nhõm: “Hôm nay thời gian cũng không còn nhiều lắm, chuyện trang phục ngày mai rồi nói.”

Mọi người cùng nhau giải tán, Hứa Đường đóng quyển sổ lại, đến bàn của Chu Hiếm và Phương Cử ngồi xuống, Chu Hiếm rót cho cô chén nước, Hứa Đường uống một hơi, đặt cái ly xuống: “Mệt quá.”

Phương Cử cười nói: “Người tài nhiều vất vả, tôi đã sớm biết giao khách sạn vào tay chị dâu, nhất định không thành vấn đề.”

Hứa Đường lắc đầu một cái, nhẹ nhàng xoa xoa trán: “Sau đó còn phải thay đổi món ăn, đặt tên đồ ăn, thiết kế thực đơn...Còn phải đăng ký trang web mua bán...” Cô càng nói càng như đưa đám, không nhận được nằm sấp trên bàn.

Chu Hiếm nhìn sóc con vẫn không yên rốt cuộc cũng lộ vẻ mệt mỏi, lấy tay vuốt lưng cô: “Đừng gấp.”

Hứa Đường lắc đầu: “Mở một ngày thì lỗ một ngày, không gấp gấp sẽ phải đóng cửa rồi.”

Phương Cử cười ha ha: “Không sao, bọn tôi thường nổi!”

Hứa Đường nằm một lát, lên tinh thần: “Em đi vệ sinh một chút.”

Hứa Đường ở toilet, đang muốn ra ngoài, chợt nghe giọng nói Tiểu Tinh bên ngoài: “...Còn chưa kết hôn với Chu tổng đã tự xưng bà chủ. Lôi kéo mọi người, nếu không có Chu tổng, cô ta có là gì chứ!”

Người còn lại phụ hoạ: “Đúng đó, là tôi nể mặt Chu tổng và Phương tổng giúp anh tôi rất nhiều mới đến đây, kết quả một con nhóc như cô ta, cậy chính mình đọc sách mấy năm lại dám hươ tay múa chân...Không phải chỉ là một sinh viên đại học thôi sao, lỗ mũi hướng lên trời! Tôi thấy cô ta đã đến liền không có nghĩ ngợi!”

Hai người lại nói một lát, giọng nói dần xa.

Hứa Đường im lặng chốc lát, lúc này mới mở cửa ra ngoài, mở vòi nước rửa tay, xoa xoa, bắt đầu ngăn người. Một lát sau chợt tỉnh lại, vội vàng đóng vòi lại.

Cô chợt nhớ đến mùa hè năm đó trong quán ăn của cậu Tuổi Mạch Hoa, Chu Hiếm nhận lấy nước lạnh rửa vết máu trên đùi và khe móng tay cô, bàn tay anh thô kệch, nhưng động tác lại mười phần dịu dàng.

Hứa Đường thở dài một hơi, lấy lại tinh thần ra ngoài.

Bên ngoài Chu Hiếm và Phương Cử đang tán gẫu chuyện của Trịnh thúc:”...Phái người đi điều tra mấy ngày, mặt ngoài hội sở của ông ta chỉ cung cấp dịch vụ ăn uống và tắm rửa, thật đúng là không bắt được nhược điểm gì. Nhưng nghe nói bọn họ có phục vụ VIP, là một dạng với làng du lịch ngoại ô, trước khi vào phải

chi năm mươi vạn làm thẻ hội viên. Em muốn phái người vào thăm dò một chút, nhưng người của chúng ta, hơn phân nửa Trịnh thúc đều biết, nhất thời không chọn được người thích hợp.”

Chu Hiểm ừ một tiếng: “Trước tiên tiếp tục nhìn chăm chăm, xem có người nào thường tiêu hoang.”

Hứa Đường im lặng nghe, nghe được câu này chợt xem vào nói: “Ngược lại em có một người thích hợp.”

Phương Cử lập tức nhìn cô: “Là ai?”

Hứa Đường im lặng mấy giây: “Hứa Dương.”

“Không được.” Chu Hiểm lập tức phủ quyết.

“Tại sao? Những năm nay Hứa Dương luôn đi học, ngoài mặt không tiếp xúc với các anh, mặc dù bọn họ biết em, nhưng không biết nó.”

Chu Hiểm nhìn cô: “Nó là em trai em.”

Hứa Đường cắn cắn môi: “Nó cũng là con trai của ba em.”

Chu Hiểm đốt một điếu thuốc, hút một hơi, trầm mặc một lúc, vẫn lắc đầu: “Không được, Hứa Dương không biết chuyện của ba em và Trịnh thúc, cũng không cần thiết cho nó biết.”

Hứa Đường hất cằm lên, cố chấp nhìn Chu Hiểm: “Đàn ông nhà họ Hứa bọn em chưa từng có rùa đen rụt đầu, năm đó không nói cho nó vì sợ ảnh hưởng chuyện học tập của nó, bây giờ nó đã trưởng thành...” Hứa Đường cắn cắn môi: “Ba em không thể chết oan như vậy.”

Chu Hiểm đưa tay đè ót cô, nhìn thẳng cô: “Hứa Hải Đường, em nghĩ kỹ đi, em trai em bị liên lụy vào, sau này em không thể thoát thân nữa.”

Hứa Đường mở to hai mắt nhìn thẳng anh: “Bốn năm trước em đã không có ý định thoát thân.”

Hồi lâu, Chu Hiểm chậm rãi buông tay, cuối cùng thoả hiệp: “Em nói cho nó biết, để nó tự mình lựa chọn,”

Phương Cử nhìn bọn họ giằng co, về mặt phức tạp: “Chị dâu, em nhất định sẽ bảo vệ em trai Hứa an toàn.”

Ba người lại thảo luận một lát, Phương Cử nói: “Cũng đã chờ nhiều năm như vậy, nhất thời cũng không gấp. Trước tiên chị dâu thương lượng với Chu Hiểm, em phụ trách tạo thân phận phú nhị đại cho nó.”

Mất thấy chuyện của Trịnh thúc lại có ánh sáng, trong lòng Hứa Đường kích động, lại có một nguồn lực vô hạn.

Chu Hiểm và Phương Cử ăn cơm trong tiệm, tiếp tục làm chuyện của công ty vận chuyển. Hứa Đường thì tranh thủ lúc rảnh rỗi, trong giờ ngủ trưa ở phòng vẽ tranh của Trần Khác, tiếp tục ôm bản tập Bách khoa toàn thư thơ Đường dày tranh thủ xem.

Buổi chiều Trần Khác đến đây vẽ tranh chính là thấy cảnh tượng này, Trần Khác để dụng cụ vẽ tranh trước, cười nói: “Học muội khổ khổ như vậy?”

Hứa Đường đứng lên từ ghế: “Học trưởng.”

Trần Khác vừa lấy dụng cụ vẽ tranh ra vừa nhìn cô: “Đi vào phát hiện nhân viên phục vụ cũng đẹp hơn, là kiệt tác của em?”

Hứa Đường cười cười.

“Thật có thể làm nha...Chỉ là bạn trai em cũng vậy, mình hất tay làm ông chủ, để mình em loay hoay muốn sống muốn chết.”

Hứa Đường lắc đầu: “Không phải...”

“Không?” Trần Khác nhanh chóng cười một tiếng: “Mấy ngày này anh đều ở trong tiệm, anh còn không biết? Tiểu Hứa, em phải biết rõ, chớ có đến lúc em giúp việc buôn bán đi vào quỹ đạo, anh ta thành linh thu lại chức quản lý.”

Sắc mặt Hứa Đường trầm xuống, có mấy phần không vui: “Em đã giải thích cho Chu Hiểm, anh ấy không phải là người như thế.”

Trần Khác cười lắc đầu: “Anh chính là người từng trải. Đàn ông một khi thăng chức, tầm mắt rộng hơn, ý định cũng nhỏ lại. Dĩ nhiên anh không nói Chu Hiểm là người như vậy, chính là khuyên em mọi chuyện phải lưu lại đường lui, đừng ngu ngốc hồ đồ móc tim móc phổi cho người khác.”

Hứa Đường không muốn cãi nhau với anh, ôm sách ra ngoài: “Học trường bạn việc của mình đi, em không quấy rầy nữa.”

Trần Khác nhìn theo bóng lưng cô, cười một tiếng: “Hắc, còn không vui...”

Lúc Trần Khác vẽ tranh trong tiệm, bình thường Hứa Đường đều ba bốn lượt mang trà bánh cho anh. Hôm nay bởi vì Trần Khác khích bác ly gián quan hệ, Hứa Đường không muốn gặp anh, liền bảo một nhân viên phục vụ thay mặt đưa.

Phục vụ kia đi nửa đường, bị Tiểu Tinh bắt gặp, Tiểu Tinh hỏi cô ấy: “Đưa cho hoạ sĩ?”

Nhân viên phục vụ gật đầu, con người Tiểu Tinh xoay vòng, cười nói: “Nếu không tôi đưa giúp cô, tôi đang muốn hỏi hoạ sĩ vài câu.”

Tiểu Tinh bưng đĩa gõ cửa, Trần Khác cũng không quay đầu lại nói: “Vào đi.”

Tiểu Tinh đi vào, để đĩa lên bàn, cười nói: “Hôm nay vẽ mấy bức?”

Trần Khác nghe giọng nói này không phải Hứa Đường mới quay đầu lại, trông thấy Tiểu Tinh cười nhẹ nhàng cũng cười một tiếng: “Chào cô.”

“Hứa quản lý nhờ tôi mang trà bánh vào, anh ăn trước đi?”

Trần Khác đặt bút, xoa xoa tay, đến ngồi cạnh bàn. Anh thấy Tiểu Tinh đứng cạnh bàn, không khỏi chỉ cái ghế bên cạnh: “Cô cũng ngồi đi.”

Tiểu Tinh cười cười, theo lời ngồi xuống: “Nghe nói đại hoạ sĩ anh là bạn đại học của Hứa quản lý?”

Trần Khác cười nói: “Tôi tên là Trần Khác, cô gọi tên tôi cũng được. Hứa Đường là học muội của tôi, sau tôi một khoá.”

Tiểu Tinh vuốt vuốt tóc: “Thật hâm mộ các người có thể học đại học, chúng tôi cũng không có văn hoá, không giống hoạ sĩ Trần đa tài đa nghệ, cũng không giống Hứa quản lý hiểu nhiều đạo lý như vậy.”

Trần Khác cười cười, chợt hỏi: “Cô biết trình độ học vấn của Chu Hiểm không?”

“Chu tổng? Anh ấy à, nghe nói cũng không tốt nghiệp trung học cấp hai. Trước kia Chu tổng là côn đồ, ở chỗ chúng ta cũng có tên tuổi. Sau đó bắt đầu làm ăn, làm được rất lớn.”

Trần Khác sững sốt một chút: “Vậy làm sao anh ta và Hứa quản lý biết nhau?”

Tiểu Tinh lắc đầu: “Làm sao hai người biết nhau tôi cũng không biết, nghe nói bốn năm trước cô ấy và Chu tổng quen nhau, Chu tổng vì cô ấy mới bắt đầu làm ăn.” Tiểu Tinh bĩu môi: “Hứa Quản lý rất có bản lĩnh.”

Trần Khác nghe ra trong lời nói của cô ta có ý khác: “Thế nào, cô cũng yêu Chu tổng?”

Tiểu Tinh liền vội vàng lắc đầu: “Tôi làm sao có thể thích Chu tổng, tôi là...” Cô ta khoát tay: “Ai, không nói, hoạ sĩ Trần, Hứa quản lý ở đại học thế nào? Có phải có rất nhiều nam sinh theo đuổi cô ấy hay không?”

Trần Khác cười cười: “Đúng vậy, tôi theo đuổi cô ấy bốn năm.”

28. Chương 28: Chi Xuyên (08)

Editor: Quyên Khuyên

Tiểu Tinh ngạc nhiên, “Hâm mộ Hứa quản lý quá, rất nhiều người thích cô ấy.”

“Nhiều người? Còn có ai nữa?”

Tiểu Tinh nhỏ giọng, đến trước mặt Trần Khác, “Trần hoạ sĩ, tôi nói cho anh biết thì anh cũng đừng nói với người khác nhé. Đến Phương phó tổng là anh em của Chu tổng cũng thích Hứa quản lý.”

Trần Khác kinh ngạc, “Thật hả?”

“Đúng vậy, mặc dù Phương tổng chưa bao giờ nói ra nhưng tôi nhìn ra được, hẳn vô cùng chăm sóc Hứa quản lý, đặc biệt là trong việc cải tạo lại quán ăn, mọi chuyện cũng theo cô ấy.”

Trần Khác có vẻ đắm chiêu.

Tiểu Tinh nói tiếp, “Mà nhiều năm như vậy, Phương tổng cũng không yêu đương, bên cạnh cũng không hề có người phụ nữ nào.”

Trần Khác cười cười, “Có phải cô thích Phương tổng không?”

Tiểu Tinh lập tức xua tay, “Không có không có.....”

“Dung mạo cô xinh đẹp như vậy, nam nhân bình thường nhất định sẽ thích cô.”

Tiểu Tinh xoa xoa tóc, cười ngượng ngùng, “Thật sao?”

Trần Khác cười nói, “Tôi là hoạ sĩ, cô còn không tin tôi? Nếu cô có thời gian, tôi còn muốn mời cô làm người mẫu cho tôi đây.”

Tiểu Tinh che miệng mà cười, “Hoạ sĩ cũng đừng nói đùa, tôi chính là một cô gái từ nông thôn ra, gì mà người mẫu với không người mẫu.....”

“Tôi không nói đùa đâu,” Trần Khác lấy điện thoại di động ra, “Cô đọc cho tôi số điện thoại, rảnh rồi tôi mời cô ăn cơm.”

Tiểu Tinh liên tục gật đầu, đọc số điện thoại của mình.

Trao đổi với Trần Khác một lát, Tiểu Tinh đóng cửa phòng vẽ tranh, chân bước nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Hứa Đường tiếp tục vội vàng việc trong quán ăn, vừa suy nghĩ nói với Hứa Dương như thế nào. Cái chết của cha Hứa giống như cái gai vẫn đâm vào lòng cô. Khi đưa tang cha Hứa trong ngày hôm sau, Hứa Đường đã từng lặng lẽ lên vào công trường mà ông đã từng làm. quyên~khuyên@d-d-l-q-d Lúc ấy công trường đã ngừng hoạt động để tiến hành kiểm tra an toàn, bê tông được chuyển lên cao đều ngừng lại, đầy đất cát đá ngói vụn, trong màn đêm thì càng hoang vu. Giàn giáo trước mặt nơi cha Hứa vẫn căng dây vàng ngăn lại, Hứa Đường chui vào, nhắm mắt nhìn lên xem.

Nhìn một hồi, đột nhiên sau lưng có ánh sáng lóe lên, một giọng nói đục đục quát to: “Người nào ở nơi đó!”

Hứa Đường co căng chạy, người nọ cầm đèn đuổi theo ở phía sau, có lẽ ông ta uống rượu, bước chân loạng choạng, chạy cũng không nhanh. Hứa Đường chạy nhanh đến bên cạnh tường rào, đập lên túi xi măng leo lên tường rào lộn ra ngoài.

Người đàn ông nhìn Hứa Đường chạy, đứng lại, cao giọng mắng mấy câu.

Lúc Hứa Đường rơi xuống đất hơi sái chân, đang ôm mắt cá chân xoa bóp, nghe giọng một người đàn ông khác vang lên: “Ai vậy Lão Lưu!”

“Con nhóc trong nhà Hứa lão Tam!”

“Nó chạy tới làm cái gì!”

“Không biết được! Người chết đều đã chết, cảnh sát cũng không tra được bằng chứng, nó thì có bản lĩnh gì.....”

Hai giọng nam dần dần xa, Hứa Đường đứng ở phía dưới tường rào, toàn thân run rẩy. Cũng là bởi vì hai người này vô tâm nói chuyện, cô chắc chắn cha Hứa chết không phải là do tai nạn.

Lúc ấy Hứa Đường mới mười ba tuổi, mới vừa vào năm nhất trung học, còn là một đứa bé choai choai hồ đồ lờ mờ, vẫn còn sùng bái ngưỡng mộ cha. Vì vậy Hứa Đường bị sự hoài nghi, đau đớn cháy bỏng đáy lòng cùng với đó là lo lắng và tức giận, nhưng lại chưa bao giờ nói với Hứa Đường một câu nào, chỉ sợ thẳng nhóc này lỗ mãng trong chốc lát kích động tạo ra sai lầm lớn.

Hứa Đường đem thơ Đường đặt trên đùi, ngây ngốc một lúc, Chu Hiếm vào nhà khi nào cũng không phát hiện. Cho đến một bàn tay ấn lên đỉnh đầu, cô mới giật mình tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn về phía sau.

“Nghĩ đến nam nhân nào mà mắt hồn như thế?”

Hứa Đường: “.....”

Chu Hiếm ngồi xuống bên cạnh cô, châm điếu thuốc, đưa tay khoác lên thành ghế sofa tựa vào thành ghế, “Đã nói với Hứa Dương?”

Hứa Đường lắc đầu, “Không biết mở miệng như thế nào.”

Chu Hiếm hút thuốc, không lên tiếng.

Hứa Đường khẽ rừ mắt xuống, “Hứa Dương cùng cha của em rất thân. Khi còn bé, cơ thể nó không tốt thường hay bị bệnh, ba em bận rộn ngủ mơ màng, chỉ cần Hứa Dương không thoải mái, không nói hai lời liền công đi vệ sinh. Ba em là người hào phóng, nghĩa khí. Hứa Dương rất sùng bái ông, em không biết.....” Cô dừng một chút, “Nó nghĩa bất dung từ, nhưng em sợ nó hành động theo cảm tính.....”

Chu Hiếm đưa tay ôm Hứa Đường vào trong ngực mình, cúi đầu hôn lên trán nàng, “Không có việc gì, có anh cùng Phương Cử.”

Đầu Hứa Đường dựa vào lồng ngực chắc chắn dày rộng của anh, nhắm mắt gật đầu một cái.

Khăn trải bàn, đĩa, gối ôm..... Từng thứ vụn vặt, dưới sự quan tâm của Hứa Đường, toàn bộ đã được đổi mới, cuối cùng phong cách trong tiệm đã bắt đầu có sự thống nhất. Trần Khác cũng vẽ xong chén đĩa, chỉ còn hơn bốn mươi chiếc.

Hơn bốn giờ chiều, Hứa Đường làm xong chuyện, đi vào phòng vẽ tranh kiểm tra tiến độ. Trên tay Trần Khác còn hơn mười cái chén sứ trắng, nhìn thấy Hứa Đường đi vào, nghiêng đầu cười một tiếng, “Cũng nhanh thôi, trước cơm tối khẳng định vẽ xong cho em.”

Hứa Đường cười nói: “Trong khoảng thời gian này đã làm phiền anh, học trưởng.”

Trần Khác duỗi lưng một cái, “Anh không thấy phiền gì cả, chỉ cần ngồi ở đây nói chuyện với anh một lát ———— mấy ngày nay anh vẽ, buổi tối nằm mơ toàn là chén đĩa.”

Hứa Đường bật cười, kéo ghế ngồi xuống.

Vẽ xong một cái đĩa bày ra chờ hong khô, những chiếc đĩa đã vẽ xong được hong khô đặt ngay ngắn ở một bên. Hứa Đường tùy ý cầm một chiếc tới, nhìn phía trên vẽ bức tranh cá chép thì khen: “Trông rất sống động, vẽ rất đẹp.”

Trần Khác cười một tiếng, “Vẽ tốt thì có tác dụng gì, làm một nghiên cứu sinh, kết quả là vẫn làm công cho một học sinh trung học.”

Nụ cười của Hứa Đường ngưng ở trên mặt, ngược mắt nhìn Trần Khác, “Học trưởng, em không thích anh nói như vậy.”

Trần Khác còn đang cúi đầu vẽ cái đĩa, cũng không để ý về mặt Hứa Đường đã thay đổi, “Em cảm thấy tôi nói không đúng? Tôi không phục, bạn trai em nếu là người khác còn dễ nói, cố tình là một tên côn đồ đến trung học cũng không tốt nghiệp được.....”

“Học trường!” Hứa Đường quát bảo ngưng lại.

“Đừng nóng giận, ngày mai tôi sẽ không tới, em để cho tôi nói hết. Tiểu Hứa, em nhìn em xem, muốn dung mạo thì có dung mạo, muốn có năng lực thì có năng lực, chọn loại người gì không tốt? Tuy nói hiện tại Chu Hiểm bắt đầu làm ăn, nhưng bảo vệ không biết có phải là tẩy trắng hay không..... Hơn nữa, người như hắn, nhất định là có khuynh hướng bạo lực, nếu ngày nào đó.....”

Bỗng nhiên Hứa Đường đứng dậy, cái ghế lê ở trên sàn nhà tạo ra tiếng chói tai vang, Trần Khác giật mình, lúc này mới quay đầu nhìn Hứa Đường, thấy khuôn mặt tức giận của cô, lập tức bỏ bút và đĩa đứng dậy, đưa tay ra kéo Hứa Đường, “Đừng nóng giận đừng nóng giận, anh không nói nữa là được chứ?”

Hứa Đường gạt tay hắn ra, lạnh giọng nói: “Chuyện tôi theo Chu Hiểm, không cần người khác phải tới quơ tay múa chân.”

“Anh không phải quơ tay múa chân, anh không phải là đang lo lắng cho em sao? Lúc ấy trong xã hội có bao nhiêu người theo đuổi em đều không thành công, kết quả là bị một tên côn đồ cùng chặn ngang, lại còn là một tên côn đồ với bằng trung học..... Ha, người nào có thể dằn nổi cơn giận này. Lại nói, chỉ sợ em không biết, huynh đệ Phương của Chu Hiểm, cũng có ý tứ với em.....”

“Anh nói mò cái gì đó!” Hứa Đường hoàn toàn đen mặt, phát tay áo đi ra ngoài, Trần Khác lại đưa tay nắm lấy cánh tay cô, đến trước mặt mình, “Hứa Đường, Hải Đường, em hãy cân nhắc suy nghĩ về tôi một lần nữa... lời nói mà hai năm trước anh đã nói với em, bây giờ vẫn thế.....”

Nói còn chưa dứt, bỗng một tiếng vang thật lớn, cửa phòng vẽ bị một cước đá cho văng ra, Trần Khác còn chưa kịp phản ứng, Chu Hiểm đã bay lên hung hăng đá một cước, “Hải Đường là tên mà mày có thể gọi sao!”

Trần Khác đau đến mức nước mắt rơi ra, ôm bụng lão đảo lui về phía sau, còn chưa đứng vững, cú đá thứ hai của Chu Hiểm đã theo sau, “Nữ nhân của tao mà mày cũng dám đụng chạm!”

Chu Hiểm nhú mày đôi mắt nghiêm trang, sự tức giận trong mắt như nước sôi sôi trào, Hứa Đường sợ đến hết hồn hết vía, vuốt ngực không dám đi lên khuyên can. Cú đá thứ hai của Chu Hiểm còn nặng hơn cú đá thứ nhất, Trần Khác kêu rên một tiếng, cơ thể đụng vào phía sau cái bàn, đau đến mức toàn cơ thể như bị thương, mắt thấy Chu Hiểm lại tiếp tục tung cú đá, vội vàng luôn miệng cầu xin tha thứ.

Cú đá thứ ba của Chu Hiểm đá lên cái bàn, cả người Trần Khác lẫn bàn đều ngã lật, úp sấp trên mấy cái đĩa.

Nghe được tiếng vang, mọi người đứng vây quanh bị sợ đến chẳng dám thở mạnh, ánh mắt hung ác của Chu Hiểm chuyển qua cửa, rơi vào trên người Tiểu Tinh: “Con mẹ đứa nào dám nói lung tung ở sau lưng!”

Tiểu Tinh nhìn Trần Khác đang cuộn trên mặt đất, khuôn mặt hoàn toàn trắng bệch.

Trầm mặc yên tĩnh, cuối cùng là Hứa Đường đánh vỡ tĩnh mịch, cô tiến lên đưa tay nhẹ nhàng kéo tay Chu Hiểm. Chu Hiểm cúi đầu nhìn cô một cái, từ trong túi tiền móc bóp ra, rút từ bên trong một xấp tiền mặt thật dày, giơ tay ném lên người Trần Khác, “Còn dám xuất hiện trước mặt Hứa Hải Đường, đầu tiên sẽ cắt một chân của mày!”

Dứt lời một phát nắm cánh tay Hứa Đường, sải bước đi ra ngoài. Mọi người lập tức tan tác như chim muông, trông thấy bóng dáng Chu Hiểm cùng Hứa Đường đã xa, xúm lại với nhau, bàn luận ầm ĩ.

Tiểu Tinh bị sợ đến mức chân như nhũn ra, đứng bên ngoài vòng liếc mắt nhìn từ phía xa, thừa dịp không có người chú ý, im lặng trở về phòng nghỉ ngơi.

Chu Hiểm nhét Hứa Đường vào ghế phụ, đóng sầm cửa lại, đi vòng qua bên kia, đưa tay nắm lấy cánh tay Hứa Đường, nhìn chằm chằm vào chỗ mới bị Trần Khác nắm lấy, xòe tay ra xoa thật mạnh hai cái.

Da tay Hứa Đường bị xoa đến đỏ, hốc mắt cũng đỏ theo, cô cúi đầu nói xin lỗi Chu Hiểm: “Xin lỗi.”

“Em nói xin lỗi cái gì,” Chu Hiểm lạnh lẽo nói, “Mie nó, đây không phải ở Lộc Sơn, nếu ở Lộc Sơn.....”

Hứa Đường khịt khịt cái mũi, cúi thấp đầu không nói lời nào.

“Những lời này do ai nói cho hần? Có phải là cái gì Tinh hay không?”

Hứa Đường lắc đầu, “Em không biết.”

Chu Hiểm nghe giọng cô không rõ chữ, đưa tay ôm lấy mặt cô nâng lên, ngón tay thô ráp lau khôé mắt cô, “Khóc cái gì, đau lòng cho học trưởng của em?”

Hứa Đường dùng sức lay đầu.

“Vậy anh hù dọa em?”

Hứa Đường vẫn lắc đầu.

Chu Hiểm vừa bực mình vừa buồn cười, lau mặt cô, “Được rồi được rồi đừng khóc, có lời gì thì nói.”

Hứa Đường “Ừ” một tiếng, “Lời của Trần Khác đều là nói bừa, anh đừng tin hần.”

“Dĩ nhiên không tin! Người phụ nữ của anh, huynh đệ của anh, đến phiên hần phóng cái rắm chó gì!” Chu Hiểm móc ra một điều thuốc, rít mạnh vài hơi, dần dần bình tĩnh lại.

Sau một lúc lâu, Chu Hiểm lật lại trầm giọng mở miệng: “Cái gì Tinh không phải là người hiền lành, em để ý chút, nếu không nghe lời, trực tiếp bắt cô ta xử lý!”

“Nhưng cô ta là người Phương Cử mang tới.....”

“Tiền lương của em trai cô ta vẫn trong tay Phương Cử, nếu dám ầm ĩ, cùng bỏ hai người, để cho cô ta cút về tiếp tục làm Gà!” Chu Hiểm phun ra đôi mắt, “Bày đặt đoan trang tốt đẹp, cho nó mặt mũi để rồi lên mặt!”

Chu Hiểm hút thuốc xong, rút ra hai tờ khăn giấy đưa cho Hứa Đường, “Lau mặt đi, anh hẹn Hứa Dương cùng nhau ăn cơm tối.”

Hứa Đường gật đầu, “Em sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Ngũ, để cậu ta xử lý chuyện trong quán một chút.”

Chu Hiểm nhìn cô trong chốc lát, thấy chớp mũi cô hơi hồng hồng, đôi mắt vừa mới khóc như làn nước trong veo, chợt mím môi, thò người ra hôn vào miệng Hứa Đường hôn một cái, “Hứa Hải Đường, anh rất thích em.”

Tác giả có lời muốn nói: hiếm ca nổi dóa nguyên nhân chủ yếu là Trần Khác khích bác hần cùng Phương Cử quan hệ ww

29. Chương 29: Chi Xuyên (09)

Edit: Windchime

Beta: Phương Phan

Chu Hiểm và Hứa Đường rời đi không bao lâu thì Phương Cử về tiệm, vừa bước vào đã bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của mọi người, cậu nhất thời không hiểu rõ. Phương Cử đi vào trong, vừa liếc nhìn vào phòng vẽ tranh, bắt gặp Tiểu Tinh đang quét những mảnh vỡ rơi đầy đất, lập tức dừng chân lại rẽ vào: “Trong tiệm bị cướp bóc sao?”

Động tác của Tiểu Tinh ngừng lại, xoay người lại nhẹ hô một tiếng: “Phương tổng.”

Phương Cử nhìn thấy hốc mắt sưng đỏ của cô ta, nơi mí mắt vẫn còn vương nước thì nhất thời giật mình: “Sao cô lại khóc? Ai làm gì cô?”

Tiểu Tinh sục sục mũi, lắc đầu nói: “Không có ai ăn hiếp tôi, chỉ là lúc nãy Chu tổng đánh nhau với người ta ngay trong tiệm, khiến tôi... tôi có chút sợ hãi.”

Phương Cử kinh ngạc: “Anh Hiểm đánh nhau với ai?”

“Còn có thể là ai, chính là họa sĩ mà Hứa quản lý mời về.” Tiểu Tinh tiếp tục quét, “Họa sĩ lồi lõm kéo kéo Hứa quản lý bên trong phòng nghỉ, bị Chu tổng bắt gặp...”

“Đừng nói mò, làm sao chị dâu lại có thể lồi lõm kéo kéo với người khác được?”

“Tôi không nói mò, tất cả mọi người đều trông thấy... Họa sĩ Trần cũng nói anh ta thích Hứa quản lý đã nhiều năm, Hứa quản lý cũng biết...” Tiểu Tinh vừa quan sát vẻ mặt của Phương Cử vừa cẩn thận nói, “Trần họa sĩ nói, một bức tranh mà anh ta tùy tiện vẽ cũng có thể bán hơn mười vạn, nếu không phải nhìn mặt mũi Hứa quản lý, thì anh ta sẽ không đồng ý đến đây...”

Phương Cử khoát khoát tay: “Được được, anh ta có đồng ý vẽ hay không là chuyện của anh ta, chị dâu không phải loại người này, cô đừng đoán mò.”

Tiểu Tinh “A” một tiếng, khó nén thất vọng,

“Anh Hiểm và chị dâu đâu rồi?”

Tiểu Tinh lắc đầu: “Không biết, Chu tổng đánh người xong liền đi.”

Phương Cử lấy điện thoại di động ra: “Cô tranh thủ thời gian quét xong rồi ra ngoài, giờ là giờ cơm, bên ngoài đang bẻ bẻ.”

Tiểu Tinh khẽ cắn môi, yên lặng gặt đầu.

Trong bữa tiệc, Hứa Dương hỏi thăm một chút tình hình cải tạo của quán rượu, sau khi ngồi ăn một lát, Chu Hiểm liếc nhìn Hứa Đường: “Anh đi ra ngoài hút thuốc, hít thở không khí.”

Hứa Đường lập tức đưa mắt nhìn anh, lúc Chu Hiểm đứng dậy nhẹ nhàng ấn lên vai cô một cái, đóng cửa lại ra ngoài.

Cuối hành lang tầng hai có cửa sổ, Chu Hiểm đến đó mở cửa sổ, rút ra một thuốc, cánh tay chống lên bệ cửa, nhìn ra ngoài. Website đăng truyện chính thức: Mùa thu ở Chi Xuyên đang ngày càng rõ nét, cây ngô đồng đã rụng lá quá nửa, giữa cảnh chỉ còn trơ trụi nhánh cây khô khốc.

Chu Hiểm lẳng lặng đứng đấy, bất tri bất giác đã hút xong ba thuốc. Một chỗ khác trên hành lang vang lên tiếng bước chân, Chu Hiểm ngẩng đầu, nhìn thấy Phương Cử đi đến từ phía đối diện. Trên mặt cậu không mang chút ý cười, thậm chí có mấy phần nghiêm trọng.

Đội Phương Cử đi đến trước mặt, Chu Hiểm tắt thuốc, trầm giọng nói: “Đi vào đi.”

Trong phòng, Hứa Đường và Hứa Dương đều cúi đầu im lặng, lúc nghe thấy tiếng mở cửa, Hứa Dương ngẩng đầu nhìn sang.

Chu Hiểm và Phương Cử ngồi xuống, gọi phục vụ đến dọn bàn.

Phương Cử đặt tài liệu vừa mang đến lên bàn, nhìn về phía Hứa Dương: “Anh sẽ nói cho cậu biết tính nghiêm trọng của sự việc, sau đó cậu hãy quyết định có đồng ý hay không.”

Hứa Dương cắn răng: “Em sẽ đi.”

Phương Cử lại lắc đầu, ánh mắt chuyển sang phía Hứa Đường: “Chị dâu, có phải chị vẫn luôn muốn biết Trình Thúc giấu gì ở Lộc Sơn và anh Ngã hi sinh thế nào?”

Hứa Đường nghe vậy lập tức ngồi thẳng lưng, nhìn Phương Cử rồi chậm rãi gặt đầu.

Phương Cử nhìn Chu Hiểm, thấy Chu Hiểm gặt đầu, ánh mắt lại chuyển sang phía Hứa Đường, cậu hạ thấp giọng, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy: “Anh Ngã... là cảnh sát ngầm.”

Hứa Đường khiếp sợ, nhất thời ghen hòng nhìn trôn trối, liếc mắt với Hứa Dương, sau một lúc mới tiêu hoá hết câu trả lời này: “Ý của cậu là... Trịnh Thúc...”

Phương Cử nhăn mày, gật đầu: “Trịnh Thúc làm giàu ở Lộc Sơn, mười năm trước bắt đầu làm người liên hệ, về sau đen ăn đen, nuốt của cấp trên một nhóm hàng, mới thành làm ăn lớn. Trịnh Thúc này hết sức giảo hoạt, lúc ấy tạo ra một thế cục thật sự xảo diệu, gây khó khăn cho những người phục kích ở bến tàu đợi hãn và người đi theo,” Phương Cử nhìn lên, “Hi sinh ba người, anh Ngã là một trong số đó.”

Nhất thời không có ai nói chuyện, qua một lúc, Phương Cử mới mở miệng: “Trịnh Thúc còn xử lý người liên lạc trong tổ chức, về sau những chỗ có manh mối đều đứt đoạn, mọi người cũng không dám phả người vào nằm vùng tiếp. Về sau, thế lực của Trịnh Thúc bắt đầu mở rộng đến Độ Hà trấn, chúng em nghi ngờ hãn ta xây dựng kho chứa hàng cho mình ở Độ Hà trấn.”

Hứa Đường nhìn cậu, nói tiếp: “Cho nên cậu mới gia nhập tổ chức của anh Kiêu để thu thập chứng cứ.”

Phương Cử gật đầu: “Trịnh Thúc làm việc vô cùng bí mật, nếu như không phải có lần ở Ca Vũ Thính anh Hiểm ngẫu nhiên nghe thấy người của Trịnh Thúc lộ ra chuyện vận chuyển hàng thì có lẽ vĩnh viễn chúng em sẽ không tra ra được chuyện ở Lộc Sơn. Sau đó, chúng em đốt lửa, thừa dịp rối loạn lên vào xem một chút, lúc ấy tất cả mọi người đang cố gắng dập lửa, duy chỉ có một gian phòng vẫn đóng chặt cửa, bên ngoài còn có bốn người trông coi.”

Hứa Đường vừa nghe Phương Cử nói vừa hồi tưởng tình cảnh lúc đó.

“Đêm đó Trịnh Thúc ra bên ngoài vận chuyển hàng, hai đội người một đội chặn xe tải một đội điều tra của Phật Mộc, nhưng nào biết chiếc xe kia lái đi ra ngoài không bao lâu, lúc đến ngã rẽ thì lại rơi xuống vách núi, đồ trong gian phòng ở Phật Mộc đó cũng đã bị chuyển đi từ lúc nào.” Windchimelqd Phương Cử đập lên bàn một cái, “Em và anh Hiểm vốn tính gặt anh Kiêu, nhưng anh Kiêu cũng không phải hạng xoàng. Sau đó anh Kiêu cũng biết, chuẩn bị đánh vào bảy tác của Trịnh Thúc (ý nói đánh vào chỗ hiểm, 7 tác là chỗ hiểm của rắn) kết liễu hãn ta, nhưng mà lại bất cẩn gây động tĩnh quá lớn, đá thảo kinh xà (đánh rắn động cỏ) khiến Trịnh Thúc phát giác... Chúng em đều bị Trịnh Thúc chơi lại.”

Hứa Đường nghe được thì cảm thấy hải hùng khiếp vía, vụn vụn không nghĩ đến phía sau sự kiện năm đó lại có một màn bên trong đạo người như vậy.

Mọi người nhất thời cũng không mở miệng, qua một lúc, Phương Cử mượn điều thuốc của Chu Hiểm, bật lửa hít một hơi, bên trong khói mù lượn lờ, ánh mắt của cậu nghiêm trọng, nhìn về phía Hứa Dương: “Vì báo thù cho anh Ngã, anh đã làm liên lụy đến anh Hiểm. Em trai Hứa, mọi chuyện anh đã nói cho cậu, anh không thể chắc chắn hoàn toàn rằng chuyện cậu ẩn vào sẽ không gặp nguy hiểm, chuyện này ai cũng không nói chắc được. Cho nên có đi hay là không chính cậu quyết định đi.”

Không khí nhất thời lại yên tĩnh lại, đợi Phương Cử hút xong điều thuốc, Hứa Dương chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Phương Cử, ánh mắt kiên định, trầm giọng nói: “Em đi.”

Phương Cử im lặng mấy giây, lấy tài liệu ra: “Tốt, đã muốn đi, anh cũng không tiếp tục phí hơi thừa lời, tóm lại Phương Cử lấy tính mạng để thề, nhất định hết sức bảo vệ cậu an toàn.”

Phương Cử đưa tài liệu cho Hứa Dương: “Anh tạo cho cậu thân phận con trai của ông chủ mỏ. Huyện lân cận nhiều mỏ thạch cao, mười phú hào thì có chín người làm khai thác mỏ, Trịnh Thúc muốn tra rõ cũng không dễ dàng nhanh chóng được. Trước hết cậu hãy làm quen với các thông tin này đã, chúng tôi sẽ dạy cậu một số kiến thức phản trinh sát và phòng thân.”

Hứa Dương nắm xấp tài liệu, liên tục gật đầu.

Sau khi đưa Hứa Dương trở lại trường, trên đường trở về, Hứa Đường vẫn còn khiếp sợ. Cô chỉ biết Phương Cử nằm vùng bên cạnh anh Kiêu, tất nhiên là có quan hệ với việc anh trai Phương Kinh của cậu ta là cảnh sát, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, việc này còn phức tạp và nguy hiểm hơn nhiều so với những gì cô có thể nghĩ đến.

Hứa Đường không khỏi đưa ra một giả thuyết lớn mật, liệu cái chết của cha cô có phải cũng liên quan đến kho hàng của Trịnh Thúc không? Nghĩ đến đây, trái tim cô đập mạnh mẽ: “Chu Hiểm, anh nói, có phải cha em đã đụng vào chuyện gì cho nên mới bị Trịnh Thúc giết người diệt khẩu không?”

Chu Hiểm nhìn về phía cô: “Anh chỉ có thể nói có khả năng này.”

Hứa Đường cắn răng: “Nếu thật sự như vậy, em nhất định...”

Chu Hiểm đưa tay kéo lấy bàn tay đang nắm thành quyền của cô đặt lên đùi nắm chặt, hồi lâu không nói gì.

Phương Cử huấn luyện Hứa Đường cũng đồng thời với lúc “Chu Phủ Hải Đường” hoàn toàn cải tạo xong. Dieendaanleequydonn Hứa Đường cho quảng cáo ở khắp mọi nơi, từ xe buýt, tạp chí trên xe hay trạm dừng đều đưa quảng cáo lên, tiến hành bán hạ giá với giá đặc biệt, quán rượu làm ăn tốt lên, thậm chí có lúc còn kín người hết chỗ.

Sau khi hạ giá kết thúc, lượng khách có lúc giảm xuống, sau đó lại tăng lên một chút, rồi dần dần ổn định lại.

Hứa Đường thấy cải tạo của mình cuối cùng cũng bắt đầu hiệu quả, nhất thời thở phào. Nhưng chưa kịp buông lỏng được mấy ngày thì sinh nhật của Chu Hiểm đã đến.

Đây là lần đầu tiên cô tổ chức sinh nhật cho Chu Hiểm, tự nhiên không thể vội vàng. Nhưng Chu Hiểm không muốn tổ chức lớn, chỉ muốn ở cùng Hứa Đường.

Sau đó hai người bọn họ mỗi bên nhượng bộ một chút, đứng ra mời Phương Cử và Tiểu Ngũ tới ăn bữa cơm gia đình.

Tuy Hứa Đường có thể làm cơm, nhưng cũng chỉ ở mức độ nửa vời. Vì bữa cơm gia đình này, cô không muốn mượn tay người ngoài nên đành mang một đồng dụng cụ vào phòng bếp học trộm. Sau khi luyện tập liên tục trong một tuần, rốt cuộc cũng đã có thể tự tay làm được bảy, tám món ăn.

Chương 29: Chi Xuyên (09)

Edit: Windchime

Beta: Phương Phan

Nguồn: /

Chu Hiểm và Hứa Đường rời đi không bao lâu thì Phương Cử về tiệm, vừa bước vào đã bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của mọi người, cậu nhất thời không hiểu rõ. Phương Cử đi vào trong, vừa liếc nhìn vào phòng vẽ tranh, bắt gặp Tiểu Tinh đang quét những mảnh vỡ rơi đầy đất, lập tức dừng chân lại rẽ vào: “Trong tiệm bị cướp bóc sao?”

Động tác của Tiểu Tinh ngừng lại, xoay người lại nhẹ hô một tiếng: “Phương tổng.”

Phương Cử nhìn thấy hốc mắt sưng đỏ của cô ta, nơi mí mắt vẫn còn vương nước thì nhất thời giật mình: “Sao cô lại khóc? Ai làm gì cô?”

Tiểu Tinh sụt sịt mũi, lắc đầu nói: “Không có ai ăn hiếp tôi, chỉ là lúc nãy Chu tổng đánh nhau với người ta ngay trong tiệm, khiến tôi... tôi có chút sợ hãi.”

Phương Cử kinh ngạc: “Anh Hiểm đánh nhau với ai?”

“Còn có thể là ai, chính là họa sĩ mà Hứa quản lý mời về.” Tiểu Tinh tiếp tục quét, “Họa sĩ lôi lôi kéo kéo Hứa quản lý bên trong phòng nghỉ, bị Chu tổng bắt gặp...”

“Đừng nói mò, làm sao chị dâu lại có thể lôi lôi kéo kéo với người khác được?”

“Tôi không nói mò, tất cả mọi người đều trông thấy... Họa sĩ Trần cũng nói anh ta thích Hứa quản lý đã nhiều năm, Hứa quản lý cũng biết...” Tiểu Tinh vừa quan sát vẻ mặt của Phương Cử vừa cẩn thận nói, “Trần họa sĩ nói, một bức tranh mà anh ta tùy tiện vẽ cũng có thể bán hơn mười vạn, nếu không phải nhìn mặt mũi Hứa quản lý, thì anh ta sẽ không đồng ý đến đây...”

Phương Cử khoát khoát tay: “Được được, anh ta có đồng ý vẽ hay không là chuyện của anh ta, chị dâu không phải loại người này, cô đừng đoán mò.”

Tiểu Tinh “A” một tiếng, khó nén thất vọng,

“Anh Hiểm và chị dâu đâu rồi?”

Tiểu Tinh lắc đầu: “Không biết, Chu tổng đánh người xong liền đi.”

Phương Cử lấy điện thoại di động ra: “Cô tranh thủ thời gian quét xong rồi ra ngoài, giờ là giờ cơm, bên ngoài đang bề bộn.”

Tiểu Tinh khẽ cắn môi, yên lặng gật đầu.

Trong bữa tiệc, Hứa Dương hỏi thăm một chút tình hình cải tạo của quán rượu, sau khi ngồi ăn một lát, Chu Hiểm liếc nhìn Hứa Đường: “Anh đi ra ngoài hút điếu thuốc, hít thở không khí.”

Hứa Đường lập tức đưa mắt nhìn anh, lúc Chu Hiểm đứng dậy nhẹ nhàng ấn lên vai cô một cái, đóng cửa lại ra ngoài.

Cuối hành lang tầng hai có cửa sổ, Chu Hiểm đến đó mở cửa sổ, rút ra một điếu thuốc, cánh tay chống lên bệ cửa, nhìn ra ngoài. Website đăng truyện chính thức: Mùa thu ở Chi Xuyên đang ngày càng rõ nét, cây ngô đồng đã rụng lá quá nửa, giữa cảnh chỉ còn trơ trụi nhánh cây khô khốc.

Chu Hiểm lẳng lặng đứng đấy, bất tri bất giác đã hút xong ba điếu. Một chỗ khác trên hành lang vang lên tiếng bước chân, Chu Hiểm ngẩng đầu, nhìn thấy Phương Cử đi đến từ phía đối diện. Trên mặt cậu không mang chút ý cười, thậm chí có mấy phần nghiêm trọng.

Đội Phương Cử đi đến trước mặt, Chu Hiểm tắt thuốc, trầm giọng nói: “Đi vào đi.”

Trong phòng, Hứa Đường và Hứa Dương đều cúi đầu im lặng, lúc nghe thấy tiếng mở cửa, Hứa Dương ngẩng đầu nhìn sang.

Chu Hiểm và Phương Cử ngồi xuống, gọi phục vụ đến dọn bàn.

Phương Cử đặt tài liệu vừa mang đến lên bàn, nhìn về phía Hứa Dương: “Anh sẽ nói cho cậu biết tính nghiêm trọng của sự việc, sau đó cậu hãy quyết định có đồng ý hay không.”

Hứa Dương cắn răng: “Em sẽ đi.”

Phương Cử lại lắc đầu, ánh mắt chuyển sang phía Hứa Đường: “Chị dâu, có phải chị vẫn luôn muốn biết Trịnh Thúc giấu gì ở Lộc Sơn và anh Ngã hi sinh thế nào?”

Hứa Đường nghe vậy lập tức ngồi thẳng lưng, nhìn Phương Cử rồi chậm rãi gật đầu.

Phương Cử nhìn Chu Hiểm, thấy Chu Hiểm gật đầu, ánh mắt lại chuyển sang phía Hứa Đường, cậu hạ thấp giọng, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy: “Anh Ngã... là cảnh sát ngầm.”

Hứa Đường khiếp sợ, nhất thời nghẹn họng nhìn trần trời, liếc mắt với Hứa Dương, sau một lúc mới tiêu hoá hết câu trả lời này: “Ý của cậu là... Trịnh Thúc...”

Phương Cử nhăn mày, gật đầu: “Trịnh Thúc làm giàu ở Lộc Sơn, mười năm trước bắt đầu làm người liên hệ, về sau đen ăn đen, nuốt của cấp trên một nhóm hàng, mới thành làm ăn lớn. Trịnh Thúc này hết sức giỏi hoạt, lúc ấy tạo ra một thế cục thật sự xảo diệu, gây khó khăn cho những người phục kích ở bến tàu đợi hẩn và người đi theo,” Phương Cử nhìn lên, “Hi sinh ba người, anh Ngã là một trong số đó.”

Nhất thời không có ai nói chuyện, qua một lúc, Phương Cử mới mở miệng: “Trịnh Thúc còn xử lý người liên lạc trong tổ chức, về sau những chỗ có manh mối đều đứt đoạn, mọi người cũng không dám phái người vào năm vùng tiếp. Về sau, thế lực của Trịnh Thúc bắt đầu mở rộng đến Độ Hà trấn, chúng em nghi ngờ hẩn ta xây dựng kho chứa hàng cho mình ở Độ Hà trấn.”

Hứa Đường nhìn cậu, nói tiếp: “Cho nên cậu mới gia nhập tổ chức của anh Kiêu để thu thập chứng cứ.”

Phương Cử gật đầu: “Trịnh Thúc làm việc vô cùng bí mật, nếu như không phải có lần ở Ca Vũ Thính anh Hiểm ngẫu nhiên nghe thấy người của Trịnh Thúc lộ ra chuyện vận chuyển hàng thì có lẽ vĩnh viễn chúng em sẽ không tra ra được chuyện ở Lộc Sơn. Sau đó, chúng em đốt lửa, thừa dịp rối loạn lên vào xem một

chút, lúc ấy tất cả mọi người đang cố gắng dập lửa, duy chỉ có một gian phòng vẫn đóng chặt cửa, bên ngoài còn có bốn người trông coi.”

Hứa Đường vừa nghe Phương Cử nói vừa hồi tưởng tình cảnh lúc đó.

“Đêm đó Trịnh Thúc ra bên ngoài vận chuyển hàng, hai đội người một đội chặn xe tải một đội điều tra của Phật Mộc, nhưng nào biết chiếc xe kia lái đi ra ngoài không bao lâu, lúc đến ngã rẽ thì lại rơi xuống vách núi, đồ trong gian phòng ở Phật Mộc đó cũng đã bị chuyển đi từ lúc nào.” Windchime1qd Phương Cử đập lên bàn một cái, “Em và anh Hiểm vốn tính gặt anh Kiêu, nhưng anh Kiêu cũng không phải hạng xoàng. Sau đó anh Kiêu cũng biết, chuẩn bị đánh vào bảy tắc của Trịnh Thúc (ý nói đánh vào chỗ hiểm, 7 tắc là chỗ hiểm của rắn) kết liễu hắn ta, nhưng mà lại bất cẩn gây động tĩnh quá lớn, đá thảo kinh xà (đánh rắn động cỏ) khiến Trịnh Thúc phát giác... Chúng em đều bị Trịnh Thúc chơi lại.”

Hứa Đường nghe được thì cảm thấy hãi hùng khiếp vía, vụn vụn không nghĩ đến phía sau sự kiện năm đó lại có một màn bên trong đạo người như vậy.

Mọi người nhất thời cũng không mở miệng, qua một lúc, Phương Cử mượn điều thuốc của Chu Hiểm, bật lửa hít một hơi, bên trong khói mù lượn lờ, ánh mắt của cậu nghiêm trọng, nhìn về phía Hứa Dương: “Vì báo thù cho anh Ngã, anh đã làm liên lụy đến anh Hiểm. Em trai Hứa, mọi chuyện anh đã nói cho cậu, anh không thể chắc chắn hoàn toàn rằng chuyện cậu ẩn vào sẽ không gặp nguy hiểm, chuyện này ai cũng không nói chắc được. Cho nên có đi hay là không chính cậu quyết định đi.”

Không khí nhất thời lại yên tĩnh lại, đợi Phương Cử hút xong điều thuốc, Hứa Dương chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Phương Cử, ánh mắt kiên định, trầm giọng nói: “Em đi.”

Phương Cử im lặng mấy giây, lấy tài liệu ra: “Tốt, đã muốn đi, anh cũng không tiếp tục phí hơi thừa lời, tóm lại Phương Cử lấy tính mạng để thế, nhất định hết sức bảo vệ cậu an toàn.”

Phương Cử đưa tài liệu cho Hứa Dương: “Anh tạo cho cậu thân phận con trai của ông chủ mỏ. Huyện lân cận nhiều mỏ thạch cao, mười phú hào thì có chín người làm khai thác mỏ, Trịnh Thúc muốn tra rõ cũng không dễ dàng nhanh chóng được. Trước hết cậu hãy làm quen với các thông tin này đã, chúng tôi sẽ dạy cậu một số kiến thức phản trình sát và phòng thân.”

Hứa Dương nắm xấp tài liệu, liên tục gật đầu.

Sau khi đưa Hứa Dương trở lại trường, trên đường trở về, Hứa Đường vẫn còn khiếp sợ. Cô chỉ biết Phương Cử nằm vùng bên cạnh anh Kiêu, tất nhiên là có quan hệ với việc anh trai Phương Kinh của cậu ta là cảnh sát, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, việc này còn phức tạp và nguy hiểm hơn nhiều so với những gì cô có thể nghĩ đến.

Hứa Đường không khỏi đưa ra một giả thuyết lớn mật, liệu cái chết của cha cô có phải cũng liên quan đến kho hàng của Trịnh Thúc không? Nghĩ đến đây, trái tim cô đập mạnh mẽ: “Chu Hiểm, anh nói, có phải cha em đã đụng vào chuyện gì cho nên mới bị Trịnh Thúc giết người diệt khẩu không?”

Chu Hiểm nhìn về phía cô: “Anh chỉ có thể nói có khả năng này.”

Hứa Đường cắn răng: “Nếu thật sự như vậy, em nhất định...”

Chu Hiểm đưa tay kéo lấy bàn tay đang nắm thành quyền của cô đặt lên đùi nắm chặt, hồi lâu không nói gì.

Phương Cử huấn luyện Hứa Dương cũng đồng thời với lúc “Chu Phủ Hải Đường” hoàn toàn cải tạo xong. Dieendaanleequuydonn Hứa Đường cho quảng cáo ở khắp mọi nơi, từ xe buýt, tạp chí trên xe hay trạm dừng đều đưa quảng cáo lên, tiến hành bán hạ giá với giá đặc biệt, quán rượu làm ăn tốt lên, thậm chí có lúc còn kín người hết chỗ.

Sau khi hạ giá kết thúc, lượng khách có lúc giảm xuống, sau đó lại tăng lên một chút, rồi dần dần ổn định lại.

Hứa Đường thấy cải tạo của mình cuối cùng cũng bắt đầu hiệu quả, nhất thời thở phào. Nhưng chưa kịp buông lỏng được mấy ngày thì sinh nhật của Chu Hiểm đã đến.

Đây là lần đầu tiên cô tổ chức sinh nhật cho Chu Hiểm, tự nhiên không thể vội vàng. Nhưng Chu Hiểm không muốn tổ chức lớn, chỉ muốn ở cùng Hứa Đường.

Sau đó hai người bọn họ mỗi bên nhượng bộ một chút, đứng ra mời Phương Cử và Tiểu Ngũ tới ăn bữa cơm gia đình.

Tuy Hứa Đường có thể làm cơm, nhưng cũng chỉ ở mức độ nửa vời. Vì bữa cơm gia đình này, cô không muốn mượn tay người ngoài nên đành mang một đồng dụng cụ vào phòng bếp học trộm. Sau khi luyện tập liên tục trong một tuần, rốt cuộc cũng đã có thể tự tay làm được bảy, tám món ăn.

30. Chương 30: Chi Xuyên (10)

Edit: KẹoĐắng

Ngày sinh nhật Chu Hiểm, Hứa Đường dậy rất sớm, đi ra chợ nông nghiệp mua thức ăn. Cô không trông cậy vào tài nghệ cao siêu, chỉ hy vọng đến lúc đó đừng làm hỏng là được. Chu Hiểm phụ trách làm tài xế, miệng ngậm điều thuốc, tay đặt trong túi quần, toàn bộ hành trình đều đi theo sau lưng cô.

Trước hàng thịt là một vòng người vây quanh, Hứa Đường nhón chân lên cao, giống như mấy cô gà mẹ tranh giành thức ăn vì chồng. Chu Hiểm cảm thấy buồn cười, nhìn làn da nhẵn nhụi ở cổ của cô lộ ra ngoài áo khoác, không nhịn được đưa tay sờ một chút.

Nhiệt độ sáng sớm cuối thu có chút thấp, ngón tay Chu Hiểm lại lạnh, sờ vào làm cho Hứa Đường co rụt cổ lại, xoay đầu trừng anh. “Đừng quấy rối!”

Hứa Đường giành được hai miếng sườn non, nhét vào trong tay Chu Hiểm, sau đó lại tiếp tục đi dạo. Đi gần một tiếng đồng hồ, một đường trà giả, mắt thấy anh cũng không nổi nữa, cô mới chịu bỏ qua.

Chu Hiểm xách thức ăn bỏ vào cốp xe sau, sau đó quay đầu nhìn Hứa Đường, trên trán cùng chóp mũi cô là một tầng mồ hôi mỏng, khuôn mặt cũng đỏ bừng, không nhịn được liền kéo cô vào trong ngực. “Mặc công làm gì, anh chỉ muốn cùng em lăn lộn trên giường cả ngày, sinh nhật sinh nhật, không có “nhật” như thế nào “sinh?”

Hứa Đường xấu hổ: “Chu Hiểm!”

Chu Hiểm cúi đầu hôn lên miệng của cô một cái: “Gọi một tiếng thân mật anh nghe một chút.”

“Không gọi!”

Chu Hiểm cười nhẹ một tiếng, “Xấu hổ cái gì, gọi một tiếng coi nào.”

“Không phải anh cũng gọi em là Hứa Hải Đường sao.” Hứa Đường đưa tay đẩy lồng ngực của anh, từ trong ngực anh chui ra.

Chu Hiểm cười, ngồi vào ghế lái, nhìn Hứa Đường đang cắm đầu vào sổ ghi chép, cười hỏi: “Tốn hết bao nhiêu tiền?”

Hứa Đường ngừng bút, quay đầu nhìn anh. “Chu Hiểm, em có chuyện nghiêm túc vẫn chưa nói với anh.”

Chu Hiểm móc điều thuốc ra châm lửa. “Không có tiền tiêu vặt?”

“.....” Hứa Đường liếc anh một cái. “Em giúp anh xử lý chuyện nhà hàng, anh trả em tiền lương một tháng bao nhiêu? Em đã làm gần một tháng, có phải nên thương lượng chuyện này một chút hay không?”

“Hứa Hải Đường.” Chu Hiểm phun ra một vòng khói, nghiêng đầu nhìn cô, “Em là bà chủ, ai dám phát tiền lương cho em?”

“Anh đó.”

Chu Hiểm cười một tiếng, “Tiền của anh cũng là tiền của em, trả cái gì?” Anh ngậm điều thuốc, móc thẻ vàng từ trong túi ra nhét vào trong tay Hứa Đường, “Tiền tiêu vặt, để lại một chút đủ cho anh mua hai gói thuốc là được.”

Hứa Đường nhìn một chút cái thẻ vàng trong tay, lập tức đẩy trả lại cho Chu Hiểm.

“Chê ít?”

“Không phải.” Hứa Đường lắc đầu, “Đây là tiền của anh mà.”

Chu Hiểm cười, “Anh cũng đã là của em, còn phân biệt cái gì của anh của em nữa.”

Hứa Đường im lặng, chiếc thẻ vàng nằm trong lòng bàn tay, không đẩy cũng không thu.

Chu Hiểm hí mắt nhìn cô, đợi hút xong điều thuốc trong tay, vẩy tàn thuốc, cầm lại chiếc thẻ vàng. “Tiền nhà hàng kiếm được, sau khi trừ tiền lương phát hco nhân viên, còn dư lại sẽ là của em, em xem có được hay không?”

Lúc này Hứa Đường mới ngẩng đầu lên nhìn anh. “.... Nhưng mà nhà hàng vẫn còn đang lỗ vốn nha.”

Chu Hiểm nhếch miệng, khởi động xe. “VẬY thì chuyện này không liên quan đến anh.”

Về nghỉ ngơi một lát, Hứa Đường bắt đầu nấu cơm. Lúc ấy gian hàng thịt nhiều người nên ông chủ không giúp được, cô cũng không thể phiền ông giúp một tay chặt thịt nhỏ ra. Hiện tại tự mình cầm dao chặt hai cái, trên tay liền không còn sức lực. Cô rửa tay, gọi Chu Hiểm vào: “Anh vào giúp em chặt thịt ra một chút.”

Chu Hiểm nhìn cô, cười nói: “Anh chỉ giỏi chém người.”

Hứa Đường: “.....”

Chu Hiểm cũng không trêu chọc cô nữa, đứng dậy chậm rãi đi vào phòng bếp. Hứa Đường xoắn ống tay áo giúp anh, chỉ cách muốn chặt như thế nào. Anh ngậm điều thuốc, cầm dao thái lên, theo yêu cầu của cô, mười mấy nhát dao chặt xuống, rất nhanh liền chặt hai miếng sườn thành từng khúc nhỏ đồng đều. Động tác lưu loát có lực, sườn non được chặt thành từng miếng theo quy tắc rõ ràng.

Hứa Đường sợ hãi than: “Anh đây là đã chém bao nhiêu người rồi mới luyện thành thủ pháp như thế này?”

Chu Hiểm khó được không còn ý kiến gì. Anh mở vòi nước ra rửa tay. “Hứa Hải Đường, có phải anh nói cái gì em liền tin cái đó hay không?”

Quay đầu nhìn lại, lại thấy Hứa Đường cười đến khuôn mặt tràn đầy tinh quái. Đầu cô cúi xuống, vài lọn tóc rũ xuống, ôm trọn cái trán trắng nõn, lỗ mũi cao thẳng, đôi môi trơn bóng.

Ánh mắt Chu Hiểm hí lại, khóa vòi nước, thuận thế kéo cô vào trong ngực, cúi đầu ngậm lấy môi cô.

Nước trên bếp sôi sùng sục bốc lên hơi nóng, trong phòng bếp cực kỳ ấm áp. Bởi vì là nhà cao tầng, tiểu khu phá lẻ yên tĩnh, chợt có tiếng còi xe hơi vang lên, giống như là tiếng huýt sáo xa xa.

Thân hình người trong ngực nhỏ nhắn, giống như vừa dùng lực ôm liền biến mất. Theo đó, Chu Hiểm càng ôm chặt Hứa Đường hơn, muốn nhét cô vào trong thân thể của mình.

Qua một hồi lâu, Hứa Đường không thở được, vươn tay đẩy anh ra. Cô hơi thở dốc, gơ tay bịch lấy khuôn mặt đỏ bừng. “Nước sắp cạn rồi.”

Chu Hiểm cười một tiếng, bóp một cái trên khuôn mặt cô, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Món ăn sắp nấu xong thì Phương Cử, Tiểu Ngũ cùng Dương Nhất cũng vừa đến. Trong tay Tiểu Ngũ xách theo hai bình rượu mao đài. Phương Cử cầm theo một cái bánh sinh nhật, vừa vào cửa liền lớn tiếng kêu: “Anh Hiểm, sinh nhật vui vẻ.”

Hứa Dương chui vào phòng bếp phụ Hứa Đường bưng thức ăn lên. Hứa Đường xào xong món cuối cùng, tắt lửa, sau đó rửa tay một chút. Ba người cố ý chừa lại vị trí kế bên cạnh Chu Hiểm, Hứa Đường mới vừa ngồi xuống, Phương Cử liền mở hai bình rượu ra, rót đầy ly rượu trước mặt năm người. “Đến, chúng ta trước tiên cạn một ly.”

Sau khi uống xong thì bắt đầu dùng bữa, Chu Hiểm gấp một miếng sườn non, cắn một cái, nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Hứa Đường, liền gật đầu khen, “Không tệ.”

Lúc này Hứa Đường mới thở phào một cái, cầm muỗng lên, múc nửa chén canh cho bản thân.

Phương Cử gấp một đĩa thức ăn, ném thử một miếng, tiếp theo liền bật ngón cái với Hứa Đường. “Chị dâu, chị thật là có bản lĩnh, lên được phòng khách, xuống được nhà bếp.”

Chu Hiểm đang gấp một đĩa rau vào chén, nghe được lời Phương Cử nói, ánh mắt mỉm cười trầm xuống, động tác dừng lại một chút.

Tiểu Ngũ cười nói: “Phương Cử, cậu cũng nhanh tìm một cô vợ đi.”

“Chính sự còn chưa có làm xong, muốn vợ cái gì, khi không lại làm trẻ nãi con gái người ta.”

Tiểu Ngũ cười một tiếng, “Tôi thấy Hà Tinh đối với cậu rất là ân cần.”

Phương Cử lập tức khoát tay, “Tiểu Tinh xinh đẹp như vậy, đi theo tôi sẽ chịu thiệt thòi.”

“Nhiều năm như vậy, cậu cũng không xem trọng người nào, duy chỉ có Hà Tinh, lúc đó là cậu tự tay cứu từ trong tay người khác ra.”

Phương Cử tự rót một ly rượu cho mình, “Dưới mí mắt tôi, tôi cũng không thể nhìn thấy cô ấy bị người ta đẩy vào hố lửa. Được rồi được rồi, đừng nói tôi. Hôm nay là sinh nhật anh Hiểm, chúng ta nhất định phải hợp lực chúc say anh Hiểm.” Phương Cử cười nói: “Nhiều năm như vậy, anh Hiểm thế nhưng bị chị dâu nắm trong tay.”

Hứa Đường nghĩ đến đêm đó cùng uống rượu, nói chuyện với Chu Hiểm, không khỏi cười cười. Chu Hiểm cong khóe môi, đột nhiên bưng ly rượu đứng dậy. “Phương Cử, ly này tôi mời chú.”

Phương Cử cũng đi theo đứng dậy, cười lớn nói: “Cũng đúng, nếu không phải nhờ em, anh Hiểm cùng chị dâu cũng nhìn không vừa mắt nhau.”

Ánh mắt Chu Hiểm vẫn rơi vào trên mặt Phương Cử. Vẻ mặt Phương Cử thản nhiên ung dung, nụ cười chính trực, không có nửa phần xấu hổ, miễn cưỡng.

Chu Hiểm thu tầm mắt lại, cụng ly với hắn, háng giọng nói: “Cạn!”

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện. Ba người Phương Cử cố ý chúc say Chu Hiểm cùng Hứa Đường, vẫn luôn ồn ào mời rượu. Kết quả ăn uống hơn hai tiếng, bữa tiệc sắp tàn thì Hứa Đường chẳng qua chỉ hơi ngà ngà say, Chu Hiểm say nặng hơn một chút, nhưng suy nghĩ vẫn còn mấy phần thanh tỉnh. Tiểu Ngũ đã sớm gục, Phương Cử bắt đầu nói mê sảng, duy chỉ có Hứa Dương là tỉnh huống khá hơn một chút.

Hứa Đường không nhịn được cười: “Còn muốn uống nữa không?”

Hứa Dương khoát tay, cam bái hạ phong, “Chị, chị thật sự là Nữ Trung Hào Kiệt!”

Hứa Dương lúi kúi kéo Phương Cử cùng Tiểu Ngũ sang phòng khách nghỉ ngơi, lại giúp Hứa Đường dọn dẹp bàn ăn.

Hứa Đường uống rượu, tâm tình kích động, khuôn mặt đỏ bừng. Cô bỏ đồng chén đĩa chồng chất ở bồn rửa, tiếp theo liền rửa mặt rồi về phòng ngủ. Chu Hiểm đang nằm nghiêng trên giường nghỉ ngơi, nhìn thấy cô tiến vào, hí mắt cười cười, vỗ vỗ mép giường: “Lại đây!”

Hứa Đường ngoan ngoãn đi qua, còn chưa ngồi vững vàng, Chu Hiểm đã vươn tay lôi kéo, trọng tâm thân thể cô không vững, lập tức ngã xuống.

Chu Hiểm đè lại bả vai cô, để sát vào hôn. Rượu còn kích thích thần kinh, tinh thần Hứa Đường càng kích động, đột nhiên cô giơ tay đẩy anh, nghiêng đầu nhìn anh. “Chu Hiểm, đánh bài với em đi.”

Chu Hiểm cười một tiếng, “Đánh cái gì?”

“Poker.” Hứa Đường nhìn anh, bỏ thêm một câu: “Người nào thua liền cởi quần áo.”

Cặp mắt Chu Hiểm lập tức nheo lại.

“Có dám hay không?”

Chu Hiểm cười nhẹ, “Em nghĩ sao?”

Hứa Đường liền đứng dậy đến phòng khách lấy bài poker tới, thuận tay khóa trái cửa phòng ngủ. Cô bỏ dép, bò lên giường, mở bài ra, xào bài.

Một tay Chu Hiểm chống trên giường, hơi ngồi dậy, cười nhìn cô: “Trên người anh có ba món, trên người em có bốn món, em tính đánh cuộc thế nào?”

Hứa Đường liếc nhìn anh một cái, chợt lấy cái chăn phủ lên trên người anh một cái. “Như vậy anh cũng có bốn món rồi. Một lần mở bài thấp nhất là đặt nửa món, chúng ta đều có 8 thẻ.”

Hai gò má cô đỏ bừng, trong mắt hơi có men say, nửa tỉnh nửa mê. Chu Hiểm thấy thế thì tâm tình nhộn nhạo, vươn tay sờ sờ khuôn mặt đỏ ửng của cô. Cô lại phất tay gạt tay anh ra. “Trước tiên đặt cược.”

Chu Hiểm cười, “Được, nghe theo em.”

Hứa Đường xào bài, hai người sờ soạng mở ra. Hứa Đường cầm bài lớn, dẫn đầu đặt cược: “Nửa món.”

“Theo.”

Hai người tiếp tục sờ bài, Hứa Đường mở nửa bài, nửa phần vẫn giữ bí mật. Chu Hiểm cười cược theo.

Rất nhanh chỉ còn dư lại lá bài tẩy, Hứa Đường vẫn chỉ đánh cuộc nửa món, vốn tưởng rằng Chu Hiểm sẽ cược nhiều hơn, ai ngờ anh cũng chỉ cược theo nửa món.

Hứa Đường lật lá bài tẩy lên, là một quả bầu.

Chu Hiểm đưa tay mở bài, cười nói: “Em thua.”

Hứa Đường nhìn bài trong tay anh là vũ khí, không khỏi cắn môi.

Chu Hiểm lại gần, cố ý thả chậm lời nói, hơi thở mang theo men rượu phun trên mặt cô, cười khẽ một tiếng: “Tự em cởi hay là để anh giúp?”

Hứa Đường không nói lời nào. Một lát sau, đột nhiên giơ tay cởi bỏ quần Jean cùng áo len trên người. Sau đó cô liếc mắt nhìn anh, “Còn nửa món tính sao?”

Chu Hiểm híp mắt nhìn chằm chằm cô hồi lâu, vươn tay ra vòng qua sau lưng cô, cởi bỏ hai cái móc áo ngực, cười nói: “Liên tính như thế này, có được hay không?”

Khuôn mặt Hứa Đường “phụt” một cái, đỏ bừng.

Chu Hiểm xào lại bài một lần nữa, sờ bài, vẫn là Hứa Đường cầm bài lớn. “Nửa món.”

Chu Hiểm nhìn cô, giọng nói trầm thấp mang theo ý cười. “Em chỉ có một cái nữa, nếu không đủ, định lấy cái gì đánh cược?”

Hứa Đường ngồi chồm hồm trên giường, một tay che trước ngực, “Anh muốn cược cái gì?”

Chu Hiểm bị làn da trắng nõn của cô làm lóa mắt, cười một tiếng, đột nhiên dán sát vào lỗ tai cô, thấp giọng nói mấy chữ. Lỗ tai Hứa Đường lập tức đỏ như thiêu đốt.

Chu Hiểm nhìn cô không nói lời nào, “Có được hay không?”

Hứa Đường cắn răng, gật đầu một cái.

Rất nhanh chỉ còn dư lá bài tẩy, Chu Hiểm không chút do dự: “Mở bài.” Nói xong, liền lật lá bài tẩy của mình lên.

Hứa Đường là cây hoa, Chu Hiểm là như ý. Chu Hiểm bị cái chăn bao đến chặt chẽ, cười nhìn cô. “Anh thua rồi, tự em đến đây cởi đi.”

Hứa Đường nhìn anh, vành tai đỏ đến gần như ra máu. “Anh..... Tự anh cởi đi.”

Chu Hiểm cười một tiếng, “Không giúp anh cởi?”

Hứa Đường lắc đầu.

“Là do em không tự mình tới, cũng không thể coi là anh ăn vạ.” Chu Hiểm giống như không hề gấp gáp, vẫn cười nhìn Hứa Đường.

Anh bị bao kín cực kỳ chặt chẽ, Hứa Đường lại không còn lại mấy món. Sau một lúc lâu, cô rút cuộc sấu hổ không chịu được, chậm rãi giơ tay vén chăn trên người anh ra. Còn chưa vén đến góc chăn, anh đột nhiên mạnh mẽ vươn tay ra, kéo cô về phía anh, xốc chăn lên, bao hai người lại thật kín.

Chu Hiểm để Hứa Đường nằm trên người mình, bàn tay đè lại cái ót của cô, đè đầu cô xuống, ngậm lấy môi của cô.

31. Chương 31: Chi Xuyên (11)

Editor: Trà sữa trà xanh

Lúc kết thúc thì đã bốn giờ chiều, Hải Đường mệt mỏi không nhích nổi ngón tay, gối d[[d]]qd lên cánh tay Chu Hiểm ngủ thật say.

Trong lúc ngủ say, điện thoại của Chu Hiểm để ở một bên vang lên. Vang lên một hồi lâu, khiến Hải Đường tỉnh giấc, cô thò đầu ra khỏi chăn, bây giờ đã là chiều tà le lói. Chu Hiểm còn chưa tỉnh, Hải Đường đưa tay lấy điện thoại của anh, dùng sức lay anh, “Điện thoại.”

Lắc một hồi lâu, Chu Hiểm lều bều một tiếng, từ từ mở mắt, mới thò tay mà tiếp nhận, điện thoại di động chợt tắt ngúm. Anh mở điện thoại ra, híp mắt nhìn.

“Ai gọi vậy?” Hải Đường nhắm mắt lại, giọng nói còn mơ màng.

“Chuyện công việc.” Chu Hiểm đưa điện thoại di động gác qua một bên, lật người đè lên người Hải Đường, vùi đầu giữa cổ cô.

Hải Đường rất buồn ngủ, nhỏ giọng hỏi: “Bọn Phương Cử không đến, vậy tối nay ăn cái gì?”

“Không cần quan tâm, ngủ tiếp đi.”

Lý trí cùng tình cảm giằng co với nhau, sau một lúc lâu, Hải Đường khổ sở rên rỉ. Ngâm một tiếng, từ từ ngồi dậy, “Không được, được rồi.” Cô nhắm mắt lại một lát, dùng sức vỗ vỗ mặt, mặc quần áo tử tế xuống giường. Quay đầu nhìn thấy Chu Hiểm vẫn không nhúc nhích, đưa tay đẩy anh, “Rời giường.”

Chu Hiểm “Ừ” một tiếng, vẫn không nhúc nhích.

Hải Đường nắm một cánh tay của anh, dùng sức kéo ra ngoài, rút cuộc Chu Hiểm đã chịu mở mắt, cười nhẹ một tiếng, chợt trở tay nắm chặt cánh tay Hải Đường, kéo đến trước mặt mình. Hải Đường lập tức ngã xuống, Chu Hiểm thừa dịp hôn một cái lên môi cô.

Hải Đường giãy giụa tay chân, Chu Hiểm ôm cô quá chặt, hôn đủ rồi mới chịu buông cô ra. Hải Đường lập tức lui về phía sau một bước, vuốt vuốt tóc tai rối bời của mình, “Anh mau dậy đi, đừng ngủ nữa.”

Đợi Hải Đường đi ra ngoài, Chu Hiểm mới ngồi dậy, đốt một điếu thuốc, chậm rãi hít một hơi, cầm điện thoại di động gọi lại số vừa rồi.

Hải Đường rửa mặt, chải chuốt tóc tai, sau đó đến phòng khách đánh thức Hứa Dương còn đang ngủ mê man. Hứa Dương xuống giường, đến gõ cửa Phương Cử cùng Tiểu Ngũ. Mọi người đã tỉnh dậy, sau đó bàn bạc gọi món ăn của khách sạn, rồi mở hai ván mặt chược.

Hải Đường nói với Chu Hiểm dự tính của mọi người, Chu Hiểm trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu một cái, Hải Đường liền lên mạng chọn món ăn của mấy nhà hàng lân cận.

Chu Hiểm ngậm điều thuốc đi tới phòng khách, nhìn thấy Phương Cử đang kiểm tra bài mặt chược, liền chậm rãi đi tới bên cạnh anh, nhỏ giọng nói: “Đi đón một người cho tôi.”

Phương Cử không ngẩng đầu, “Người nào?”

“Tôn Dao.”

Phương Cử bỗng nhiên ngừng tay, lập tức ngẩng đầu, kinh ngạc nói: “Cô ấy tới Chi Xuyên rồi sao?”

“Sắp đến trạm xe lửa rồi, anh đặt phòng khách sạn trước đi, rồi lái xe đưa cô ta qua đó.”

Phương Cử gật đầu, “Được.”

Hải Đường đặt cơm xong đi ra ngoài, không nhìn thấy bóng dáng của Phương Cử đâu, bèn tò mò hỏi “Phương Cử đâu rồi?”

Chu Hiểm không ngẩng đầu, “Đi làm việc rồi.”

Tam khuyết một, Hải Đường chỉ có thể nhắm mắt lại. Cô không nắm rõ quy tắc đánh mặt chược, chỉ là hôm nay vận may của cô rất tốt, thắng 3 người còn lại.

Đánh một lát, món ăn được đưa đến, Phương Cử vẫn chưa trở lại.

Chu Hiểm đặt bài xuống đứng dậy ra ban công gọi điện thoại cho Phương Cử.

Giọng nói của Phương Cử vang lên: “Tôn đại tiểu thư đang nổi giận, nói anh Hiểm vong ân phụ nghĩa, cô ta đặc biệt tới đây mừng sinh nhật anh, anh lại không xuất hiện.”

Chu Hiểm bình thản nói, “Ngày mai tôi mời cô ấy ăn cơm.”

Phương Cử thở dài một hơi, “Đâu có đơn giản như vậy? Anh đoán hiện giờ em đang ở đâu đi? Em đang trên đường lớn ăn không khí đây! Đại tiểu thư uy hiếp sẽ nhảy ra khỏi xe, em không có biện pháp gì chỉ có thể dừng xe lại. Bây giờ cô ấy đang đứng ở ven đường, nói thế nào cũng không chịu lên xe, nói muốn anh Hiểm tới đón cô, nếu không hôm nay cô ấy sẽ ngồi chồm hổm ở đây cả đêm.”

Chu Hiểm nhíu mày, “Cô ấy muốn ngồi chồm hổm thì để cô ấy ngồi đi.”

Phương Cử gào thét như khóc tang, “Anh Hiểm! Anh là đang thấy chết không cứu sao!”

Đang nói chuyện, Hải Đường đi tới, dừng ở cửa ban công, “Sao vậy? Phương Cử không đến sao?”

“Không tới, chúng ta ăn thôi.” Chu Hiểm nói xong, cúp điện thoại.

Sau khi ăn xong, lại đánh mặt chược một tiếng nữa, mọi người mới chịu giải tán.

Hải Đường đến phòng bếp rửa chén, sau đó tắm rửa sạch sẽ, lúc đi ra liền nhìn thấy Chu Hiểm đang đứng ở trên ban công hút thuốc lá, vừa lau tóc vừa đi qua. Chu Hiểm nghe tiếng bước chân của cô, xoay người lại.

Hải Đường thấy giữa hai chân mày của anh có nét giận dữ, kinh ngạc hỏi: “Sao vậy?”

Chu Hiểm lắc đầu một cái, dập tắt thuốc, đưa tay nhẹ nhàng ấn lên đầu ướt nhẹp của cô, cởi ra áo khoác cùng quần dài ném trên ghế sa lon ngoài phòng khách, bước tới phòng tắm.

Lúc Chu Hiểm đang tắm, Hải Đường ngồi trong phòng khách sấy tóc, sau khi tóc khô thì tắt máy sấy. Ai ngờ vừa mới tắt, liền nghe âm thanh điện thoại của Chu Hiểm đặt ở trong túi quần áo vang lên, cũng không biết đã rung bao lâu.

Hải Đường nhanh chóng lấy điện thoại ra, liền nhìn thấy trên màn ảnh hiện hai chữ “Tôn Dao”, lập tức sững sốt.

Sau một lúc lâu, điện thoại hết vang, Hải Đường tính trả điện thoại về chỗ cũ, ai ngờ không tới năm giây sau, lại vang lên. Cứ như thế, đổ chuông, cúp máy, điện thoại di động rung lên liên hồi khiến tay cô hơi tê.

Cô sững sờ nhìn hai chữ Tôn Dao không ngừng hiện lên, nhất thời tay chân có chút luống cuống.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm chợt ngừng, Hải Đường lập tức trả điện thoại di động về, ngồi trở lại vị trí vừa rồi, tay chân luống cuống bật máy sấy tóc, tiếp tục sấy tóc như không có chuyện gì xảy ra.

Chu Hiểm quần khăn tắm ra ngoài, cầm khăn lông sạch lau tóc thật nhanh. Trong lúc lơ đãng quay đầu, anh nhìn thấy bánh ngọt mà Phương Cử mua còn để ở một bên, “Hứa Hải Đường, ăn bánh ngọt không?”

Hải Đường sững sờ một chút, lập tức gạt đầu.

Chu Hiểm ném khăn lông qua một bên, mở hộp bánh ngọt ra. Chu Hiểm cười một tiếng, lấy dao ăn bằng nhựa ra, “Để nhìn hơn bánh ngọt ở trấn Độ Hà.”

Hải Đường thấy anh tính cắt ra, lập tức đứng dậy chặn anh lại, “Còn chưa có đốt nến cầu nguyện đấy.”

Nói xong liền lấy nến ra, cắm từng cây vào, vừa cắm cô vừa đếm, kết quả đếm tới “14” thì dừng, “Sao lại thiếu rồi.” Nói xong, lại rút một cây ra, “Vậy để 13 cây đi, một cây tương đương 2 cây.”

Chu Hiểm cười nhẹ, móc bật lửa ra đốt nến, “Hứa Hải Đường, năm đó em ước gì?”

Hải Đường nghĩ đến bánh ngọt được trang trí với những đóa hoa hồng và xanh năm đó, không khỏi cười lên, “Lúc ấy bị nhóm người dọa sợ, đâu có tâm tình ước nguyện.”

“Vậy hôm nay em ước đi.”

“Sinh nhật của anh, em biết ước cái gì.”

“Sinh nhật của anh, anh cho phép người nào ước thì người đó được phép ước.”

Hải Đường: “.....”

“Hứa Đường, em đang nghĩ gì vậy?”

Hải Đường thấy anh kiên trì, không thể làm gì khác hơn là chấp tay trước ngực, nhắm mắt lẩm nhẩm.

Hứa Đường thổi hết cây nến, Chu Hiểm cắt một phần bánh nhiều trái cây nhất cho cô.

“Hứa Hải Đường, những lần sinh nhật trước em trải qua như thế nào?” Chu Hiểm không ăn, chỉ nhìn cô ăn.

“Em sao?” Hải Đường liếm bờ dính trên môi, “Uống rượu với ba, uống đến khi say rồi gục xuống ngủ.”

Chu Hiểm nhìn động tác cô liếm môi, ánh mắt chợt tối hằm, “Rốt cuộc tử lượng của em đã đến mức nào?”

Hải Đường ngẩng mặt, “Có dịp em uống với anh, anh sẽ biết thôi —— sao anh không ăn?”

“Anh không ăn.”

“Ăn một miếng đi, đây là bánh ngọt sinh nhật của anh đó.”

Chu Hiểm lắc đầu, “Không ăn.”

Hải Đường liếc anh một cái, chợt múc một muỗng cho vào miệng, tiến lên một bước kéo cổ Chu Hiểm, cà nhắc đến gần anh.

Chu Hiểm lập tức ôm eo nhỏ của cô, chiếm lấy đôi môi đỏ búng của cô hung hăng hôn một hồi. Sau một lúc lâu, Hải Đường khẽ lui đầu về sau, thấy trên môi Chu Hiểm dính chút ít bơ, liền lại gần đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm.

Một giây kế tiếp, Chu Hiểm liền ôm eo cô ném cô lên ghế sofa, dưới ánh đèn làn da của Hứa Đường sau khi tắm xong trở nên hồng hào, đưa tay nắm cầm của cô, dẫn lên viền tai của cô cười nhẹ một tiếng, “Hứa Hải Đường, hôm nay em rất quyến rũ, hửm?”

Hải Đường lập tức đỏ vành tai, xoay mặt bắt đầu giãy giụa, Chu Hiểm bóp thật chặt cô, đầu gối chống đỡ ở giữa hai chân cô, đưa tay hung hăng vuốt ve lớp nội y của cô một hồi.

Đang định tiến một bước, điện thoại di động ở một bên chợt vang lên.

Hải Đường lập tức sững sờ, nhìn sang túi quần của anh, “Anh..... Điện thoại của anh.”

Chu Hiểm vội đầu trên cổ cô, khàn giọng nói: “Không cần để ý đến nó.”

Điện thoại di động rung một hồi lâu, cái tên lúc này cô nhìn thấy luôn hiện lên trong đầu cô, Hải Đường đưa tay đẩy anh, “Hay là nhận đi, ngộ nhờ rất quan trọng sao.”

Bàn tay của Chu Hiểm còn đang dao động trên người cô, Hải Đường cắn môi, “Chu Hiểm.”

Lúc này Chu Hiểm mới ngừng động tác, nhỏ giọng mắng một câu, đứng dậy lấy điện thoại di động ra, cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp tắt máy, tiện tay ném lên ghế sofa, sau đó khiêng Hứa Đường lên, trực tiếp đi tới phòng ngủ.

Trong lòng Hải Đường có chuyện, nên không thể tập trung, Chu Hiểm dán tay trên trán cô, nhỏ giọng hỏi: “Mệt mỗi sao?”

Hải Đường gật đầu.

Chu Hiểm liền nắm hông của cô, vọt mạnh một hồi, cuối cùng lui ra ngoài, ôm cô vào trong lòng, “Ngủ đi.”

Qua hồi lâu, Hải Đường cảm thấy hô hấp của Chu Hiểm dần dần ổn định lại, liền nhẹ nhàng kéo tay anh ra, từ trong ngực anh chui ra, lật người, đưa lưng về phía anh nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau vẫn như bình thường, Chu Hiểm đưa Hải Đường đến cửa hàng, sau đó lái xe tìm Phương Cử.

Phương Cử thuê phòng gần công ty, ở cùng với Tiểu Ngũ. Khi Chu Hiểm đến, anh còn chưa dậy. Chu Hiểm bang bang gõ cửa phòng ngủ, Phương Cử tùy tiện mặc quần áo, hai mắt trừng to đầy quầng thâm mở cửa cho anh, vừa thấy mặt anh lập tức khóc lóc kể lể đứng lên: “Anh Hiểm, anh nhận điện thoại của cô ta đi..... Ngày hôm qua giảng co hơn nửa đêm, cuối cùng anh không chịu bắt máy, cô ta lại đứng đó đợi hai tiếng, em khuyên mãi, cuối cùng cô ta mới chịu lên xe.”

Chu Hiểm trầm mặt, “Lòng người không nên quá tham lam.”

Phương Cử thở dài, “Nhưng dù sao cô ta cũng coi như có ân với anh em mình, em biết rõ anh lo lắng phía chị dâu, nhưng chuyện này phải xử lý tốt, nếu không ngược lại hậu họa vô cùng, anh cũng biết Tôn Dao người này có chút...”

Chu Hiểm đốt một điếu thuốc, trầm mặc chốc lát, mở miệng nói: “Anh giúp tôi nhìn cô ấy, đừng để cô ấy đến cửa hàng quấy rối.”

“Em sẽ cố gắng, dù gì cô ta đang nắm cán. Anh Hiểm anh nên nói rõ ràng, đừng để chị dâu hiểu lầm.”

Chu Hiểm gật đầu, lại hỏi anh: “Lúc nào thì Hứa Dương hành động?”

“Chắc trong vòng một tháng, dù sao cũng phải thật cẩn thận.” Phương Cử nghiêm túc nói, “Chuyện này không thể lơ là.”

Từ chỗ Phương Cử ở đi ra ngoài, Chu Hiểm hướng đến công ty, vừa móc điện thoại ra gọi cho Tôn Dao.

Điện thoại mới vừa vang lên, Chu Hiểm liền “Uy” một tiếng, nhưng trong nháy mắt bên kia đã cúp máy. Sắc mặt d[đ]qd của Chu Hiểm lập tức chìm xuống, chờ một hồi rồi mới gọi lại, lúc này anh không nói nhảm nữa, lạnh lùng nói: “Tôn Dao, em đừng quá kiêu ngạo quá.”

32. Chương 32: Chi Xuyên (12)

Sau khi Chu Hiểm nói xong, điện thoại bên kia yên tĩnh mấy giây, ngay sau đó cắt đứt lần nữa. Lần này Chu Hiểm không gọi lại, nhúu mày cắt điện thoại.

Tôn Dao cũng tức giận muốn nổ phổi, tối hôm qua nửa đêm gió lạnh thổi tới, dậy sớm giọng nói bị khàn, không thấy Chu Hiểm không nói, còn bị la mắng một trận. Cô càng nghĩ càng giận, lại gọi cho Phương Cử, kết quả điện thoại Phương Cử báo máy bận. Kéo danh bạ xuống dưới, nhìn thấy tên Tiểu Tinh, dừng lại.

Hai người hàn huyên xong, hẹn sau khi tan ca gặp mặt ở Starbucks cạnh Chu phủ Hải Đường.

Sau khi hết bận Tiểu Tinh chạy thật nhanh tới, đẩy cửa vào liền thấy Tôn Dao ngồi bên cửa sổ. Cô và đại tiểu thư nhà họ Tôn cũng không tính là quen thuộc, lúc ấy ở công ty vật tư Lộc Sơn nói chuyện vài câu, số điện thoại cũng là để Tôn Dao tiện biết Chu Hiểm có ở công ty lúc cô muốn tìm hay không.

Trong ấn tượng của Tiểu Tinh, con gái của gia đình Lộc Sơn trừ tính tình có chút kiêu căng, thật ra con người cũng không tệ lắm, thường cho nhân viên nữ trong công ty chút quà tặng, giống như sơn móng tay, nước hoa, móc chìa khoá, tâm tình rất tốt, còn có chút quần áo và túi xách. Tiểu Tinh là nhân viên xinh đẹp nhất trong công ty, cũng dính chút ánh sáng.

Tiểu Tinh vội vang đi tới chào hỏi: “Tôn tổng.”

Tôn Dao cười khoát tay: “Gọi tên tôi là được rồi – ngồi đi, gọi Moka cho cô, không biết cô có thích không.”

“Cái gì cũng được.” Tiểu Tinh ngồi xuống: “Tôn tiểu thư quá khách khí.”

Tôn Dao một tay chống cằm, nhìn bên ngoài, vẻ mặt có mấy phần buồn chán. Tiểu Tinh rất biết nhìn mặt nói chuyện, thấy vậy lập tức hỏi: “Hôm qua sinh nhật Chu tổng, Tôn tiểu thư có ý đến đây?”

Tôn Dao chuyển ánh mắt sang, nhìn Tiểu Tinh: “Đúng vậy.”

“Bây giờ Chu tổng và quản lý Hứa ở chung một chỗ, hôm qua sinh nhật cũng tổ chức ở nhà bọn họ.”

“Hứa quản lý...” Tôn Dao nhăn mày: “Sao vậy, Hứa Đường quản lý rất tốt sao?”

Tiểu Tinh lập tức bĩu môi: “Vừa đi lên đã sửa chữa thành như vậy, khách sạn Phương tổng sắp xếp tốt cũng bị cô ta làm thành như vậy. Ngay cả cách tính tiền lương của chúng ta cũng thay đổi, bây giờ tất cả mọi người đều oán trách đấy.”

“Anh Hiểm tỏ thái độ như thế nào?”

“Chu tổng nói toàn quyền giao cho Hứa quản lý xử lý, thua thiệt anh ấy chịu, kiếm được là của quản lý Hứa.”

Ánh mắt Tôn Dao hơi thu lại, khẽ cười một tiếng: “Cũng là lời anh Hiểm có thể nói.”

Tiểu Tinh ở huyện Lộc Sơn cũng đã nghe qua tin đồn của Chu Hiểm và Tôn Dao, hôm nay thấy Tôn Dao nói chuyện khách khí ôn ôn nhu nhu, lại nhớ đến tiểu ân tiểu huệ của Tôn Dao lúc ấy, lập tức cảm thông với cô, lại bật máy hát lên: “Tôn tiểu thư chưa thấy được Hứa Đường?”

Tôn Dao lắc đầu, cười nói: “Anh Hiểm bảo vệ tốt như vậy, làm sao tôi có cơ hội thấy được.”

Tiểu Tinh lấy điện thoại di động, từ trong photo album tìm một tấm hình đưa cho Tôn Dao: “Đây.”

Tôn Dao nhận lấy nhìn tỉ mỉ, trả lại cho Tiểu Tinh, không bình luận gì.

Tiểu Tinh lại nói: “Có phải rất bình thường hay không? Kém xa với Tôn tiểu thư, cũng không biết rốt cuộc Chu tổng coi trọng cô ta ở chỗ nào.”

Tôn Dao không nhận xét gì, cười một cái: “Ồ Lộc Sơn ai cũng biết cô có ý với Phương Cử, bây giờ thế nào rồi?”

Tiểu Tinh nhấp một ngụm cà phê: “Có thể thế nào, Tôn tiểu thư cũng biết tính Phương tổng, đối với ai cũng tốt, lại không biết anh ấy đối tốt với ai nhất.” Cô dừng một chút: “Chỉ là...”

Tôn Dao giương mắt nhìn cô: “Tuy nhiên cái gì?”

“Tôi cảm thấy có thể Phương tổng thích Hứa Đường.”

Tôn Dao hơi ngạc nhiên: “Cái này không thể nào.”

“Phương tổng luôn gọi là chị dâu, chuyện gì cũng để ý.”

Tay Tôn Dao chống cằm, nhìn ngoài cửa sổ, nhất thời rơi vào trầm tư. Sau một lúc lâu, nàng xoay đầu lại, cười nói: “Có phải hay không, thử sẽ biết.”

Phương Cử vẫn chú ý động thái của Tôn Dao, thấy cô bình thường vẫn hoạt động ở Chi Xuyên, thỉnh thoảng lướt qua lướt lại, căn bản không bước vào Chu phủ Hải Đường, nhất thời cũng yên lòng. Đối với việc huấn luyện Hứa Đường đang ở thời điểm mấu chốt nhất, Phương Cử uỷ thác Tiểu Ngũ hỗ trợ trông nom, liền toàn tâm xâm nhập vào bên trong.

Chu Hiếm đang thảo luận vật liệu xây dựng tiến hành buôn bán, căn cơ công ty ở Chi Xuyên còn thấp, mọi chuyện đều tự thân tự lực. Anh thấy Tôn Dao không có gây sự nữa, cũng bỏ qua chuyện này.

Mà khách sạn áp dụng chế độ mới được một tháng, Hứa Đường tiến hành đánh giá hiệu quả, cũng bắt đầu loay hoay bận rộn mỗi ngày. Rất nhanh đến họp tổng kết cuối tháng, khách sạn đóng cửa trước, ngồi xuống nghe Hứa Đường làm báo cáo tổng kết.

Trước tiên Hứa Đường đơn giản phân tích biến hoá lưu lượng khách tháng này, việc tốt và xấu, sau đó đến vấn đề tiền lương mọi người quan tâm nhất: “Sau hai ngày, tiền lương của mọi người sẽ đến sổ sách. Một tháng này trong tình thế trong tiệm chuyển biến tốt, cùng với cố gắng của mọi người. Tháng này tiền lương cao nhất là 4500, thấp nhất cũng được 2500.”

Mọi người nghe được chữ 4500 chắc lưỡi hít hà, trước kia tiền lương 2800 chết đói, hôm nay lại có người được 4500, quả thật là một cái trên trời một cái dưới đất.

Hứa Đường đợi mọi người hết nghị luận, nói tiếp: “Còn có một tin tốt muốn tuyên bố. Bây giờ không khí cũng lạnh, vì cảm ơn một tháng này mọi người khổ cực, cuối tuần này mọi người chia làm hai nhóm, thay phiên đến làng du lịch suối nước nóng ở Chi Xuyên.”

Mọi người lập tức hoan hô, bắt đầu thương lượng ngày đó muốn mang theo gì.

Hứa Đường cao giọng, dè giọng nói của mọi người xuống: “Dĩ nhiên, trong công việc của chúng ta vẫn có chỗ không tốt, tôi căn cứ những gì khách hàng nhận xét mà tổng kết. Có thể làm tốt hay không liên quan tới tiền thưởng năm mới của mọi người, xác định biểu hiện trong một tháng tới của mọi người.”

Trong lúc họp, Chu Hiếm và Phương Cử ngồi dự thính. Phương Cử cắn hạt dưa, cười nói: “Chị dâu thật biết làm ăn, nếu lúc ấy có thể giúp chúng ta bày mưu tính kế, lúc mới bắt đầu cũng không gian nan như vậy.”

Ánh mắt Chu Hiếm hơi trầm xuống, cũng không tiếp lời.

Từ khi vào thu Hứa Đường cũng không nghỉ ngơi, cũng định đến làng du lịch hưởng thụ một chút. Thương lượng với Chu Hiếm, Chu Hiếm bày tỏ cũng muốn đi. Phương Cử nghe nói Chu Hiếm muốn đi, liền chào hỏi Tiểu Ngũ, chuẩn bị đi cùng.

Vậy mà thật vất vả Hứa Đường mới buông lỏng, sau hôm phát tiền lương lại xảy ra thị phi. Cô đang bàn luận việc đi làng du lịch, Tiểu Tinh cầm thẻ lương nổi giận ùng ùng xông vào, ném lên bàn Hứa Đường: “Quản lý Hứa, tại sao tiền lương của tôi còn ít hơn trước kia 300?”

Hứa Đường đã sớm chuẩn bị kỹ càng, rút bảng chấm công trong ngăn kéo ra, lật một toà trong đó, đẩy tới trước mặt Tiểu Tinh: “Tôi nói rồi, nếu không đi trễ về sớm nghỉ làm không xin phép, tiền lương có thể so với trước kia, cô về sớm ba lần, nghỉ làm hai ngày.”

Tiểu Tinh nhìn bảng chấm công, vẫn không phục: “Người nào cũng có thể có việc gấp!”

“Cô có thể gọi cho tôi xin nghỉ.” Hứa Đường không cử động.

Tiểu Tinh giận đến bốc lửa: “Quản lý Hứa, coi như là tôi thấy rõ rồi, không phải là cô thay đổi biện pháp khó dễ ta sao? Ta chống đối cô đôi câu, cô đã không chịu nổi? Cho là mình đã ngồi vững vị trí bà chủ? Chu tổng và Phương tổng nể mặt cô, tôi không cần nể mặt cô!”

Hứa Đường nhìn cô, bình thản nói: “Lời này tôi trả lại cho cô. Chu Hiểm và Phương Cử nể mặt cô, tôi không cần nể mặt cô.”

“Được!” Tiểu Tinh chỉ cô: “Lời này thật nên cho Chu tổng nghe, cô cho là bây giờ vị trí của cô đã an ủi? Tôi cho cô biết, ở Lộc Sơn người đẹp hơn cô gia thế hơn cô có cả một bó ta, Chu tổng chỉ là cảm thấy mới mẻ. Nhưng công ty của anh ấy muốn làm ra tiền, cô trừ kinh doanh một khách sạn rách, cô có thể giúp được anh ấy cái gì? Cô có tiền không? Có bản lãnh không? Không phải chỉ học bốn năm đại học thôi sao, lỗ mũi đã vênh lên trời?”

Hứa Đường âm thầm siết chặt tay, nhìn thẳng Tiểu Tinh: “Hà tiểu thư, vậy cô nên thấy rõ ràng, bây giờ, vào giờ phút này, rốt cuộc là ai quyết định mỗi tháng cô có bao nhiêu tiền lương.”

“Phi! Cầm lông gà làm lệnh tiễn! Cô có bản lãnh thì đuổi tôi đi! Tôi cho cô biết, năm đó Phương tổng đã cứu tôi ra, hiện tại liền không cho phép một cô gái không lí do đuổi tôi đi!” Tiểu Tinh lấy lại thẻ lương trên bàn, hung hăng lườm Hứa Đường một cái: “Hãy đợi đấy!”

Sau khi Tiểu Tinh ra ngoài, Hứa Đường ngồi lại lại tức giận. Cô đang chờ Chu Hiểm chủ động giải thích với cô chuyện của Tôn Dao, cố tình đợi lâu như vậy lại không có động tĩnh.

Vừa rồi Tiểu Tinh nói giống như gai đâm vào lòng cô, tự nhiên cô hiểu người gia đình tốt “có tiền có địa vị” là ai. Trước kia ở trấn Độ Hà, đã nghe hang xóm thảo luận, Chu Hiểm chỉ là một tên côn đồ, lại có lúc lật người làm ông chủ, còn được con gái nhà giàu Tôn gia coi trọng, nếu thật sự kết hôn, hẳn là một bước lên trời, từ bùn thành mây.

Do dự, không khỏi nhớ lại Chu Hiểm năm đó, nhớ lại anh ôm hớp mèo giấy, bóng dáng khắp khiêng.

Rất nhanh tới Chủ nhật, nhân viên khách sạn ở lại một nửa, một nửa đi làng du lịch trước.

Làng du lịch ở ngoại ô Chi Xuyên, dọc đường đi không khí càng mát mẻ, nhiệt độ cũng ngày càng thấp, trong rừng có sương mù mỏng manh màu trắng sữa, thỉnh thoảng có con sóc nhảy qua cành cây, nhánh cây nhẹ nhàng lay động.

Hứa Đường chống tay lên cửa sổ xe nhìn ra ngoài, mặt trời vừa lên, từng tấc ánh nắng xuyên qua từng chiếc lá.

Quẹo qua vài khúc cua, làng du lịch kiểu kiến trúc biệt thự dần dần xuất hiện trong tầm mắt.

Sau khi xuống xe, mọi người cầm theo hành lý tùy thân, lú lú tụ tập lại. Phương Cử tổ chức mọi người cùng nhau đi vào, lĩnh thẻ phòng của mọi người, phân phát xuống. Làng du lịch trừ suối nước nóng còn có hồ. Hứa Đường thả hành lý xuống, nằm lên cửa sổ nhìn phong cảnh.

Chu Hiểm châm điếu thuốc đến gần, Hứa Đường chộp điếu thuốc trong miệng anh: “Đừng hút thuốc.”

Chu Hiểm cười một tiếng, chợt nghe tiếng cười ồm ồm bên ngoài, Hứa Đường đi tới, thấy Phương Cử đang lí luận với một người: “Phương Cử, xảy ra chuyện gì?”

Vừa dứt lời, Phương Cử bị người đẩy ra, trong phòng có một người, cười khanh khách ngẩng đầu nhìn Hứa Đường: “Chị dâu, chào chị! Em là Tôn Dao.”

33. Chương 33: Chi Xuyên (13)

Edit: Lạc Thần

Hứa Đường nhất thời ngơ ngẩn, còn chưa nói chuyện, sau lưng truyền đến một loạt tiếng bước chân. Hứa Đường quay đầu nhìn thì trông thấy Chu Hiểm ngậm lấy điều thuốc đi tới. Tâm trạng cô bình tĩnh lại một chút, cũng đứng thẳng người, lộ ra một nụ cười lễ độ. Chu Hiểm đưa tay nhẹ nhàng nắm tay cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống Tôn Dao: “Cô tới làm gì?”

Tôn Dao vẫn là mang theo nụ cười: “Làng du lịch cũng không phải anh mở, vì cái gì tôi không thể tới?” Cô không đợi Chu Hiểm mở miệng, cười cười, còn nói: “Anh Hiểm, tôi đến đây nhiều ngày như vậy, anh cũng không giới thiệu chị dâu cho tôi biết?”

Về mặt Chu Hiểm không thay đổi chút nào, giọng nói bình thản: “Sao cô ấy phải nhận biết cô chứ?”

Tâm trạng Hứa Đường đang treo cao lập tức thả lỏng xuống, vốn cô đoán rằng Chu Hiểm không chủ động nói với cô nguyên nhân về Tôn Dao, bây giờ nghe thấy Chu Hiểm nói câu này, lập tức thoải mái, trong lòng không khỏi mừng thầm, lại có chút muốn cười, cảm thấy ngày hôm trước mình phát sinh hờn dỗi coi như là vô ích: Tự như Trương Tuyết bốn năm trước, Chu Hiểm không tận lực đề cập nguyên nhân, đơn giản là thật sự chưa từng để người này ở trong lòng.

Bởi vì, cô cũng không để tâm vào chuyện vụn vặt, cười cười nói với Tôn Dao: “Nếu Tôn tiểu thư vừa lúc cũng ở nơi này nghỉ phép, gặp nhau tức là duyên phận, buổi trưa cùng đi tới bên hồ nướng đồ ăn đi.”

Biểu hiện trên mặt Tôn Dao có chút đình trệ, ngưng mắt nhìn Hứa Đường mấy giây, cười gật gật đầu: “Tốt lắm, vậy thì cảm ơn chị dâu thịnh tình mời.”

Ánh mắt Chu Hiểm quét một vòng trên mặt Tôn Dao, không nói chuyện, nắm lấy tay Hứa Đường đi vào trong.

Trong lòng Hứa Đường đang cao hứng, trên mặt cũng giấu không được nụ cười, Chu Hiểm hí hí mắt, trở tay đóng cửa lại, đưa tay bóp lấy cằm của cô, ngửa đầu nhìn cô: “Cao hứng như vậy?”

“Ừm, cao hứng.”

Chu Hiểm nhếch môi: “Yên tâm?”

Hứa Đường kinh ngạc: “Anh biết? Anh biết còn không chủ động thẳng thắn với em?”

Chu Hiểm cười một tiếng: “Hứa Hải Đường, lời nói anh sớm đã nói rõ với em, đã để em chờ anh, liền quyết không phụ em —— lỗi tai của em không dùng được hay là não không dùng được hả?”

“Cô ta chính là trời sinh trắng trẻo giàu có xinh đẹp, không hối hận không động lòng?”

Chu Hiểm cười nhẹ: “Tự ti? Thực không cần tự ti, trừ ngực em nhỏ một chút, cũng không có khuyết điểm khác.”

“Chu Hiểm!”

Chu Hiểm dụ tắt điều thuốc vào trên trong cái gạt tàn thuốc được đặt trên tủ TV, ôm eo Hứa Đường. Hôn cô một lát, bắt đầu động tay động chân. Đột nhiên bên ngoài Phương Cử gào to một tiếng “Đốt nướng đi”

Hứa Đường lập tức đẩy Chu Hiểm ra, sửa sang lại quần áo và tóc cho tốt, sau đó nhẹ nhàng đá vào bắp chân anh một cái: “Đi nhanh đi.”

Đồ nướng phân hai tổ, Chu Hiểm bọn họ năm người một tổ. Vừa mới bắt đầu một lát, Hà Tinh bàn bên cạnh đi tới, cười nói: “Phương tổng, tôi có thể cùng các người cùng một tổ hay không, bên kia chúng tôi có tám người.”

Phương Cử vội vàng quét dầu trên vỉ nướng, cũng không ngắt đầu: “Được chứ! Cô chuyển cái ghế tới đây!”

Hà Tinh cười nói “Cảm ơn Phương tổng”, liền nhẹ nhàng bước qua bên cạnh xách cái ghế nhựa tới, ngồi xuống sát bên Tôn Dao. Cô vừa mới ngồi ở đối diện Hứa Đường, lúc ngồi vững vàng, chợt ngắt đầu cười cười với Hứa Đường giống như khiêu khích.

Hứa Đường cầm dao cắt lấy đùi gà, chỉ làm như không nhìn thấy.

Rất nhanh nướng một đồng, Tiểu Ngũ hỗ trợ mở sáu chai bia, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện. Hà Tinh đặc biệt hay nói, một đề tài tới một đề tài không ngừng nói ra, gần như không có thời điểm tẻ ngắt. Hứa Đường nói ít, phần lớn thời gian đều là ăn uống. Chu Hiểm cũng gần như không nói chuyện, chỉ cầm đầu ăn thịt uống bia.

Chu Hiểm nhìn Hứa Đường thích ăn bánh bao viên, liền gấp một cái trong mâm cho cô, lại rút tờ khăn giấy ra, nhét vào trong tay cô.

Hà Tinh liếc một chút liền nhìn thấy động tác nhỏ này của hai người, trầm mặc một chút, bỗng nhiên cười hỏi: “Tôn tiểu thư, tôi vẫn tò mò, cô làm sao quen biết với Chu tổng vậy?”

“Chúng tôi à” Tôn Dao uống một ngụm bia: “Nhận biết trên bữa tiệc. Anh Hiểm và một người bạn của tôi nói chuyện làm ăn, lúc ấy vừa lúc bằng hữu của tôi thiếu một thư ký tiếp rượu, tôi liền tự đề cử mình, cứ như vậy nhận biết anh Hiểm: ”Tôn Dao nhìn Chu Hiểm một chút, cười cười: “Anh Hiểm phẩm rượu rất tốt.”

“Cứ như vậy?”

“Đương nhiên không chỉ vậy, về sau có lần anh Hiểm nói chuyện làm ăn với người ta tại quán Bar, vừa lúc tôi cũng ở bên trong quán Bar đó, mấy người đàn ông tới quấy rối tôi, là anh Hiểm ra mặt hỗ trợ trừng trị bọn chúng...”

Hà Tinh liền hỏi tiếp nữa, Tôn Dao cũng phối hợp nói rõ một đồng quá trình chung đụng với Chu Hiểm, hai người kẻ xấu người họa, hào hứng càng ngày càng cao.

Chu Hiểm lại càng ngày càng trầm mặc, dần dần sắc mặt khó chịu, anh nhìn Hứa Đường một chút —— về mặt Hứa Đường ngược lại là bình tĩnh. Chu Hiểm chợt đập chai bia thật mạnh lên trên bàn đá: “Muốn hát đôi cút sang một bên hát!”

Hà Tinh lập tức im miệng, liếc mắt nhìn Chu Hiểm một chút, vùi đầu ăn, không nói chuyện nữa.

Sau khi ăn xong, Hứa Đường lôi kéo Chu Hiểm đến bên cạnh đi câu cá. Bên hồ xây cầu gỗ, hành lang dài cùng với đình để nghỉ chân, Hứa Đường và Chu Hiểm độc chiếm một cái đình.

Hứa Đường quăng cần câu, nhìn Chu Hiểm một chút, chợt cười một tiếng, học giọng điệu của Tôn Dao: “Anh Hiểm, anh còn nhớ rõ chúng ta làm sao quen biết không?”

Về mặt Chu Hiểm không biểu tình, gơ tay vỗ một cái lên đầu cô.

Hứa Đường cười đến càng thêm sung sướng: “Đã nhìn ra, Tôn Dao thực sự cũng thật đáng thương, đuổi theo anh nhiều năm như vậy.”

Chu Hiểm liếc cô một cái: “Hứa Hải Đường, có phải em ngứa da rồi hay không?”

Hứa Đường le lưỡi, không nói lời nào.

Gió hồ nhẹ thổi, Hứa Đường uể oải ngồi, chờ cá cắn câu. Không biết qua bao lâu, chợt thấy phao động một cái, mạnh mẽ chìm xuống một chút, cô nhanh chóng nhấc cần câu lên, câu được một con cá trắm cỏ nặng ba, bốn cân.

* cân (1/2kg)

Mọi người cũng đều thu hoạch tương đối khá, giao cá cho đầu bếp, buổi tối ăn bữa tiệc thịnh soạn toàn là cá.

Sau khi ăn xong, bắt đầu tắm suối nước nóng. Bể tắm nước nóng nam nữ tách biệt, bể tắm nước nóng dành cho những người yêu nhau thì thiết lập kiểu khác. Hứa Đường vốn định qua chỗ dành cho nữ để ngam mình, lại bị Chu Hiểm một phiếu phủ quyết.

Trên núi đêm lạnh, sau khi Hứa Đường tắm rửa xong, bọc lấy áo choàng tắm vội vàng đi đến một bên bể tắm nước nóng, Chu Hiểm đã ngồi bên trong bể tắm nước nóng, nhìn cô đứng bên cạnh ao do dự, chợt cười nhẹ một tiếng đứng dậy.

Hứa Đường sợ tới mức lập tức che mắt, nghe thấy Chu Hiểm cười ha ha, liền mở mắt theo khe hở giữa kẽ tay nhìn ra — trên người Chu Hiểm quần khăn tắm.

“Chu Hiểm anh thật ầu trĩ!”

Chu Hiểm cười đi tới, kéo cô một cái đi xuống, Hứa Đường khẽ kêu một tiếng, trượt vào trong ao, Chu Hiểm xốc hết áo choàng tắm trên người cô lên, kinh ngạc: “Em mặc áo tắm làm gì?”

Hai tay Hứa Đường che ở trước ngực, giọng cái cằm: “Đương nhiên là vì phòng tắm thú.”

Chu Hiểm cười to: “Anh là tắm thú, em và tắm thú giao phối, vậy em là cái gì, hả?”

Hứa Đường tức giận: “Anh có thể nghiêm túc một chút hay không! Có tin em không ngâm nước nữa hay không!”

Chu Hiểm khẽ khép nụ cười lại, đưa tay vò trên đầu cô một chút: “Hứa Hải Đường, Có phải em thuộc loại pháo đốt hay không hả?”

Nghiêm túc bắt đầu ngâm nước nóng, Chu Hiểm vẫn coi như là quy củ, chỉ sai bảo cô hỗ trợ nắn vai đâm lưng, ngẫu nhiên bắt lấy cô hôn hai cái. Ngâm ước chừng 40 phút, Hứa Đường cảm thấy đầu có chút choáng váng, liền từ trong suối nước nóng đứng lên: “Em không ngâm nữa, choáng đầu rồi.”

“Em đi trước, anh lại ngâm một lát.”

Hứa Đường liền vào đi nhà vệ sinh trước, sau đó qua phòng tắm tắm rửa, tẩy đến một nửa, chợt nghe tiếng đập cửa ngoài phòng tắm, Hứa Đường đóng nước, nghe thấy Chu Hiểm ở bên ngoài gọi cô.

Hứa Đường vội vàng cất tiếng: “Anh đi lên trước đi, em còn muốn gội đầu một chút!”

Hứa Đường chậm rãi từ từ tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ. Vừa mở cửa phòng tắm ra, liền trông thấy Tôn Dao đang vội vã từ hành lang bên nọ đi tới, Hứa Đường vừa lau tóc vừa hỏi: “Tôn tiểu thư, làm sao vậy?”

Tôn Dao không nói gì nắm lấy cánh tay của cô, thở gấp nói: “Anh Hiểm, anh Hiểm xảy ra chuyện!”

Hứa Đường giật mình, cái túi cầm trong tay lập tức rơi xuống. Tôn Dao vội kéo cô nhanh chóng chạy về phía trước, trái tim Hứa Đường tựa như muốn theo cổ họng nhảy ra ngoài: “Chu Hiểm anh ấy rất cuộc làm sao vậy?”

“Chính cô nhìn liền biết!” Tôn Dao cũng không trả lời, chỉ vội kéo cô liều mạng chạy về phía trước.

Rất nhanh tới lầu hai tận cùng bên trong một gian phòng, Hứa Đường la to tên Chu Hiểm, một đầu xông vào.

Người bên trong xoay người lại, Hứa Đường nhìn một chút, gấp giọng hỏi: “Phương Cử, Chu Hiểm xảy ra chuyện gì?”

Phương Cử kinh ngạc: “Anh Hiểm xảy ra chuyện?”

Vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa phòng bị người đập mạnh một cái! Hứa Đường giật mình, nhanh chóng xoay người vặn chốt cửa, nhưng mà cửa đã bị người ta khóa lại từ bên ngoài.

Hứa Đường vụn vụn không nghĩ đến sự tình dạng cẩu huyết này lại sẽ phát sinh ở trên người cô, cô lập tức nhìn trên người Phương Cử một cái, may mắn là, hai người đều ăn mặc chỉnh tề.

“Phương Cử, là ai bảo anh tới?”

Phương Cử nheo lông mày lại trả lời: “Hà Tinh, cô ta nói anh Hiểm kêu mọi người tới đánh bài.”

Hứa Đường có chút dở khóc dở cười: “Các cô ấy nhốt hai chúng ta trong một cái phòng làm cái gì...”

Câu này lời còn chưa nói hết, TV treo trên tường đang để đó thì đúng tám giờ truyền hình bỗng nhiên lóe lên, tiếp theo xuất hiện một hình ảnh trần trụi. Khung hình, Hứa Đường chỉ nhìn một cái, nhanh chóng dời ánh mắt, cô xấu hổ kinh hãi, lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Trong TV truyền tới âm thanh cực kỳ khó nghe, nhưng vào lúc này, ngoài hành lang bỗng nhiên truyền ra tiếng cười nói to, mà lại không chỉ một, nghe tiếng bước chân, hình như có năm sáu người cùng đi tới.

Hứa Đường nhất thời hoảng sợ, cô biết Chu Hiểm cũng sẽ không hiểu lắm, cần phải là truyền đi lời đồn đại “Cô và Phương Cử cùng ở trong một căn phòng coi video không đứng đắn”, đối Chu Hiểm, đối với cô, đối với Phương Cử, đều là thương tổn to lớn...

Hứa Đường cắn chặt môi dưới, nhanh chóng suy nghĩ đối sách. Cô ngẩng đầu tìm đầu cắm truyền hình, nhưng mà truyền hình treo trên tường, dây dắt đến cực cao, có lẽ Hà Tĩnh và Tôn Dao cũng đã cân nhắc đến điểm này, cố ý chọn phòng chơi bài này.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, bỗng nhiên Phương Cử xoay người một cái bò lên trên bàn mặt chược, quơ lấy ghế đập một cái thật mạnh! Truyền hình lắc lư hai lần, toàn bộ đều rơi xuống, một tiếng vang rung động trời đất!

Dường như người bên ngoài là nghe thấy thanh âm này, trong tiếng hỏi hoảng sợ của một người, tiếng bước chân cũng ngày càng phát ra gấp rút.

Hứa Đường cũng là sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, ngay sau đó Phương Cử nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, xoay người nhảy lên bệ cửa sổ, Hứa Đường lập tức ngăn cản: “Phương Cử!”

Cửa đã vang lên thanh âm của chìa khóa mở cửa, Phương Cử quay đầu nhìn về phía cửa, cắn chặt răng, nhảy xuống!

Trong nháy mắt cửa mở ra, Chu Hiểm nhìn cái xác TV trên mặt đất, kinh hãi hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Hứa Đường khẽ cắn môi, nâng một tay lên tát lên khuôn mặt đang khiếp sợ của Hà Tĩnh! Cô ra tay không lưu lại một chút lực nào, tát đến Hà Tĩnh nhất thời lơ mờ. Hứa Đường không nghĩ ngợi nhiều được, gào lên với Chu Hiểm: “Nhanh đi cứu Phương Cử!” Nói xong đẩy mọi người đang chen chúc tại cửa ra vào ra hai bên, nhanh chóng chạy xuống dưới lầu!

34. Chương 34: Chi Xuyên (14)

Edit: Windchime

Beta: Phương Phan

Chu Hiểm giật mình, cũng không nói nhảm, chạy theo Hứa Đường, vòng qua biệt thự đến đằng sau toà nhà.

Đằng sau là một rừng trúc, dưới thân Phương Cử dè một cành cây gãy, trên quần áo dính đầy lá rụng. Cậu đang ôm lấy chân mình, cắn chặt răng, sắc mặt trắng bệch, trên mặt phủ một lớp mồ hôi.

Chu Hiểm nhanh chóng chạy tới, ngồi xổm xuống kéo ống quần của cậu lên: “Sao rồi?”

Phương Cử nhếch môi cười một tiếng: “May mắn là tầng hai nên không ngã chết, nếu không lão Phương nhà em đã tuyệt hậu rồi.”

Sắc mặt Chu Hiểm u ám, quay đầu nhìn tất cả những người xung quanh, Hà Tĩnh đứng đầu tiên trong đám người, tuy che miệng khóc lóc nhưng lại rướn cổ lên nhìn về phía này. Chu Hiểm trừng mắt, lạnh giọng quát: “Còn đứng đây làm gì? Tìm hai thanh gỗ đến đây.”

Hà Tĩnh bị dọa đến nước mắt cũng ngưng lại, há miệng, lập tức quay người chạy về phía phòng nghỉ ở bên kia.

Chu Hiểm công Phương Cử đã được cố định chân bằng mấy thanh gỗ, đưa lên xe rồi chở cậu về phía thành phố. Chu Hiểm đạp ga lên mức tối đa, vừa lái vừa hỏi Hứa Đường chuyện đã xảy ra. Hứa Đường không dám giấu, kể lại mọi chuyện.

Chu Hiểm im lặng, cả buổi không nói gì.

Phương Cử ngồi phía sau, thấy bầu không khí ngột ngạt thì phát huy triệt để tinh thần lạc quan của bản thân, cậu đau đến mức mặt rịn mồ hôi nhưng vẫn cười nói: “Không có việc gì, đây đều là vết thương nhỏ. Cũng do lâu rồi không luyện tập, nếu như là trước kia, nhảy từ tầng hai xuống em còn có thể xoay tròn rồi mới tiếp đất.”

Đến bệnh viện chụp phim, kết quả chân trái bị gãy xương.

Sau khi sắp xếp xong phòng bệnh, Chu Hiểm đi làm thủ tục nhập viện, Hứa Đường đến siêu thị nhỏ bên ngoài bệnh viện mua những đồ dùng cần thiết. Lúc trở về vừa vặn gặp Chu Hiểm tại hành lang, hai người chạy đi chạy về, cả người đều là mồ hôi. Chu Hiểm gạt đi những sợi tóc rối dính trên trán cô, đưa tay nhẹ nhàng ôm cô một cái, thấp giọng an ủi: “Không có việc gì đâu.”

Hứa Đường gật đầu, theo sau Chu Hiểm đi vào.

Vừa ngồi được một lát thì bên ngoài phòng bệnh có tiếng chân gấp gáp, ngay sau đó cửa phòng bị đẩy ra.

Ba người quay đầu nhìn lại, Hứa Đường vừa nhìn thấy Hà Tĩnh, nhất thời giận dữ chất vấn: “Cô đến đây làm gì?”

Nước mắt Hà Tĩnh lại trào ra, tay nắm lấy chốt cửa trông mong nhìn Phương Cử: “Phương tổng, thật xin lỗi!”

Trên mặt Chu Hiểm lập tức khoác lên một lớp sát khí, xắn tay áo nhanh chân bước về phía cửa, quả đấm vung ra, Hà Tĩnh kinh sợ kêu lên, vô thức lui ra phía sau một bước... vừa vặn quả đấm mang theo tiếng gió quét qua trước mặt, đánh vào khung cửa bên cạnh.

Chu Hiểm nhìn cô ta từ trên cao, ánh mắt lạnh thấu xương: “Con mẹ nó, cô là cái thứ gì, dám đụng đến người của tôi sao?”

Hà Tĩnh bị dọa đến mức gót chân như nhũn ra, nước mắt lại tuôn trào, luôn miệng xin lỗi: “Chu tổng! Chu tổng! Chuyện lần này không phải ý của tôi, đều là ý của Tôn tổng.”

Ánh mắt Chu Hiểm hạ xuống, sau một lúc mới lạnh lùng nói: “Cút!”

“Chu tổng, anh để cho tôi vào nhìn Phương tổng một chút thôi, xong rồi tôi sẽ tự trở về, về Lộc Sơn, cũng không xuất hiện trước mắt các người nữa!”

Trong phòng bệnh, Phương Cử nghe được tiếng nói liên lên tiếng: “Anh Hiểm, anh để cô ấy vào đi, em nói với cô ấy mấy câu.”

Hà Tĩnh như được ân xá, lập tức nghiêng người tránh Chu Hiểm, chạy đến bên giường. Hứa Đường đứng lên, lạnh lùng nhìn Hà Tĩnh một cái rồi đi ra khỏi phòng bệnh, khép cửa lại.

Ánh mắt Phương Cử phức tạp nhìn Hà Tĩnh chằm chằm, một lúc lâu vẫn không mở miệng. Hà Tĩnh ngồi ở trước giường, hai tay che miệng, khóc đến khàn cả giọng.

“Lúc tôi cứu cô là khi cô 18 tuổi,” Phương Cử chuyển ánh mắt, thấp giọng mở miệng, “Tôi có một người em gái, cùng tuổi với cô, tôi đã rời khỏi nhà rất nhiều năm, cũng chưa từng thấy qua em ấy. Website đăng truyện chính thức: Lúc ấy tôi nghĩ, cô cũng sẽ ngày thơ lương thiện như em ấy.” Phương Cử dừng một chút, “Tôi thật sự có hơi thất vọng.”

“Thật xin lỗi! Anh Phương, em chỉ là nhất thời hồ đồ thôi. Mấy năm qua, tâm ý của em chắc anh cũng rõ, em có thể chấp nhận anh không có suy nghĩ gì với em, nhưng em không muốn anh vì người phụ nữ của anh em mà ủy khúc cầu toàn (tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục).”

“Hà Tĩnh!” Phương Cử quát, ý bảo cô ta câm miệng, “Không nói đến việc mà tôi muốn làm còn chưa xong nên giờ tôi cũng chưa có suy nghĩ gì đến tình yêu; tôi theo anh Hiểm vào sinh ra tử, không tiếc mạng sống,

sao có thể có lòng riêng với người ta chứ?”, cậu khẽ cắn môi, “Năm đó tôi một mình đi tìm người của Trịnh Thúc sống mái một phen, anh Hiểm đã nhận ba đao để cứu tôi từ tay của đám người đó; sau này, tôi và anh ấy muốn thoát khỏi tổ chức, cũng là anh ấy chịu cho tôi một đao từ anh Kiều, tay trái của anh ấy giờ không còn được như xưa. Tôi không trông cậy cô có thể hiểu, nhưng nếu như cô đã lập bầy tôi và chị dâu, thì thật sự đã phụ công tôi đập phá quán cứu cô đi năm đó.”

Hà Tinh khóc lóc đau khổ không thôi, luôn mồm xin lỗi.

“Cô đắc tội anh Hiểm, anh ấy chắc chắn không thể nào tha thứ cho cô, cô hãy xin lỗi chị dâu, từ chức rồi trở về đi. Mấy năm nay cô chắc cũng đã tích lũy được chút tiền, trở về mở một cửa hàng, cố gắng làm ăn. Em trai của cô nếu muốn thì theo đội xe cũng được, nếu không muốn thì cũng từ chức đi.”

Hà Tinh khóc không thành tiếng: “Anh Phương, anh đừng đuổi em đi, em sai rồi, sau này em sẽ không như vậy nữa.”

Phương Cử im lặng rất lâu, thở dài: “Phương Cử tôi là người như vậy, người kính ta một điểm, tôi nhất định trả lại hết sức. Đầu tôi không đến mức bị rỗng để mà kết bạn hoàn toàn dựa vào nghĩa khí. Trái tim đã lạnh, không còn nóng ấm thì tự nhiên sẽ không quay về.”

Hà Tinh thấy khẩn cầu cũng vô dụng, ngồi khóc nửa ngày rồi đứng dậy ra ngoài.

Chu Hiểm và Hứa Đường đang ngồi trên ghế ngoài hành lang, trông thấy cô ta đi ra, ngẩng đầu nhìn sang, liền đứng dậy trở về phòng bệnh.

Phương Cử nói những lời ấy với Hà Tinh, tự nhiên cũng là nói cho hai người họ nghe. Chu Hiểm tắt điều thuốc, cúi đầu nhìn Phương Cử, khàn giọng nói: “Xin lỗi.”

Phương Cử lại cười một tiếng, vươn tay về phía anh.

Chu Hiểm cũng nhanh chóng đưa tay, hai bàn tay nắm chắc lấy nhau.

~Sau khi Tiểu Ngưu đến đó liền ở lại chăm sóc. Chu Hiểm đưa Hứa Đường quay về chỗ ở trước rồi mới nhanh chóng đi ra ngoài lần nữa. Hứa Đường biết rõ anh muốn đi đâu, cũng không hỏi gì. Cô đứng trước cửa ôm Chu Hiểm, chậm rãi nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Sau một lát cô mới khàn khàn mở miệng: “Chu Hiểm, em vẫn thích khoảng thời gian bốn năm trước ở Độ Hà trấn. Khi đó giữa chúng ta không có người khác, chỉ có hai người chúng ta.”

Khoảng thời gian đó, chỉ cần từ xa xa nhìn nhau, trong lòng đã giống như có con chim sẻ lú rú không ngừng hót, có thể kích động cả ngày. Mặc dù dè dặt phỏng đoán tâm tư đối phương, nhưng rồi lại giống như hai cực nam châm không ngừng hấp dẫn lẫn nhau, không cách nào kháng cự.

Người trong ngực tuy nhỏ nhắn xinh xắn nhưng vừa ấm lại vừa thơm, khiến Chu Hiểm không khỏi nắm chặt tay. Anh bóp chặt eo Hứa Đường, nâng lên một chút, ép cô dựa vào tử, một tay giữ lấy gáy cô, hơi ngửa đầu nhìn, ghé sát vào tai cô khe khẽ nói: “Giữa chúng ta vẫn không hề có người khác, chỉ có hai người chúng ta.” Nói rồi đè đầu cô xuống, nhẹ nhàng lên môi Hứa Đường.

Sau một lúc, anh lùi lại, nhìn vào mắt Hứa Đường, hạ giọng nói: “Hứa Hải Đường, chờ sau khi vụ việc Trịnh Thúc kết thúc, chúng ta kết hôn nhé.”

Ánh mắt anh mang theo sự nghiêm túc trước nay chưa từng có khiến Hứa Đường không khỏi gật đầu liên tục.

Lại ôm thêm một lát Chu Hiểm mới lưu luyến buông tay: “Em ngủ trước đi, không cần chờ anh.”

Đêm đã khuya, trên đường tịch mịch không bóng người. Chu Hiểm lái xe trở lại bệnh viện lần nữa.

Xa xa liền trông thấy Tôn Dao đứng trước cửa bệnh viện, cô mặc một chiếc áo khoác màu trà, góc áo tung bay theo làn gió thổi. Chu Hiểm thắng gấp, cho xe dừng lại ở ven đường, sau đó vội vàng vượt qua vài chướng ngại nhỏ, nhanh chân đi qua. Windchime1qd Tôn Dao vuốt mái tóc dài bị gió thổi loạn, nhìn Chu Hiểm, lời xin lỗi còn chưa ra khỏi miệng đã thấy Chu Hiểm đưa tay móc từ trong túi áo ra một thứ, giơ tay ném vào trong lòng cô.

Tôn Dao vô thức đón lấy, đến lúc tập trung nhìn vào mới nhận ra là một tờ chi phiếu đã được đóng dấu sẵn

“Tài sản cá nhân của tôi có bao nhiêu cô rất rõ ràng, theo hạn mức đó, cô tự điền đi.”

Tôn Dao há miệng: “Chu Hiểm, anh có ý gì?”

Chu Hiểm lôi ra một điều thuốc, châm lửa hút, đốm lửa nhỏ mang theo làn khói tỏa, sáng lập lờ trong đêm. Mặt Chu Hiểm không chút biểu cảm, nhìn cô ta: “Năm đó cô tham gia góp vốn ba mươi vạn, giúp tôi và Phương Cử vượt qua khó khăn. Hôm nay, tôi lấy số tiền gấp mười lần mua lại cổ phần trong tay cô.”

Tôn Dao cắn môi: “Tài sản của cha em hơn trăm triệu, em cần mấy trăm vạn này của anh sao?”

Chu Hiểm hút thuốc, không trả lời.

“Chu Hiểm, anh giả ngốc làm gì? Cha muốn em xuất ngoại, em không chịu, suốt ngày vui mình vì cái công ty nát này của anh, anh cho rằng em mưu đồ điều gì đây?” Tôn Dao không chịu nổi uất ức, giọng nói càng lên cao: “Không phải vì anh thì em đâu phải chịu những uất ức đó. Tôn Dao này, trong huyện, trong thành phố, bao nhiêu thanh niên tài tuấn đứng xếp hàng muốn gặp em một lần em cũng không chịu, em lại vì anh...” Giọng nói của cô ta bỗng nhiên nghẹn ngào, nhất thời không nói tiếp được, quay mặt sang chỗ khác che miệng khóc.

Chu Hiểm không hề bị lay động, lặng im nhìn cô ta trong không khí đầy khói toả: “Tôn Dao, những lời này tôi đã nói rất nhiều lần, đời này của Chu Hiểm chỉ có một người phụ nữ.”

“Cô ta có gì tốt hơn em? Xinh đẹp hơn hay giàu có hơn? Em có thể giúp công ty anh tiến thêm một bước, thậm chí có thể khiến Trần Thủ Hà đồng ý để anh nhận Tổ quy Tông... những thứ này, Hứa Đường có thể cho anh sao?”

“Cô ấy không thể.”

“Vậy anh nhận được gì từ cô ta?”

“Tôi không cần gì từ cô ấy cả?”

Tôn Dao cắn chặt răng: “Anh chắc chắn vậy sao?”

Chu Hiểm không nói gì.

“Nhận ơn huệ nhỏ, trả ân tình lớn, anh đừng nghĩ dùng mấy trăm vạn đã có thể đuổi được em, nếu em nói em muốn lấy công ty của anh, anh có cho không?” Tôn Dao nhìn chăm chăm Chu Hiểm.

Chu Hiểm không hề chớp mắt, trả lời: “Cho.”

Rốt cuộc Tôn Dao nói không ra lời, lặng im nhìn Chu Hiểm, thoáng chốc mặt xám như tro.

“Tôi vốn chỉ là một tên côn đồ ở Độ Hà trấn, trong tay không có gì cả, chỉ cần cô đừng xuất hiện trước mặt người phụ nữ của tôi, toàn bộ công ty, cô cứ lấy.” Chu Hiểm nhìn Tôn Dao, thấp giọng nói. “Nhưng cô phải nhớ kỹ, nhất định đừng cho tôi cơ hội Đông Sơn Tái Khởi (trở lại như xưa), nếu không, những thứ cô lấy đi, tôi sẽ lấy lại, nhưng với giá trị gấp trăm lần.”

Tôn Dao cắn răng nói: “Chu Hiểm, anh thật tuyệt tình.”

“Tôi đã nói với cô, đừng quá đề cao bản thân. Cô từng giúp tôi nên tôi không truy cứu chuyện hôm nay, nhưng lần sau...” Chu Hiểm xích lại gần một bước, siết chặt cầm Tôn Dao, sát ý trong mắt phun trào. Dieendaanleequuydonn Tôn Dao bị nắm đến đau, nước mắt nhanh chóng trào ra, Chu Hiểm nhìn cô như vậy, ánh mắt như muốn hóa thành lưỡi dao sắc bén đâm vào toàn thân cô. Lưng Tôn Dao phát lạnh, bị ép nhìn thẳng vào Chu Hiểm, toàn thân run lên.

“Dám đụng đến người phụ nữ và anh em của tôi, cô đừng nghĩ đến chuyện yên ổn mà sống.”

Chu Hiểm thu tay lại, Tôn Dao thoáng chốc như bị rút hết sức lực, ngồi phịch xuống đất. Gió lạnh nổi lên, cuốn theo lá khô rơi rụng, Chu Hiểm đạp lên lá khô, nhanh chân bước về phía ven đường.

35. Chương 35: Chi Xuyên (15)

Edit: KẹoĐắng

Giữa trưa hôm sau, Hứa Đường mang canh đầu bếp trong nhà hàng đặc biệt nấu đến cho Phương Cử. Phương Cử bó thạch cao, hành động bất tiện, buổi sáng còn phải dõ nước biển. Ngoại trừ điện thoại di động, không có thứ gì khác tiêu khiển, vừa nhìn thấy Hứa Đường mang đồ ăn đến, liền vui vẻ giống như nông nô bị áp bức nhìn thấy hồng quân.

“Tôi hôm qua Hứa Dương gọi điện thoại tới, nói sẽ đến thăm em, em sợ cậu ta bị người khác nói ra nói vào, nên không cho cậu ta đến.”

Hứa Đường đối với chuyện huấn luyện không hiểu rõ lắm, “Khi nào thì Hứa Dương bắt đầu hành động?”

Phương Cử hớp một ngụm canh. “Cuối năm hội sở bọn họ có một cuộc tụ hội, giống như một buổi yến tiệc vậy. Ý của em là, tốt nhất là Hứa Dương có thể đuổi kịp buổi tụ hội đó. Thứ nhất là nhiều người, không dễ dàng gây sự chú ý. Thứ hai là rèn sắt khi còn nóng, nếu có thể lấy được chứng cứ, chúng ta có thể sống tốt cả một năm. Nếu không lấy được, liền để năm sau bàn lại.”

“Nhưng bây giờ chân anh đang bị thương.....”

Phương Cử khoát tay một cái, “Không sao, Hứa Dương tiến vào cũng chỉ là đi dạo xung quanh một chút, xem một chút coi có cái gì giá trị tiềm ẩn hay không, sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn. Em Hứa thông minh như vậy, cũng đã biết sử dụng thiết bị. Chờ em xuất viện là có thể bắt đầu.”

Một lát sau, Phương Cử đột nhiên hỏi: “Anh Hiểm xử lý Tôn Dao như thế nào?”

Hứa Đường trừng mắt lên, “Chu Hiểm tính dùng giá cao gấp 10 lần mua cổ phần trong tay Tôn Dao.”

Phương Cử sững sốt một chút, “Nhưng mà mua xong, trong tay anh Hiểm sẽ không còn tiền.” Dùng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng mà tiền không còn có thể kiếm lại, thu hồi cổ phần vào trong tay, cũng là cách làm sáng suốt. Như vậy, Tôn Dao đồng ý sao?”

Hứa Đường lắc đầu một cái: “Tôi không biết.”

Phương Cử cười cười, “Cô ta không dám không đồng ý. Chị dâu, chị đừng lo lắng. Chuyện anh Hiểm muốn làm, chưa từng có chuyện không làm được.”

Hứa Đường ngồi nói chuyện cùng Phương Cử khoảng 1 tiếng, chờ Tiểu Ngũ tới giao ca, sau đó liền cầm cà phê giữ nhiệt đi về. Phương Cử nằm ở lầu 4, Hứa Đường nhìn thấy trước cửa thang máy có một đồng người đứng chờ, liền không đợi thang máy nữa mà trực tiếp đi thang bộ.

Đến khúc quanh lầu 3, phía dưới có một nam một nữ đi lên. Người đàn ông mặc áo khoác dài màu tro, bộ dáng anh tuấn. Hắn nắm tay một người phụ nữ mặc quần áo bệnh nhân, bộ dáng cao gầy. Hai người đều toát ra khí chất lịch sự tao nhã, hoàn toàn khác hẳn với khuôn mặt u sầu, vẻ mặt vội vã của những bệnh nhân trong bệnh viện. Hứa Đường không khỏi liếc nhìn nhiều thêm một chút.

Vừa nhìn liền cả kinh: “Thầy Trần?”

Người đàn ông nghe vậy liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hứa Đường, cũng hơi ngạc nhiên, chợt cười nói: “Hứa Đường.”

Hứa Đường nhanh chóng bước xuống mấy bước. Trần Nhất Minh liền giới thiệu hai người với nhau: “Đây là vợ của thầy, Ngọc Ngôn. Còn đây là một người học trò trước kia của anh, Hứa Đường.”

Người phụ nữ cười cười, vươn tay: “Xin chào Hứa tiểu thư.”

Hứa Đường lập tức vươn tay, “Xin chào Trần phu nhân.”

Trần Nhất Minh nhìn cả mệnh trong tay Hứa Đường, cười hỏi: “Tôi đưa cơm?”

“Dạ, có một người bạn ngã bệnh.” Hứa Đường chú ý đến bụng Trần phu nhân hơi nhô lên, khẽ mỉm cười: “Thầy Trần là đi khám thai cùng cô Trần sao?”

Người phụ nữ liếc mắt nhìn Trần Nhất Minh một cái, nụ cười càng rộng: “Đúng vậy.”

“Vây thì thật là chúc mừng hai người!”

Lại nói thêm mấy câu, thời gian Trần Nhất Minh hẹn với bác sĩ đã tới, liền nói: “Nếu có gì cần, có thể tùy lúc gọi điện thoại cho thầy. Số điện thoại thầy vẫn không đổi.”

Hứa Đường cười trả lời: “Vâng.”

Trần Nhất Minh cùng vợ rời đi, Hứa Đường đi xuống mấy bậc thang, dần dần thu lại vui vẻ.

Hứa Đường vốn là chưa bao giờ liên tưởng đến chú Trịnh cùng Trần Thủ Hà có quan hệ. Nhưng mà lần trước Phương Cử lỡ miệng, nói Trần Thủ Hà thật là coi tiền xài không hết, chân trước vừa đầu tư mở một hội sở, chân sau lại khai trương một cái nhà hàng. Cô lại nghĩ đến 4 năm trước, ở ngoài cửa tiệm internet nghe lén Phương Cử cùng Chu Hiểm nói chuyện. Chu Hiểm nói: “Một nửa nhà ở ở trấn Độ Hà đều nằm trong tay công nhân, chú Trịnh động tay một cái là có thể ngồi kiếm tiền.”

Có được nửa số đất của trấn Độ Hà, trừ Trần Thủ Hà, không có người nào khác. Vừa nghĩ tới vụ tai nạn công trường ngoài ý muốn làm cha tử vong, không chừng chính là do một tay Trần Thủ Hà gây nên. Hứa Đường liền buồn nôn, ngay sau đó cảm giác tốt đẹp đối với Trần Nhất Minh cũng hoàn toàn biến mất.

Chuyện vô tình gặp được Trần Nhất Minh, Hứa Đường cũng không có nói với Chu Hiểm.

Trong lúc Phương Cử nằm viện, Hứa Đường cũng không gặp lại vợ chồng Trần Nhất Minh nữa. Công việc nhà hàng vẫn bận rộn như cũ, cô liền dần dần quên mất chuyện này.

Hà Tinh ở ngày thứ hai Phương Cử nằm viện liền không chào mà đi. Hứa Đường hỏi thăm người bình thường làm việc chung với cô ta, xem cô ta có trở về Lộc Sơn hay không, kết quả lại biết được Hà Tinh không có trở về đó, mà là dọn đến sống cùng bạn trai.

Hứa Đường khiếp sợ, Hà Tinh vẫn thích Phương Cử, chưa từng nghe nói lúc nào thì cô ta có thêm một người bạn trai. Cô nói chuyện này cho Phương Cử nghe, Phương Cử chỉ nói cứ tùy theo cô ta đi.

Sau khi Phương Cử xuất viện, tiếp tục chống nạn xử lý chuyện công ty. Chu Phủ Hải Đường tất cả đều vận hành bình thường, mọi chuyện đều như cũ.

Bắt đầu mùa đông, sau trận tuyết đầu mùa, mọi người đều tụ họp ở chỗ của Chu Hiểm cùng Hứa Đường ăn lẩu, lấy mỹ danh là vì chuyến thực tiễn của Hứa Dương.

Phương Cử uống rượu, tâm tình rất tốt, nói đến chuyện của anh trai Phương Kinh của hắn.

Phương Kinh lớn hơn Phương Cử 6 tuổi. Khi đó mới vừa tốt nghiệp từ trường cảnh sát, tiến vào đại đội. Lần đầu tiên thi hành một nhiệm vụ lớn, liền chết trong tay chú Trịnh. Tầm hình kia là lần đầu tiên Phương Cử mặc chế phục chụp cùng Phương Kinh ở trường học.

Thành tích Phương Cử không tốt, có thể lọt vào hoàn toàn là nhờ vào quan hệ gia đình. Hắn vốn không thích đọc sách. Lúc Phương Kinh xảy ra chuyện, hắn cũng không suy nghĩ gì, đi tìm chú Trịnh, thiếu chút nữa là mất luôn mạng nhỏ trong tay ông ta. Lúc đó Chu Hiểm vừa vặn ở Lộc Sơn, đang tranh đoạt đất cùng chú Trịnh, nhân tiện cứu Phương Cử. Sau đó Phương Cử liền đi theo anh, một mặt ngủ động, một mặt thu thập chứng cứ của chú Trịnh.

Mẹ của Chu Hiểm có thể vào bệnh viện tốt nhất ở Lộc Sơn, hoàn toàn dựa vào quan hệ của Phương Cử. Vì thế, Chu Hiểm cùng Phương Cử liền trở thành anh em tốt.

Phương Cử bưng ly rượu lên hớp một ngụm. “Anh tôi rất là đẹp trai. Lúc anh ấy còn đi học, bên cạnh là một trường sư phạm, nữ sinh của một nửa trường đều muốn sinh con cho anh ấy. Anh tôi nói, chưa tốt nghiệp đại học thì không muốn nói chuyện yêu đương. À, có một nữ sinh đã nói sẽ chờ anh ấy 4 năm. Tính tình nữ sinh kia rất tốt, dáng dấp cũng xinh đẹp, anh trai tôi tự nhiên không chống cự được 4 năm, qua nửa năm liền bị cô ấy chinh phục. Khi đó, cha tôi không đồng ý cho anh tôi học trường cảnh sát, cho nên cả một năm chưa cho anh ấy một phân tiền nào.” Phương Cử cười hắc hắc, “Anh trai tôi cùng chị dâu đang nói chuyện yêu đương nha, không có tiền sao được, thế là liền tới cầu tôi tiếp tế. Khi đó tôi tiêu tiền như

nước, nhiều lắm chỉ có thể cho anh ấy chút tiền sinh hoạt, nhưng chuyện phong hoa tuyết nguyệt thật là có lòng nhưng không đủ sức. Chị dâu tôi cũng không quan tâm, mùa đông cũng ra ngoài hẹn hò cùng anh tôi, vòng quanh bờ sông lớn nửa ngày, cũng chỉ uống một ly trà sữa. Quan hệ của anh tôi cùng chị dâu đặc biệt tốt, cho tới bây giờ cũng chưa từng cãi nhau. Bọn họ tính toán đợi công việc của anh tôi ổn định, 2 năm nữa sẽ kết hôn.....”

“..... Nhưng lần chị dâu tôi cũng không đợi được nữa rồi.” Phương Cử trầm mặc xuống, buồn bực hớp một ngụm rượu, quay mặt qua chỗ khác, gơ tay hung hăng lau mặt một cái.

Bên ngoài bông tuyết lát phất, rơi xuống không tiếng động.

Phương Cử chột thở dài nhẹ nhõm, gơ tay vỗ bả vai Hứa Dương một cái, cười cười: “Em Hứa, Phương Cử tôi biết ơn cậu. Sau này chỉ cần là cậu có yêu cầu gì, tôi sẽ không màng sống chết, không từ chối.”

Hứa Dương há miệng, cũng không lên tiếng, chỉ bưng ly rượu cùng với Phương Cử một cái, một hơi cạn sạch.

36. Chương 36: Chi Xuyên (16)

Edit: Nhật Dương

Hội sở của lão Trịnh nằm ở khu vực trung tâm thành phố Chi Xuyên, giá đất rất cao và cũng vì định mức tiêu phí thấp được quy định rất cao, vì vậy người bình thường đi vào tiêu phí cũng không nhiều. Hứa Dương dùng tên giả là Tiền Tư Viễn, dùng thân phận là con cưng của một ông chủ mỏ quặng giàu có chính thức công diễn.

Anh ở hội sở tiêu phí một vòng, ra tay hào phóng lại chơi rất thoải mái nên nhanh chóng được đề cử gia nhập làm khách VIP của hội sở.

Câu lạc bộ của các hội viên trong hội sở được bố trí tại một khách sạn nằm trong khu nghỉ dưỡng ở ngoại ô. Khi đó Chi Xuyên có một cái hồ rất lớn gọi là “Như Hải” và cũng giống như cái tên đó, diện tích hồ lớn như biển. Khách sạn Lâm Hồ được xây lên và chiếm một diện tích cực kỳ rộng lớn.

Vào câu lạc bộ của hội viên, phục vụ và thiết bị đều được tăng lên một cấp bậc, nhưng Hứa Dương ở bên trong chơi một vòng vẫn chỉ tiếp xúc với những hạng mục giải trí cực kỳ bình thường. Mỗi ngày chính là đánh bóng bàn, đánh vài ván bài, đánh golf hai lần, ngồi du thuyền hóng gió.....

Mất thấy tiền tiêu như nước chảy ra ngoài nhưng lại không lấy được chút tình báo nào, Hứa Dương không khỏi có chút nóng nảy.

Hôm nay anh mang theo mấy người “bạn xấu” của mình ca hát uống rượu ở khách sạn, hai công chúa KTV ở bên cạnh nũng nịu cuộn lại trong ngực anh, hát chung với anh. Tiếng nhạc âm ỹ khiến anh đau cả đầu, một câu “Làm sao có thể yêu em.” đang được lên giọng thì đột nhiên anh vứt micro xuống đất rồi đứng bật dậy.

Hai công chúa KTV sợ hết hồn, cẩn thận lôi kéo Hứa Dương rồi dịu dàng hỏi: “Tiền thiếu, tụi em có chỗ nào phục vụ không chu đáo sao?”

Hứa Dương gạt hai người ra, lạnh lùng nói: “Cút!”

Hai người lập tức luống cuống, đắc tội khách hàng không chỉ tiền bo khó giữ mà còn bị trừ tiền lương: “Tiền thiếu, nếu tụi em làm sai ở đâu thì xin anh trực tiếp chỉ ra, tụi em bồi thường và nhận lỗi với anh!”

“Bạn xấu” nghe động tĩnh bên này nên lập tức đi tới: “Tiền thiếu, đây là làm sao?”

Hứa Dương kéo mở cà vạt rồi ngồi trên ghế sofa, hai cánh tay mở ra khoác lên trên thành ghế: “Ăn cơm, uống rượu, ca hát rồi ăn cơm, uống rượu, ca hát; thật mẹ nó không có ý nghĩa, còn không bằng ở huyện Hồ Sơn!”

“Bạn bè xấu” lập tức phụ họa: “Cũng đúng! Hội sở lớn nhất Chi Xuyên cũng chỉ có chút trình độ này!”
/////////dda'nle^@uy_)o%^n

Tên còn lại nói lớn tiếng: “Tiền thiếu, anh nộp 50 vạn vào hội phí sao? Bị anh xem như tiêu tiền như rác rồi? Với trình độ này mà trị giá 50 vạn? Tôi thấy Tiền thiếu anh nên nhanh chóng rút lại 50 vạn đi, 50 vạn bao một đứa con nít cũng còn đáng giá hơn cái này!”

“Đúng đúng! Nhanh chóng rút lại tiền!”

Hứa Dương nhú mày, ngẩng đầu nhìn cô công chúa KTV đang hoảng sợ trước mặt nói: “Đi, gọi quản lý của mấy người tới đây!”

Hai người gấp đến mức sắp khóc, sao dám chậm trễ, vội vàng đi ra ngoài gọi người tới.

Một lúc sau, quản lý tới, ông ta cúi người hỏi: “Tiền tiên sinh, không biết chúng tôi có chỗ nào phục vụ không chu đáo?”

Hứa Dương không lên tiếng, “bạn bè xấu” lại cười đáp: “Có phải quản lý Vương xem thường Tiền thiếu của chúng tôi hay không?” Quản lý Vương lau mồ hôi trên mặt nói: “Tiền tiên sinh là khách quý của chúng tôi, chúng tôi hết lòng chiêu đãi còn không kịp, nào dám chậm trễ?”

“Thì ra nộp 50 vạn hội phí, đi vào chơi lại chơi những thứ ở trình độ này thôi sao? Tôi cho ông biết, cái khác thì Tiền thiếu của chúng tôi không có nhưng tiền thì rất nhiều!” Một người giơ ngón tay cái lên: “Những thứ mà đệ nhất hội sở Chi Xuyên các người chơi đều là những thứ mà Tiền thiếu của chúng tôi chơi còn thừa lại!”

Wang quản lý vội nói: “Không biết Tiền thiếu muốn chơi kiểu gì?”

Ánh đèn xanh đỏ chuyển động ẩn hiện, Hứa Dương ngồi đó mở mắt nhìn, vẻ mặt lúc ẩn lúc hiện, anh cong môi: “Dĩ nhiên là muốn chơi kích thích một chút.”

Phương Cử ngồi ở trong xe theo dõi video, nghe Hứa Dương nói như vậy thì thoáng chốc đỏ đầy mồ hôi: “Tên nhóc này quá nóng vội rồi!”

Chu Hiếm ngậm điều thuốc, nhàn nhạt nói: “Không có việc gì, cũng không xê xích gì nhiều.”

Trái tim của Hứa Đường cũng nhất thời treo lên, cô nhìn chăm chăm hình ảnh trong video, thấy quản lý Vương trầm mặc một lúc mới nói: “Tiền tiên sinh nếu cậu không để ý thì để tôi đi lên xin ý kiến?”

Hứa Đường lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Mắc câu.”

Chu Hiếm nhả ra một làn khói, lắc đầu một cái: “Không chắc.”

Nhân viên phục vụ đi lên đổi một cái micro mới, Hứa Dương cũng không hát, giống như say rượu choáng đầu mà vùi ở trên ghế sofa, một tay che mắt. Sau một lúc lâu, quản lý Vương lại vòng trở về, khẽ khom người nói: “Tiền tiên sinh.”

Hứa Dương “Ừ” một tiếng nhưng vẫn không nhúc nhích.

Quản lý Vương lại gần thêm một chút rồi nhỏ giọng nói: “Hai ngày nữa có một buổi party tập thể, chỉ phát 50 tấm thiệp mời, tất cả người tham gia đều là trai xinh gái đẹp, không biết Tiền thiếu có cảm thấy hứng thú hay không?”

Một lúc lâu sau Hứa Dương cũng không lên tiếng, qua một lúc nữa mới cười lạnh một tiếng: “Nếu như tôi muốn chơi cái này thì tìm 500 người tụ tập còn được, hiếm lạ gì 50 người của các ông?” Anh từ trên ghế sa lon đứng bật dậy, xoa xoa huyết thái dương, mắng nhỏ một câu: “Được rồi được rồi, đi về! Thật con mẹ nó không có ý nghĩa, hội phí tôi cũng vậy không ông rút lại, tôi vốn còn có mấy anh em nói muốn đi vào xem một chút, tôi thấy bọn họ cũng dừng nên tốn tiền oan uổng.” Anh gấp một cái rồi vung tay lên: “Đi thôi!”

“Bạn bè xấu” đều đứng lên, sờ soạng hai cái trên người công chúa KTV rồi cười hì hì nói: “Tiền thiếu không mang một người trở về sao?”

“Mang về trái trứng!” Hứa Dương đá lên bàn trà một cái rồi bước đi thật nhanh, lung la lung lay đi ra ngoài.

Quản lý Vương đưa mấy người ra cửa, cúi người chào rồi nhìn mấy người lên xe.

Xe di chuyển với tốc độ cao, Chu Hiểm ngồi trong chiếc xe thể thao đa dụng (SUV) cũng lạng lẹ theo kịp. Lái xa tầm ngắm của khách sạn nghỉ dưỡng, Hứa Dương mới bấm điện thoại gọi Phương Cử, anh thay đổi bộ dáng say rượu vừa rồi mà trầm giọng nói: “Xem ra còn phải xuống tay từ buổi tụ hội cuối năm.”

Hứa Đường hỏi: “Cái buổi party tập thể kia, không vào xem một chút sao?”

Hứa Dương cười một tiếng, có chút lúng túng, “Em đi vào thì không thể không làm gì, mà cái này..... Em làm không được.”

Phương Cử cười to: “Không đi cái này cũng được. Hội sở chỉ có tác dụng đứng ra tổ chức nên mặc dù người tham gia tự mang theo hàng vào thì cũng không liên lụy tới người của hội sở.”

Hứa Dương nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, xác định cầm không tới thiệp mời buổi tụ hội.”

Vẫn không lên tiếng Chu Hiểm mở miệng nói: “Chờ là được.”

Tiểu Ngũ đang lái xe cũng phụ họa nói: “Mở cửa làm ăn, tiền không kiếm cũng uống, hưởng chi loại phú nhị đại như ‘Tiền Tư Viễn’, có tiền nhưng không có địa vị, lại chưa từng trải việc đời, xuống tay tốt nhất. Em tán thành ý kiến của anh Hiểm, cá đã cắn câu rồi, chờ là được.”

Phương Cử gật đầu một cái, nói với Hứa Dương: “Trước khi bọn họ phát thiệp thì nhất định sẽ điều tra. Trong khoảng thời gian này cậu sẽ ở trong biệt thự đã được sắp xếp, đừng trở về trường học.”
...////dd!\$^@uy'+)o^n////////

Dự đoán của Chu Hiểm không hề sai, một tuần sau, quản lý Vương tự tay đưa thiệp mời đến tận tay của Hứa Dương, nói xin lỗi xong lại nói rất nhiều lời hay, nói hi vọng buổi tụ hội cuối năm có thể loại bỏ đi ấn tượng không tốt mà hội sở đã mang lại cho anh.

Hứa Dương miễn cưỡng nhận thiệp mời, thái độ cũng không nhiệt tình lắm, nhìn lướt qua ngày tháng trên thiệp mời nói: “Được rồi, để tôi xem có thời gian hay không.”

Một tuần lễ sau, bức màn của buổi tụ hội một ngày hai đêm chính thức được kéo lên.

Tụ hội được tiến hành trên một chiếc du thuyền cực kỳ xa hoa ở trên hồ Như Hải, du thuyền xuất phát từ khu nghỉ dưỡng, từ hồ Như Hải tiến vào sông Trường Giang sau đó trở về điểm xuất phát.

Tám giờ tối, ánh đèn sáng chói, sau khi tất cả mọi người lên thuyền, một tiếng còi ngân nga kéo dài, du thuyền bắt đầu khởi hành. Trên boong thuyền đứng đầy khách quý và nhân vật nổi tiếng, giày Tây, quần áo chỉnh tề. Phụ nữ mặc váy đuôi dài phối hợp với áo choàng lông thú, dù lạnh run trong gió rét nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười khéo léo.

Du thuyền di chuyển ra một đoạn, dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Phương Cử liếc mắt nhìn hình ảnh trong video lại nhìn hương vị gà xé cay và cơm nóng trong tay mình, cười nói: “Tên nhóc họ Hứa này thật là hưởng thụ đấy!”

Tiểu Ngũ cười nói: “Cà ri bò của em cũng tạm được, nếu không thì anh đổi cho em?”

Bốn người tìm niềm vui trong đau khổ, ăn cơm trên xe xong thì lập tức lái xe chạy dọc theo con đường ven sông, từ đầu đến cuối vẫn lạng lẹ duy trì một khoảng cách song song với du thuyền.

Dạ tiệc trên du thuyền kết thúc, sông bạc cùng quây rượu bắt đầu đón khách. Mười giờ đêm, tất cả đèn lớn trên thuyền đều tắt, dưới ánh đèn mờ mờ, tất cả mọi người đều cúi bỏ mặt nạ. Hình ảnh trong video theo con đường Hứa Dương đi qua mà biến đổi, lập tức nhìn thấy có người đã không kèm chế được hôn mê, trong hành lang đều là những con người đang ngọ nguậy.

Trong vòng mấy tiếng kể, hầu như đều là những hình ảnh như vậy.

Hứa Dương vào quán bar, bên trong toàn là đầu người đang chuyển động, điên cuồng vặn vẹo. Tiếng nhạc trong đó rung động trời đất, Hứa Dương vào một chút rồi lập tức đi ra. Anh vòng qua một đám nam nữ uống say đang ôm ấp găm cắn lẫn nhau mà đi tới toilet. Trong toilet cũng bị người ta chiếm, một phụ nữ bị đặt lên bồn rửa tay, nghe tiếng cửa mở thì xoay đầu lại cười quỵn rũ với Hứa Dương. //lqd///

Hứa Dương lập tức đóng cửa đi ra ngoài.

Cứ lắc lư mấy tiếng liền thì Hứa Dương đụng phải một cô gái có tinh thần hoảng hốt ở trong hành lang phòng khách, sắc mặt cô ta ửng hồng, đôi mắt lóe sáng quỳnh dị. Trong lòng Hứa Dương lộp bộp giật mình, nghĩ đến những kiến thức mà Phương Cử phổ cập cho anh về biểu hiện của người cần thuốc, lập tức ngừng bước, đi theo cô gái này qua.

Tay cô gái này tựa vào vách tường, vừa cười vừa đi về phía trước, cô ta đi đến cửa một căn phòng thì dừng lại, cẩn thận nhận biết số phòng mới đưa tay đẩy ra.

Hứa Dương đưa mắt nhìn, lập tức sợ hết hồn, trong phòng có hai cái giường nhưng có hơn mười người, hoặc ngồi hoặc nằm, hoặc có hai người quỳ trên sàn không coi ai ra gì làm. Yêu, giấy bạc rơi đầy trên đất, trong phòng còn có một mùi hương ngọt ngào quỳnh dị.

Mọi người đang cảm thấy buồn ngủ nhưng nhìn thấy cảnh tượng này thì lập tức ngồi ngay ngắn lại, Phương Cử nhỏ giọng chỉ huy Hứa Dương: “Cậu giả bộ dùng hết thuốc, tìm bọn họ muốn hàng.”

Hứa Dương lập tức ngăn cản: “Như vậy quá nguy hiểm!”

“Không có việc gì, tin tưởng tôi.”

Hứa Dương gạt đầu một cái, học bộ dáng cô gái kia, đi theo vào phòng. Người bên trong không có quá nhiều phản ứng với sự xuất hiện của Hứa Dương, nhưng cô gái kia lại xoay đầu nhìn chằm chằm Hứa Dương.

Trong lòng Hứa Dương hoảng sợ, đang suy nghĩ cách giải thích thì cô gái kia lại nhào tới cắn một cái lên miệng anh rồi lung lay khẽ cười.

Hứa Dương cảm thấy ghê tởm, chỉ muốn rút lui nhưng phải nhịn xuống, đưa tay kéo cô ta, còn nhéo đùi cô ta một cái, cười hỏi: “Bảo bối, đồ còn không, cho anh một chút.”

Cô gái vừa đẩy Hứa Dương tới vách tường, vừa liếm môi anh vừa đưa tay mò vào trong túi xách của mình. Sờ soạng một lúc lâu mới ha ha cười nói: “Không có!”

Hứa Dương đoạt lấy túi xách của cô ta, đổ xuống đất, hộp phấn, bao thuốc lá và áo mưa an toàn rơi đầy đất. Hứa Dương nhìn lướt qua, không tìm thấy đồ anh cần, vẻ mặt chợt biến thành dữ tợn, đưa tay nắm lấy tóc cô gái kia, xoay người đẩy cô ta vào tường: “Con mẹ nó! Rốt cuộc có hay không!”

37. Chương 37: Chi Xuyên (17)

Đầu người phụ nữ bị đau, nhưng cảm xúc càng cao hơn, nàng đưa tay vuốt ve lưng Hứa Dương, cười khanh khách không ngừng: “Em dẫn anh đi lấy không được sao?”

Hai người vừa dây dưa vừa đi đến chỗ cầu thang. Cả người người phụ nữ treo lên người Hứa Dương, Hứa Dương một mặt phải chú ý né tránh nơi bị sờ soạng, một mặt phải ôm người lên cầu thang, cả người lão đảo, chặt vật không chịu nổi.

Người phụ nữ mang Hứa Dương đến lầu bảy, tầng này hoàn toàn phong bế, hoàn toàn bất đồng với mấy tầng phía dưới. Người phụ nữ rảnh tay, nơi mà khoá ẩn mấy con số, cửa vang lên một tiếng “tách”, nữ nhân ấn Hứa Dương vào bên trong, hai người trọng tâm không vững, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. Hứa Dương lùi về sau mấy bước, dựa lưng vào vách tường hành lang, đỡ cô gái lại.

Cả hành lang chỉ có một ngọn đèn nhỏ mờ, tấm thảm vừa dày vừa nặng, đạp không vang tiếng nào. Nữ nhân vừa quán Hứa Dương vừa đi về phía trước, đi vào trong một đoạn, càng tĩnh mịch yên tĩnh. Nữ nhân

dừng bước, phí sức nhìn rõ số phòng, cô cười ha ha một tiếng, đưa tay đẩy cửa phòng, đẩy Hứa Dương vào. Hứa Dương liếc mắt nhìn trên cửa, 708.

Trong phòng lập tức truyền đến một tiếng thét, Hứa Dương nhìn vào trong, trong phòng chỉ mở một cái đèn, trên chiếc giường rộng hai mét có hai người đang nằm, người đàn ông kia nằm trên người người phụ nữ, không nhìn ra cửa, ánh đèn mờ ảo, vẻ ngoài và vẻ mặt không nhìn thấy rõ.

Hứa Dương chợt cảm thấy lúng túng, luôn miệng nói: “Đi nhầm phòng! Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Dứt lời mang người phụ nữ ra ngoài, mang ra ngoài cửa.

Người phụ nữ dường như cảm thấy chơi rất tốt, cười lớn tiếng, Hứa Dương đưa tay che miệng cô, hung ác nói: “Anh chơi em sao!”

Người phụ nữ cười một lúc, đưa tay đẩy Hứa Dương ra, bước chân trống rỗng đi về phía trước, đẩy cửa phòng 710 bên cạnh.

Nơi này ánh đèn sáng rõ, Hứa Dương không thể thích ứng ánh sáng như thế, chớp mắt. Sau một lúc lâu, Hứa Dương mới mở mắt, lại thấy trong căn phòng lớn có vài cái ghế salon, ước chừng hai mươi mấy người ngồi hút thuốc bên trong. Những người này áo mũ chỉnh tề, nhìn rõ cách ăn mặc hoàn toàn khác biệt với những người ở lầu dưới.

Phương Cử ngồi trong xe theo dõi video, thoáng nhận ra người trong phòng, chợt thấy kinh hãi. Hắn liếc mắt nhìn Chu Hiểm, Chu Hiểm cũng đang nghiêm túc nhìn video, chân mày nhíu chặt.

Người phụ nữ buông Hứa Dương ra, chợt đặt mông ngồi xuống trên đùi một người đàn ông, đưa tay ôm cổ người ấy, cười nói: “Cha, đồ còn hay không?”

Người đàn ông tai to mặt lớn, mặc tây trang, lộ ra cái cổ ngắn ngủn, tự tay bóp cằm người phụ nữ một cái: “Tìm được việc vui?”

Người phụ nữ cười hì hì, ngón tay nắn lấy cổ áo tây trang, hôn miệng hắn một cái.

Người đàn ông bóp mông cô một cái, “Đi tìm quản lý Vương, nói là Trương Mục ta.”

Người phụ nữ lung la lung lay đứng lên, trở lại bên cạnh Hứa Dương, giống như chim nhỏ nép vào người anh, tiếp tục mang anh vào trong – lúc này Hứa Dương mới chú ý trong phòng còn có một gian phòng.

Người phụ nữ gõ cửa: “Quản lý Vương, tôi là Kỳ Kỳ, cha tôi muốn tôi đến đây lấy thứ gì.”

Yên lặng chốc lát, cửa phòng mở ra, quản lý Vương nhìn hốt cười nói: “Mời vào!” Ánh mắt ông ta dừng lại, chú ý tới Hứa Dương, có thâm ý cười cười: “Anh Tiến, anh cũng ở đây à.”

Ông khom người, để cho Hứa Dương và người phụ nữ đi vào. Trong phòng có một bộ salon và một khay trà, một đôi nam nữ đang xem như không người ôm nhau hôn môi. Nghe tiếng bước chân ba người quản lý Vương bước vào, người phụ nữ mặc váy đỏ thắm ngồi trên đùi người đàn ông mới ngẩng đầu lên, nhìn sang hướng quản lý Vương.

Hứa Dương ngồi trước màn ảnh nhìn chằm chằm người phụ nữ, sợ hãi kêu thất thanh: “Tiểu Tinh!”

Phương Cử và Chu Hiểm cũng rét run, Phương Cử thấp giọng hô: “Hứa Dương! Đi nhanh lên!”

Vậy mà đã không kịp, Tiểu Tinh thấy Hứa Dương đang đứng sau lưng quản lý Vương ngẩng người, kinh ngạc hỏi: “Hứa tiên sinh, sao anh lại ở đây?”

Người đàn ông đang ôm Tiểu Tinh cũng ngẩng đầu lên – là Trần Khác.

Phương Cử lại quát một tiếng: “Hứa Dương! Mau rút lui!”

Hứa Dương đẩy người phụ nữ, nhấc chân chạy ra ngoài, chạy mấy bước, liền nghe trong phòng có tiếng còi báo động chói tai, ngay sau đó có một đội an ninh chạy vào cửa! Hứa Dương dừng chân, quét mắt nhìn bốn phía. Người ngồi trên ghế salon đều đứng lên, chen thành một đoàn, la hét ầm ĩ.

“Tìm con tin!” Phương Cử ra lệnh rất nhanh.

Hứa Dương đưa tầm mắt nhìn quanh, chợt móc trong túi một thanh đao Hồ Điệp, trong bao vây của an ninh, xông về phía trước, bắt giữ người đàn ông gần mình nhất.

Tình thế đột nhiên thay đổi, Phương Cử lập tức ra ngoài thông báo tình hình, ca nô đậu bên ngoài chờ lệnh xuất phát.

Hứa Dương giữ người, từ từ ra khỏi phòng, theo chỉ thị của Phương Cử, đi ra sau bong thuyền phía sau.

Tất cả đèn cũng mở ra, ánh đèn sáng loáng chiếu sáng bong thuyền như ban ngày. Lòng Hứa Dương mất khống chế, anh nắm chặt đao Hồ Điệp, nỗ lực duy trì bình tĩnh.

Hứa Đường ngồi trước màn hình che miệng lại, không dám thở mạnh.

Hứa Dương chậm rãi tới gần lan can, Phương Cử trầm tĩnh chỉ huy: “Ca nô còn ba phút nữa là đến, kiên trì một lát!”

Gió lạnh thổi mạnh, đèn pha thật giống như một thanh kiếm cắm thẳng lên bầu trời. Hứa Dương thở hổn hển, mắt bị mờ hơi làm mờ hồ không rõ. Người đàn ông bị anh kèm hai bên điên loạn gào thét, lúc này sợ đến kêu cha gọi mẹ, Hứa Dương khẽ lưỡi dao sát lại: “Câm miệng!”

Thời gian từng chút trôi qua, đối diện Hứa Dương là an ninh đông đúc. Bởi vì lầu bảy sắp đặt gác cổng, mấy tầng phía dưới đều không được phép lên, tất cả mọi người đều gom lại ở bong thuyền lầu sáu, ngửa cổ lên trên, tiếng người la hét âm ỉ khuấy động đêm tối yên tĩnh.

Chợt một hồi tiếng mô tô âm ỉ từ xa đến gần, Hứa Dương ngừng thở, nghe giọng nói Phương Cử lại ra lệnh lần nữa: “Nhảy xuống!”

Vừa dứt lời, Hứa Dương liền buông người đàn ông ra, xoay người phóng ra lan can, trong nháy mắt anh lấy đà nhảy xuống, một tiếng súng chói tai vang lên, giống như lưỡi kiếm bén phá tan màn đêm!

Trong khoảng thời gian ngắn, giọng nói mọi người đều biến mất.

Chỉ có tiếng mô tô âm ỉ, và đèn pha vẫn chiếu loạn, tiếng gió lạnh gào thét trong đêm tối quỷ dị.

Màn ảnh trước mặt sau hai giây lập tức tối xuống, trái tim Hứa Đường chợt ngừng đập, nghẹn ngào gào lên: “Hứa Dương!”

Tiểu Ngũ thẳng gấp một cái, xe ngừng lại, Hứa Đường lập tức kéo cửa xe, đẩy tay Chu Hiểm, nhảy xuống xe, chạy như điên đến bờ biển!

Chu Hiểm lập tức nhảy xuống xe, đuổi theo Hứa Đường, đưa tay nắm lấy tay cô, ấn vào lòng mình: “Hứa Hải Đường, bình tĩnh một chút!”

Phương Cử và Chu Hiểm nhảy xuống xe, Chu Hiểm ôm đầu Hứa Đường, nhỏ giọng nói: “Em ở lại trong xe giữ liên lạc với ca nô, bọn anh lên bờ tiếp ứng! Hứa Dương sẽ không có chuyện gì, em đừng gấp gáp!”

Chu Hiểm buông Hứa Đường, cúi đầu hôn trán cô. Trong mắt Hứa Đường chứa nước mắt, dưới sự trấn an của Chu Hiểm, cắn chặt môi, gập đầu một cái.

Ba người Chu Hiểm chạy đến trong chợ, Hứa Đường trở lại bên trong xe, nhìn màn hình đen như mực, run lấy lấy.

Mọi nơi yên tĩnh, chỉ có gió lạnh gào thét.

Không biết đã trải qua bao lâu, lúc Hứa Đường cho rằng mình sẽ chết vì lo lắng và kinh hoảng, trong hệ thống chợt vang lên một giọng nam: “Cứu mục tiêu thành công!”

Hứa Đường giống như vừa được vớt trong nước ra, toàn thân không còn sức lực. Cô đặt sức nặng toàn thân vào ghế dựa, thở một hơi thật dài.

Nhưng vào lúc này, phía trước cửa sổ chợt bắn tới hai luồng ánh sáng chói mắt – một chiếc xe đang nhanh chóng chạy về phía cô!

Tháng chạp rét đậm, nước sông phải lạnh thấu xương, lúc Hứa Đường được mò lên đã lạnh đến mất tri giác. Dạn bắn xuyên qua vai anh, không bị thương chỗ hiểm. Phương Cử và Tiểu Ngũ theo xe cứu thương đến bệnh viện. Chu Hiểm chạy về tìm Hứa Đường.

SUV một mình dừng trên đường, Chu Hiểm cảm thấy căng thẳng, tăng nhanh bước chân, hô lớn: “Hứa Hải Đường!”

Bên trong xe không ai trả lời, Chu Hiểm lại gọi một tiếng, vẫn không trả lời.

Chu Hiểm chạy đến bên cạnh xe, đang muốn mở cửa xe, lại lập tức dừng lại – khăn quàng cổ màu trắng hôm nay Hứa Đường mang rơi trên đất, bị một dấu chân dẫm lên. Trái tim Chu Hiểm trầm xuống, anh đưa tay mở cửa xe.

Trong xe không có ai.

Ánh mắt Chu Hiểm trầm xuống, gọi xung quanh một tiếng: “Hứa Hải Đường!”

Không ai trả lời, chỉ có gió lạnh điên cuồng gào thét.

Nhưng lúc này, điện thoại di động trong túi đột nhiên rung lên, anh lập tức móc ra, là số lạ. Chu Hiểm chậm rãi ấn nút nghe, đưa điện thoại sát lỗ tai, một giọng nam ôn hoà truyền tới: “Tôi là Trần Nhất Minh!”

38. Chương 38: Lộ Sơn (01)

Editor: Quyên Khuyên

Núi liền núi, giống như mãnh thú ngủ đông trong màn đêm.

Từ trấn Chi Xuyên đến huyện Lộ Sơn là bốn giờ chạy xe. Chiếc xe hơi màu đen tựa như mãnh thú trên người một con trùng, nằm rạp chạy về phía trước trong màn đêm của mùa đông.

Tay Hứa Đường bị trời ra phía sau và bị ném vào ghế sau. Trần Nhất Minh cũng không che miệng cô lại, Hứa Đường cũng biết ở nơi thưa thớt không người như trên quốc lộ Bàn Sơn, kêu cứu không có tác dụng.

Trần Nhất Minh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, sau khi hắn cùng Chu Hiểm nói chuyện điện thoại xong, vẻ mặt hình như vui vẻ hơn so với trước kia. Hắn tháo lông áo sơ mi cà vạt một chút, mở cửa sổ ra một chút, thậm chí để cho tài xế mở radio.

Tóm tắt yêu cầu đơn giản rõ ràng của Trần Nhất Minh với Chu Hiểm: giao ra tất cả các video do Hứa Đường quay được, không được sao lưu lại; chuyển toàn bộ cổ phần của Chu Hiểm tại công ty vận chuyển sang tên hắn.

Bên trong xemở bài My Funny Valentine của Don Ellis, Trần Nhất Minh nhắm mắt lại, ngón tay gõ nhẹ theo tiết tấu trên đầu gối, “Hứa Đường, có nhớ bài hát này không?”

Hứa Đường cắn chặt hàm răng, không lên tiếng.

Năm đó, Trần Nhất Minh dạy học tại trường trung học Độ Hà, giờ học đầu tiên khi giới thiệu mình thì cho bọn họ bật bài hát này. Lúc đó, trên trấn thanh thiếu niên đều chỉ nghe Hứa Tung hoặc là Phượng Hoàng Truyền Kỳ, chưa từng có người nào chủ động tiếp xúc qua nhạc quý tộc, lại càng không từng nghe qua Don Ellis. Hứa Đường nhớ rất rõ ngày đó Trần Nhất Minh mặc một bộ áo sơ mi trắng, vén tay áo lên lộ ra một đoạn cổ tay, hắn xoay người giơ cánh tay viết tên bài hát lên bảng đen, phấn viết hiện lên dòng chữ Anh với đường nét cong cong lưu loát đẹp đẽ.

Cùng lúc ấy giống như những học sinh khác trong lớp, Hứa Đường cũng ngạc nhiên vô cùng. Mười sáu năm trong đời chưa từng tiếp xúc với kiểu người này, thiên kiêu chỉ từ khi giơ tay nhắc chân thì đầy tự tin tao nhã.

Dĩ nhiên, khiến Hứa Đường khắc sâu ấn tượng, dĩ nhiên là biểu cảm trên khuôn mặt tương tự với Chu Hiểm nhưng khí chất hoàn toàn ngược lại — một cảm giác xáo trộn hơi quỷ dị.

Trong lớp không phải ai cũng gặp qua Chu Hiểm, cho nên khuôn mặt của Trần Nhất Minh chỉ tạo ra chấn động trong phạm vi nhỏ, nhưng thông qua những tin tức truyền đi trong phạm vi nhỏ, Hứa Đường khẳng định thân phận của Trần Nhất Minh. Cô không kìm nén được sự tò mò, cuối cùng không thể khống chế bản thân mà đến gần Trần Nhất Minh.

Sau khi đến gần mới phát hiện, Trần Nhất Minh bình dị gần gũi hơn vẻ bề ngoài xa cách của hắn nhiều. Hắn là người cực kỳ ôn hòa kiên nhẫn, cho dù là vấn đề về ngữ pháp căn bản, giải đáp cũng không chán ghét ngại phiền.

Thành tích môn tiếng anh của Hứa Đường nhanh chóng tiến bộ, vị trí của Trần Nhất Minh ở trong cảm nhận của cô, dần dần không còn là “anh trai cùng cha khác mẹ với Chu Hiểm”, mà dần dần là “Sinh viên tốt nghiệp tuổi trẻ tài cao” cùng “Thanh niên giáo viên nghiêm túc có trách nhiệm”.

Hôm nay hắn đeo một bộ kính gọng vàng, vẫn là vẻ dịu dàng trong sáng của năm đó, vậy mà khi hắn nói chuyện với Chu Hiểm bằng giọng nói không nhanh không chậm, lộ ra điệu bộ thói quen quan liêu — điều này làm cho sự phẫn nộ của Hứa Đường lại tăng thêm.

Trần Nhất Minh giống như hiểu suy nghĩ của Hứa Đường như lòng bàn tay, cười một tiếng, không nói chuyện.

Trong xe chỉ có giọng hát lười biếng của Don Ellis cùng với tiếng động cơ, đã rạng sáng, cảm xúc của Hứa Đường đã lên và xuống mấy bận, như dây cung căng đến mức tận cùng, cuối cùng vẫn bị đứt. Cô không chống đỡ nổi, trong sự kinh ngạc, hoảng sợ và mệt mỏi thì dần dần ngủ mất.

Cũng không biết ngủ bao lâu, tỉnh lại xe vẫn đang chạy, người lái xe đổi thành Trần Nhất Minh.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Trần Nhất Minh nhỏ giọng hỏi: “Đã tỉnh rồi?”

Hứa Đường không lên tiếng, dùng cánh tay bị trói chống vào chỗ tựa lưng, đẩy người ngồi dậy.

Xe lại chạy khoảng nửa giờ, hai bên đường dần dần xuất hiện nhà lầu, cũng tắt đèn, xe đi qua thì có vài tiếng chó sủa hú dọa.

Khi bầu trời lộ ra ánh sáng mặt trời thì xe chạy lên cầu Giang Đại. Hứa Đường ngồi thẳng tắp, nhìn sang bờ bên kia hiện ra những tòa nhà dưới sắc trời màu xám — đến Lộc Sơn. Trời càng ngày càng sáng rõ, đến huyện Lộc Sơn, hai bên đường trong huyện thành thì tốp năm tốp ba cửa hàng đã mở. Xe tiếp tục đi, rời xa trung tâm huyện mới vừa thức dậy, lái vào một khu biệt thự.

Cuối cùng xe dừng ở một biệt thự ba tầng, người ngồi ở vị trí kế bên tài xế mở cửa xuống xe, đi vòng qua phía sau mở cửa ghế sau, lôi Hứa Đường ra ngoài. Hứa Đường bị kéo đi sau lưng Trần Nhất Minh, đi vào trong biệt thự.

Đến lầu ba vào trong một gian phòng, Trần Nhất Minh tháo dây trói cho Hứa Đường. Hứa Đường vượt vuốt cổ tay tê dại do bị trói, giương mắt nhìn hắn: “Chu Hiểm sẽ không đồng ý.”

Trần Nhất Minh cười cười, “Dù hiện tại hắn không đồng ý, sớm muộn cũng là sẽ đồng ý.”

Trần Nhất Minh khóa cửa đi ra ngoài, Hứa Đường lập tức chạy như bay tới trước cửa sổ — phía dưới cửa sổ là ba người bảo vệ, cửa lớn của biệt thự cũng có hai người đứng. Cô đi vòng quanh một vòng trong phòng, trong phòng trừ một giường lớn, không có bất kỳ đồ điện, đồ gia dụng nào, đương nhiên lại càng không có dụng cụ sắc nhọn hoặc là dụng cụ sửa chữa.

Hứa Đường đang tra xét vôi hoa sen bên trong phòng tắm, bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, cô lập tức đóng cửa ra ngoài.

Một nữ nhân đẩy một cái thùng giấy lớn đi vào, cũng không nói chuyện, khom người với Hứa Đường, rồi đi ra ngoài khóa chặt cửa. Hứa Đường lập tức mở cái thùng ra, bên trong đựng đồ rửa mặt, quần áo tắm rửa.

Một lát sau, lại có một người đem bữa ăn sáng tới.

Cho tới giờ phút này, cuối cùng Hứa Đường đã xác định, cô bị giam lỏng rồi.

Hiểu rõ hoàn cảnh của bản thân, cô càng tỉnh táo hơn, cũng không khóc rống tìm chết, yên lặng ngồi xuống ăn bữa sáng, lại vào phòng tắm tắm nước nóng, thay quần áo sạch sẽ, nằm lên chiếc giường mềm xốp ấm áp.

Hứa Đường cực kỳ mệt mỏi, suy nghĩ cũng không tỉnh táo. Cô nhớ lại hai điều kiện của Trần Nhất Minh, nghĩ tới giờ phút này Chu Hiểm nóng nảy lo lắng đến mức nào, chợt cảm thấy tim như bị đao cắt.

Chu Hiểm một đêm không ngủ, nhận điện thoại của Trần Nhất Minh xong liền gọi cho Phương Cử. Hứa Dương đang ở trong phòng giải phẫu, thì ba người họ đang ở bên ngoài hành lang thương lượng hai điều kiện mà Trần Nhất Minh đã nói.

Hiểm khi thấy Phương Cử trầm mặc, ngồi ở trên ghế nhựa, mặt chôn ở trong lòng bàn tay. Hấn vô cùng tự trách, nếu không phải hấn sai Hứa Dương đi tìm nữ nhân kia nói lời khách sáo, chuyện đã không phát triển đến nước này.

“Anh Hiểm, anh định làm gì?” Tiểu Ngũ hỏi.

Bệnh viện cấm hút thuốc, tay Chu Hiểm mấy lần mò tới bao thuốc lá, lại thu hồi. Trên cầm hấn mọc lên một vòng râu, trong con người đều là tia máu, nghe Tiểu Ngũ hỏi, nhướn mi mắt, há miệng nói với âm thanh khàn khàn: “..... Anh không biết.”

Trong chốc lát lại trầm mặc.

Qua hồi lâu, Phương Cử đưa tay lau mặt một cái, ngẩng đầu lên, nhìn Chu Hiểm, “Anh Hiểm, đồng ý với Trần Nhất Minh. Em đã hại Hứa tiểu đệ, không thể hại... chị dâu nữa.”

Chu Hiểm một lúc lâu không lên tiếng, cuối cùng lắc đầu một cái, “Hứa Dương liệu chết cầm video về, không chỉ quan hệ một mình em.”

Phương Cử cắn răng, “Chúng có không có khả năng thu thập lần nữa, nhưng người mất rồi.....”

Chu Hiểm trầm mặc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ba người cực kỳ mệt mỏi, trong đầu trống rỗng. Không biết qua bao lâu, phòng giải phẫu mở cửa ra, y tá ra ngoài thông báo kết quả giải phẫu.

Ba người bố trí ổn thỏa Hứa Dương về phòng bệnh, Chu Hiểm nắm thời gian, đi ra ngoài rút mấy liều thuốc. Quyền Khuyên LQD Hút xong trở lại, Hứa Dương đã tỉnh rồi. Phương Cử nói cho cậu chuyện của Hứa Đường, Hứa Dương nghe xong, một hồi lâu không lên tiếng.

Phương Cử đứng lên, “Hứa tiểu đệ, anh sẽ bảo anh Hiểm liên lạc với Trần Nhất Minh, chúng ta đưa đồ cho hấn!”

Hứa Dương lắc đầu một cái, cái lắc đầu này làm cậu hơi choáng, cậu nhắm lại mắt, “Anh Phương, chị của em sẽ không đồng ý.”

“Vậy làm sao bây giờ! Mạng người quan trọng hay là chúng có quan trọng?” Phương Cử cắn răng, “Đã đợi nhiều năm như vậy, anh cũng không quan tâm thêm mấy năm nữa.”

“Chờ một chút đi, Trần Nhất Minh sẽ không đến mức bây giờ sẽ giết luôn con tin.” Tiểu Ngũ nói.

Chu Hiểm vẫn trầm mặc không nói thì chợt mở miệng, “Anh có ý này.”

Ba người ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Chu Hiểm, Phương Cử vội la lên: “Ý tưởng gì?”

Chu Hiểm móc điều thuốc ra ngoài, cắn đầu lọc, cũng không đốt, “Trần Nhất Minh không phải là vì Trịnh thúc mới cần video.”

Phương Cử ngẩn ra, bưng tỉnh hiểu ra, vỗ đùi nói: “Không sai! Mặc dù Trịnh thúc xảy ra chuyện, Trần Nhất Minh hoàn toàn có bản lĩnh đưa mình thoát ra ngoài, ngộ nhỡ không được, còn có thể vứt bỏ con tốt bảo vệ chủ tướng. Cho nên hấn bắt cóc chị dâu, nhất định còn có nguyên nhân khác!” Suy nghĩ thông suốt,

tiếp tục nói, “Chúng ta tìm ra cái nguyên nhân này, nói không chừng có thể nghĩ ra những biện pháp khác!” Anh đứng không yên, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, “Tôi về xem video!”

Phương Cử đi về sau, Chu Hiểm nhỏ giọng dặn dò Tiểu Ngũ: “Em tìm gì tình trở về.”

Ánh mắt Tiểu Ngũ thu lại, gạt đầu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Chu Hiểm cởi áo khoác ngoài, ngồi xuống ở bên giường. Hứa Dương cũng không quay đầu lại nhìn hắn, “Anh Hiểm, anh đi về nghỉ ngơi đi.”

“Không có việc gì, anh ngồi một lát.”

Chu Hiểm cúi thấp đầu ngồi một lát, ngẩng đầu nhìn dây truyền dịch, “Dịch chảy nhanh hay chậm?”

Hứa Dương lắc đầu, “Được rồi ạ.”

Chu Hiểm đưa tay điều chỉnh tốc độ dịch chảy chậm hơn rồi hỏi, “Anh có thể hút điều thuốc không?”

Trong phòng bệnh dần dần bốc lên một mùi thuốc lá, Hứa Dương sắc mặt tái nhợt, nhìn lên trần nhà, “Anh Hiểm, anh đừng tự trách.”

Chu Hiểm không lên tiếng.

“Trước kia em từng hỏi chị có thích anh hay không. Chị nói, dù có đốt tới tay, chị vẫn muốn thử.” Hứa Dương dừng một chút, nhắm lại mắt, “Anh Hiểm, anh không phải là loại người như trong miệng người khác. Chị của em đi theo anh, chị ấy không hối hận. Em cũng rất... yên tâm.”

Tay Chu Hiểm kẹp điều thuốc lá, thật lâu không nhúc nhích xuống.

“Chị của em là người có chủ kiến, chị ấy nhìn thì có vẻ rất nghe lời thật biết điều, nhưng lại có tính cách của cha em từ trong xương, gan lớn lại ưa thích mạo hiểm. Khi còn bé mấy người chúng em đi thám hiểm trong sơn động, những người khác đi được nửa đường bị hù dọa mà phải trở về. Chỉ một mình chị ấy, cầm cây đuốc đi đến cuối cùng ở bên trong. Khi chị ấy còn bé leo cây hái Sơn Trà, từ trên cây té xuống thì bị một cái nhánh cây vạch qua mí mắt chỉ chút nữa thôi là chọc vào con ngươi. Ông ngoại em nói, chị ấy là người Phúc Trạch thâm hậu, gặp chuyện luôn có thể gặp dữ hóa lành. Cho nên anh Hiểm, anh đừng lo lắng. Chị ấy thông minh như vậy, chắc chắn sẽ không thua bởi tay Trần Nhất Minh.”

Chu Hiểm ừ một tiếng, dụi tắt điều thuốc, “Em đói chưa, Anh đi làm cho em chút đồ ăn.”

Hứa Dương gạt đầu một cái, “Hơi khát ạ.”

Chu Hiểm ra khỏi cửa bệnh viện, ngẩng đầu nhìn lên nhìn trời. Gió thật to, anh quên mặc áo khoác, gió lạnh như kim châm lượn qua những chỗ hở trên quần áo chui vào trong, Chu Hiểm đứng một lát, từ trong túi tiền lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm trong photo album, tìm ra một tấm hình.

Năm ấy tuyết rơi rất nhiều, tất cả xe lấp kín trên đường qua trấn Độ Hạ đi về phía huyện Lộc Sơn, từ phía xa anh đã nhìn thấy Hứa Đường ở làn xe đối diện, đầu cô dựa vào cửa thủy tinh bẩn thỉu, quần một chiếc khăn quàng len màu đỏ, lộ ra hình dáng gò má dịu dàng. Anh không nhận được lấy điện thoại di động ra chụp lại, sau này mỗi khi gặp điều khó khăn trong cuộc sống, anh luôn lấy nó ra nhìn, nghĩ rằng còn có một cô gái luôn luôn chờ anh.

39. Chương 39: Lộc Sơn (02)

Editor: coki

Thời tiết càng ngày càng lạnh, đêm ngày thứ ba Hứa Đường ở biệt thự thì trời đổ tuyết lớn. Cô bị gió bắc gào thét đánh thức, khi mở mắt thì trông thấy bên ngoài cửa sổ đen ngòm, Hứa Đường lẳng lặng nhìn một lúc rồi mặc áo khoác, đứng dậy, đẩy cửa sổ ra.

Gió lạnh và bông tuyết thi nhau ùa vào. Hô hấp của Hứa Đường trở nên khó khăn, cô nín thở nhìn ánh đèn dưới chân núi xa xôi, trong lòng cảm thấy nặng trĩu, đau đớn.

Chỉ còn mười ngày nữa là đến Tết, cô lo lắng cho Hứa Dương, lo lắng cho Chu Hiếm, càng thêm lo lắng cho người mẹ không biết chuyện gì đang ở nhà.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Đường cảm thấy cổ họng có chút đau, chắc hẳn là bị cảm rồi.

Lúc người giúp việc đưa bữa sáng đến, Hứa Đường bảo cô ấy lấy một hộp thuốc cảm cúm pha nước tới thì người giúp việc tỏ vẻ khó khăn, nói là đồ được đưa vào đều có quy định, không thể tùy ý thêm bớt được.

Hứa Đường cười cười, cầm muỗng lên bắt đầu húp cháo: “Vậy thì không làm khó dễ cô nữa.”

Cuối cùng người giúp việc thấy sắc mặt Hứa Đường tái nhợt tiêu tụy nên có chút không đành lòng: “Hay là tôi thử gọi điện thoại xin phép Trần tiên sinh một chút.”

Hứa Đường dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn người giúp việc: “Bây giờ Trần Nhất Minh không có đây biệt thự sao?”

“Từ ba ngày trước Trần tiên sinh đã không ở chỗ này.”

Hứa Đường “ừ” một tiếng sau đó cười với người giúp việc: “Không biết phải làm sao mới liên lạc được với Trần tiên sinh?”

Người giúp việc này khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, mặt tròn trắn rộng, làn da trắng muốt, mặc đồng phục màu cà tím, nói chuyện nhỏ nhẹ, cực kỳ ôn hòa: “Tôi tên là Đường Hồng, Hứa tiểu thư cứ gọi tên tôi là được.”

Đường Hồng đi ra ngoài gọi điện thoại sau đó cầm thuốc cho Hứa Đường đi vào.

Hứa Đường cười nói: “Cám ơn chị, chị Đường.”

Sau khi Hứa Đường ăn cháo xong thì Đường Hồng dọn dẹp chén đĩa rồi đi vào quét dọn gian phòng.

Hứa Đường kéo rèm cửa sổ ra một nửa, tuyết đã ngừng, ngoài cửa sổ một mảnh trắng xóa: “Sắp qua năm mới rồi, lúc nào thì chị Đường mới được nghỉ?”

Đường Hồng miệt mài hút bụi trên thảm trải sàn: “Phải hai mươi tám tháng chạp.”

“Nhà chị ở huyện Lộc Sơn sao?”

“Vâng, Hứa tiểu thư là người nơi nào?” Đường Hồng ngẩng đầu nhìn Hứa Đường: “Thị Lý sao?”

Hứa Đường cười cười: “Tôi học đại học ở Thị Lý.”

“Là bạn học với Trần tiên sinh sao?”

Nụ cười trên mặt Hứa Đường ngừng lại một chút sau đó cô nhỏ giọng đáp “Vâng”.

Đường Hồng “A” một tiếng, vẻ mặt giống như bưng tỉnh: “Khó trách.”

Hứa Đường nghi ngờ: “Khó trách cái gì?”

Đường Hồng cúi đầu xuống lần nữa, tiếp tục đẩy máy hút bụi: “Trần phu nhân đối với quần Trần tiên sinh rất nghiêm, bình thường Trần tiên sinh không có cơ hội tiếp xúc với phụ nữ khác.”

Hứa Đường sửng sốt một chút, trực giác cho biết hình như Đường Hồng đã hiểu lầm cái gì đó, mí mắt cô giật giật, cố ý dẫn dắt câu chuyện: “Chị Đường đã gặp Trần phu nhân chưa?”

“Dĩ nhiên là gặp rồi, đáng vẻ rất xinh xắn nhưng mà tính tình quá lạnh lùng lại có chút cao ngạo, vừa nhìn đã biết không phải là người biết chăm lo việc nhà nhưng người ta là thiên kim đại tiểu thư, tốt số, cũng không cần quan tâm đến chuyện nhà cửa làm gì.”

“Cô ấy..... Quan hệ giữa cô ấy và Trần Nhất Minh là như thế nào?”

Đường Hồng nghe vậy thì cười cười, giọng nói có chút tế nhị: “Dù quan hệ như thế nào đi nữa thì Trần tiên sinh cũng không dám đắc tội, Hứa tiểu thư, cô không lớn hơn con gái của tôi bao nhiêu, cô còn trẻ, làm gì mà không được? Cho dù Trần tiên sinh có tốt hơn nữa thì cũng là người lập gia đình rồi.”

Quả nhiên Đường Hồng đã hiểu lầm Trần Nhất Minh kim ốc tàng kiều (nhà vàng giấu người đẹp, ý chỉ nuôi bồ nhí) rồi, Hứa Đường suy nghĩ một chút, cuối cùng không giải thích, chỉ cúi đầu cười một tiếng: “Có một số việc chính mình không thể quyết định được.”

Rất nhanh Đường Hồng đã quét dọn xong, Hứa Đường nói cảm ơn sau đó nói tiếp: “Chị Đường, nếu chị không còn chuyện gì nữa thì nói chuyện với tôi đi, Trần Nhất Minh chưa trở lại, một mình tôi buồn chán sắp chết rồi.”

Đường Hồng liếc cô một cái sau đó đồng ý.

Mấy ngày kế tiếp, ngày nào Đường Hồng cũng tới đây giải buồn làm cho những ngày này của Hứa Đường trôi qua không còn buồn chán như trước nữa. Thông qua việc nói chuyện phiếm với Đường Hồng, Hứa Đường biết được không ít chuyện tình của Trần Nhất Minh.

Đường Hồng đã làm bảo mẫu ở nhà họ Trần nhiều năm, Trần Nhất Minh cũng là vì tin tưởng Đường Hồng nên mới phái cô tới biệt thự chăm sóc Hứa Đường. Theo lời Đường Hồng nói sau khi tốt nghiệp đại học Trần Nhất Minh muốn làm thầy giáo nhưng bị Trần Thủ Hà nhiều lần gây áp lực phản đối cuối cùng Trần Nhất Minh không thể không buông tha. Sau đó Trần Nhất Minh bắt đầu bắt tay vào thừa kế cơ nghiệp mà Trần Thủ Hà sáng lập nên đồng thời cũng cố gắng tiến tới trong giới chính trị, trong đó việc cưới Khổng Ngọc Ngôn chính là bước quan trọng nhất trên con đường làm quan của hắn.

Khi nhắc đến xì căng đan năm đó Trần Thủ Hà của Trần Thủ Hà thì Đường Hồng bắt đầu khóc nức nở: “Vì chuyện đó nên Trần lão tiên sinh và Trần lão phu nhân đã gây gổ không ít lần, thậm chí Trần lão tiên sinh còn len lén đã đi tìm cô gái năm đó, đáng tiếc là không thể tìm được.”

Hứa Đường kiềm chế lửa giận đang bốc lên trong lòng: “Tại sao Trần Thủ Hà lại muốn đi tìm?”

Đường Hồng cười nói: “Cô còn trẻ, có thể không hiểu hết được. Khi người đàn ông đến một độ tuổi, nhất là sự nghiệp chạm đến đỉnh, thời điểm quan hệ gia đình không hòa hài thì sẽ rất hay nhớ đến tình cũ. Tôi nghe người ta nói năm đó bộ dạng của cô gái đó rất xinh đẹp, tính tình cũng là cực kì dịu ngoan, phụ nữ như vậy khi mang ra so sánh với người vợ quá mạnh mẽ trong nhà thì nhớ nhưng cũng là hợp tình lý.”

Hiển nhiên là Hứa Đường không cười nổi đồng thời cũng không muốn tiếp tục đề tài này với Đường Hồng nên cô im lặng một lúc lâu, cuối cùng đề tài này cứ vậy mà kết thúc.

Giữa trưa hôm sau, Trần Nhất Minh trở về biệt thự.

Hắn mang về cho Hứa Đường ít sách, tự mình đưa đến phòng cô. Hắn đặt sách ở trên bàn, nhìn Hứa Đường đang chán muốn chết nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng tặng hắn một cái.

Hứa Đường làm như không nghe thấy, vẫn không xoay người lại.

“Ở đây có quen không?”

Hứa Đường hơi mở mắt, nhàn nhạt nói: “Tôi muốn gọi điện thoại cho mẹ tôi.”

Trần Nhất Minh suy nghĩ một chút sau đó móc điện thoại di động của mình ra đưa cho Hứa Đường.

Hứa Đường liếc điện thoại di động của hắn một cái: “Lòng nghi ngờ của mẹ tôi rất nặng, nếu không phải là điện thoại di động của tôi thì bà sẽ lo lắng.”

Trần Nhất Minh im lặng nhìn cô, Hứa Đường cũng nhìn lại hắn, vẻ mặt quật cường, không có ý định thỏa hiệp. Cuối cùng Trần Nhất Minh gọi một cuộc điện thoại sau đó có một người đàn ông mặc áo đen cầm điện thoại di động của cô tới. Sau nhiều ngày như vậy nên điện thoại di động đã hết điện. Sau khi sạc điện một lát, Trần Nhất Minh bật điện thoại di động của cô lên, tìm số điện thoại của mẹ Hứa trong danh bạ, nhấn gọi rồi mở chế độ hands-free.

Đột nhiên người đàn ông mặc áo đen kia móc một con dao từ trong túi áo ra, kề sát phía sau cổ Hứa Đường, nhỏ giọng nói: “Đắc tội.”

Con dao lạnh như băng dán vào da thịt khiến da đầu Hứa Đường căng lên, sau khi nghe giọng nói quen thuộc từ đầu kia điện thoại thì nước mắt cô lập tức dâng lên nhưng cô cố gắng kìm lại, cười nói: “Mẹ.”

“Ai da, cuối cùng điện thoại của con cũng liên lạc được, mấy ngày nay mẹ gọi nhưng đều tắt máy cả, Hứa Dương nói con học bỏ tức hả? Đứa bé này thật là, tại sao lại không gọi điện thoại báo cho mẹ một tiếng?”

Hứa Đường cố gắng cười nói: “Đi gấp quá, công ty phong tỏa lớp học bỏ tức, điện thoại di động cũng bị tịch thu rồi nên không kịp báo cho mẹ.”

“Vậy lúc nào con học xong? Cũng đã hai bốn rồi, chừng nào thì con nghỉ?”

Lòng Hứa Đường chưa xót không thôi, cổ họng như bị mắc nghẹn: “Mẹ, việc học bỏ tức này rất quan trọng, chắc còn không có cách nào trở về trước Tết được.”

Bên kia im lặng trong chốc lát sau đó thở thật dài một cái: “Được rồi, con ở bên ngoài nhớ chú chú ý sức khỏe, đừng quá liều mạng, thân thể khỏe mạnh là quan trọng nhất, mẹ cũng không trông mong còn kiếm nhiều tiền.”

Hứa Đường nghẹn ngào “vâng” một tiếng.

“Vậy bây giờ con ở nào, tuyết có rơi không? Thời tiết có lạnh hay không?”

Hứa Đường đang định mở miệng trả lời thì lập tức cảm thấy con dao ở phía sau cổ kề sát thêm một phân: “Con à, con đang ở bên cạnh, thời tiết rất ẩm áp, mẹ đừng lo lắng.”

“Vậy thì tốt, ở nhà đang có tuyết rơi, mẹ đã mua hai con gà mẹ, định lúc nào con về sẽ làm thịt nó.”

“Mẹ giữ lại cho Hứa Dương ăn đi, nó đi học đại học chắc gầy đi nhiều, phải bồi bổ cho thật tốt.” Hứa Đường mỉm cười nói tiếp: “Mẹ, Hứa Dương có chìa khóa nhà của con, con có mua cho mẹ một đôi bông tai, kẹp ở trong quyển sách để ở ngăn kéo bàn đọc sách phía dưới cùng bên phải trong phòng ngủ của con, mẹ hãy gọi điện thoại cho nó bảo nó mang về cho mẹ.”

“Mẹ đã lớn tuổi như vậy rồi còn mang bông tai gì nữa, con mới kiếm được việc làm, phải tiết kiệm, đừng lãng phí.”

Sau khi nói một chút về việc nhà và chuyện linh tinh thì cuối cùng mẹ Hứa cũng cúp điện thoại.

Con dao phía sau cổ được thu về, Trần Nhất Minh bỏ điện thoại di động của cô vào túi áo sau đó nói: “Đi ăn thôi.”

Đây là lần đầu tiên Hứa Đường xuống lầu trong mấy ngày nay, bàn ăn trong nhà bếp được trải khăn trắng tinh, phía trên có để một bình Bách Hợp, sau khi Đường Hồng bưng món ăn lên thì ý vị sâu xa liếc nhìn Hứa Đường một cái rồi tự giác rời đi.

Trần Nhất Minh cởi áo khoác, xắn tay áo lên, tháo đồng hồ đeo tay rồi cầm đũa lên gắp một món ăn: “Có muốn trò chuyện với Chu Hiếm hay không?”

Hứa Đường trừng mắt lên: “Tôi sẽ không đứng ở lập trường của anh để thuyết phục Chu Hiếm, đừng phí sức nữa.”

Về mặt Trần Nhất Minh rất bình tĩnh: “Hứa Đường, có một số chuyện cô phải rõ ràng là tôi không dùng bạo lực không có nghĩa tôi không thể, chỉ là nể tình dù sao tôi với cô cũng là thầy trò nên tôi mới đồng ý cho Chu Hiếm thời gian để suy nghĩ.”

Hứa Đường “xì” một tiếng.

Trần Nhất Minh cũng không tức giận, chỉ thông thả ung dung ăn đồ ăn: “Chúng ta đều là người trưởng thành, cần gì phải lãng phí thời gian như vậy.”

“Lãng phí thời gian là anh, tôi đã nói với anh là Chu Hiếm sẽ không đồng ý.” Hứa Đường nhìn thẳng vào hắn: “Anh giam lỏng tôi không phải nể tình thầy trò gì cả mà chỉ đang sợ ném chuột vỡ bình thôi. Anh biết điểm khác nhau lớn nhất của anh và Chu Hiếm là gì không?”

Động tác của Trần Nhất Minh dừng lại.

“Điểm khác nhau lớn nhất của anh và Chu Hiểm chính là anh ấy không biết lời đường hoàng để tô son trát phấn cho sự xấu xí và dã tâm của mình. Trần Nhất Minh, nói trắng ra là anh đã từng thấy thủ đoạn của Chu Hiểm nên mới sợ ngộ nhờ tôi có chuyện gì thì sẽ chọc giận Chu Hiểm, lúc ấy trái lại sẽ rước họa vào thân mà thôi.” Hứa Đường cười to một tiếng: “Nếu anh có can đảm thì cần gì phải bắt cóc tôi?”

Hứa Đường thấy Trần Nhất Minh không nói gì thì hít thật sâu sau đó tiếp tục nói.

“Thời điểm mới quen anh tôi cảm thấy Chu Hiểm rất đáng thương. Cùng một người cha nhưng hai người một người là con cưng của trời, một người lại mệnh như rơm rác nhưng bây giờ tôi muốn sửa lại cái nhìn lúc đầu của mình: “ Hứa Đường nhìn chăm chăm Trần Nhất Minh: “Người đáng thương là anh. Mặc dù anh có những thứ tốt nhất nhưng lại không thể quyết định được vận mệnh của mình mà phải trải qua một cuộc sống đáng buồn như cha của anh—— cưới một người phụ nữ mình không thương sau đó truy đuổi hư vinh và quyền lực có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.”

Ánh mắt Trần Nhất Minh hơi híp lại nhưng vẻ mặt vẫn ôn hòa bình tĩnh: “Đừng thử chọc giận tôi.”

Hứa Đường cười một tiếng: “Tôi không cần phải chọc giận anh. Những lời nói tôi nói anh là người hiểu rõ nhất.”

Trần Nhất Minh không đáp lời, chỉ thần nhiên tiếp tục ăn đồ ăn.

Hứa Đường nhìn chăm chăm hắn trong chốc lát sau đó đặt đĩa xuống, đứng dậy đi lên lầu. Người đàn ông áo đen lúc trước lập tức đuổi theo, đợi sau khi Hứa Đường vào phòng thì khóa trái cửa lại.

Hứa Đường nhìn cánh cửa đóng chặt, thở dài một cái.

Trần Nhất Minh lớn hơn cô sáu tuổi nhưng đã lại mò mẫm, lẩn lộn ở thương giới nhiều năm cho nên hần phức tạp và thâm trầm hơn cô nghĩ rất nhiều, chỉ dựa vào mấy câu nói mà muốn lung lay ý chí của hắn thì chính Hứa Đường cũng tự nhận là quá ngây thơ rồi.

Nhưng có một điều Hứa Đường khẳng định một cách chắc chắn là Trần Nhất Minh không dám động đến cô—— Giữa hần và Chu Hiểm đã tạo thành một quan hệ vững chắc là lừa gạt và bị lừa gạt.

Việc bắt cóc tổng tiền gì đó có lấy được lợi ích hay không thì cũng sẽ không gây nguy hiểm gì cho người bắt cóc nhưng đối với Chu Hiểm lại không phải vậy.

Việc bắt cóc tổng tiền là người bị tổng tiền sợ người tổng tiền còn ở trong chuyện này thì cả Chu Hiểm và Trần Nhất Minh đều kiêng kỵ lẫn nhau.

40. Chương 40: Lộ Sơn (03)

Editor: Trà sữa trà xanh

Phương Cử không ngủ không nghỉ, xem video ghi hình ba lần, vẫn không phát hiện mờ ám gì. Anh bắt đầu dĩ, phải bắt đầu tiến hành bước kế tiếp: bắt đầu lại từ đầu tra xét những người xuất hiện trong video.

Trong lúc này, Tiểu Ngũ tìm được Hà Tinh.

Vào giờ phút này Chu Hiểm nóng nảy giống như thùng thuốc súng, một chút lửa là có thể nổ tung, nếu không có Phương Cử lôi kéo, thiếu chút nữa anh sẽ trực tiếp quăng quả đấm.

Phương Cử cũng rất nóng nảy, anh sắp loạn đầu tóc giống như chuồng gà, tìm Chu Hiểm mượn điều thuốc rồi cắn trong miệng, nhìn Hà Tinh co ro trước mặt, trầm giọng hỏi cô: “Cô chui vào như thế nào?”

Lúc Tiểu Ngũ tìm thấy Hà Tinh thì cô còn đang ngủ, bị mấy người đàn ông vạm vỡ giam giữ kéo một đường tới đây, bị dọa sợ đến nỗi nói chuyện đều lắp bắp: “Tôi...tôi đi cùng Trần Khác.”

Ngày đó sau khi Hà Tinh bị Phương Cử khuyên về, vốn tính trở về Lộ Sơn. Nhưng trước đó cô vẫn giữ liên lạc với Trần Khác, bình thường hai người nói chuyện thật thật giả giả mập mờ không rõ. Trần Khác

Chu Hiểm mím chặt miệng, không lên tiếng, mở vị trí kẹp tờ giấy. Đây chính là thơ Đường bách khoa toàn thư mà ngày đó Hứa Đường ngày ngày ôm trong vòng tay, tờ bị kẹp kia là Trên Sông Ngâm của Lý Bạch cùng tán thưởng, nhìn thô sơ không có bất kỳ vật có giá trị.

Chu Hiểm nghiên cứu một lát, đưa cho Hứa Dương, “Cậu xem một chút?”

Hứa Dương nhận lấy, lẩm bẩm nhớ tới thơ: “Mộc lan chi duệ sa đường châu, ngọc tiêu kim quản tọa lương đầu...”

Anh đọc thơ mấy lần, không có bất kỳ thu hoạch, ngẩng đầu nhìn Chu Hiểm, chán nản lắc đầu một cái.

Phương Cử tiến lên một bước, liếc mắt nhìn trên trang sách, phía trên trừ chữ “Đường” bị bút máy vẽ vòng ở ngoài, không còn bất kỳ ký hiệu gì khác.

Hứa Dương chưa từ bỏ ý định, cầm sách về vừa cẩn thận lật đi lật lại, trong sách có chữ “Đường” bị làm ký hiệu, nhưng trừ chỗ đó ra, không còn chỗ đặc biệt nào. Anh thở dài, đặt sách lên bàn, “Kéo mấy ngăn kéo khác thôi.”

Chu Hiểm không nói lời nào, híp mắt nhìn phiếu tên sách mới vừa bị hất lấy ra thuận tay để lên bàn.

Hứa Dương nhìn theo ánh mắt của anh, phiếu tên sách có tạo hình đáng yêu, có hình dáng hươu cao cổ trong phim hoạt hình.

Ánh mắt Hứa Dương sáng ngời, bật thốt lên: “Lộc Sơn!”

Phương Cử không khỏi cười một tiếng, “Chúng ta thật là, càng nhanh càng loạn. Chị dâu đâu có năng lực biết trước, làm sao có thể vẽ ký hiệu trong sách trước? Đã nói là kẹp ở trong sách, chúng ta còn đi nghiên ngẫm từng chữ một!”

Biết Hứa Đường đang ở Lộc sơn, tựa như một đường ánh sáng chiếu vào cục diện hỗn loạn trước mắt. Ba người liền thu dọn đồ đạc chạy tới Lộc Sơn, bảo Tiểu Ngũ tạm thời ở lại Chi Xuyên tiếp ứng.

Hứa Đường cảm không không tốt, ngủ một đêm, ngày hôm sau ngược lại càng nghiêm trọng hơn, đến ban đêm lại phát sốt nhẹ. Trần Nhất Minh rời khỏi Lộc Sơn rồi, Đường Hồng không dám tự tiện mời bác sĩ đến biệt thự, chỉ có thể nấu nấu canh gừng cho Hứa Đường, lại dùng phương pháp thủ công giúp cô chặn mồ hôi. Che mấy giờ, cuối cùng dứt xong. Đường Hồng nấu canh cho cô, Hứa Đường uống hai ngụm liền cảm thấy buồn nôn, phun toàn bộ ra.

Đường Hồng lại gọi điện thoại cho Trần Nhất Minh, bên kia chỉ nói tự cô xử lý. Đường Hồng liền bất bình thay Hứa Đường: “Đàn ông không bao giờ nhờ vả được!”

Sáng sớm ngày hôm sau tinh thần của Hứa Đường khá hơn một chút, nhưng khẩu vị vẫn không tốt. Đường Hồng nhìn bộ dáng bệnh yếu của cô, lại không nhận được trấn an cô: “Sắp qua năm, chắc Trần tiên sinh vội vàng trở về với người nhà, Hứa tiểu thư cô đừng quá đa tâm.”

Hứa Đường không nói lời nào, ấn đường khẽ nhú lại.

Đường Hồng thấy cô mất hứng, liền nói sang chuyện khác, “Hứa tiểu thư cô không trở về ăn mừng năm mới sao?”

Hứa Đường cắn răng, “Chị Đường chị không thấy sao, Trần Nhất Minh không cho tôi đi.”

Đường Hồng có chút ngượng ngùng, “Cũng đúng.”

Lúc xế chiều, Trần Nhất Minh lại tới. Lần này vẻ mặt của anh vội vã, không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: “Cô muốn như thế nào?”

Hứa Đường cố gắng mở mắt, “Tôi không có suy nghĩ gì.”

“Sắp qua năm, cần gì hao tổn như vậy, bảo Chu Hiểm nhanh chóng đưa đồ ra, cô sẽ khỏe mạnh trở về đoàn tụ với người nhà.”

Hứa Đường không nói lời nào.

Trần Nhất Minh nhìn cô một cái, chợt móc điện thoại ra, bấm dãy số, rồi mở loa lớn.

“Uy.”

Âm thanh bên kia vừa truyền tới, Hứa Đường lập tức chấn động, trong nháy mắt trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, “Chu Hiểm!”

Đầu kia tĩnh lặng, sau đó có âm thanh vang lên, trong khàn khàn có mấy phần dè dặt kích động, “Hứa Đường.”

Trần Nhất Minh tắt loa ngoài, đưa điện thoại di động vào bên tai, nhìn Hứa Đường, nhàn nhạt mở miệng: “Tôi hi vọng anh đã suy nghĩ kỹ, anh có thể không biết, bạn gái của anh đang ngã bệnh. Tôi có thể đợi, nhưng cô ấy thì không thể.”

“Chu Hiểm! Em không sao! Không nên đưa đồ..... Ừm.....” Người đàn ông áo đen lập tức tiến lên che miệng Hứa Đường d[[dlqd, ngăn không cho cô nói tiếp. Mặt Hứa Đường sung huyết đỏ bừng, đưa tay tách tay đàn ông ra, nhưng thể lực hai người cách xa, Hứa Đường giãy giụa đều phí công.

Trần Nhất Minh nghe đầu kia trầm mặc, khẽ mỉm cười, “Tôi cho anh thêm một chút thời gian, sáu giờ tối ngày 28, anh nhất định phải giao đồ ra, nếu không thứ cho tôi không thể chiều dài bạn gái của anh.” Nói xong liền tắt máy.

41. Chương 41: Lộ Sơn (04)

Edit: Nhật Dương

Người đàn ông mặc áo đen buông lỏng tay, Hứa Đường thở ra một hơi thật mạnh sau đó hung tợn nhìn chằm chằm Trần Nhất Minh. Trần Nhất Minh cũng giật quá hóa cười, rồi chậm rãi nói: “Hứa Đường, cô phải cảm ơn tôi, chưa có ai có được dài ngoáy như cô vậy.”

Mọi Hứa Đường mím thành một đường, cô không nói câu nào nữa.

Trần Nhất Minh mang theo người đàn ông mặc áo đen rời khỏi phòng, một lúc sau thì Đường Hồng mang thuốc vào, thấy Hứa Đường ngồi ở mép giường, bộ dạng hờn dỗi thì thở dài, khuyên nhủ: “Khó khăn lắm Trần tiên sinh mới tới đây một lần, tiểu thư cô cần gì cãi nhau với ông ấy, từ từ dụ dỗ ông ấy cho phép cô trở về mừng năm mới cũng được mà?”

Hứa Đường ngẩng đầu lên nhìn Đường Hồng, trong lòng nhất thời giằng co, cô vốn vô ý lừa gạt Đường Hồng, chỉ cố ý đùa giỡn chút thủ đoạn là không có nói rõ, bây giờ Đường Hồng hiểu lầm càng nhiều, thậm chí mấy ngày ở đây, trong lúc chăm sóc cô cũng sinh ra chút cảm giác chân thành đồng tình. Trực giác của cô cho biết sự đồng tình của Đường Hồng có thể trợ giúp cô trong tình cảnh này, nhưng để cô chủ động đi lợi dụng, cô lại không làm được.....

Hứa Đường yên lặng bưng ly thuốc cảm pha nước lại. Đường Hồng làm việc rất tỉ mỉ, thuốc trong tay không nóng cũng không lạnh. Hứa Đường uống một hớp, chợt thấy dạ dày sôi trào, cô để cái ly vào trong mâm Đường Hồng bưng rồi vọt nhanh vào trong toilet.

Hứa Đường nôn khan một lúc rồi súc miệng, dùng nước rửa mặt xong thì ngẩng đầu, chợt thấy trong gương, Đường Hồng đang đứng ở cửa phòng tắm, ánh mắt sâu xa: “Hứa tiểu thư, tôi hỏi cô một câu?”

Hứa Đường xoay người lại, lẳng lặng nhìn Đường Hồng. Sắc mặt cô tái nhợt, trên má vẫn còn nước. Mấy ngày nay liên tục lo lắng, lại bị bệnh, mặt cô vốn nhỏ, bây giờ lại càng thêm gầy gò không ra hình người.

Đường Hồng nhìn cô, há miệng, cảm giác giống như không đành lòng, buông tiếng thở dài rồi khẽ hỏi cô: “Có phải cô mang thai rồi không?”

Chu Hiểm và Phương Cử vừa lên Lộc Sơn đã lập tức tập hợp mọi người trong công ty, kết hợp với những người mà mọi người biết ở Lộc Sơn để tiến hành giăng lưới tìm kiếm tung tích của Hứa Đường. Nhưng Trần Nhất Minh có quyền thế, muốn giấu một người ở huyện Lộc Sơn to lớn này thì thật sự quá dễ dàng. So ra thì sự tìm kiếm của Chu Hiểm và Phương Cử giống như đang mò kim dưới đáy biển.

Mất thấy việc tìm kiếm không có chút tiến triển nào, Trần Nhất Minh lại xuống tới hậu thư, tình thế nghiêm trọng hơn trong quá khứ nhiều. [////dd!e^@uy'+\)o^h^////3 3](#)

Phương Cử đang đối chiếu từng người có số lần xuất hiện nhiều trong đoạn băng hình để tiến hành điều tra, Hứa Dương giúp tổng hợp tin tức mà những người khác thu thập được, Chu Hiểm lại ra ngoài xác minh điều tra, ba người hoàn toàn không ngủ không nghỉ.

Mà ở Chi Xuyên, Tiểu Ngũ lại cho bọn họ biết một tin tức: anh tra được địa chỉ nhà của Trần Nhất Minh ở thành phố Chi Xuyên.

“Trần Nhất Minh và vợ hắn có ra vào một lần, hơn nữa vợ hắn còn mang thai.”

Phương Cử sửng sốt một chút rồi mắng một câu: “Hắn thật không biết tích đức cho con mình.”

“Nghe nói vợ hắn rất thương hắn, nhưng cũng quản hắn ta rất chặt. Bình thường Trần Nhất Minh tiếp xúc với ai cũng phải xin phép vợ hắn.”

Phương Cử cười một tiếng: “Xin phép thì có ích gì, Trần Nhất Minh còn bắt đi một người dưới mí mắt vợ hắn, vậy mà vợ hắn còn không phải cái rắm gì cũng không biết.”

Chu Hiểm đang nằm dựa trên ghế sofa, nhắm mắt hút thuốc lá, nghe Phương Cử nói những lời này thì bỗng chốc mở mắt, anh híp mắt, chợt nói: “Chúng ta không cần tự mình đi tìm người.”

Phương Cử nhìn Chu Hiểm: “Anh Hiểm, có ý gì ạ?”

Chu Hiểm dập tắt điếu thuốc, anh bỗng đứng đứng dậy, vừa sửa sang lại quần áo vừa nói với Tiểu Ngũ: “Tiểu Ngũ, cậu liên lạc với Hà Tinh, để cô ta nghĩ biện pháp tung tin tức Trần Nhất Minh kim ốc tàng kiều ra ngoài.”

Hai mắt Phương Cử tỏa sáng, vỗ đùi nói: “Ném đá giấu tay! Biện pháp này hay! Vợ của Trần Nhất Minh nhất định biết rõ chỗ Trần Nhất Minh có thể giấu người hơn chúng ta, chúng ta chỉ cần nhìn chăm chăm hướng đi của vợ hắn là được!”

Anh lại dặn dò Tiểu Ngũ: “Cậu nói Hà Tinh phải diễn tả tình huống thật nghiêm trọng!”

Sự sắp xếp này giống như một viên thuốc ổn định tâm thần giúp mọi người vốn tinh thần sa sút lập tức phần chấn.

Như bọn họ suy nghĩ, sau khi Hà Tinh tung tin tức này ra ngoài thì Khổng Ngọc Ngôn_vợ của Trần Nhất Minh lập tức không ngồi yên, phái người nhìn chăm chăm hành tung của Trần Nhất Minh, lại tìm người ở Lộc Sơn khắp nơi điều tra danh sách các bất động sản của Trần Nhất Minh.

Mất thấy sắp gần tới hai mươi tám tháng chạp, Phương Cử không thể không tăng nhanh động tác. Có hơn trăm người có mặt trong đoạn video, phần lớn đều ở trong giới giải trí, chỉ có căn phòng cuối cùng Hứa Dương xông vào thì đều là những nhân vật có mặt mũi trong giới chính trị và thương nghiệp của Chi Xuyên đang ngồi. Phương Cử lần lượt tra xét nhưng không có một ai là có quan hệ lợi ích trực tiếp với Trần Nhất Minh.

Anh đã xem đoạn video không dưới 20 lần, hôm nay điều tra lại cũng vẫn lâm vào bế tắc, không có cách xoay chuyển, anh cảm thấy hơi thất bại.

Khi Hứa Đường nghe thấy những lời Đường Hồng nói thì đầu óc lập tức trống trống, qua một lúc sau mới kịp phản ứng, lập tức lắc đầu: “Không thể nào!”

Đường Hồng nhìn chăm chăm cô: “Kỳ kinh nguyệt trước của cô là lúc nào?”

Hứa Đường suy nghĩ một chút, mặt vốn đã tái nhợt lập tức không còn chút máu, cô đưa tay giữ lấy thành bồn rửa mặt sau lưng rồi từ từ thở ra: “Tôi.....”

Ánh mắt của Đường Hồng liên tục thay đổi, cuối cùng khẽ thở dài: “Cô nên nhanh chóng nói cho Trần tiên sinh biết để ông ấy dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra.”

Hứa Đường vội vàng lắc đầu: “Chị Đường! Chị Đường, chị không thể nói cho ông ta biết!”

Đường Hồng nhíu mày: “Tại sao, đây là chuyện vui mà?”

Hứa Đường cắn chặt môi rồi nhắm mắt lại nói: “Chị Đường, chị biết tại sao Trần Nhất Minh không thả tôi đi sao?” Cô mở mắt nhìn Đường Hồng, ở trong lòng nói một câu “Xin lỗi”, “Cũng như chị nói, tôi còn trẻ, không làm được gì tốt? Lúc tôi biết Trần Nhất Minh, cũng không biết ông ta đã kết hôn. Người như ông ta, vừa tao nhã lịch sự lại có học thức, tính tình cũng tốt. Tôi lại chưa bao giờ nói qua chuyện yêu đương, cho nên vừa thấy ông ta đã yêu. Là tôi chủ động theo đuổi ông ta, mà ông ta cũng không từ chối. Gần đây tôi mới biết ông ta đã kết hôn, hơn nữa vợ ông ta cũng mang thai. Tôi nói chia tay với ông ta nhưng ông ta không chịu đồng ý nên mới nhất tôi ở đây.....” //lqđ//

Cô quan sát biểu cảm trên mặt của Đường Hồng, rõ ràng là cô ấy đã tin bảy phần. Cô nhíu mày, nhìn Đường Hồng bằng ánh mắt lã chã chực khóc: “Nếu như mà tôi nói cho Trần Nhất Minh biết, ông ta càng không thả tôi đi. Nhưng ông ta tuyệt đối sẽ không ly hôn với vợ ông ta, mà đứa bé tôi sinh ra sẽ là con riêng.” Cô cắn môi: “Chị Đường, chị cũng biết Chu Hiếm _con riêng của Trần Thủ Hà, từ nhỏ anh ta đã trải qua những ngày như thế nào, không phải chị chưa từng nghe nói.....”

Mấy ngày nay, Hứa Đường luôn tránh để bản thân chủ động suy nghĩ đến Chu Hiếm. Hôm nay lại đột nhiên nhắc tới tên anh dưới tình huống này, chợt cảm thấy trái tim như cây kim ghim đâm qua, vừa nhói vừa đau.

Nếu thật sự mang thai thì đứa nhỏ này có vào ngày sinh nhật của Chu Hiếm. Hôm đó hai người đều uống hết rượu nên có chút điên cuồng mất khống chế, cũng quên sử dụng biện pháp an toàn.

Hứa Đường nhẹ nhàng vỗ về cái bụng vẫn bằng phẳng của mình, cả người bị cảm giác cực kỳ ngọt ngào và lo lắng xâm chiếm.

Đường Hồng thở dài: “Vậy Hứa tiểu thư cô định làm sao?”

Chân mày Hứa Đường nhíu lại rồi lại chậm rãi giãn ra, kiên định nhìn Đường Hồng: “Lúc này tôi phải rời đi, sau đó xóa bỏ đứa nhỏ này, tìm một người thật lòng thật dạ đối xử tốt với tôi, bắt đầu lại cuộc sống.”

Đường Hồng nhíu mày, lẳng lặng đứng đó một lúc mới nói: “Tôi đi phòng bếp nấu chút canh cho cô.”

Đợi Đường Hồng ra ngoài, Hứa Đường đi tới cạnh cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra. Sắc trời âm đạm, tựa như tuyết lúc nào cũng có thể rơi. Cô khẽ tựa đầu vào cửa kính, từ từ thở ra một hơi thật dài.

Cô nhớ đến cậu thiếu niên năm đó ôm cái hộp tập tễnh bước đi; nhớ đến lúc cô ngồi ở chỗ ngồi sau xe máy, lúc đó gió lướt nhanh qua lỗ tai; nhớ đến buổi sáng sớm ngày rời đi trấn Độ Hà, một đoàn xe đưa tiễn cô, Vạn Sơn vắng vẻ, trầm mặc không nói.

Nhớ tới những điều này khiến cô khôi phục lại dũng khí giữa cảm giác lo lắng như ở địa ngục này. Cô không phải một mình, cô phải suy nghĩ vì Chu Hiếm—— đây là đứa con đầu tiên của anh ấy, hơn nữa còn mang thai ngay hôm sinh nhật của anh, là người thân thật sự có huyết mạch tương liên với anh trên thế giới này.

Năm đó giằng co với Chu Hiếm, có mấy câu Chu Hiếm nói rất đúng, cô thật sự không thỏa mãn khi chỉ đứng xa xa nhìn anh, cô nghĩ trở thành người mang lại âm áp cho sinh mệnh của anh. Nói cô lòng dạ Thánh mẫu cũng tốt, ngu xuẩn ngây thơ cũng được. Mỗi người khi rơi xuống hay rời khỏi thế gian này đều chỉ lẻ loi một mình. Nhưng trên đời này, có người trời sinh đã có được người thân chú ý và quan tâm nhưng có người số mệnh lại như rơm rác, khổ sở vùng vẫy trong sự ích kỷ hẹp hòi.

Cô cũng không phải cường đại, lại càng không giàu có, chỉ trùng hợp là may mắn hơn Chu Hiếm một chút. Cô tình nguyện để phần may mắn này trở thành một cây diêm thấp sáng cuộc sống cần cỗi mà xấu xí của anh.

Không biết qua bao lâu, Đường Hồng bưng canh gà đã được nấu tốt lên. Cô nhìn Hứa Đường tựa trước cửa sổ, thân hình nhỏ nhắn mỏng manh tôn lên sắc trời xám trắng ngoài cửa sổ, giống như một đoá hoa trắng trong rét lạnh.

Đường Hồng đặt chén canh lên bàn sau đó khẽ gọi một tiếng.

Hứa Đường xoay đầu lại nhìn cô ấy, ánh mắt ướt át rồi lại sáng ngời, giống như ánh nến đong đưa trong gió rét nhưng thủy chung không chịu tắt.

Hứa Đường từ từ đi tới, ngồi xuống cạnh bàn rồi từ từ uống canh. Đường Hồng kéo ghế ra ngoài, ngồi xuống cạnh cô: “Xóa bỏ đứa nhỏ cũng tốt. ” Đường Hồng thở dài: “Nếu như năm đó chị có phần quyết tâm này của em thì bây giờ cũng không đến mức hối hận như vậy.”

Hứa Đường ngược mắt nhìn Đường Hồng.

Đường Hồng quay mặt sang chỗ khác, lau đi nước mắt nơi khóe mắt: “Tôi đã nói về con gái của tôi với cô chưa? Bây giờ hẳn là nó cũng học cấp ba rồi.”

Hứa Đường hơi ngạc nhiên: “Chị Đường chị chưa từng thấy con gái chị sao?”

Đường Hồng lại mở miệng, trong tiếng thở dài này như chứa vô hạn phiền muộn: “Con bé sinh ra không bao lâu thì tôi cũng chưa từng gặp lại nó.” Đường Hồng cúi đầu nhìn tay mình rồi tự cười giễu một tiếng: “Năm đó không hiểu chuyện, lúc học cấp ba thì nói chuyện yêu đương với người trong giang hồ. Khi đó không biết trời cao đất rộng, lén gạt người nhà sinh con ra. Vốn tính anh ta có thể làm buôn bán nhỏ, có thể sống tốt qua ngày, nhưng sao anh ta thu tâm được. Anh ta có một đại bang phái và các anh em cần được trông nom, còn phải nói cái gì là nghĩa khí giang hồ. Tôi cả ngày lo lắng đề phòng, sợ anh ta đánh nhau người ta rồi gặp chuyện không may. Ngày ngày giống như đang ở trên cát lún. Dần dần, tôi thật sự không chịu nổi. Ban ngày cho đứa nhỏ uống sữa no thì len lén chạy về nhà. Tôi vừa trở về thì bị nhốt trong nhà, mấy lần hối hận muốn chạy trốn về, lại bị ba tôi bắt được. Cứ như vậy hơn nửa năm, tôi cũng không còn suy nghĩ bỏ trốn. Ba tôi tìm cho tôi một việc làm, dần dần tôi cũng không muốn nghĩ lại chuyện này, cứ tạm thời cho là đó là một giấc mộng dài mà thôi.”

Hứa Đường yên lặng nghe, dừng động tác lại rồi khẽ hỏi cô: “Chị Đường sau đó chị đã kết hôn sao?”

Đường Hồng gật đầu: “Chịu đến năm hai mươi bảy tuổi thì không chịu đựng được rồi. Chuyện tôi bỏ trốn với người ta rồi sinh đứa bé cũng không gạt được, cơ bản là không ai bằng lòng lấy tôi. Sau đó ba tôi tìm cho tôi một người cầm, tôi nghĩ ba tôi bị người ta trạc cột sống nhiều năm như vậy, tôi không thể lại tổn thương tấm lòng của ông ấy nữa, nên cũng gả đi. Nhưng người cầm phúc bạc, tôi còn chưa sinh cho anh ta đứa con trai con gái nào thì anh ta đã bệnh chết.”

Hứa Đường đưa mắt nhìn: “Vậy chị..... Sau đó đi tìm cha của đứa bé sao?”

Đường Hồng bĩu môi: “Bây giờ anh ta sống rất tốt, nếu tôi lại muốn trở về tìm anh ta thì cho thấy tôi chê nghèo yêu giàu rồi. Thôi..... Cũng không còn ý nghĩa, chỉ là tôi sống đến tuổi này, lại nghĩ đến chuyện năm đó, cảm thấy không có cảm giác gì. Cũng không nói ai đúng ai sai, nếu chuyện giống vậy lại xảy ra một lần thì khẳng định tôi vẫn trốn theo. Chỉ là tôi..... Còn muốn gặp lại con gái của tôi, muốn biết nó lớn lên như thế nào rồi.”

Hứa Đường cũng không nghĩ tới Đường Hồng lại trải qua chuyện cũ như vậy, nhất thời trầm mặc, trong lòng lại hơi buồn rầu. Nghĩ thâm thì suy cho cùng cô rất may mắn, có thể vượt qua những ngày tháng bình an với Chu Hiểm. Nếu Chu Hiểm giống như ba đứa bé trong miệng của Đường Hồng, giữ vững cái gọi là nghĩa khí giang hồ thì chính cô có thể có mấy phần chắc chắn giữ vững trái tim?

42. Chương 42: Lộ Sơn (05)

Edit: Windchime

Beta: Phương Phan

Buổi chiều 27 tháng Chạp, trời vốn đang tạnh ráo lại bắt đầu có tuyết rơi, cách thời gian Trần Nhất Minh quy định chỉ còn hai mươi bốn tiếng, bên trong trụ sở tạm thời ở Lộc Sơn, Phương Cử vẫn đang mở máy tính, dùng đôi mắt đỏ rực xem đi xem lại video đã xem không dưới trăm lần; Hứa Dương chỉ mặc một cái áo sơ mi, trong tay cầm điện thoại di động, để chân đất bước tới bước lui trên sàn nhà; còn Chu Hiểm thì ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm vào cửa sổ thủy tinh bị hơi sương phủ mờ.

Không biết sau bao lâu, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Động tác của ba người lập tức dừng lại, đồng loạt nhìn về phía cửa chính. Chu Hiểm khàn giọng, nói: “Vào đi.”

Cửa bị mở ra, là bảo vệ được Tuần Hiểm điều động giữ trước cửa, bảo an xoa xoa tay nói: “Chu tổng, bên ngoài có người tìm anh.”

Phương Cử sững sờ, nhìn về phía Chu Hiểm: “Anh Hiểm, anh có hẹn ai sao?”

Chu Hiểm không nói gì, nhú mày, ngón tay gõ mấy lần trên đầu gối, thấp giọng nói: “Mời họ vào đi.”

Bảo vệ đáp lời rồi ra ngoài, sau một lúc, cửa lại bị mở ra. Ánh mắt ba người lập tức hướng về phía cửa, hai người đứng ở cửa gồm một nam một nữ, người đàn ông có thân hình gầy gò, mặc một lớp áo khoác bằng da, mang theo khẩu trang và kính râm, hai tay đút túi; bên cạnh anh ta là một cô gái, khoảng 17, 18 tuổi, mặc một áo khoác lông, trên đầu mang một cái mũ dính cọng lông xù, không mang khăn quàng cổ hay khẩu trang, gương mặt bị gió tuyết làm lạnh cóng đến đỏ bừng. Cô mang theo bao tay, trong tay là một hộp quà, trông thấy Chu Hiểm ngồi ở trên ghế sa lon liền kêu một tiếng: “Anh Hiểm! Anh Phương Cử!”

Người đàn ông bên cạnh cô cũng tháo khẩu trang cùng kính râm, hạ tay xuống đưa mắt nhìn về phía Chu Hiểm và Phương Cử. Phương Cử kinh hãi, ngu ngơ một lát mới hô thành tiếng: “Anh Kiều?”

Chu Hiểm không nói gì, đứng dậy nhường chỗ ngồi cho anh Kiều và cô gái mới tới. Anh Kiều cũng không khách khí, trực tiếp bước vào; cô gái liếc mắt nhìn phía cửa, không thấy có thừa đôi giày nào mới dẫm mạnh chân rũ sạch tuyết trên giày, xong rồi mới đi vào. Website đăng truyện chính thức: Cô đặt hộp quà trên bàn trà, ngồi xuống bên cạnh anh Kiều, mắt nhìn sang Chu Hiểm.

Hứa Dương mang đến cho hai người hai ly nước, anh Kiều nhận lấy nhưng lại không uống, tiện tay đặt xuống bàn trà, sau đó đưa mắt nhìn sang Chu Hiểm, giọng nói không mặn không nhạt: “Vi Vi nghe nói cậu trở về, cứ ồn ào muốn qua gặp.”

Ánh mắt Chu Hiểm hơi nheo lại, nhìn về phía Vi Vi. Vi Vi có chút mất tự nhiên, cười cười nhưng không nói gì. Phương Cử nhân cơ hội nói tiếp câu chuyện, cười nói: “Thế nào, chỉ muốn gặp anh Hiểm không muốn gặp anh sao?”

Phùng Vi Vi là con gái duy nhất của anh Kiều, đang đi học tại Lộc Sơn, sắp tới chuẩn bị thi đại học. Mấy năm trước lúc anh Kiều bận rộn, Chu Hiểm còn đi họp hội phụ huynh cho Phùng Vi Vi. Đương nhiên Phương Cử cũng muốn đi hộ nhưng Phùng Vi Vi sợ mái tóc màu đỏ của cậu nên đã uyển chuyển từ chối.

Chu Hiểm và Phương Cử đều hiểu rõ lúc này anh Kiều đưa con gái đến cũng không phải đơn giản để đưa hộp sâm Hàn Quốc như vậy, sau khi hàn huyên vài câu, Phương Cử nói với Hứa Dương: “Em trai Hứa, làm phiền cậu đưa Vi Vi đi dạo xung quanh biệt thự.”

Hứa Dương lên tiếng đồng ý, ăn mặc chỉnh tề, mang theo Phùng Vi Vi đi ra ngoài. Phùng Vi Vi đi tới cửa, nhìn về phía cha mình một chút, mày hơi nhíu lại.

Chu Hiểm lấy hộp thuốc, rút ra một điếu đưa cho anh Kiều, ai ngờ anh Kiều lại khoát tay từ chối: “Cai rồi.”

Chu Hiểm nhú mày, tự đốt thuốc cho mình, im lặng nhìn về phía anh Kiều: “Sao lại cai?”

Giọng nói của anh Kiều bình tĩnh: “Phổ không tốt.”

Chu Hiểm hút thuốc, yên lặng một lúc rồi mở miệng: “Nghe nói giờ anh mở công ty bảo vệ.”

Anh Kiêu “Ừ” một tiếng, “Cũng ổn.”

Phương Cử cười: “Cũng tốt, có nhiều thời gian với con gái.”

Anh Kiêu ngẩng đầu nhìn về phía Phương Cử, thân thể của anh ta gầy gò, hốc mắt lõm vào khiến ánh mắt càng sâu: “Cũng không còn được mấy năm, không biết còn có cơ hội nhìn thấy Vi Vi lấy chồng không.” Cuối câu mang theo tiếng thở dài, giọng nói thêm chút thê lương.

Phương Cử và Chu Hiểm bỗng im lặng.

Qua một lúc, Phương Cử mở miệng hỏi: “Anh Kiêu, hôm nay anh tới...”

Anh Kiêu nhìn lên: “Các cậu đang tìm người đứng không?”

Chu Hiểm không lên tiếng.

Anh Kiêu nhú mày: “Động tĩnh cũng không nhỏ, cũng không sợ đả thảo kinh xà.”

Chu Hiểm không biết anh Kiêu đã biết những gì, vẫn chưa lên tiếng.

Anh Kiêu phối hợp nói tiếp: “Bây giờ Lão Trịnh không hoạt động ở Lộc Sơn nhưng vẫn luôn chú ý động tĩnh chỗ này, nếu các cậu làm việc mà không chú ý, nơi này khắp nơi đều là tai mắt của hắn ta, chỉ cần hắn ta để tâm có thể thần không biết quỷ không hay phá hỏng mọi chuyện.”

Phương Cử nheo mắt nhìn về mặt của anh Kiêu: “Anh Kiêu định tiếp tục tranh với Trịnh Thúc sao?”

Anh Kiêu lộ vẻ mặt cười mà như không cười: “Mạng chỉ còn nửa thì tranh làm quái gì...” Anh ta im lặng một chút, giọng nói lạnh dần, trong mắt mang theo sự hung ác, “Nhưng mẹ nó, mạng anh đây tuy chỉ còn một nửa nhưng không lôi kéo họ Trịnh kia làm đệm lưng, anh chết cũng không thể nhắm mắt.”

Chu Hiểm nhú mày, đưa mắt nhìn về phía anh Kiêu: “Đây chính là mục đích của anh?”

Anh Kiêu không phủ nhận, hỏi: “Chuyện bây giờ các cậu đang làm có liên quan đến Lão Trịnh đúng không?”

Hai người đều không nói gì, anh Kiêu cười một tiếng: “Anh đến cũng không có ý gì khác, thêm người thêm sức, nếu có cái gì khó khăn, cần tiền hoặc cần người...”

Chu Hiểm cắt đứt lời nói của anh ta: “Em không dính đến mấy chuyện đó nữa.”

Ánh mắt anh Kiêu thu lại, nhìn tay trái của Chu Hiểm... Windchimeleq Vết thương trên mu bàn tay từng cục đáng sợ, giống như con rắn. Anh Kiêu lấy từ túi áo ra một tấm danh thiếp, đẩy lên trước mặt Chu Hiểm.

Chu Hiểm liếc mắt một cái, trông thấy mấy chữ “Công ty bảo vệ Viễn Uy”.

~Sau khi nói chuyện với anh Kiêu không bao lâu, Hứa Dương đã đưa Phùng Vi Vi trở về. Anh Kiêu lấy khẩu trang và kính râm đặt trên bàn trà, cúi đầu xuống trông thấy ly nước Hứa Dương đã đưa đến, bưng lên uống một hơi cạn sạch: “Vi Vi, đi.”

Phùng Vi Vi “A” một tiếng, ngẩng đầu nhìn Hứa Dương, cúi đầu ngoan ngoãn đuổi theo bước chân của cha. Phương Cử tiễn hai người đến cửa, đóng cửa lại, nhìn về phía Chu Hiểm, “Anh Hiểm, anh định làm thế nào?”

Chu Hiểm nhắm mắt, lặng im một lát, thấp giọng nói: “Để sau hãy nói.”

Ba người ăn cơm tối ở biệt thự xong thì bên ngoài gió tuyết cũng ngừng lại, nhưng tới gần nửa đêm lại bắt đầu bay lá tả. Phương Cử gọi điện thoại cho Tiểu Ngũ xác định động tĩnh bên kia, biết được Khổng Ngọc Ngôn vẫn chưa có hành động gì, mà khoảng thời gian Trần Nhất Minh đã giao lại gần đến, không khỏi lo lắng. Cậu báo lại tin tức cho Chu Hiểm, Chu Hiểm chỉ “Ừ” một tiếng, cũng không nói gì khác.

Thấy đêm đã khuya lắm rồi, ba người đều cố nhịn một lúc rồi tự đi ngủ.

Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét, Phương Cử ôm lấy chăn, nghe tiếng gió, mơ mơ màng màng ngủ. Đang lúc nửa tỉnh nửa mê thì mơ hồ nhìn thấy Phương Kinh mang đồng phục đứng giữa trời chiều nhìn về phía cậu và cười, tay giơ lên chào một cách nghiêm trang.

Trong lòng cậu vừa thấy khó chịu lại vừa vui vẻ, tiến lên đón, nói: “Anh sẽ báo thù cho em.”, Phương Kinh chỉ cười chứ không nói, để lộ hàm răng trắng chỉnh tề, nụ cười như ánh sáng chói mắt.

Bỗng nhiên, trời đất chuyển động mạnh mẽ, sự chấn động khiến Phương Cử giật mình. Đến lúc mở mắt mới nhận ra sự chấn động là do điện thoại di động, cuống quýt cầm lên, trông thấy người gọi là Tiểu Ngũ liền lập tức tỉnh táo, ngồi dậy nghe, giọng nói của Tiểu Ngũ như theo ánh sáng mà đến: “Sáng sớm nay Khổng Ngọc Ngôn xuất phát đến Lộc Sơn.”

Phương Cử sững sờ mấy giây, nhất thời kích động không thôi, kiểm chế tâm tình hưng phấn để xác nhận lại với Tiểu Ngũ, sau khi tắt điện thoại thì nhanh chóng chạy tới đánh thức Chu Hiểm.

Sau mười lăm phút, ba người chỉnh tề ngồi trong phòng khách. Lúc này vừa mới qua năm giờ, trời vẫn còn tối, gió cuốn lấy tuyết, tùy ý tung bay.

Ba người thu xếp rất nhanh, chỉ còn chờ Khổng Ngọc Ngôn đến Lộc Sơn, dựa theo định vị trên xe cô ta để xác định vị trí biệt thự của Trần Nhất Minh, sau đó đến biệt thự trước hân ta, nghĩ cách nhanh chóng cứu Hứa Đường.

Thời gian còn sớm, Phương Cử ra nhà vệ sinh rửa mặt, Hứa Dương vào nhà bếp nấu bát mì.

Chu Hiểm ngồi ở phòng khách, nhìn danh thiếp đặt trên bàn trà, nhất thời rơi vào trầm tư. Dieendaan-leequydonn Qua một lúc, anh lấy tờ danh thiếp lên, rút điện thoại ra, nhập số điện thoại trên danh thiếp.

Trời sáng dần, tới gần giữa trưa cuối cùng tuyết cũng ngừng. Đến hai giờ chiều xe Khổng Ngọc Ngôn cũng lái vào địa phận của Lộc Sơn.

Ba người đã ngồi lên xe hơi từ sớm, Phương Cử ngồi phía sau, giành giật từng giây nhìn video. Ba người dù không nói gì, nhưng trong lòng đều đã quyết định: Nếu như thực sự không có cách nào cứu Hứa Đường, cứ như lời Trần Nhất Minh nói, giao video ra. Giờ tranh thủ cơ hội xem nhiều một chút, sẽ có nhiều cơ hội tìm ra mục đích của Trần Nhất Minh hơn.

Trên đường tuyết đọng, tốc độ xe chậm chạp. Chu Hiểm lái xe đi ra ngoài được hơn 500 mét, bỗng nhiên thắng gấp.

Phương Cử và Hứa Dương ngẩng đầu: “Sao vậy?”

Chu Hiểm gõ nhẹ tay lái, nhắm mắt, chột nói: “Phương Cử, cậu không đi với anh.”

Phương Cử sững sờ: “Là sao?”

Chu Hiểm nhìn về phía trước tuyết lớn mù mịt: “Anh Kiều nói đúng, không thể chỉ nhìn trước mắt mà không để ý lâu dài.” anh hít một hơi, thấp giọng lại rõ ràng nói, “Nên thu lưới.”

43. Chương 43: Lộc Sơn (06)

Edit: Lạc Thần

Tuyết lớn phủ kín đường, huyện Lộc Sơn xoay quanh trên đường lớn, dòng xe cộ xếp hàng giống như rồng rắn, lấy tốc độ cực kỳ chậm chạp chậm rãi nhúc nhích về phía trước. Xe của Chu Hiểm cách hai ba chiếc xe con nối tiếp chiếc Audi màu đen của Khổng Ngọc Ngôn, đội xe đi theo gần như ngừng bất động, chậm rãi xuất phát về phía đỉnh núi.

Sau nửa tiếng đồng hồ, dòng xe cộ cuối cùng cũng thừa thốt, càng hướng lên trên xe đi càng ít, sau khi vượt qua mấy vòng tiến vào khu rừng, rốt cuộc chỉ còn lại có xe Khổng Ngọc Ngôn và Chu Hiểm. Chu Hiểm không dám theo quá gấp, xe bảo trì nhất định cách xa xa đi theo đằng sau Khổng Ngọc Ngôn. Một tay Hứa Dương nắm đĩa CD, một tay cầm điện thoại di động, thân thể thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trước. Chờ một lúc, điện thoại di động đột nhiên chấn động, cậu nhìn màn hình một chút, chán nản nói: “Lại tới nữa.”

Cậu cắn cắn môi, kết nối điện thoại, ấn loa ngoài, giọng nói cấp bách vang lên: “Anh Hiểm, xe chúng ta bị chặn, không theo kịp!”

Chu Hiểm nhú mày lại, nói “Đã biết”.

Hứa Dương tắt điện thoại, nhìn về phía Chu Hiểm: “Anh Hiểm, bây giờ nên làm gì? hai chúng ta lái lên tới, cho dù tìm được chị em, cũng không thể làm gì được.”

Vốn là sáng nay bọn họ an bài hai mươi mấy chiếc xe, tại mỗi cái giao lộ chờ lệnh, căn cứ lộ tuyến lái xe của Khổng Ngọc Ngôn, điều chỉnh cơ động, cuối cùng làm cho đội xe tụ hợp đến trước Khổng Ngọc Ngôn, như vậy có thể cam đoan đội xe dẫn đầu nhanh chóng tới đúng chỗ, đồng thời giảm bớt khả năng bứt máy động rừng. Nhưng trời đổ tuyết làm cho tình hình giao thông hồng bết, khắp nơi đều đang kẹt xe, xe an bài tốt đều tắc lại, không thể dựa theo kế hoạch vào chỗ đúng giờ.

Chu Hiểm không nói chuyện, chỉ duy trì tốc độ xe trước mắt, tiếp tục đi theo xe phía trước.

Hứa Dương liếc nhìn Chu Hiểm một chút, nhưng không nói gì, kiềm chế tâm trạng lo lắng, như cũ nhìn chằm chằm điểm nhỏ màu đen chập chập đi xuyên qua rừng tuyết trên đường.

Qua mười mấy phút, Hứa Dương vẫn là không nhìn được, quay đầu nhìn Chu Hiểm: “Anh Hiểm, anh định làm như thế nào?”

Chu Hiểm không có trả lời, móc ra một điều thuốc ngậm lên miệng châm lửa, hạ cửa sổ thủy tinh xuống hơn một tấc*, nhất thời một trận gió lạnh thổi vào, Chu Hiểm híp híp mắt, vươn tay về phía Hứa Dương: “Đưa điện thoại cho anh.”

* Tấc: đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tấc, 10 tấc là 1 thước TQ

Hứa Dương vội vàng đưa điện thoại qua, tràn đầy mong đợi nhìn Chu Hiểm.

Chu Hiểm quét qua dãy số lưu trong nhật ký điện thoại buổi sáng, sau đó ấn kết nối mở loa ngoài đưa cho Hứa Dương, mở miệng hỏi: “Thế nào?”

Hứa Dương điều chỉnh âm lượng cuộc trò chuyện đến lớn nhất, liền nghe thấy đầu bên kia truyền đến giọng nói của anh Kiêu: “Cậu thuê ba mươi bảo an toàn bộ đến nơi, lúc nào hành động, liền nghe một câu khẩu lệnh của cậu.”

Hứa Dương không nghĩ tới Chu Hiểm còn lưu hậu chiêu, vô cùng lo lắng và chán nản trong mắt nhất thời lại cháy lên hy vọng.

Chu Hiểm “Ừ” một tiếng, đang muốn nói chuyện, chợt nghe thấy một câu mắng giận dữ của anh Kiêu, anh vận lòng mảy hỏi: “Làm sao vậy?”

“Trần Nhất Minh nhận được tin tức! Hiện tại đang áp giải người lên xe!”

Vừa dứt lời, Chu Hiểm liền nhìn thấy xe của Khổng Ngọc Ngôn ở phía trước tăng thêm tốc độ, có lẽ Khổng Ngọc Ngôn đối với tình huống của Trần Nhất Minh rõ như lòng bàn tay.

“Anh Kiêu, anh ngăn xe của Trần Nhất Minh lại, không thể để cho hắn lên trên cao tốc.”

Phía trước có một lối rẽ, dọc theo lối rẽ ra ngoài, lái ba cây số đường chính là cửa vào đường cao tốc của tỉnh lỵ cận, nếu để cho Trần Nhất Minh vượt lên trước, mang Hứa Dương ra khỏi thành phố Lộc Sơn, còn muốn ngăn chặn người, thì so với lên trời còn khó hơn.

Chu Hiểm cũng không lo được có thể bị Khổng Ngọc Ngôn phát hiện hay không, tắt điện thoại giẫm chân ga đuổi theo.

Lái ra ngoài một đoạn đường, dường như rốt cuộc Khổng Ngọc Ngôn phát hiện mình bị theo dõi, chỉ huy tài xế lúc nhanh lúc chậm thăm dò một trận, chợt để xe vất ngang giữa hai đường, chặt đứt Chu Hiểm vượt qua khả năng.

Hứa Dương nhìn không được chữ một câu: “Hai người này quả nhiên là phu thê, đều xảo quyệt giống như nhau!”

Ánh mắt Chu Hiểm lạnh lẽo nhìn chăm chú phía trước, lần nữa tăng tốc tốc độ xe, cuối cùng hoàn toàn đuổi lên trước, cùng xe của Khổng Ngọc Ngôn vền vện bảo trì khoảng cách mấy mét.

Lái như vậy ước chừng một cây số, xuất hiện bảng hướng dẫn dẫn vào đường cao tốc, hai xe không hện mà cùng lần nữa gia tốc, vượt qua một chỗ vòng gấp, vừa nhìn thấy phía trước bảy tám điểm đen đang nổi tiếp phía trước một chiếc SUV màu đen. Lòng mảy Chu Hiểm nhú chặt, nhấn mạnh xuống một cái, phát ra âm thanh chói tai, anh phóng xe về phía trước, làm cho xe kề sát ven đường, không giảm tốc độ chút nào vượt mức quy định chạy tới trước!

Mắt thấy sẽ đụng vào đuôi xe phía trước, xe Audi quẹo thật nhanh tránh lui ra ngoài, tài xế bên trong chửi ầm lên, xe của Chu Hiểm khó khăn vượt qua sát thân xe.

Hứa Dương cũng kinh hãi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, thu lại cánh tay chống đỡ ở phía trước, thở hổn hển chửi thề: “Anh Hiểm, anh không muốn sống nữa à!”

“Khổng Ngọc Ngôn là tiểu thư cành vàng lá ngọc, xảy ra chuyện thế nhưng là một xác hai mạng, tài xế không dám không đồng ý.” Chu Hiểm lạnh giọng giải thích.

Đạo lý này đương nhiên Hứa Dương cũng hiểu được, nhưng dưới loại tình huống này, Chu Hiểm mảy may không quan tâm, thật không biết anh là quá lý trí hay là quá điên cuồng.

Chu Hiểm bỏ qua Khổng Ngọc Ngôn, tiếp tục nhấn ga, cho dù hai bên có rừng cây bao trùm, tuyết đọng mỏng manh dưới chân núi, nhưng mặt đường vẫn là trơn ướt, tốc độ xe đã vượt qua tám mươi mã, tiếp tục gia tốc tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm trơn trượt. Mắt thấy xe của Trần Nhất Minh cách lối rẽ chỗ ra vào càng ngày càng gần, Chu Hiểm chột mạnh mẽ giãm chân ga, dừng xe ở ven đường, lạnh giọng quát: “Xuống xe!”

Hứa Dương sửng sốt.

“Xuống xe!” ánh mắt Chu Hiểm lãnh lùng nghiêm túc khí thế dọa người, Hứa Dương chỉ sửng sờ hai giây liền lập tức mở cửa xe xuống xe. Vừa mới đóng cửa xe, xe tựa như mũi tên chạy nhanh ra ngoài, Hứa Dương chăm chú nhìn một chút, đoán chừng vận tốc đã gần một trăm cây số, nhất thời trong lòng mướt mồ hôi.

Chu Hiểm nhìn chăm chăm phía trước, nhìn thấy xe của Trần Nhất Minh càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, chỗ ngã ba gần ngay trước mắt! xe Trần Nhất Minh tới trước một bước, dẫn đầu quẹo cua... Chu Hiểm mắt cũng không có nháy, quẹo thật nhanh đảo ngược trở lại theo hướng ngược đường xe chạy chen vào lối rẽ, nhấn cần ga một cái, điên cuồng đánh tay lái nằm ngang trước xe Trần Nhất Minh. Lốp xe phát ra một trận âm thanh cọt xát đến đỉnh tai nhức óc, hai xe va chạm rất nhỏ, đồng thời dừng lại.

Đội xe anh Kiêu theo sát phía sau, đồng loạt dừng xe kế bên, nhân viên bảo an nhanh chóng nhảy xuống xe, bao bọc vây quanh xe của Trần Nhất Minh.

Một trận yên lặng quỷ dị, Chu Hiểm và Trần Nhất Minh đồng thời mở cửa xe, từ trên ghế lái bước xuống.

Cách hai năm chiếc xe, ánh mắt hai người lần đầu tiên giao nhau.

Nhưng mà chỉ trong một cái chớp mắt, Chu Hiểm liền dịch chuyển ánh mắt, nhìn về phía ghế sau xe... Biểu tình của anh trong nháy mắt ngưng lại: Ghế sau xe ngồi hai người phụ nữ, bên trong một người mặc quần áo của Hứa Đường, đang run lấy bầy đốn nhận ánh mắt của anh—— cô ta không phải Hứa Đường.

Hứa Đường không có trên xe.

Trái tim Chu Hiểm nhanh chóng chìm xuống dưới.

Trần Nhất Minh chậm rãi cười lên, nâng cổ tay nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “5h10”, còn có năm mươi phút đồng hồ, cậu muốn tiếp tục cân nhắc, hay là hiện tại dùng CD trao đổi vị trí của Hứa Đường?”

Chu Hiểm lần nữa đưa ánh mắt nhìn trên mặt Trần Nhất Minh. Về ngoài có bảy tám phần tương tự, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt.

Anh Kiêu đi lên phía trước, nhìn ai người đối mặt, nhất thời cảm thấy hơi quỷ dị.

Trong lúc đang trầm mặc lại giường cung bật kiếm, xe Khổng Ngọc Ngôn đến. Cửa xe mở ra, một đôi ủng da đập trên mặt đất ướt sũng, một tay Khổng Ngọc Ngôn đỡ trên cửa xe, xoay người chui ra.

Cô mặc một bộ áo khoác len dạ trắng ngà, tóc buộc lên, đội một cái áo khoác Berets cùng màu. Ủng da giẫm lên mặt đất xi măng, từng bước một đi về phía Trần Nhất Minh. Khổng Ngọc Ngôn dừng lại trước mặt Trần Nhất Minh, ngửa đầu lạnh lùng nhìn hắn một cái, chợt giơ tay lên, một bạt tai rơi vào trên mặt hắn.

Thanh âm giòn tan rõ ràng, trong một cái chớp mắt dường như không khí cũng yên tĩnh lại.

Đầu Trần Nhất Minh hơi lệch sang bên, ánh mắt nheo lại, nhưng vẻ mặt vẫn như thường. Hắn nghiêng đầu, thật yên lặng nhìn Khổng Ngọc Ngôn: “Em đang mang thai, không nên đi xa nhà.”

Khổng Ngọc Ngôn nhìn hắn, giọng nói lạnh nhạt, không pháp phòng chút nào: “Em nghe được lời đồn rất không tốt, cần anh giải thích một chút.”

“Anh sẽ giải thích với em.” Trần Nhất Minh đưa tay qua nắm tay Khổng Ngọc Ngôn, Khổng Ngọc Ngôn lại không tiếng động tránh đi.

Trong lúc Khổng Ngọc Ngôn và Trần Nhất Minh nói chuyện, Hứa Dương cũng chạy tới. Cậu thở hổn hển dừng bước lại, nhìn vào trong xe của Trần Nhất Minh hỏi: “Người đâu?”

Chu Hiểm nhìn về phía Trần Nhất Minh: “Hứa Đường ở đâu?”

Ánh mắt sau tròng kính của Trần Nhất Minh bình tĩnh như nước: “Trước giao CD ra.”

Giọng nói Chu Hiểm trầm lãnh: “Trần Nhất Minh, tôi có ba mươi người.”

Trần Nhất Minh cười cười: “Không quan trọng. Mà không giao CD ra, tao sẽ không nói vị trí của Hứa Đường cho mày biết, cho dù mày có ba trăm người cũng giống như vậy.”

Hứa Dương tiến lên một bước hung hăng nắm chặt cổ áo Trần Nhất Minh: “Biến thái!”

Ánh mắt Trần Nhất Minh hơi hơi hướng xuống, rơi vào trên mặt Hứa Dương, vẻ mặt của hắn vẫn là bình thường, nhìn Hứa Dương phảng phất như nhìn thấy một học sinh của mình: “Cậu là em trai của Hứa Đường? Đã lớn như vậy.”

Hứa Dương “Xí” một tiếng.

Trần Nhất Minh bắt lấy tay cậu, nắm cổ áo chính mình, từ trong túi áo lấy điện thoại ra, mở album ảnh ra đưa cho Hứa Dương.

Hứa Dương tiếp nhận, vội vàng lật mấy tấm, nhất thời sắc mặt trắng bệch: Hứa Đường bị trói trên giường, trên sàn nhà bên giường tưới một vòng xăng.

Trần Nhất Minh lại nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Còn có nửa giờ, các người cố gắng cân nhắc đi.”

Hứa Dương không khỏi đưa ánh mắt về phía Chu Hiểm, giọng nói không khác chế được run rẩy: “Hiểm, anh Hiểm...”

Ánh mắt Chu Hiểm đặt tại trên mặt Trần Nhất Minh, yên tĩnh hồi lâu, cuối cùng nhàn nhạt mở miệng: “Hứa Dương, lấy đĩa CD trên xe lại đây.”

44. Chương 44: Lộ Sơn (07)

Editor: coki

Vào giờ phút này, ở trong biệt thự của Trần Nhất Minh, Hứa Đường đang bị trói chặt ở trên giường, không thể động đậy. Cảm cúm cộng thêm nôn nghén khiến cả người cô gầy đi trông thấy, hốc mắt lõm xuống rất sâu, hai mắt thâm quầng.

Ngoài cửa sổ, sắc trời âm u, hoàng hôn giống như một tấm màn lớn đang chậm rãi bao phủ lên mọi vật, mặc dù Hứa Đường không rõ bây giờ chính xác là mấy giờ nhưng cũng biết là đã gần đến sáu giờ tối. Nghĩ đến đây, cô không khỏi giật giật sợi dây trói ở cổ tay. Sợi dây siết quá chặt làm đau cổ tay cô, cô càng giãy thì nó càng siết chặt hơn.

Nếu như không có thể thuận lợi trốn khỏi đây thì không thể dễ dàng chấp tay tặng cho Trần Nhất Minh được. Cô chờ nhiều năm như vậy, Chu Hiểm đợi nhiều năm như vậy, Phương Cử cũng đợi nhiều năm như vậy..... Nước mắt đột nhiên trào ra khiến Hứa Đường phải hít mũi vài cái.

Đang trong tuyệt vọng thì đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra.

Hứa Đường nghiêng đầu nhìn về phía cửa, là Đường Hồng.

Đường Hồng khóa trái cửa lại, bước nhanh đến chỗ cô, không nói chuyện mà chỉ bắt đầu cởi sợi dây trên cánh tay Hứa Đường ra.

“Chị Đường.....” Hứa Đường khiếp sợ: “Chị thả em rồi thì ăn nói với Trần Nhất Minh như thế nào?”

Đường Hồng nhú mày: “Cô lo cho mình đi, vợ hắn sắp tới rồi, nếu bị cô bắt được thì chắc chắn sẽ không chịu nổi. Trần tiên sinh cũng thật là thất đức, lúc này còn không mau giấu cô đi mà lại trói ở chỗ này.....” Chị ta liếc nhìn mặt đất: “Sáng sớm tôi đã chui rồi, ai lại đổ nước xuống sàn như vậy?”

Hốc mắt Hứa Đường lập tức ứa át, cô hít mũi một cái sau đó bật cười nhìn chị Đường, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy, cô lừa Đường Hồng nhưng Đường Hồng lại dám ở trong thời điểm nguy cấp tới cứu cô.

Rất nhanh Đường Hồng đã cởi được sợi dây ra, chị ta kéo Hứa Đường ra ngoài, vừa đi vừa nói khẽ: “Xe chở đồ ăn đang dừng ở cửa sau, cô hãy ngồi xe này ra ngoài. Tôi đã nói với lái xe rồi, cô cứ nói cho anh ta biết mình phải đi đến chỗ nào là được.”

Hứa Đường vừa gật đầu, vừa rón rén đi theo Đường Hồng xuống lầu.

Bình thường bảo vệ đều canh giữ ở ngoài cửa, nếu không có lệnh Trần Nhất Minh thì sẽ không tùy tiện đi vào. Hứa Đường đi theo Đường Hồng, thuận lợi đi qua phòng khách ở lầu một đến cửa sau. Đường Hồng vừa mở cửa sau ra thì lập tức nhìn thấy một chiếc xe mô tô ba bánh đang dừng ở cách đó không xa, có một người đàn ông mặc áo bông quân đội dày, đầu đội mũ da nỉ, khăn quàng cổ màu xám tro che hơn nửa bên mặt đang cúi đầu hút thuốc lá.

Đường Hồng liếc nhìn ra ngoài cửa, ngoài cửa yên tĩnh không có bất cứ động tĩnh gì. Chị ta kéo Hứa Đường đi đến chỗ xe ba bánh: “Anh Triệu, cô gái này nhờ anh.”

Người đang ông đó không nói gì, chỉ hơi gật đầu.

Hứa Đường đang định leo thùng xe, mới vừa bước được một cái chân lên thì đột nhiên rút lại: “Chị Đường, có thể cho tôi mượn điện thoại di động của chị hay không, tôi..... Tôi muốn báo tin bình an cho người nhà.”

Đường Hồng gật đầu, lấy điện thoại di động ra đưa cho Hứa Đường.

Hứa Đường nhận lấy, ngón tay không khỏi run lên, hai tay cô siết điện thoại di động sau đó nhấn số của Chu Hiểm.....

Hứa Dương chần chừ trong chốc lát, cậu cắn răng, cuối cùng vẫn nghe lời đi tới ghế phụ, lấy đĩa CD ra. Cậu cực kỳ không cam lòng, cầm cái hộp chậm rãi đi tới chỗ Chu Hiểm sau đó nhìn anh.

Chu Hiểm không lên tiếng, chỉ gật đầu một cái.

Hứa Dương lại nhìn Trần Nhất Minh, hắn đẩy cái kính trên sống mũi, môi hơi nhếch lên. Hứa Dương hít sâu một hơi, nhắm lại mắt, cuối cùng chậm rãi vươn tay, đưa cái hộp cho Trần Nhất Minh.....

Vào giờ phút này, điện thoại của Chu Hiểm đột nhiên vang lên, chỉ trong một cái chớp mắt đã phá vỡ không khí yên tĩnh cực kì quái dị vừa rồi. Hứa Dương thu tay lại theo bản năng, cầm đĩa CD thật chặt, nghiêng đầu nhìn về phía Chu Hiểm.

Chu Hiểm nhìn dãy số hiển thị trên điện thoại di động một chút, ngón tay nhẹ nhàng mở khóa trượt sau đó nhận điện thoại.

“Chu..... Chu Hiểm.....”

Vào lúc giọng nói đó truyền đến thì cả người Chu Hiểm hơi chấn động giống như bị điện giật, ngón tay anh không siết lại, để điện thoại gần sát bên tai, trong nháy mắt hô hấp lập tức chậm lại: “Hứa Hải Đường.”

Trần Nhất Minh kinh ngạc, lập tức nhìn sang.

“Chu Hiểm, em an toàn rồi, đừng giao đồ cho Trần Nhất Minh.” Giọng nói của Hứa Đường hơi run, cách ông nghe truyền tới có chút không được rõ ràng. Vậy mà anh lại xác định đây chính là Hứa Đường, hình như giờ phút này Hứa Đường đang gần anh trong gang tấc.

Ngón tay Chu Hiểm lại siết chặt thêm, trong giọng nói hàm chứa kích động không khắc chế được: “Ừ.”

“Chờ em đến một chỗ thích hợp thì sẽ gọi lại cho anh..... Em...em chờ anh tới đón.....”

Lời còn chưa nói xong thì bên kia đột nhiên im lặng, ngay sau đó truyền đến một tiếng thét chói tai, giọng nói lập tức Chu Anh Hiểm lên: “Hứa Hải Đường?”

Không có người nào trả lời.

“Hứa Hải Đường?!”

Sau thời gian yên lặng trong một cái chớp mắt thì một giọng nói khàn khàn, mĩa mai vang lên: “Chuyển lời cho Trần Nhất Minh là lòng dạ đàn bà chắc chắn không làm được chuyện lớn. Thấy hần không trông giữ được con tin nên tôi tạm thời trông coi thay hần.”

Ngón tay Chu Hiểm siết chặt: “Ông là ai?”

Đầu kia cười một tiếng: “Tôi họ Trịnh.” Người này nói xong lập tức cúp điện thoại.

Hứa Dương nhanh chóng bước lên hỏi: “Anh Hiểm, thế nào rồi?”

Cánh tay Chu Hiểm chậm rãi buông lỏng, ánh mắt dừng ở trên mặt Trần Nhất Minh trong chớp mắt sau đó lập tức dời đi, nhìn về biệt thự ở nơi xa, giọng nói lạnh lẽo nặng nề: “Lão Trịnh đưa người đi rồi.”

Hứa Dương còn chưa kịp tiêu hóa tin tức này thì Chu Hiểm đã hất tay đi về phía ghế lái, giày da giẫm ở trên nền xi măng ướt nhẹp, bước chân rất nặng nề. Hứa Dương sững sờ trong nháy mắt sau đó lập tức đuổi theo.

Trong lúc Hứa Dương mở cửa xe thì Chu Hiểm đã bắt đầu khởi động xe, anh cho xe lùi lại mấy mét sau đó đảo tay lái, lướt qua xe Trần Nhất Minh, chạy nhanh về phía biệt thự.

Đoàn xe của anh Kiều theo sát ở phía sau.

Trần Nhất Minh đứng tại chỗ một lúc lâu sau đó mới mở cửa xe chỗ ghế phụ cho Khổng Ngọc. Khổng Ngọc Ngón lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Nhất Minh, hai người không có bất kì hành động nào. Sau khi giằng co mấy giây thì cuối cùng Khổng Ngọc Ngón cũng cúi người ngồi lên xe.

Xe đi được một nửa thì thấy ở trong biệt thự đang bốc lên từng cột khói dày đặc, ngọn lửa giống như điên cuồng lan ra song cửa sổ, ánh lửa màu đỏ khuếch tán ra ngoài, chiếu sáng cả bầu trời mờ tối, giống như một đóa hoa hồng đột ngột nở rộ trên sân khấu màu xám tro.

Mấy chục người nhìn về phía biệt thự đang bốc cháy ở trước, nhất thời cảm thấy chấn động.

Hơn mười phút sau, Chu Hiểm mới tới được biệt thự đang cháy hừng hực. Bảo vệ biệt thự đang đứng ở bên ngoài, tay chân luống cuống nhìn ngọn lửa càng cháy càng dữ dội. Chu Hiểm lập tức nhảy xuống xe, tiến lên túm cổ áo một người: “Người chạy ra khỏi biệt thự ở chỗ nào?”

“Không có, không có ai ra khỏi biệt thự cả.....”

Chu Hiểm thả hấn ra, vòng qua biệt thự, chạy nhanh ra phía sau. Hứa Dương thở hồng hộc đuổi theo, lúc Chu Hiểm ngừng lại, cậu nhìn theo tầm mắt Chu Hiểm thì thấy ba vết bánh xe trên mặt tuyết chạy về phía con đường nhỏ dẫn vào rừng.

Chu Hiểm theo vết bánh xe, chạy về phía trước một ngàn mét thì thấy một chiếc môtô ba bánh bị bỏ lại. Phía trước chiếc xe là sáu dấu chân, dấu chân biến mất ở một khoảng đất trống được quét dọn sạch sẽ. Chu Hiểm đưa ánh mắt nhìn về phía điểm sáng đang lóe lên cách đó không xa giữa bầu trời mờ tối, trong rừng chiều điểm sáng đó càng ngày càng xa dần.

Hứa Dương đứng ở bên cạnh Chu Hiểm nhìn máy bay trực thăng dần dần biến mất, nhất thời trong lòng xám xịt như tro tàn.

Gió lạnh thổi qua rừng núi làm trong rừng vang lên tiếng rơi của tuyết đọng trên cành cây.

Hai người đứng lẳng lặng rất lâu, Chu Hiểm móc một điều thuốc đốt từ trong túi áo ra, ánh lửa đỏ rực giữa ngón tay lúc sáng lúc tối, giọng Chu Hiểm lạnh lẽo: “Đi thôi.”

Hứa Dương không nói lời nào, cúi đầu thất thiểu đi theo sau lưng Chu Hiểm.

Lúc Chu Hiểm và Hứa Dương trở về thì đội phòng cháy chữa cháy đã tới, đang dùng súng bắn nước cao áp bắn mạnh về phía biệt thự. Chu Hiểm chậm rãi đi tới sau lưng Trần Nhất Minh đang đứng thẳng tắp, híp mắt nhìn khói bốc lên dày đặc trong hơi nước, lạnh lẽo mở miệng: “Nếu Hứa Hải Đường không về được thì tao sẽ giết chết mày rồi chôn theo cô ấy.”

Anh Kiêu đi lên phía trước, lấy một điều thuốc từ trong túi ra, ngậm lên miệng, cắn đầu lọc nhưng lại không đốt: “Khinh địch.”

Chu Hiểm không lên tiếng.

“Nhưng mà CD vẫn còn ở trong tay cậu thì vẫn còn cơ hội. Lão Trịnh bắt con tin đơn giản là muốn chứng cứ trong tay cậu.”

Chu Hiểm híp mắt lại: “Hấn bắt cóc người không có tiền lệ an toàn trở về.”

Anh Kiêu không lên tiếng.

Một lát sau, Chu Hiểm mới mở miệng hỏi Trần Nhất Minh: “Lão Trịnh mang hai người đi, người còn lại là ai?”

“Đường Hồng, một người giúp việc.”

Động tác của anh Kiêu dừng lại, phun khói trong miệng ra: “Tên gì?”

Trần Nhất Minh nhìn anh Kiêu một cái: “Đường Hồng.”

“Hồng nào?”

“Hồng trong cầu vòng.”

“ Bao nhiêu tuổi?”

Trần Nhất Minh chớp mắt một cái, mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời: “37.”

Sắc mặt Kiêu ca rất kì lạ, anh ta lấy ví ra, ngón tay hơi run run mở ra, đưa tới trước mặt Trần Nhất Minh: “Có phải là người này hay không?”

Trần Nhất Minh liếc nhìn tấm hình trong ví tiền, đó là một cô gái khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, mặc áo len cao cổ màu vàng nhạt, gương mặt trắng nõn tựa như trứng ngỗng, lúc cười lộ ra hai hàng hàm răng trắng sáng đều đặn, tóc sau lưng đen nhánh, bóng loáng.

Trần Nhất Minh gật đầu một cái.

Đôi tay anh Kiêu không thể khống chế được mà run rẩy, qua một hồi lâu anh ta mới gấp ví lại: “Lúc này mà không phá nát hang ổ của lão Trịnh cứu người thì tên tôi sẽ viết ngược lại!”

45. Chương 45: Lộc Sơn (08)

Edit: Nhật Dương

Đoàn người trưng dụng biệt thự của Chu Hiểm làm bộ chỉ huy tạm thời, lại chia nhỏ tình huống trước mắt ra thảo luận nhiều lần, cũng không nghĩ ra biện pháp đối phó nào vẹn toàn.

Tính tình lão Trịnh rất độc ác, lúc này lại để người ta bắt được nhược điểm, tự nhiên sẽ không dễ dàng thả con tin.

Chỗ khó khăn trước mắt là: thứ nhất, không tìm được vị trí giam giữ Hứa Đường và Đường Hồng; thứ hai, mặc dù biết rõ vị trí nhưng muốn cứu người ra mà không bị tổn thương gì thì khó như lên trời.

Ngay lúc cuộc thảo luận rơi vào cục diện bế tắc thì Phương Cử dẫn theo một người trở lại.

Người tới có vóc người cao lớn, tóc để đầu đinh khoảng một tấc, bộ dáng khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, có làn da đen, lúc đi thì mạnh mẽ như gió, toát lên vẻ uy nghiêm.

Phương Cử thở gấp một hơi xong mới dậm tuyết trên chân ra rồi giới thiệu với mọi người: “Đây là đội trưởng trước đây của anh tôi, họ Ngô.”

Chu Hiểm khẽ gật đầu rồi mời đội trưởng Ngô ngồi xuống.

Đội trưởng Ngô cũng không khách khí, đốt một điếu thuốc rồi mở bản đồ huyện Lộc Sơn ra bắt đầu phân tích từng chút một với mọi người: “Tôi đã nghe Phương Cử nói về tình huống rồi, chúng ta nhìn chăm chăm lão Trịnh lâu như vậy cũng vì chờ cơ hội này. Bây giờ khó khăn ở đâu, tin tưởng trong lòng mọi người đều rõ ràng.”

Phương Cử liếc mắt nhìn Chu Hiểm một cái, hai ngón tay kẹp một điếu thuốc, vẻ mặt nặng nề nghiêm túc: “Đội trưởng Ngô, em mặc kệ những thứ khác nhưng khi cứu chị dâu em thì phải đảm bảo không bị tổn thương gì ra.”

Đội trưởng Ngô gật đầu: “Đây là chuyện đương nhiên. Nhưng chuyện phiền phức nhất là” ngón tay anh chỉ chỉ trên bản đồ: “Không tìm thấy người.”

“Địa phương hoạt động thường xuyên của Lão Trịnh lớn như vậy, cứ lật hết một lần, tôi cũng không tìm thấy!” Anh Kiều nói.

“Động tĩnh lớn sẽ dễ dàng bắt dây động rừng, một khi lão Trịnh đưa người ra khỏi Lộc Sơn thì muốn tìm người sẽ khó như mò kim dưới đáy biển.”

Chu Hiểm vẫn không nói chuyện, lúc này mới dụi tắt điếu thuốc, ngẩng đầu nói với Phương Cử: “Phương Cử, cậu đi lấy đoạn video qua để cho đội trưởng Ngô nhìn xem có manh mối gì không.” ///ddlqđ... ///

Phương Cử lập tức mở máy tính xách tay trên bàn lên: “Đoạn video này vốn sẽ giao cho các anh, đội trưởng Ngô, anh xem trước đi. Em đã xem gần trăm lần, trừ bỏ việc có thể xác định lão Trịnh chứa chấp hút thuốc phiện, lại bắt được mấy minh tinh nhỏ hút thuốc phiện này ra thì không sử dụng được gì khác.”

Phương Cử mở đoạn video lên, bắt đầu chiếu lại từ đầu.

Đội trưởng Ngô nhìn nửa phút, hút một hơi thuốc thật mạnh rồi nói: “Lá gan của mấy cậu cũng quá lớn.”

Nhanh chóng qua hơn phân nửa, gặp được chỗ khả nghi, đội trưởng Ngô sẽ tua lại nhìn thêm một lần nhưng vẫn không tìm được manh mối có ích nào.

Mất thấy thời gian chiếu chỉ còn lại một đoạn, Phương Cử thở dài: “Đằng sau cũng không có nội dung gì quan trọng...”

“Đợi một chút!” Đội trưởng Ngô chợt đưa tay ngăn lại, dùng chuột kéo về một đoạn, nhìn một lần, lại kéo về mới nhấn nút tạm dừng, để tránh tự động chiếu tiếp. Sau đó anh tải hình ảnh dừng xuống, cắt hình xong

thì mở phần mềm xử lý hình ảnh ra, trải qua việc làm rõ nét, chỉnh sáng và một loạt các thao tác khác thì xoay màn hình máy tính về phía mọi người: “Các cậu xem.”

Phương Cử xem qua đoạn video nhiều lần nên vừa liếc mắt là có thể nhận ra hình này được lấy ra từ đoạn nào: Hứa Dương không cẩn thận xông vào phòng 708, hai nữ một nam đang chơi “song phi”, người đàn ông kia đang nằm trên người một phụ nữ, sau khi bị Hứa Dương cắt ngang thì nghiêng đầu sang chỗ khác. Chỉ kéo dài không tới hai giây, đây là điểm mà trước giờ Phương Cử chưa từng chú ý nhiều: “... Nhìn có chút quen mắt.”

Đồng tử Chu Hiểm co rút lại: “Khổng Trí Viễn.”

Mọi người đều kinh hãi, Phương Cử hít một hơi lạnh: “Ba vợ của Trần Nhất Minh?”

Đội trưởng Ngô nở nụ cười: “Phó bí thư Đảng ủy thành phố Chi Xuyên, nếu thứ này lọt ra ngoài...”

“Chẳng trách muốn Trần Nhất Minh bắt người, tống tiền...” Phương Cử nói: “Vẫn là đội trưởng Ngô anh tinh mắt.”

Đội trưởng Ngô cười cười, đưa tay chụp bả vai Phương Cử: “Nếu nói về cẩn thận thì cậu vẫn kém anh cậu một chút.”

Nếu đã tìm được người chủ mưu sau màn muốn đoạn video này thì chuyện sẽ dễ làm hơn. Tuy bây giờ lão Trịnh bắt cóc con tin là vì tự bảo vệ bản thân lão nhưng vẫn kiêng kỵ Khổng Trí Viễn mấy phần.

Việc này không thể chậm trễ, lúc này Chu Hiểm liên hệ với Trần Nhất Minh.

Không tới nửa tiếng, điện thoại di động của Chu Hiểm vang lên, anh nhìn thoáng qua rồi mở loa lớn, một giọng nam mạnh mẽ từ bên trong truyền ra: “Anh có yêu cầu gì?”

Chu Hiểm đang muốn nói chuyện, đội trưởng Ngô đã khoát tay nói: “Liên lạc với lão Trịnh để ông ta bảo đảm an toàn của con tin, còn phải đưa chúng tôi đến chỗ chỉ định.”

Bên kia im lặng một lúc: “Sao tôi có thể tin tưởng mấy người?”

Phương Cử cười lạnh: “Không có chỗ cho ông nói điều kiện, nếu không nghe theo, ông cứ chờ người phía trên mời ông dùng trà đi. Chúng tôi chỉ cần con tin an toàn, thuận tiện xóa sạch lão Trịnh còn như Khổng bí thư ông ở trên giường với người phụ nữ nào thì một chút chúng tôi cũng không có hứng thú.”

Sau khi trầm mặc một lúc lâu thì rốt cục Khổng Trí Viễn mở miệng: “Muốn đưa người đến chỗ nào?”

Mấy người liếc nhau, Chu Hiểm chỉ chỉ trên bản đồ, đội trưởng Ngô khẽ gật đầu, Chu Hiểm trầm giọng nói: “Biệt thự Nguyệt Hà Loan, căn số 3 khu Đông.”

--

Nói chuyện điện thoại xong, đội trưởng Ngô bắt đầu tiến hành bố trí lực lượng canh sát, chuẩn bị chờ đến lúc lão Trịnh đưa người đến thì một lưới bắt hết.

Rạng sáng ngày hôm sau lại nhận được điện thoại của Khổng Trí Viễn, nói là đã nói chuyện xong xuôi với lão Trịnh, Hứa Đường và Đường Hồng sắp bị đưa tới Nguyệt Hà Loan.

Phương Cử cực kỳ phấn khởi, cũng từng có một lần như vậy, vẫn là lúc chuẩn bị đi theo sống mái với lão Trịnh. Anh không khỏi nghĩ đến ngày Phương Cử Kinh rời nhà đảm nhiệm nhiệm vụ, khác với hiện tại, ngày đó là ngày nắng đẹp, mặt trời lên cao, Phương Cử Kinh ăn sáng ở nhà, trước khi đi còn thuận tiện cho chó ăn.

Mẹ anh cực kỳ lo lắng, đưa đến cửa, Phương Cử Kinh cười nói: “Không có chuyện gì, vài ngày sau sẽ trở về ạ.”

Chu Hiểm đi tới vỗ vỗ vai anh: “Đi thôi.”

Phương Cử từ trên tuyết đứng lên, nhìn thoáng về phương xa, chợt đưa tay chỉ một vị trí: “Nhà em ở đằng kia.”

Chu Hiểm đi qua xem. [///dd@!QĐ'/.../](#)

Phương Cử cười cười: “Vài năm không về, nếu năm nay trở về mừng năm mới, nhất định sẽ bị mẹ em đánh gãy chân.”

Chu Hiểm nhất thời không trả lời: “Đi thôi.”

Phương Cử khê gạt đầu, đi theo Chu Hiểm tới chỗ chiếc xe vừa ngừng ven đường.

Để khỏi bứt dây động rừng, phá hoại hành động của cảnh sát, Chu Hiểm, Phương Cử và anh Kiều chờ ở trong biệt thự bên cạnh. Rèm được kéo lên chỉ chừa một khe hở đủ để trong phòng quan sát được tình huống bên ngoài.

Anh Kiều cực kỳ nôn nóng, trong miệng ngâm điếu thuốc, cũng không đốt, chỉ dùng sức cắn đầu lọc.

Phương Cử không biết chuyện Đường Hồng nên cười nói: “Anh Kiều, sao anh còn khẩn trương hơn Chu Hiểm vậy.”

Anh Kiều không nói câu nào, chỉ híp mắt nhìn đường lộ.

Đợi hơn hai mươi phút, trong tai nghe bỗng vang lên một giọng nói: “Mục tiêu xuất hiện, cách biệt thự 1000 thước!”

Ba người biến sắc, không khỏi ngưng thở để dễ dàng nghe khoảng cách không ngừng rút ngắn lại: 900 thước, 800 thước, 700 thước... 100 thước!

Trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe tải màu trắng, rẽ một khúc cua là lập tức chạy qua tới!

Chu Hiểm không khỏi mở to hai mắt.

Bánh xe lăn trên đường xi măng sạch sẽ rồi chạy qua biệt thự, chỗ ngồi phía sau chợt lóe lên một gương mặt thanh tú diêm tĩnh rồi biến mất.

Anh nhất thời cảm thấy ngực khó chịu.

Xe chạy khỏi phạm vi tầm nhìn, ba người không dám tùy tiện ra ngoài, chỉ hít một hơi thật sâu rồi thở ra.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên bên cạnh vang lên từng đợt tiếng súng dữ dội, Chu Hiểm lập tức đẩy cửa sổ ra, bám vào cửa sổ, vờn người nhảy lên rồi nhảy ra ngoài.

Phương Cử và anh Kiều theo sát phía sau, nhưng vừa mới chạy ra được mấy bước đã thấy lão Trịnh đi từ trong biệt thự ra, trong tay còn kẹp một người.

Là Hứa Đường.

Họng súng đen như mực chỉ thẳng vào huyệt thái dương của cô, cô khẩn trương cắn môi, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt xuyên qua những người trước mặt mà nhìn về phía Chu Hiểm đang chạy như điên tới.

Lão Trịnh hét lớn: “Tránh ra!”

Hứa Đường bị cưỡng chế chậm chạp đi tới chỗ xe tải, nhưng ánh mắt vẫn cố định trên mặt Chu Hiểm. Bốn mắt nhìn nhau, có nhiều chuyện muốn nói nhưng ngàn vạn lời nói đều chỉ đọng lại trong cổ họng.

Cô vốn sợ hãi run bần bật nhưng lúc này từ từ bình tĩnh lại.

Lão Trịnh từ từ lui đến cửa xe, họng súng lạnh như băng vẫn đang kề sát làn da của Hứa Đường, ông ta không thể dùng tay nên đành phải bảo Hứa Đường: “Mở cửa!”

Giọng Hứa Đường run run: “Tôi... tay tôi bị trói.”

Lão Trịnh mắng một câu, đành phải buông Hứa Đường ra trước, rút ra một bàn tay, họng súng vẫn nhắm ngay đầu cô: “Mày dám động một chút xem, bảo đảm đầu mày sẽ nở hoa!” Nói xong thì đưa tay kéo cửa xe ra.

“Lên xe!”

Hứa Đường cắn răng nhìn Chu Hiểm, không hề động.

“Mẹ nó, bảo mày lên xe!”

Hai tay cô bị buộc sau lưng, động tác cực kỳ khó khăn chậm chạp, lão Trịnh lại nóng nảy, hung ác đá một cái lên đùi cô: “Hành động nhanh lên!”

Lần này Hứa Đường bị đá nhất thời mất thăng bằng, ngã từ trên xe xuống!

Trong nháy mắt, ngay lúc súng của lão Trịnh không có chỗ vào thì một phát súng lập tức phá không mà tới, bắn vào bờ vai ông ta từ phía sau!

Hứa Đường thét chói tai, ngay sau đó nghe thấy tiếng súng thứ hai vang lên, người của lão Trịnh lập tức nghiêng sang một bên, súng trong tay cũng rơi xuống đất. Hứa Đường theo bản năng nắm lấy khẩu súng nhắm ngay lão Trịnh, hai tay phát run, khàn giọng hỏi: “Ông có nhớ Hứa Tự Cường hay không!”

Lão Trịnh đưa chân đá một cái, khẩu súng trong tay Hứa Đường bay ra ngoài, cô đau đến mức rơi nước mắt nhưng vẫn khàn giọng nói: “Tôi hỏi ông có nhớ Hứa Tự Cường hay không!” ///ddlqđ...

Nhưng mà cảnh sát đã ập tới đè lão Trịnh xuống đất, ngay sau đó một đôi tay mạnh mẽ bế cô từ dưới đất lên.

Hai mắt Hứa Đường đầy nước mắt nhìn không rõ, chậm rãi quay đầu, chống lại một đôi mắt cực kỳ quen thuộc.

Tiếng còi xe cứu thương vang lên phía sau, Chu Hiểm vươn ngón tay thô ráp mạnh mẽ lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô: “Hứa Hải Đường, em...”

Nhưng mà giọng nói khàn khàn, rốt cuộc vẫn không nói lên được lời nào.

Cổ họng Hứa Đường như bị chặn lại, mũi cay cay: “Chu Hiểm...”

Chu Hiểm ôm chặt lấy cô, mặt chôn vào vai cô, nghe tim anh vẫn đang đập mạnh liên hồi, rất lâu mới áp úng nói: “Không có việc gì rồi...”

--

Đến bệnh viện làm kiểm tra, xương ngón tay của Hứa Đường bị gãy, ngoài ra cũng không có gì đáng ngại, chỉ là quá hoảng sợ, cần nghỉ ngơi. Chu Hiểm đuổi Phương Cử đi theo phối hợp với đội trưởng Ngô trong nhiệm vụ kế tiếp, lại sắp xếp Hứa Đường làm toàn bộ các công tác giao thiệp, sau đó chính anh ở lại biệt thự với Hứa Đường.

Máy sưởi được mở suốt, Chu Hiểm mặc một bộ áo dệt mỏng, Hứa Đường nhắm mắt nằm trên giường ngủ thiếp đi, mà anh lại nằm bàn tay không bị thương của cô, một tác cũng không rời.

Rất lâu sau, ngoài cửa sổ đã tối đen, Chu Hiểm bỗng có cảm giác tay Hứa Đường giật giật.

Anh lập tức mở đèn bàn cạnh giường, Hứa Đường chậm rãi mở to mắt.

Khoảnh khắc hai người yên tĩnh nhìn nhau, trước khi kịp mở miệng, Chu Hiểm chợt cúi người xuống hôn cô thật sâu.

46. Chương 46: Lộ Sơn (09)

Editor: coki

Trên mũi Hứa Đường vẫn còn dán băng gạc, Chu Hiểm lại không có chú ý động tác nên chạm vào khiến cô đau đến lập tức kêu lên một tiếng. Chu Hiểm bị dọa sợ đến mức vội vàng lui về: “Sao rồi?”

Hứa Đường đưa tay chạm vào băng gạc trên lỗ mũi, nước mắt lưng tròng nhìn anh: “Anh nhẹ một chút, tại sao lại giống cầm thú như vậy.”

Đối với chuyện Hứa Đường an toàn trở lại Chu Hiểm vẫn còn chưa có cảm giác chân thực nên mới vừa rồi lúc cúi đầu hôn cô thì vẫn còn tưởng là đang ở trong mơ. Hiện tại khi Hứa Đường vui vẻ tranh cãi với anh

thì anh mới cảm thấy à, người này thật sự là Hứa Đường, rõ ràng chỉ mới xa cách mấy ngày mà lại giống như đã trải trải bãi bể hóa thành nương dâu vậy (ý là rất lâu).

Hứa Đường vốn đã chuẩn bị ứng phó với sự đùa giỡn của Chu Hiểm sau đó, ai ngờ anh lại nhìn cô thật sâu, im lặng không nói gì.

Trong lòng cô lo sợ nên đưa tay đẩy anh một cái: “Sao, sao rồi?”

“Hứa Hải Đường.”

Giọng nói của Chu Hiểm hết sức nghiêm túc, đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc như vậy.

Hứa Đường lại càng sợ hơn, trong lòng rối như canh hẹ: “Sao vậy, có phải..... Hứa Dương hay là Phương Cử đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Chu Hiểm móc một điều thuốc từ trong túi ra đốt, trong đám khói màu xanh nhạt lượn lờ (cũng không biết vì sao lại là màu xanh nhạt:v), anh vuốt ve bàn tay của Hứa Đường. Bàn tay anh rất thô, lòng bàn tay dày đặc vết chai, năm xưa từ lúc đánh nhau, sau đó tự gây dựng sự nghiệp cho mình đến bây giờ thì anh vẫn chưa bao giờ sống cuộc sống sung sướng cả.

“Hứa Hải Đường, anh hỏi em một câu.”

Hứa Đường nhìn anh.

“Anh định đầu năm sẽ kết hôn.”

Hứa Đường ngây ngẩn cả người: “Với ai?”

Chu Hiểm trừng mắt nhìn cô, giống như một đánh cho cô một phát nhưng khi nhìn vết thương của cô thì lại sợ làm nó nặng thêm: “Bị đá ngu rồi hả? Còn có thể với ai nữa?” Chu Hiểm kẹp thuốc ở ngón giữa, nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm mà nóng bỏng giống như con người của anh, rất thẳng thắn, linh hồn như lửa đang đánh trống reo hò, không có ý định dừng lại: “Hứa Hải Đường, em có đồng ý gả cho anh hay không?”

..... Còn cô đã sớm hạ quyết tâm giống như con thiêu thân ngu xuẩn.

Cổ họng Hứa Đường giống như bị mắc nghẹn, cô nhớ tới lời nói ngày đó của Chu Hiểm: “Giữa chúng ta chưa từng có người khác, chỉ có hai người.”

Cô đưa tay đè bụng của mình lại, nói: “Chu Hiểm, anh phải nói chuyện này cho anh trước.”

Cô còn chưa kịp mở miệng thì đột nhiên có tiếng gõ cửa “cốc...cốc” vang lên.

Chu Hiểm dụi thuốc, đứng dậy mở cửa, Hứa Dương và Phương Cử đồng loạt xông vào. Giọng Phương Cử cực kỳ lớn: “Chị dâu!”

Hứa Đường chợt nhớ tới chuyện của Đường Hồng nên lập tức hỏi thăm.

Phương Cử cười lộ ra hai hàng hàm răng: “Không có việc gì, chỉ bị chút vết thương ngoài da thôi, anh Kiêu đang ở cùng với chị ấy.”

Hứa Đường nghi ngờ mình nghe lầm rồi: “..... Người nào?”

“Anh Kiêu đó.”

Hứa Đường lập tức nhớ tới đoạn chuyện cũ mà Đường Hồng đã kể với cô, cô hít sâu một hơi, nói: “..... Thế giới này thật là nhỏ.”

Cô lại hỏi tình huống của lão Trịnh.

Phương Cử nhún vai: “Mặc dù hắn có bản lĩnh đằng trời đi nữa thì bây giờ cũng đừng nghĩ tới chuyện trốn.”

Hứa Đường thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đột nhiên cảm khái không nói nên lời.

Phương Cử nhìn cô, dừng một chút: “Chị dâu, em đã hỏi giúp chị rồi, chị..... ba chị..... Thật ra thì ông cũng không nhớ cụ thể là người nào, chỉ ra lệnh cho đàn em giết chết người đã làm lộ bí mật. Đời này người ông ấy phải đối phó quá nhiều, hoàn toàn.....”

Phương Cử không nói được nữa.

Sau một lúc im lặng thì Hứa Dương mở miệng: “Chị, anh Hiểm, hai người định lúc nào thì trở về trấn trên?”

Lúc này mọi người mới nhớ tới ngày mai là giao thừa.

Quyết định cuối cùng là sẽ nghỉ một đêm sau đó buổi sáng hôm sau lên đường, buổi tối Hứa Đường gọi điện thoại về nhà khiến mẹ Hứa cực kì mừng rỡ: “Còn tưởng rằng năm nay con không về được.”

“Dạ, khóa đào tạo kết thúc trước thời hạn.”

“Hứa Dương đâu?”

“Hứa Dương cũng đã đến trấn trên rồi, bọn con định sáng mai sẽ trở về.”

Mẹ Hứa cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Trở về được là tốt rồi.”

Ngày hôm sau lúc xuất phát, Phương Cử cũng định theo lên xe nhưng Chu Hiểm ngăn anh ta lại, nhìn phía trước một chút: “Đừng đi theo, trở về đón năm mới đi.”

Phương Cử đột nhiên dừng lại, một lúc sau mới cười lên: “Có như vậy nữa sao, vừa mới cùng nhau trải qua mọi chuyện đã muốn chia hành lí, đường ai nấy đi sao.”

Nói xong ánh mắt anh ta lướt qua đám sương màu trắng nhạt, nhìn về phía nơi xa.

Chu Hiểm đóng cửa chỗ ghế lái lại, vẫy tay với Phương Cử: “Đi nha.”

Phương Cử gật đầu: “Năm mới vui vẻ.”

Trấn Độ Hà cũng đã đổ tuyết được một ngày, trên mặt đất toàn là xác pháo, thỉnh thoảng lại vang lên vài nổ liên tiếp nhau, không khí năm mới rất rõ ràng.

Hứa Đường và Hứa Dương ở trên xe bàn bạc về chuyện lừa gạt vết thương trên mũi Hứa Đường như thế nào.

Bất tri bất giác đã qua cầu, vào đến đầu ngõ.

Chu Hiểm đạp thắng xe ở chỗ này: “Dừng ở nơi này đi, tránh cho lúc đi vào bị người ta nhìn thấy.”

Hứa Đường sững sờ, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh..... Anh không đi cùng bọn em sao?”

Chu Hiểm cười một tiếng: “Anh lấy thân phận gì đây?”

“Nhưng anh.....”

Chu Hiểm khoát tay chặn lại: “Mau xuống xe đi, anh còn phải đến hiệu thuốc một chuyến.”

Hứa Đường và Hứa Dương xuống xe, Chu Hiểm lui xe ra ngoài một đoạn, rẽ qua khúc quanh, nghiêng nát tuyết đọng, chạy về phía xa.

Thật lâu sau Hứa Đường vẫn không có thu hồi ánh mắt lại.

Hứa Dương nhẹ nhàng kéo cánh tay của cô: “Còn chưa có qua cửa của mẹ đâu, tùy tiện dẫn về sợ rằng năm hết tết đến mà cả nhà tức giận cũng không tốt. Lại nói nếu bị người khác nhìn thấy thì thế nào cũng nói xấu chị và anh Hiểm.”

Hứa Đường nhú mày, không lên tiếng, chỉ cúi đi theo Hứa Dương vào trong ngõ hẻm.

Cô không sợ người khác nói xấu, chỉ sợ mẹ Hứa mất hứng, càng sợ Chu Hiểm khó xử

Nhưng đã đi tới bước này thì đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Mẹ Hứa đã đứng chờ ở ngoài cửa, khác hẳn với sự dịu dàng thăm thiết trong điện thoại ngày hôm qua, hôm nay trước khi hai người vào cửa bà đã mắng một trận, đợi sau khi Hứa Đường giải thích về vết thương trên mũi xong thì lại mắng thêm trận nữa.

Hai chị em chột dạ, chỉ biết cúi đầu yên lặng nghe.

Cũng may mẹ Hứa mắng xong rồi thôi, sau khi dẫn hai người vào thì bắt đầu chỉ huy nấu cơm tất niên.

Trên TV đang phát Một năm rồi lại một năm, truyền hình trực tiếp về tiến độ chuẩn bị tiết mục cuối năm. Mẹ Hứa xới nửa chén cơm nhỏ, hai chén thịt để ở trên bàn khoảng mười phút sau đó bỏ vào nồi hâm nóng lại.

Đây là tập tục của bọn họ, dùng để cúng tổ tiên.

Hứa Dương thừa dịp mẹ Hứa đang ở trong phòng bếp múc canh thì rót một ít rượu trắng rồi tưới trên mặt đất, trong miệng lầm bầm một câu.

Hứa Đường yên lặng nhìn cậu.

Lúc ăn cơm, Hứa mẫu hỏi han chuyện trong nửa năm nay của hai người. Hai chị em ngẫm hiểu, nói láo chuyện Chu Hiểm phải cực kỳ khéo nhau.

Như vậy khiến Hứa Đường cực kì ngọt ngào.

Cô cũng không cảm thấy Chu Hiểm là người không thể để lộ ra ngoài sáng, nếu không có anh thì bọn họ cũng không thể báo thù cho ba được.

Ở trên đời này Chu Hiểm không có một người thân đúng nghĩa, Hứa Đường vừa nghĩ tới đêm ba mươi cả nhà đoàn viên nhưng anh lại một thân một mình thì trong lòng quặn thắt từng hồi.

“Sùng sờ cái gì, ăn mau cơm đi, đồ ăn không ngon à?”

Hứa Đường lấy lại tinh thần, vội vàng lắc đầu một cái, cô gấp một miếng sườn, nhai một lúc lâu, càng nhai càng cảm thấy nhạt.

Cô thả dũa, ngẩng đầu nhìn về phía mẹ Hứa: “Mẹ, có người muốn đến nhà chúng ta ăn cơm.”

Mặt Hứa Dương lập tức biến sắc, vội vàng nháy mắt với Hứa Đường.

Hứa Đường lại coi như không nhìn thấy.

Mẹ Hứa sưng sốt một chút nhưng bà là người thông minh lỗi đời nên lập tức hiểu ra ngay: “Bạn trai?”

Hứa Đường gật đầu.

Mẹ Hứa cẩn thận suy nghĩ một chút, bây giờ Hứa Đường đã tốt nghiệp đại học, nếu thật sự có bạn trai thì cũng là chuyện bình thường. Hiện tại bà sống một mình nên hy vọng bên cạnh có thêm hơi người, nếu Hứa Đường có thể sớm kết hôn thì bà còn có thể thừa dịp tay chân còn nhanh nhẹn giúp đỡ cô chăm sóc đứa bé mấy năm.

Bà tính toán rất nhanh sau đó cười nói: “Nếu đã trở về với con thì tại sao không dẫn về nhà?”

Hứa Đường nhìn bà: “Sợ mẹ không chấp nhận.”

Mẹ Hứa gấp rau vào bát Hứa Đường: “Con nói thử xem cậu ta như thế nào?”

“Anh ấy..... Tự mình mở công ty, ở trên huyện và thành phố đều có nhà ở. Vóc người không tồi, cao hơn Hứa Dương một chút, máu chốt là rất tốt với con, cực kì thương con.”

Mẹ Hứa trầm ngâm: “Nếu bàn về điều kiện thì sợ rằng có chút với cao so với chúng ta..... Hai đứa quen nhau như thế nào?”

Hứa Đường khẽ cắn cắn môi: “Gặp phải lưu manh, anh ấy giúp con giải vây.”

Hứa Dương ngồi ở bên cạnh nghe mà toát mồ hôi đầm đìa, không ngờ chị mình lại ngu như vậy, nói cho mẹ nghe vào lúc này, sợ rằng sau này mọi chuyện sẽ càng khó giải quyết hơn: “Mẹ.....” Cậu đột nhiên lên tiếng, âm lượng lớn đến chính cậu cũng sợ hết hồn nên vội vàng đằng hắng sau đó nói: “Không bằng cơm nước xong rồi hãy nói được không?”

“Hiện giờ cậu ta đang ở đâu vậy?”

Hứa Đường rũ mắt: “Trần trên.”

“Vay mau gọi điện thoại tới đây, cùng nhau ăn bữa cơm. Gần sang năm mới rồi, một mình thì rất cô đơn.”

Hứa Đường nhìn mẹ Hứa một cái sau đó đứng dậy đi vào phòng gọi điện thoại cho Chu Hiểm.

Chu Hiểm cười nói: “Vẫn nên để cho nhà em ăn một cái tết vui vẻ thôi.”

Ngón tay Hứa Đường nhẹ nhàng cạo lớp sơn đã tróc trên mặt bàn: “Nói là muốn kết hôn với em mà ngay cả dũng khí tới ăn một bữa cơm cũng không có sao?”

“Dùng phép khích tướng với anh cũng vô dụng. Nghe lời, chờ qua giao thừa và tết anh sẽ chọn ngày rồi tới.”

“Nhưng một mình anh.....”

Chu Hiểm cười lên: “Anh không thể ở một mình? Hứa Hải Đường, em không khỏi cảm thấy anh quá vô dụng rồi.”

“Em không tin.”

Chu Hiểm dừng một chút: “Hứa Hải Đường, đừng giả bộ ngờ ngẩn nữa. Anh nhất định sẽ cưới em, chuyện này không ai ngăn cản được nhưng anh không muốn đối cứng với mẹ em, mẹ vợ tương lai của anh, nếu vậy thì em bị kẹt ở giữa cũng sẽ rất khó chịu.”

Một lớp sơn đã bị cô cạy xuống, trên ngón tay vẫn dính chút bột màu đỏ thắm, cô chà lên trên quần áo rồi nói: “Năm đó lúc anh trốn ở nhà em tại sao lại không lễ phép như vậy.”

Trong tiếng cười Chu Hiểm có mấy phần vô lại: “Lúc ấy anh không nghĩ sẽ kết hôn với em.”

Cúp điện thoại, Hứa Đường ở trong phòng chốc lát rồi mới đi ra ngoài.

Mẹ Hứa nhìn cô: “Lúc nào đến?”

Hứa Đường lắc đầu một cái: “Anh ấy đã ăn rồi, nói chúng ta ăn cơm trưa trước, buổi chiều anh ấy sẽ tới.”

Sau khi cơm nước xong thì hai chị em đi rửa bát. Hứa Đường ngửi mùi có chút buồn nôn nên đưa tay che miệng lại: “Chị có chút không thoải mái, em giúp chị rửa đi.”

Hứa Đường gật đầu, liếc nhìn phòng khách, hạ thấp giọng hỏi: “Anh Hiểm nói lúc nào thì tới?”

Hứa Đường rũ mắt đáp: “Anh ấy nói thời cơ còn chưa chín mùi.”

“Em cũng vậy cảm thấy.”

Hứa Đường nhìn cậu: “Mẹ nhìn trái phải đều cảm thấy anh ấy không thuận mắt, làm gì có phương pháp giải quyết hòa bình, còn không bằng cứ phá cửa mà vào.”

Hứa Đường lắc đầu: “Nhưng cũng không phải là hôm nay.”

Sau khi dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ thì Hứa Đường mặc áo khoác vào, thừa dịp mẹ Hứa mẫu đi vệ sinh, lặng lẽ đi ra ngoài.

Cô vốn định gọi điện thoại cho Chu Hiểm hỏi chỗ ở của anh nhưng lại nhất thời thay đổi chủ ý, đập nước tuyết bắn đi đến căn nhà năm đó của Chu Hiểm.

Vốn tưởng rằng mình sẽ thấy một căn nhà cũ lộ vẻ tan hoang nhưng đứng sừng sững ở trước mắt cô lại là một căn nhà bốn tầng màu trắng.

Hứa Đường nghi ngờ là mình đã nhìn lầm nên cố ý lui về, nhìn hai bên một chút, sau đó mới xác nhận đây chính là địa chỉ nhà Chu Hiểm năm đó.

47. Chương 47: Lộc Sơn (10)

Editor: coki

Hứa Đường đẩy cửa sắt bước vào sân, cửa không bị khóa, lúc cô đẩy cửa vào thì thấy cỏ dại mọc um tùm trong sân đã được dọn sạch sẽ, hai bên có trồng thêm vài bụi cây, vừa hứng sương nên lá xanh biếc.

Hứa Đường càng thêm tò mò, đi tới trước căn nhà, từ cửa sổ nhìn vào trong, phòng khách ở lầu một là to như thế, xi măng trên đất đã được dọn sạch, đúng là mới làm xong.

Cô đang muốn nhìn kỹ thì đột nhiên nghe thấy một tiếng huýt gió.

Cô ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Chu Hiểm.

Anh đang dựa vào cửa sổ lầu hai, trong tay kẹp một điếu thuốc, anh cúi đầu nhìn cô, cười như không cười.

Hứa Đường ngẩn ra: “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Chu Hiểm nhíu mày: “Đây là nhà anh, anh không ở nơi này thì ở nơi nào?”

Hứa Đường định hỏi tiếp thì Chu Hiểm đã chỉ vào cửa chống trộm: “Tự mở đi, cửa không có khóa.”

Lầu hai cũng được mở rộng ra, năm xưa chỗ này từng là gác xép còn hôm nay lại rực rỡ hẳn lên, bên trong đầy đủ mọi thứ đồ dùng, TV nhưng cũng giống lầu một, tường chỉ mới sơn được một chút, ngay cả gạch cũng chưa lát.

Những thứ đồ gia dụng này rất giống với khuynh hướng thẩm mỹ của chiếc bánh kem mừng sinh nhật hồng hồng xanh xanh của cô năm đó, Hứa Đường chỉ nhìn thoáng qua rồi vội vàng dời ánh mắt đi.

Chu Hiểm hút thuốc xong thì dụi vào trong cái gạt tàn thuốc, anh đi tới trước mặt Hứa Đường, đưa tay bóp mặt cô một cái: “Không ở nhà mừng năm mới, chạy đến làm gì?”

“Anh ăn cơm chưa, ăn cái gì rồi?”

“A”. Chu Hiểm kéo cô ngồi xuống trên ghế sofa: “Anh gọi điện thoại gọi đồ ăn ở ngoài.”

Hứa Đường ngồi thẳng lên, mắt trừng to nhìn Chu Hiểm: “Làm gì có ai đêm ba mươi còn giao đồ ăn?”

“Có tiền có thể sai khiến ma quỷ.”

“.....” Hứa Đường trừng anh: “Là ai nói “Anh không thể ở một mình? Hứa Hải Đường, em không khỏi cảm thấy anh quá vô dụng rồi?” Cô hạ thấp giọng xuống, cố ý giả giọng của Chu Hiểm.

Chu Hiểm bị chọc cho cười ha ha, đưa tay xoa nhẹ đầu cô: “Được rồi, được rồi, không phải là tết nhất sao, ai cũng bận chuyện cả.”

Mũi Hứa Đường cay xè, cô cúi đầu im lặng trong chốc lát: “Trong nhà có phòng bếp không?”

“Có.” Chu Hiểm đưa tay chỉ về phía đối diện: “Sao vậy, em nấu cơm cho anh hả?”

Hứa Đường đứng lên: “Anh có nguyên liệu nấu ăn không?”

Chu Hiểm đi theo phía sau cô vào phòng bếp: “Chắc có, hình như ông chủ Lý của hiệu thuốc có chuẩn bị đồ tết giúp anh.”

Trong góc phòng bếp chất đống khá nhiều túi, Hứa Đường lần lượt mở ra, bên trong là chân giò hun khói, thịt khô và các loại hoa quả khô. Cô mở tủ lạnh ra, nguyên liệu tươi được sắp xếp rất gọn gàng.

..... Rơi vào tay Chu Hiểm như vậy, sợ rằng kết quả cuối cùng của những thứ đồ này chính là phơi khô hoang dã.

Hiện giờ biểu hiện ghen của Hứa Đường có chút nghiêm trọng nên chỉ cần nghĩ thấy một chút khói dầu thì dạ dày lại sôi lên, cô suy nghĩ một chút, định làm một nồi lẩu, vừa dễ dàng lại mau lẹ.

Cô bảo Chu Hiểm lấy miếng sườn trong tủ lạnh ra rửa đông sau đó cắt nhỏ còn mình thì ngâm nắm hương phơi khô và cúc vàng vào nước ấm sau đó lại đi rửa một ít hoa quả.

Chu Hiểm đặt bếp lò còn chưa tháo bao bì ra đặt lên trên bàn trong phòng bếp sau đó đặt nồi nước xương lên rồi bưng các nguyên liệu đã chuẩn bị ra.

“Em có lạnh không?”

Hứa Đường sưng sốt một chút: “Không.”

Chu Hiểm lại lấy máy sưởi ra, cắm điện vào, đặt ở dưới bàn.

Nước trong nồi dần dần sôi, bốc lên từng làn khói trắng, trong phòng tràn ngập mùi thơm của thức ăn. Hứa Đường mới vừa ăn xong vả lại khẩu vị không tốt cho nên không có động đũa, chỉ ngồi gấp đồ ăn cho Chu Hiểm.

“Nhà xây vào lúc nào vậy?”

“Không bao lâu, mới vừa xây xong được hai tháng, anh không rảnh nên giao cho người khác làm.”

Hứa Đường thêm cải trắng vào nồi: “Vây còn đồ dùng trong nhà?”

“A.” Chu Hiểm ngẩng đầu lên: “Đồ dùng trong nhà là Phương Cử chọn.”

“.....” Hứa Đường nhìn rèm cửa sổ có hình hoa nhỏ màu hồng một chút trong phòng ăn treo: “Đây cũng là do cậu ấy chọn?”

“Ừ.” Chu Hiểm cười một tiếng: “Cậu ta nghe nói sau này em sẽ vào ở nên cố ý tự mình đi chọn, còn nói em nhất định sẽ thích phong cách điền viên, tươi mát này.”

..... Nhưng này rõ ràng đây không phải là phong cách của nơi này.

Hứa Đường chợt nhớ tới chuyện quan trọng hơn: “..... Anh mới vừa nói gì, em sẽ vào ở?”

“Tổ chức hôn lễ ở trấn trên nên phải có một phòng tân hôn.” Chu Hiểm nhú mày: “Còn chưa biết sẽ trang trí theo phong cách gì, đang chờ em quyết định.”

Hứa Đường ngẩn ra, đầu cúi thấp, nhất thời không lên tiếng.

Chu Hiểm đưa tay đặt nhẹ lên trên trán cô, nâng đầu cô lên: “Sao vậy, không vui sao?”

Hứa Đường vội vàng lắc đầu, ngược mắt nhìn anh: “Vây thì anh đồng ý với em buổi tối đến nhà em ăn cơm.”

Chu Hiểm cười cười.

“Không phải lá gan của anh rất lớn rất ư, bây giờ sợ rồi hả?”

Chu Hiểm buông tay ra, nhìn sang chỗ khác: “Hứa Hải Đường, nghe lời, chuyện này phải bàn bạc kĩ hơn.”

Hứa Đường mím chặt môi, khi nhìn anh như không có việc gì tiếp tục gấp thức ăn thì trong lòng đột nhiên nổi giận, cô đưa tay đoạt lấy đũa của anh. Chu Hiểm ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn cô.

“Anh... Tại sao anh lại không gấp gấp một chút nào vậy?”

Ánh mắt của Chu Hiểm nặng trĩu, nhất thời không lên tiếng, Hứa Đường cho là anh sẽ nổi giận nên ngoài tức giận ra trong lòng càng thêm khó chịu, ngoài ra cô còn khó tránh khỏi khinh bỉ chính mình, tại sao bây giờ cô lại biến thành lo được lo mất như vậy nhưng hai tháng nữa bụng cô sẽ to lên, cô không muốn mình và đứa bé không có danh phận rõ ràng như vậy.....

Ai ngờ Chu Hiểm lại thở dài —— Hứa Đường rất hiếm khi nghe thấy Chu Hiểm than thở, anh là người có sao nói vậy, lại gan lớn bằng trời —— Anh nhìn Hứa Đường thật sâu: “Hứa Hải Đường, anh thì không sao cả, anh chỉ sợ em chịu uất ức.”

“Ngay cả người nhà em mà anh cũng không chịu gấp thì em mới cảm thấy uất ức.” Mũi Hứa Đường cay xè, đặt chiếc đũa đoạt từ anh lên trên bàn.

“Không phải là anh không dám.” Chu Hiểm xoay người, cầm tay Hứa Đường: “Em cũng biết thanh danh của anh không tốt lắm, anh sợ mẹ em biết về sẽ mắng em, khiến em khó chịu.”

Hứa Đường lắc đầu: “Em không sợ, mắng mấy câu cũng không mất miếng thịt nào.”

Chu Hiểm trầm ngâm: “Qua mừng ba anh sẽ đến, có được không? Em đã bị hoảng sợ như vậy, trước tiên cứ ăn tết vui vẻ đã.”

Hứa Đường im lặng một hồi lâu, rồi cuộc gặt đầu thuận theo, cô đi vào phòng bếp cầm lấy đôi đũa sạch đưa cho Chu Hiểm: “Anh ăn nhanh lên, ăn xong rồi tự đi rửa bát, em muốn xem tivi.”

Chu Hiểm cười một tiếng.

Sau khi cơm nước xong, Chu Hiểm và Hứa Đường đều vui ở trên xô pha, bắt đầu nhớ lại những chuyện kinh khủng đã trải qua.

“Trần Nhất Minh có làm gì em hay không?”

Hứa Đường lắc đầu: “Anh không phải là người xấu, nếu không cũng sẽ không khiến lão Trịnh nửa đường đứt gánh.”

Chu Hiểm hừ nhẹ một tiếng.

Hứa Đường ngẩng đầu nhìn anh, cười hỏi: “Em nói giúp cho hần, anh ghen hả?”

“Anh ghen gì, Trần Nhất Minh là cái quái gì, uống có gia tài bạc vạn trong tay mà lại trở thành một thằng èo ọt như vậy. Không đến năm năm nữa, bảo đảm cả Lộc Sơn chỉ biết Chu Hiểm anh, không biết Trần Nhất Minh là ai nữa.”

Trong lòng Hứa Đường hoảng sợ, vội vàng nắm ống tay áo của anh: “Chu Hiểm.....”

Chu Hiểm cúi đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

“Anh..... Anh hãy đồng ý với một chuyện.”

“Em nói đi.”

Hứa Đường chần chờ trong chốc lát sau đó nghiêm túc mở miệng: “Sau này..... Anh làm cái gì, muốn đổi phỏ với ai cũng được nhưng phải đồng ý với em một chuyện là đừng có kéo mình vào, cho dù là Trần Nhất Minh, Trần Thủ Hà hoặc là người khác.....”

“Anh hiểu.”

Hứa Đường vui đầu vào trong lòng anh: “Em có chút sợ, hiện tại chỉ sống cuộc sống an ổn. Mặc dù trước kia em vẫn tồn tại ý niệm báo thù cho ba nhưng ngộ nhỡ nếu như lúc này em không thể trở lại thì mẹ em phải làm sao đây..... Cho nên Chu Hiểm, trước khi anh làm bất cứ chuyện gì thì nhất định phải suy nghĩ đến em một chút.”

“Anh hiểu.” Chu Hiểm trả lời lần nữa.

Một lát sau, Hứa Đường gọi điện thoại tới thúc giục Hứa Đường về nhà.

Hứa Đường lưu luyến không rời: “Ăn cơm tối xong em lại tới tìm anh, chúng ta cùng đi đến bờ sông ngắm pháo hoa.”

Chu Hiểm gạt đầu, đứng dậy kéo khóa kéo áo lông của cô lên: “Ra ngoài nhớ mặc nhiều quần áo một chút, đừng để bị lạnh đến cảm cúm.”

Cầm Hứa Đường cũng sắp bị cổ áo che mất rồi, cô lập tức đưa tay bắt lấy ngón tay Chu Hiểm: “Em biết rồi, buổi tối anh nhớ ăn cơm đúng giờ hoặc là đợi lát nữa em tới nấu cũng được.”

Chu Hiểm gạt đầu một cái, đột nhiên ôm lấy eo cô, hôn lên môi cô một cái sau đó cười một tiếng: “Hứa Đường, anh thật sự rất thích em.”

48. Chương 48: Lộc Sơn (11)

Editor: Quyên Khuyên

Ăn xong cơm tối, cả nhà ngồi vây chung một chỗ xem tiết mục cuối năm. Mấy năm nay chất lượng tiết mục cuối năm càng ngày càng xuống cấp, tiểu phẩm nào nói đều là cứng rắn chọc người cười. Hứa Đường nhớ đến Chu Hiểm, càng thêm vô vị tẻ nhạt, thấy sắp đến mười giờ, rút cuộc ngồi không yên, “Mẹ, con ra bờ sông nhìn người ta đốt pháo hoa.”

Mẹ Hứa đang nhìn chăm chăm tiết mục ảo thuật, “Không xem dạ hội sao?”

“Không xem..., con đi lập tức trở lại.”

Mắt mẹ Hứa cũng không chớp, “Vậy được, chú ý an toàn, để Hứa Dương đi chung với con đi.”

“Không được,” Hứa Đường khẩn trương nháy mắt ra hiệu với Hứa Dương, “Hứa Dương xem ti vi cùng mẹ, không thì một mình mẹ ở nhà rất quanh quẩn.”

Hứa Đường cầm theo cái đèn pin nhỏ, đi trên mặt đường trơn trượt, đi từ từ về phía Chu Hiểm. Vừa tới đầu đường, liền nhìn thấy Chu Hiểm đứng dựa vào cửa, đang lẳng lặng hút thuốc lá.

Chu Hiểm nhìn thấy cô, huyết sắc nho nhỏ. Hứa Đường ba chân bốn cẳng chạy đến cạnh anh, khoác cánh tay anh, “Anh ăn cơm chưa?”

Chu Hiểm gật đầu.

“Vậy đi thôi.”

Trong miệng Chu Hiểm còn ngậm lấy điếu thuốc, Hứa Đường ngửi mùi thuốc lá thì dạ dày hơi sôi trào, “Anh tắt thuốc lá được không? Mũi em không thoải mái.”

Chu Hiểm vội vàng tắt thuốc, nhắc chân nghiền tắt, một tay nâng lên mặt cô, nhìn chăm chăm lỗ mũi bọc bằng gạc của cô, “Sao không thoải mái? Có phải đụng vào chỗ nào hay không?”

“Không có việc gì,” Hứa Đường nhẹ nhàng lấy tay anh ra, “Chỉ hơi đau.”

Còn chưa tới bờ sông, liền nhìn thấy một bó một bó lửa xông thẳng lên trời, chiếu sáng đêm tối, từng tiếng nổ vang đánh thẳng vào màng nhĩ. Đúng là thời điểm tuyết tan, nhiệt độ ban đêm cực thấp, nhưng Hứa Đường bị không khí cuốn hút, không thể không biết lạnh. Đi ngang qua cửa hàng Hoa Bạo mua pháo hoa, vẫn còn mở cửa. Hai người mỗi người chọn một kiểu pháo hoa, để trong một cái túi nilon đen để Chu Hiểm xách tay.

Hứa Đường gan nhỏ, lễ mừng năm mới khi đó sợ bọn nhóc đầu gấu cười với cô, thành linh vút pháo đã đốt dưới chân cô. Cô không dám đốt lửa, chỉ cầm pháo hoa giơ ra xa, hiển nhiên là Chu Hiểm châm hộ. Ngồi nổ cháy hết, chỉ trong chớp mắt, pháo hoa nổ tung bay về phía trước. Hứa Đường sợ run, lập tức giơ pháo hoa lên.

Chu Hiểm cười cô: “Trước kia em đi theo tôi quần quýt làm phiền, sao không nhất gan như bây giờ vậy.”

Hứa Đường trừng mắt nhìn anh, la lớn: “Người nào quần quýt làm phiền hả! Rõ ràng là anh đuổi theo em đấy!”

Chu Hiểm cười không thể khép miệng được, cũng không cãi cò với cô, lấy một dây pháo hương hoa từ trong túi ra, “Em chơi cái này thôi.”

Dài bằng một chiếc dũa, trong phút chốc liền cháy hết, Hứa Đường cảm thấy chưa đã ghiền, ngồi xổm xuống. Lấy trọn một bó một để đốt, cắm ở chỗ đất bùn ở bờ sông. Pháo hoa cháy bùng bùng bắn ra những tia sáng màu vàng, chiếu sáng khuôn mặt trắng trong thuần khiết của cô.

Chu Hiểm đứng ở bên cạnh nàng, khoe miệng nhếch lên, cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng.

Hai người đối mặt bãi đất khác, đốt số pháo hoa còn lại. Đêm càng khuya, bờ sông càng nhiều người, tiếng nổ vang lên bên tai không dứt, che đầy toàn bộ âm thanh hai người nói chuyện, chỉ nhìn thấy đôi môi đối phương khép mở, mà một chữ cũng không nghe rõ.

Đêm không ngủ, vẻ đẹp của ngày tốt lành.

Hai người nắm tay nhau đi dọc theo đê, trong bầu trời đầy khói lửa, từ từ đi về phía trước.

Một chút yên tĩnh, bỗng nhiên Hứa Đường cảm thấy điện thoại di động trong túi đang rung. Cô kéo tay Chu Hiểm, dừng bước, lấy điện thoại di động ra nhìn, là Hứa Dương gọi tới.

“Chị, hai người ở đâu?!” Hứa Dương hăng giọng hô to.

Hứa Đường buông Chu Hiểm ra, chặn lỗ tai kia, âm thanh trong điện thoại di động rõ ràng hơn, “Sắp đến cầu rồi!”

“Em với mẹ đang ở siêu thị gần đây, lập tức tới chỗ chị ngay!”

Hứa Đường sững sờ, hiểu được đây là Hứa Dương đang mật báo với cô, cúp điện thoại, lập tức kéo Chu Hiểm đi trở về.

“Sao thế?”

“Mẹ em cũng ra ngoài rồi!” Hứa Đường hô lớn, “Chúng ta nhanh đi về đi, tránh gặp phải bà!”

Hai người đi trở về, vòng qua sông Độ Hà, đi tắt qua con hẻm, vòng qua siêu thị, đi về hướng nhà Chu Hiểm. Qua mười một giờ, trên đường người đến càng ngày càng nhiều, xuyên qua đường cái, chợt thấy phía trước có một nhóm người.

Hứa Đường cũng không còn ý định tham gia náo nhiệt, kéo Chu Hiểm đi vòng qua đám người thật nhanh, mà đúng lúc này ——

“Hứa Đường!”

Hứa Đường run lên, nhanh chóng bỏ tay Chu Hiểm ra, quay đầu nhìn lại, đám người bên ngoài, vừa vặn là mẹ Hứa cùng Hứa Dương đứng.

Sắc mặt Hứa Dương lúng túng, mắt nhìn sang chỗ khác.

Mắt mẹ Hứa lạnh lẽo, vốn là dừng lại trên người Hứa Đường, lại chậm rãi dời về phía Chu Hiểm. Một lát sau, bà bước một bước dài đi tới trước mặt Hứa Đường, trợn mắt nhìn Chu Hiểm một cái, một phát kéo Hứa Đường qua.

“Mẹ.....”

“Con câm miệng!” Mẹ Hứa quát, trên mặt như phủ một tầng sương lạnh, kéo Hứa Đường, đi thật nhanh về nhà.

Hứa Đường thân bất do kỷ, quay đầu lắc lắc với Chu Hiểm, ngăn cản anh theo.

Mẹ Hứa bước chân thật nhanh, vào trong nhà, đẩy Hứa Đường thật mạnh vào phòng ngủ, mạnh mẽ đóng sầm cửa, chống nạnh chỉ vào mũi Hứa Đường, “Thằng đấy chính là con nói muốn mang về nhà ăn cơm?”

Hứa Đường muốn biện hộ đôi câu, nhưng mẹ Hứa đã nộ hỏa công tâm, giờ phút này nói chuyện, chỉ sợ thêm dầu vào lửa, liền chỉ buông xuống không hé răng.

“Hứa Đường ơi Hứa Đường, con đúng là có tiền đồ, chê mẹ mạng lớn phải hay không? Nhất định muốn làm mẹ tức chết phải không? Mẹ thấy con nói cái gì học bố tức Hải Nam đều là nói chuyện vớ vẩn, đều là quần lấy tên lưu manh này!”

“Mẹ.....”

“Mày câm miệng! Đã sớm nói với mày, người này không phải là người tốt, mày là một Đại Học Sinh, con gái nhà đứng đắn, ở cùng hắn có thì có tiền đồ gì? Mày là thích diện mạo của nó hay là thích tiền bạc của nó, nam nhân đi bộ đầy đất, mày chọn ai không được, nhất định chọn một đứa con trai của kỹ nữ. Tiếc Tạt Chủng!”

“Mẹ!” Bỗng nhiên Hứa Đường ngồi lên giường, “Mẹ đừng nói Chu Hiểm như vậy!”

“Mẹ nói sai sao? Thời điểm nó hoành hành ngang ngược ở Độ Hà mày đã quên? Hôm nay ỷ vào tranh được mấy đồng tiền dơ bẩn, sống lưng cứng rắn, liền quên xuất thân của chính mình, không duyên cớ làm bẩn cô gái trong sạch.....”

“Mẹ!” Hứa Đường cắn chặt hàm răng, “Mẹ có biết là ba chết thế nào không?!”

Mẹ Hứa sững sốt.

Chợt Hứa Đường xé băng gạc trên lỗ mũi ra, chớp mũi tím bầm sưng như ông già, rất là dọa người.

“Con..... Cái lỗ mũi của con.....”

Hứa Đường đau hít vào một ngụm khí lạnh, nước mắt dâng lên, “Cha bắt gặp Trịnh thúc đang thực hiện chế độc, người của Trịnh thúc động tay động chân vào giàn giáo chỗ ông làm, ngụy trang thành chuyện ngoài ý muốn, đem cha.....” Cô hít lỗ mũi, đau đến nổi nước mắt rưng rưng thêm không ngừng được, “Chuyện này, con vốn là không có ý định nói cho mẹ biết. Nếu không có Chu Hiểm, con cùng Hứa Dương không báo được thù này.”

Theo sát là Hứa Dương gõ cánh cửa, “Mẹ, hai người đừng cãi nhau, có gì từ từ nói chuyện!”

Mẹ Hứa tỉnh táo mấy phần, mở khóa cửa phòng ra, để Hứa Dương đi vào, “Hứa Dương, con nói, ba con chết đi là chuyện gì xảy ra, các con báo thù thế nào?”

Hứa Dương nhìn Hứa Đường, người sau che miệng lại, rơi lệ.

Cậu hít sâu một hơi, liền kể đầu đuôi chuyện xảy ra mấy ngày nay xảy nói cho mẹ Hứa. mẹ Hứa nghe Hứa Dương trúng đạn cùng Hứa Đường bị bắt cóc sợ đến trắng bệch cả mặt.

Đêm càng khuya, hình như đã đến 0 giờ, thời điểm đếm ngược bắt đầu, điện thoại di động trong túi Hứa Đường không ngừng rung, làm tay cô tê dại.

Hứa Dương kể xong, không nói chuyện nữa, trầm mặc cúi đầu.

Qua hồi lâu, mẹ Hứa dần dần tiêu hóa tất cả tin tức, “..... Con... các con nói đều là sự thật?”

Hứa Dương gạt đầu, cởi áo lông trên người ra, kéo cổ áo lên ra, lộ ra vết đạn bắt trên xương bả vai. Ngón tay mẹ Hứa chạm một cái, giật nảy như bị điện giật, “Con..... Các con làm chuyện gì, làm cái gì cũng không cùng thông báo cho nhà một tiếng, nếu như các con.....” Giọng của mẹ Hứa đã nghẹn ngào, quay mặt qua chỗ khác, lau mắt.

“Mẹ, không có Chu Hiểm cùng Phương Cử, đến bây giờ còn không hiểu ba bị chết như thế nào. Anh ấy đã làm nhiều chuyện xấu, nhưng anh ấy đối với con, đối với nhà chúng ta, không mắc nợ gì. Hứa Dương học trung học ở trong huyện thì bị viêm ruột thừa, là Chu Hiểm đưa nói đi bệnh viện, tự mình chăm sóc.....” Hứa Đường nói xong, một lần nữa đôi mắt lại đầm lệ mông lung, âm thanh nghẹn trong cổ họng, “Anh ấy không ép buộc con, là con cam tâm tình nguyện đi theo anh ấy, trên thế giới này, không thể tìm thấy người đàn ông thứ hai sẽ đối xử với con giống như anh ấy.....”

“Được rồi được rồi!” Mẹ Hứa xua xua, “Một cô gái nói những lời này cũng không ngại ngượng gì!” Bà nhìn hai chị em một cái, lại lau mắt, “Chuyện như vậy mẹ tự có chừng mực. Hứa Đường, mấy ngày nay con ở trong nhà, đừng nghĩ cùng cái đó..... Cái gì Chu gặp mặt.” Nói xong, đứng dậy đi ra ngoài. Đến cửa, thấy Hứa Dương còn đứng ở tại chỗ, “Còn ở đây làm gì, mau ra đây, để cho chị mày nghỉ ngơi sớm một chút!”

49. Chương 49: Lộ Sơn (12)

Đóng cửa lại, Hứa Đường vội vàng móc điện thoại đang không ngừng rung trong túi ra, quả nhiên là Chu Hiểm gọi tới.

“Có khoẻ không?” Chu Hiểm hỏi dồn dập.

“Không có gì.” Hứa Đường nhẹ nhàng khịt khịt mũi: “Em nói chuyện của ba cho mẹ nghe rồi, bà sẽ không làm khó anh.”

Bên kia im lặng một chút, Hứa Đường chợt nghe tiếng gì đó đập vào cửa sổ thuỷ tinh, tâm cô vừa động, bước nhanh về phía cửa sổ. Dưới bóng cây phía trước có một bóng dáng mơ mơ hồ hồ, cách hàng rào nhìn sang đây.

Hứa Đường nhanh chóng đẩy cửa sổ ra, dùng sức phát phát tay về phía bóng dáng trong bóng tối, liền nghe tiếng Chu Hiểm cười trong điện thoại: “Em nhẹ một chút, đừng nhảy ra từ cửa sổ.”

Hứa Đường cũng cười theo.

“Thấy anh em đã an tâm chưa. Nghe lời anh, trước mắt đừng trái ý mẹ em, bà ấy nói gì, em cũng đồng ý trước.”

“Em biết rồi.” Hứa Đường nhẹ giọng cười một tiếng: “Em đấu tranh với bà ấy có kinh nghiệm phong phú lắm.”

“Ừ.”

Chốc lát, trong bóng tối nổi lên ánh lửa, là Chu Hiểm bật lửa hút thuốc: “Hứa Hải Đường, còn chưa nói với em, năm mới vui vẻ.”

Cổ họng Hứa Đường lại chua chua: “Năm mới vui vẻ.”

Cô im lặng nhìn ngón giữa Chu Hiểm đỏ thắm ánh lửa: “Gần đây có thể em không có cách nào ra ngoài gặp anh...một mình anh nhớ ăn cơm đúng giờ.”

Chu Hiểm cười một tiếng: “Em tự quan tâm chính mình là được rồi.”

“Dù sao cũng sắp tới mừng sáu, mẹ sẽ thả em ra.”

Chu Hiểm im lặng trong chốc lát, chợt hỏi: “Hứa Hải Đường, mẹ em có đánh em không?”

Hứa Đường ngẩng ra: “...Đường như mới chỉ đánh Hứa Dương.”

“Đánh có nặng không?”

“Dĩ nhiên không nặng, không đánh mấy cái, bà ấy khóc trước, chính là nói năng chua ngoa lòng như đậu hũ.”

Chu Hiểm cười nói: “Tốt.”

“...Anh định làm gì?”

“Không có gì, Hứa Hải Đường, em chờ anh đến cưới em.”

Hứa Đường ngẩng ra: “...Chu Hiểm, anh ngàn vạn lần đừng xúc động, có em rồi.”

“Núp ở sau lưng đàn bà tính là đàn ông gì.” Chu Hiểm gạt khói thuốc: “Hứa Hải Đường, anh về trước đây, em tốt nhất nên nghỉ ngơi đi, tặng cho em bao tiền lì xì mấy ngày này cho em.”

“Ai muốn lì xì...Này! Anh đừng cúp máy!”

Chu Hiểm đối diện đã cúp điện thoại, làm một dấu tay, ánh sáng quá mờ, Hứa Đường cũng không thấy rõ. Chu Hiểm xoay người đi, ánh mắt Hứa Đường vẫn đuổi theo, cho đến khi anh đi đến đầu hẻm, ánh đèn đường mờ mờ kéo bóng anh thật dài.

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Hứa Đường sợ hết hồn, vội vàng cất điện thoại di động: “Đi vào.”

Hứa Dương mở cửa, trong tay cầm một lọ thuốc: “Mẹ nói em mang iod cho chị, chị bôi lên mũi đi.”

Hứa Đường dở khóc dở cười: “Chị không bôi, đau chết.”

Hứa Dương đi tới, đặt bình lên sách, nhỏ giọng hỏi cô: “Chị và anh Hiểm định thế nào?”

Hứa Đường thở dài: “Có thể làm sao, ngộ nhỡ mẹ không đồng ý, chị liền tiền trăm hậu tấu.”

Hứa Dương im lặng trong chốc lát: “Mẹ xem trọng danh tiếng, cái người này sao lại...”

“Hứa Dương.” Hứa Đường ngẩng đầu nhìn anh: “Nếu muốn quan tâm cái nhìn của người khác, vậy chị cả đời cũng đừng nghĩ ở cùng một chỗ với Chu Hiểm.”

Hứa Dương còn muốn nói nữa, ngoài cửa truyền đến giọng nói mẹ Hứa: “Hứa Dương, mang thuốc vào thì mau ra đây!”

Hứa Dương đáp một tiếng: “Vậy ta đi ra ngoài, chị, chị nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai đi đến bệnh viện băng bó vết thương.”

Hứa Đường ngồi lại trên giường, thở dài.

Cô sợ lỗ mũi không cẩn thận chạm vào, tối ngủ chỉ có thể nằm ngang không dám xoay người, ngủ không được yên, nửa đêm tỉnh lại mấy lần, buổi sáng lưng đau.

Mẹ Hứa đang làm điểm tâm trong nhà bếp, Hứa Đường vào phòng vệ sinh rửa mặt, nằm trên bồn rửa mặt suy nghĩ hồi lâu. Ngẩng đầu, trên khuôn mặt tái nhợt lỗ mũi sưng to như cụ già, muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười.

Hứa Đường thở dài, lau mặt đi ra ngoài. Mẹ Hứa bưng thức ăn lên bàn, liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: “Dậy rồi.”

“Dạ.” Hứa Đường theo vào phòng bếp, giúp một tay rửa chén đĩa.

Chỉ chốc lát sau, Hứa Dương cũng rời giường.

Người một nhà ngồi bên cạnh bàn, im lặng ăn điểm tâm, không khí cực kỳ quỷ dị.

Khẩu vị Hứa Đường không tốt, uống chén cháo đã no, mang bát đĩa vào phòng bếp, vừa đi vào phòng ngủ, chợt nghe tiếng gõ cửa.

Mẹ Hứa oán giận nói: “Người nào lại đến chúc tết sớm như vậy, trong nhà còn chưa dọn dẹp.” Đặt bát đĩa, đứng dậy mở cửa, lập tức ngẩng người.

Đứng ngoài cửa là Chu Hiểm và ông chủ Lý tiệm thuốc, hai người đều mặc chính trang, trong tay xách rượu và thuốc lá nổi tiếng.

Mẹ Hứa chưa phản ứng kịp, ông chủ Lý đã chấp tay cười nói: “Bà Hứa, năm mới vui vẻ!”

Trần Độ Hà chỉ lớn bằng bàn tay, các cửa hàng tổng cộng có chín cửa. Tiệm thuốc của ông chủ Lý ở trấn Độ Hà cũng xem như một tiệm lâu đời, trước kia mẹ Hứa cũng có mua thuốc ở đây, có câu nói không đánh người mặt cười, tuy lúc nàu ông chủ Lý đến cùng Chu Hiểm, bà cũng không thể có sắc mặt không tốt.

“Vậy...đi vào ngồi đi.” Mời hai người vào cửa, lại phân phó Hứa Dương pha trà, quay đầu lại, thấy Hứa Đường đang trừng mắt nhìn chằm chằm Chu Hiểm, lập tức tức giận, mắng nhỏ: “Nhanh về phòng!”

Hứa Đường rụt cổ lại, không biết trong hồ lô của Chu Hiểm bán thuốc gì, cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, lại để lại một khe hở, lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Ông chủ Lý ngồi xuống, uống một hớp trà, trước tiên nói mấy lời đại cát đại lợi, nói xong mẹ Hứa trả lời cũng không phải, không trả lời cũng không phải. Mà toàn bộ quá trình Chu Hiểm ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, hoàn toàn không có nửa điểm thái độ cà lơ phất phơ.

Mẹ Hứa không tìm ra lỗi, cổ họng giống như không nhin được, lại nói không được, sượng mặt.

Sau khi nói xong lời thoại, ông chủ Lý đặt ly trà xuống, cúi đầu lại mở miệng, đưa tay vỗ nhẹ vai Chu Hiểm: “Bà Hứa, Chu Hiểm, bà biết chứ?”

Mẹ Hứa hừ nhẹ một tiếng.

“Về chuyện mẹ cậu ấy bà cũng có nghe qua. Một cô gái yếu đuối bị ông chủ có tiền lừa, mẹ quá con cô, cũng không có người thân bên cạnh trông nom, mấy tên đạo chích muốn chiếm chút tiện nghi, không có tiền, lại quay lại khai hoá...Bà làm việc ở trạm xe, duyệt người vô số, nghĩ đến tình huống như vậy cũng thấy được

không ít. Huống chi bà ở gần hai mẹ con cô nhi này, thường ngày ít nhiều cũng có lui tới, bà cũng rõ ràng hơn người khác bà Chu là hạng người gì.”

Mấy câu liền phủ đầu mẹ Hứa, người đã chết rồi, huống chi Chu Hiểm ở trước mặt, bà khó lòng nói một câu không phải.

Ông chủ Lý cười cười, nói tiếp: “Thế đạo này, cười nghèo không cười kỹ nữ. Bà Chu bệnh yếu nhà nghèo, không tránh được bị người khi dễ. Tuy Chu Hiểm làm việc có lỗi, nhưng cũng có tình có lý, nào có ai nam nhi nhiệt huyết thấy người khác khi dễ mẹ mình lại còn thờ ơ? Đứa nhỏ này đi đường quanh co, cũng làm không ít chuyện thương thiên hại lý, nhưng gốc rễ vẫn tốt, có câu nói, con hư nghĩ lại quý hơn vàng. Trước kia đã làm những chuyện mảnh khảnh, hiện tại nó không dính tới cái nào, nếu nó đã đi về chính đạo, cũng không nên đánh nó một gậy chết tươi, bà nói phải không?”

Mẹ Hứa hồi lâu không lên tiếng.

Hứa Đường ở phía sau cánh cửa, nghe được trong mắt chua xót, nước mắt muốn rơi. Chu Hiểm là người kiêu ngạo như vậy, lại có thể kiên nhẫn ngồi đó để người vén vết thương của anh lên chiêu cáo thiên hạ... Nhưng vì cô, tất cả anh đều nhịn.

“Hôm nay trong nhà Chu Hiểm không còn người thân, nó là tôi nuôi lớn, tôi cũng xem như một nửa trưởng bối của nó, cho nên hôm nay tự ý nhận việc, dẫn nó đến cầu hôn với bà.”

Lời này vừa nói, mẹ Hứa lập tức sững sờ, một bên Hứa Dương im lặng không lên tiếng trừng mắt ngây ngô, trong lòng thâm than, Chu Hiểm thật là một hán tử.

Hứa Đường cũng khiếp sợ không thôi, nghĩ đến việc tối hôm qua Chu Hiểm nói với cô, cặp mắt lập tức mờ hồ.

“Quy củ của trấn trên, nhà nam ít nhất cũng phải có mười vạn lễ hỏi. Nhưng tôi và Chu Hiểm cho rằng, mười vạn lễ hỏi sợ rằng uất ức lệnh ái, cho nên...” Ông móc trong túi ra một sấp dày văn kiện, đẩy tới trước mặt mẹ Hứa: “Đây là tất cả tiền gửi ngân hàng của Chu Hiểm, cùng với bất động sản ở trấn trên, huyện Lộc Sơn với Chi Xuyên và cả xe hơi. Cổ phần của công ty giao hàng còn cần mấy ngày, nhưng toàn bộ sẽ để dưới tên lệnh ái.”

Mẹ Hứa liếc nhìn sổ tiết kiệm, chợt thấy hết hồn: “Vậy... vậy cậu ấy còn lại gì?”

“Chờ làm xong thủ tục, tất cả mọi thứ đều thuộc về lệnh ái, cái gì cũng không giữ lại.”

Mẹ Hứa là người dân lao động, chưa từng thấy nhiều tài sản chồng chất như vậy. Nhưng bà cũng không phải người kiến thức hạn hẹp, cái bà để ý không phải là tiền tài như thế nào, mà là Chu Hiểm có thể nguyện ý bỏ ra tất cả tài sản của mình.

Mẹ Hứa rũ mắt trầm tư.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không lên tiếng. Hứa Đường ở phía sau cửa không khỏi ngưng thở, chỉ cảm thấy trái tim như muốn nhảy lên cổ họng.

Hồi lâu, mẹ Hứa hạ mí mắt, đẩy văn kiện về phía ông chủ Lý, nhìn về phía Chu Hiểm: “Cảm ơn cậu đã thích Hứa Đường như vậy, nhưng tôi cảm thấy hai người không thích hợp.”

Chu Hiểm một mực im lặng lúc này mở miệng: “Dì, người không hài lòng con ở điểm nào, con có thể sửa lại.” Thái độ kính cẩn, giọng nói không kiêu ngạo cũng không hèn mọn.

Mẹ Hứa lắc đầu: “Cậu không cần sửa lại cái gì... Dù sao, dù sao hai đứa chính là không thích hợp!” Dứt lời quay người đi.

Ông chủ Lý và Chu Hiểm trao đổi ánh mắt, hai người đứng lên, ông chủ Lý nói: “Bà cẩn thận suy tính một chút đi, lệnh ái và Chu Hiểm là lưỡng tình tương duyệt. Có câu nói, thà huỷ một ngôi miếu cũng không huỷ một mối nhân duyên.”

Mẹ Hứa không đứng dậy, không tiếng động thở dài: “Hứa Dương, tiễn khách.”

Hứa Dương nha một tiếng, vội vàng đứng lên.

Mẹ Hứa chống trán, than thở.

Một lúc lâu, Hứa Đường trở lại, khép cửa lại. Mẹ Hứa giương mắt, nhìn thấy đồng văn kiện còn đặt trên khay trà: “Bọn họ quên mang đi, con mang theo đi.”

Hứa Đường đứng bất động: “Mẹ, muốn đưa tự mẹ đưa. Huỷ nhân duyên người ta, con không làm.”

Mẹ Hứa trừng mắt: “Con phản rồi!”

Hứa Đường cười hì hì, xoay người trở về phòng.

Trong phòng khách chỉ còn lại một mình mẹ Hứa, bà liếc khay trà mấy lần, rốt cuộc không nhin được, cầm một quyển mở ra, nhìn tỉ mỉ.

Danh sách to lớn, làm bà sợ hãi than. Trong lòng không khỏi nổi lên ý nghĩ, nếu Hứa Đường thật sự gả cho cậu ta, đời này cơm áo không lo.

50. Chương 50: Lộ Sơn (13)

Editor: Trà sữa trà xanh

Chút tâm tư này của mẹ Hứa đương nhiên sẽ không nói cho Hứa Đường biết, bây giờ nổi băn khoăn chủ yếu của bà là một sợ người khác nói xấu, hai sợ tính tình của con gái mình không áp được Chu Hiểm, sau này d[đ]lqđ đi theo cậu ta sẽ chịu uất ức.

Ngoài mặt bà vẫn không biến sắc, dẫn hai đứa con đi chúc tết, đi thăm thân thích thăm người thân, bận đến mừng tám, tất cả mới ổn định lại, bà tính nói chuyện với Hứa Đường —— Hứa Đường thì lại bình thản, những ngày qua không hề nói một liên quan tới Chu Hiểm.

Xe tải dừng trước cửa siêu thị, ba người bước xuống xe tải, mẹ Hứa dẫn theo hai đứa con đi vào mua thức ăn nấu bữa tối, lúc đi ra, thì phát hiện chẳng biết lúc nào trước cửa đã có một chiếc xen Big Ben dừng ở đó.

Cửa kính xe hạ xuống, người ngồi kế bên lái xe là Trần Trường trấn Độ Hà.

Mẹ Hứa sợ nhất giao thiệp với lãnh đạo, lôi kéo Hứa Đường muốn đi, ai ngờ Trần Trường mở miệng cười nói: “Bà Hứa, đến mua thức ăn sao.”

Mẹ Hứa bị dọa sợ tay run lên.

Trần Trường giống tựa như không cảm thấy gì, cười nhìn Hứa Đường một cái, “Nghe nói nhà bà sắp có hỉ sự, đến lúc đó đừng quên phát thiệp mừng cho tôi đó.”

Mẹ Hứa miễn cưỡng cười cười, “Ngài nghe ai nói vậy?”

“Còn có thể là ai, con rể Chu Hiểm của bà thôi! Tôi nói này, thật là Hậu Sinh Khả Úy. Trần Độ Hà đang chiêu thương dẫn tư (đại khái là kêu gọi thương nhân đầu tư), bà biết chưa? Chu Hiểm đang bàn bạc, nếu bàn bạc thành công, chính là tạo phúc cho trấn Độ Hà.”

Mẹ Hứa nghe xong thì sửng sốt một lát, bà đương nhiên không biết cái chiêu thương dẫn tư là gì, nhưng có một việc rất rõ ràng, chính là bây giờ Trần Trường đang hợp tác với Chu Hiểm, nghe giọng điệu này là rất tán thưởng Chu Hiểm.

Mẹ Hứa cười cười, “Vây..... Vây thật tốt.”

Trần Trường khoát tay áo, “Được rồi, không làm trễ nải thời gian của bà nữa.”

Mẹ Hứa không hiểu, mới có mấy ngày ngắn ngủi, Chu Hiểm đã là khách quý của Trần Trường. Hứa Đường cũng rất nghi hoặc, liếc mắt nhìn chỗ tài xế ngồi, lập tức sửng sốt —— người lái xe nở nụ cười giao hoạt, trừ Phương Cử còn có thể là ai?

Cô liền nhìn kỹ chiếc xe này, chính xác là chiếc xe mà Phương Cử hằng ngày chạy bằng băng.

Hứa Đường cẩn thận ngắm lại, liền minh bạch. Hóa ra là Chu Hiểm đặc biệt mời Trần Trường tới đây, hốt đứng thuốc cho tâm bệnh của mẹ Hứa —— bà sợ người ta nói xấu Hứa Đường, Chu Hiểm sẽ khiến người ta không dám nói xấu dù chỉ một câu.

Trên đường trở về, mẹ Hứa còn nói thêm, “Hứa Đường, mẹ hỏi con, Chu Hiểm thật sự có bản lĩnh lớn như vậy sao?”

“Mẹ không tin sao?” Hứa Đường liếc nhìn bà một cái, “Anh ấy mở khách sạn ở Chi Xuyên, người tới cắt băng còn lớn hơn Trần Trường.”

Mẹ Hứa chuyển ánh mắt sang Hứa Dương, Hứa Dương vội vàng gật đầu một cái, “Mẹ, mấy năm này anh Hiểm buôn bán thuận lợi, rau quả ở trấn Độ Hà cơ hồ bị anh ấy lũng đoạn. Năm ngoái Miêu Tử Sơn không đào được thạch cao, con nghe nói năm nay trên trấn sẽ xây nhà máy thạch cao.”

“Ý là, Chu Hiểm đầu tư sao?”

“Dạ, cụ thể thì con không rõ ràng lắm, còn phải hỏi anh Hiểm.”

Mẹ Hứa suy nghĩ trong chốc lát, chợt phát hiện Hứa Dương nhắc tới Chu Hiểm, lập tức nghiêm mặt nói: “Cái gì mặn ca ngọt ca (chắc là nói Hứa Dương gọi Chu Hiểm bằng anh Hiểm ngọt xót)!”

Hứa Dương cười hì hì, “Vậy phải gọi là gì? Anh rể?”

“..... Hứa Dương con muốn leo tường lật ngói phải không?”

Từ nhỏ hai chị em đã đấu trí đấu dũng với mẹ Hứa, làm sao không biết trong lòng mẹ Hứa đã có chỗ dân ra, chỉ cần Hứa Đường và Chu Hiểm biểu hiện tốt, qua một khoảng thời gian nữa, sợ rằng ngày mẹ đồng ý sẽ không xa.

Hứa Đường càng nghĩ càng thấy tiền đồ sáng lạng, nhất thời không nén được cười, lập tức bị mẹ Hứa hung hăng trừng mắt một cái, “Con là con gái, dè dặt một chút đi!”

Đêm đó, Hứa Đường ăn xong cơm tối đến phòng vệ sinh chuẩn bị tắm, bên ngoài chợt truyền đến giọng nói của Tưởng Hòa Hoa: “Chị Hứa Đường!”

Từ khi về trấn, đây là lần đầu tiên Hứa Đường nhìn thấy Tưởng Hòa Hoa, cô vội vàng phủ thêm áo khoác đi ra ngoài.

Hai người hàn huyên một hồi, Tưởng Hòa Hoa liền nói đến ý chính: “Chị Hứa Đường..... Thật ra thì em tới đây là muốn mượn cái đó.....”

“Cái nào?” Vừa dứt lời, Hứa Đường mới hiểu.

Tưởng Hòa Hoa cười cười, “Mới vừa tới, đã trễ nên siêu thị đóng cửa rồi.”

“Chỗ của chị không có.” Hứa Đường hô lớn về phía phòng mẹ Hứa, “Mẹ! Trong nhà còn băng vệ sinh không?”

“Mẹ đã qua thời kì mãn kinh, lấy đâu ra băng vệ sinh!”

Hứa Đường cười nói, “Nếu không em cầm tờ giấy trước?”

Tưởng Hòa Hoa bất đắc dĩ cười, “Chỉ có thể như vậy rồi.”

Hứa Đường tiến cô tới cửa, “Ngày mai em không bận thì cứ tới đây chơi.”

“Được.” Tưởng Hòa Hoa cúi đầu, “Vậy chị Hứa Đường chị nghỉ ngơi sớm đi.”

Hứa Đường nhìn Tưởng Hòa Hoa vào bên trong nhà, xoay người trở lại phòng khách, mẹ Hứa từ phòng ngủ đi ra ngoài, “Tháng này con còn chưa tới sao? Mẹ nhớ của con đến rất đúng ngày mà.”

Hứa Đường ngẩn ra, vội nói, “Trong khoảng thời gian này không được nghỉ ngơi, nên bị kéo dài.”

Mẹ Hứa “Ừm” một tiếng, cũng không để ý.

Hứa Đường chỉ sợ mẹ Hứa sinh nghi, thường ngày vẫn cực kỳ cẩn thận, lúc nôn nghén, cô đều khóa kỹ cửa, mở vòi nước ra, che đi âm thanh. Lúc ăn cơm cũng nhai kỹ nuốt chậm, chỉ ăn thức ăn thanh đạm, sợ là ở trên bàn cơm không nhận được.

Hứa Đường tắm xong, đang ngồi trên giường sấy tóc, nên không để ý, mẹ Hứa chợt âm thầm rảo bước đi vào. Hứa Đường sợ hết hồn, “Mẹ, mẹ vào chi vậy?”

“Mẹ tìm một chút đồ.”

Mẹ Hứa kéo tủ treo quần áo ra lật nửa ngày, lấy ra đôi bít tất bằng len nằm trong tay, cũng không đi ra ngoài, đưa lưng về phía Hứa Đường, mở vớ ra, “Hứa Đường, mẹ hỏi con chuyện này.”

“Chuyện gì?” Hứa Đường tắt máy sấy, ngẩng đầu nhìn mẹ Hứa.

Mẹ Hứa lặn qua lộn lại vớ, nhăn nhó một hồi lâu, rớt cuộc nhỏ giọng mở miệng, “.....Con... Con và Chu Hiếm có hay không..... Cái kia?”

Hai lỗ tai Hứa Đường đỏ bừng, vậy mà trên mặt cô không chút gợn sóng, “Mẹ nói cái gì đó.”

“Mẹ đã nói với con, trước khi kết hôn, con ngàn vạn lần ** cùng cậu ta.....”

Hứa Đường sững sờ, “Ý của mẹ là, đồng ý cho con kết hôn với Chu Hiếm?”

Lúc này mẹ Hứa mới nhận ra mình nói lỡ miệng, xoay người trừng mắt nhìn cô, “Ai nói mẹ đồng ý? Mẹ chỉ là nghĩ, mặc kệ con muốn kết hôn với ai, trước khi kết hôn cũng..... Biết không?”

Hứa Đường “Ừ” qua loa đôi câu, mẹ Hứa mới hài lòng, cầm vớ len ra ngoài, mới đi được hai bước, lại trở về, nhét vớ trở về tủ treo quần áo.

Hứa Đường dỏ khóc dỏ cười.

Sáng ngày hôm sau, Hứa Đường vào phòng tắm rửa mặt, ới đến nỗi trời đất u ám, hình như còn dữ dội hơn bữa trước, cũng không biết có phải là do đứa bé trong bụng ngày càng lớn.

Đang lúc ấy, ngoài cửa chợt truyền đến giọng nói của mẹ Hứa: “Hứa Đường, con gọi điện cho Chu Hiếm, hỏi ngày sinh tháng đẻ của nó.....”

Hứa Đường vội vàng mở vòi nước tối đa, cố nén buồn nôn, “Dạ.”

“Nghe không?”

“Nghe, con sẽ gọi liền!”

Ngoài cửa tiếng bước chân đã đi xa, chốc lát lại vang lên, “Con đưa mẹ sợi dây thừng trên bồn rửa mặt cho mẹ.”

Hai tay Hứa Đường chống lên bồn rửa mặt, quả thật có ý nghĩ muốn đi chết, “Con đang đi toilet! Lát nữa sẽ đưa cho mẹ!”

“Con đi toilet mà không đóng vòi nước?.....Con có đóng cửa không, mẹ vào đó.”

Hứa Đường muốn ngăn cản, nhưng không kịp.

Mẹ Hứa sững sờ, “Con làm sao vậy?”

Hứa Đường đang muốn nói dối, trong dạ dày lại dờn sóng lấp lất.

Mẹ Hứa đi tới trước mặt, vỗ lưng của cô. Hứa Đường ới xong, ngẩng đầu suy yếu cười cười, “Con tham ăn nên đau bụng.....” Nói còn chưa dứt lời, vì cô nhìn thấy mẹ Hứa lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, trong mắt là tức giận cuộn cuộn.

Phụ nữ đã sanh hai đứa bé, sao không nhìn ra.

Hứa Đường lập tức thu lại vẻ mặt, “Mẹ.....”

Mẹ Hứa cắt lời cô, “Mấy tháng?”

Hứa Đường cúi mặt, không dám nói dối nữa, “Có lẽ hơn ba tháng rồi.”

“Mẹ thấy con mỗi ngày đều ở trong nhà tắm hết nửa ngày, thì ra lén lén lút lút mang thai cháu ngoại của mẹ!” Mẹ Hứa mạnh mẽ nắm cánh tay Hứa Đường, lôi cô ra khỏi phòng tắm, kéo từ phòng ngủ tới trước mặt di ảnh ba Hứa.

“Chính con nói với cha con đi, con đã làm mất mặt tổ tiên Hứa gia rồi!”

Hứa Đường “Phù phù” một tiếng quỳ xuống.

Động tĩnh quá lớn, Hứa Dương còn đang ngủ bị đánh thức, anh không dám ra khỏi phòng, không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe thấy mẹ Hứa phát hỏa, cũng biết chuyện không ổn, vội vàng gọi điện thoại cho Chu Hiểm, kêu anh lập tức tới ngay.

Anh mở cửa phòng, đi tới phòng ngủ, nhìn Hứa Đường quỳ dưới đất, lại nhìn khuôn mặt rét lạnh của mẹ Hứa, “Mẹ.....”

“Con cũng quỳ xuống cho mẹ!”

Hứa Dương không rõ chân tướng, ống quần chợt bị Hứa Đường nhẹ nhàng kéo, liền quỳ theo.

“Hứa Dương, con có biết chuyện này không?”

Hứa Dương không hiểu gì, “Chuyện gì?”

“Chuyện gì?” Mẹ Hứa hừ lạnh một tiếng, “Chị gái luôn ngoan ngoãn nghe lời của con đã mang thai cháu ngoại, chuyện như vậy con có biết không?”

Hứa Dương sững sờ.

Hứa Đường quỳ xuống thẳng tắp, “Mẹ, Hứa Dương không biết, chuyện này không liên quan tới em ấy.”

“Không liên quan? Bản thân làm chị gái đi sai đường, người làm em trai không kéo lại, ngược lại còn thổi gió ủng hộ, cái này gọi là không liên quan sao?” Mẹ Hứa giận đến phát run, cầm cây sào tre phơi đồ đặt ở một bên, đập mạnh trên lưng Hứa Dương.

Hứa Dương rên lên một tiếng, mí mắt Hứa Đường cũng run theo.

Mẹ Hứa đánh bảy tám lần, mỗi một cái đều đánh hết sức, tựa hồ một mỗi, vút cây sào tre đi, thở một cái, “Xem ra, hai con căn bản không đặt mẹ ở trong mắt.....”

Hứa Đường cay xè mũi, “Mẹ.....”

“Các con nói đi, mấy tháng nay các con đã làm chuyện gì, đến nỗi sắp thành mạng người rồi?” Giọng nói của mẹ Hứa run cầm cập, “Mẹ không hi vọng các con giàu có, chỉ hi vọng các con bình an? Hứa gia chỉ còn hai con, nếu các con xảy ra chuyện gì, sau này khi mẹ xuống đất gặp ba các con, mẹ biết làm thế nào..... Phải giao phó thế nào với ông ấy.....” Mẹ Hứa xoay mặt, mãnh liệt hít sâu.

Hứa Đường rơi nước mắt, “Mẹ, con sai rồi! Sau này con không làm mẹ lo lắng nữa!”

Đang lúc ấy, chợt truyền đến một hồi tiếng gõ cửa dồn dập.

Mẹ Hứa lau nước mắt, “Hứa Dương, đi mở cửa.”

Người tới dĩ nhiên là Chu Hiểm, chạy tới vội vàng, nên thở hổn hển. Hứa Dương vội vàng ra dấu dừng lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Anh Hiểm, sao anh không nói em nghe chị em đã mang thai? Mẹ biết rồi, đang giáo huấn chị ấy.”

Chu Hiểm tròn to hai mắt, “Em nói cái gì?”

Hứa Dương giật mình, “Anh không biết?”

Chu Hiểm bỗng nhiên bắt lấy cánh tay của anh, “Em nói chị em mang thai?”

Hứa Dương gật đầu, còn chưa kịp mở miệng, Chu Hiểm đã buông anh ra, quay người vào trong nhà, căn bản không kịp ngăn lại.

Chu Hiểm đến cửa, thấy Hứa Đường đang cúi đầu quỳ trên mặt đất, nhất thời sắc mặt tái đi, khom mình, “Đông” một tiếng quỳ gối bên cạnh Hứa Đường, “Dì, là do con sai!”

Mẹ Hứa bỗng bốt tức giận mà nghiêm khắc nói, “Chu Hiểm, chuyện ba của Hứa Đường, tôi rất cảm ơn cậu, nhưng trong sạch của Hứa Đường, đã bị cậu làm bẩn rồi.....”

“Mẹ!” Hứa Đường cắn môi, “Chuyện đó là con tự nguyện.”

“Con còn không biết xấu hổ!” Mẹ Hứa khom lưng nhặt sào trên đất lên, chọt đánh vào Hứa Đường, mà Chu Hiểm đã vượt lên trước một bước, ôm Hứa Đường vào trong ngực, bảo vệ cực kỳ chặt chẽ.

Mẹ Hứa giận dữ, xuống tay càng không lưu tình. Cây sào bằng sắt rỗng ruột, từng phát từng phát nện trên tấm lưng kiên cố của anh, “Thùng thùng” vang dội.

Hứa Đường rơi nước mắt lã chã, mà Chu Hiểm vẫn ôm cô thật chặt, không nói tiếng nào.

Một hồi sau, cuối cùng mẹ Hứa dùng sức quá mạnh, cây sào trong tay văng ra, “Khi” một tiếng, rơi xuống sàn nhà.

Mắng cũng mắng, đánh cũng đánh, lồng ngực mẹ Hứa phập phồng kịch liệt, nhìn chằm chằm hai người dưới đất một hồi lâu, xoay người đi ra ngoài, “Phanh” một cái đóng sầm cửa lại.

Hứa Đường chậm rãi ngẩng đầu lên, nức nở nói: “Chu Hiểm, anh không sao chứ?”

Chu Hiểm hơi cong môi một cái, “Không có việc gì, gãi ngứa thôi.”

Hứa Đường “Phốc” rồi cười ra tiếng, cổ gồng quá sức, mũi hít hít, cơ thể run run. Chu Hiểm vươn bàn tay thô kệch, lau nước mắt trên mặt cô, “Em mang thai sao?”

“Chẳng lẽ còn là giả?”

Ánh mắt Chu Hiểm chuyển qua trên bụng cô, nhìn chòng chọc một hồi lâu, mở miệng phát ra âm thanh hơi run rẩy, “Sao em không nói cho anh biết.”

“Em định chờ thời cơ mới nói cho anh biết.”

Chu Hiểm hừ nhẹ một tiếng, “Cái này còn đợi thời cơ sao? Em tính tìm ngày lành tháng tốt, tắm rửa dâng hương, ba lạy chín vái sau đó mới nói cho anh biết hả?”

Hứa Đường bị lời nói tỏ vẻ nho nhã của anh chọc cười, “Bây giờ biết, không cảm thấy vui mừng sao?”

“Vui mừng, còn rất kinh ngạc.” Chu Hiểm cúi đầu liếc nhìn cô một cái, “Em đứng lên, đừng quỳ.”

Hứa Đường lắc đầu, “Mẹ em còn chưa nguôi giận đấy.”

“Vậy em ngồi đây, chờ mẹ đi vào thì quỳ nữa.”

Hứa Đường trừng anh, “Đây là ăn gian.”

“Dưới đất cứng rắn, em quỳ trên quần áo của anh đi.” Nói xong Chu Hiểm cởi áo khoác xuống.

Hứa Đường vội vàng ngăn cản anh, “Mẹ em đi vào nhìn thấy, khẳng định lại giận muốn đánh anh nữa..... Thật sự không có chuyện gì, quỳ một cái không chết người được.”

Chu Hiểm không cố chấp nữa, “Vậy cũng tốt.”

“Ngày hôm qua em nhìn thấy Phương Cử, cậu ta vào trấn hỏi nào vậy?”

“Mấy ngày trước, tới đây để bàn bạc mở nhà máy thạch cao.”

Hứa Đường kinh ngạc, “Cho nên Trấn Trưởng nói là thật? Các anh thật sự muốn đầu tư?”

Chu Hiểm liếc cô một cái, “Anh đã nói dối bao giờ?”

“Phi, nếu anh là pinachio, lỗ mũi đã sớm đâm thủng tầng khí quyển của địa cầu.”

“..... Pinocchio là ai?”

“.....”

Một lát sau, Hứa Đường lại hỏi, “Bên huyện Lý thế nào rồi? Anh Kiều, còn có chị Đường.....”

Chu Hiểm yên lặng mấy giây, “Anh Kiều mắc bệnh nan y, có thể sống nhiều nhất ba năm, Vi Vi và Đường Hồng đều ở đó với anh ấy.”

Hứa Đường không ngờ mọi chuyện như vậy, nhất thời trầm mặc, một hồi lâu mới mở miệng, “Còn Trần Nhất Minh?”

Chu Hiểm nhú mày, “Hứa Hải Đường, anh phát hiện lá gan của em càng ngày càng lớn rồi, lúc này mà vẫn quan tâm Trần Nhất Minh.”

“Chẳng lẽ anh ăn dấm của anh ta?”

“..... Bây giờ em là phụ nữ có thai, anh không so đo với em.”

Hứa Đường mỉm cười.

Sau một lúc lâu, Chu Hiểm nói tiếp, “Vụ án của chú Trịnh đoán chừng phải thẩm tra hơn nửa năm, hiện tại phía trên có tin đồn, huyện Lý một mình lập công, Trần Thủ Hà, Trần Nhất Minh, cùng với cụ già của Trần Nhất Minh rốt cuộc có bị dính líu tới, còn chưa chắc. Tóm lại, sau này sợ rằng phải làm người cụt đuôi.”

Hứa Đường cúi mặt, “Thiện ác cuối cùng có báo.”

Chu Hiểm đưa tay xoa nhẹ trên đầu cô, “Nghỉ một lát, tiết kiệm chút hơi sức, còn không biết phải quỳ bao lâu đây.”

Nửa giờ, không ai tới gọi bọn họ.

Một giờ, vẫn không có ai tới gọi bọn họ.

Tường Hòa Hoa ở sát vách tựa hồ đang làm thịt kho tiêu, mùi thơm sắc mũi bay vào cửa sổ không khóa kín bay vào nhà. Hứa Đường chưa ăn sáng, đói bụng đến nỗi bụng kêu lên ùng ục.

Chu Hiểm vươn cánh tay, “Nếu không gặm cái này trước đi?”

Hứa Đường ghét bỏ đẩy ra, “Ba em đang nhìn đó, nghiêm túc một chút đi.”

“Hứa Hải Đường, mẹ em với em trai em ra ngoài rồi phải không, sao bên ngoài không có chút âm thanh nào? Nếu không em len lén đứng lên đi, dù sao không ai nhìn thấy.”

“Ba em nhìn!”

“Ba em sẽ không trách em.”

Hứa Đường trừng anh, “Sao anh biết?”

Bốn phía yên tĩnh, từ trong khe cửa sổ có một luồng ánh nắng đi vào, cột sáng màu vàng kim đầy bụi bặm chậm rãi lơ lửng.

Không biết qua bao lâu, cửa chợt bị đẩy ra, Hứa Dương đứng ở cửa, cười hé hai hàm răng trắng tinh, “Chị, anh rể, mau đứng dậy, đến nhà Tường Hòa Hoa ăn cơm trưa!”

51. Chương 51: Lộ Sơn (14)

Editor: Trà sữa trà xanh

Cơm trưa ở nhà Tưởng Hòa Hoa giống như muốn mở tiệc, trước cái bàn tròn lớn, mẹ Hứa đang nói chuyện phiếm với bà nội của Tưởng Hòa Hoa, nhìn thấy Chu Hiểm và Hứa Đường tiến vào, trong lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng, quay mặt qua chỗ khác, hỏi bà nội Tưởng, “Cam vẫn còn? Con bóc vỏ cho bà ăn?”

Em trai của Tưởng Hòa Hoa gần mười tuổi, còn nhỏ tuổi nhưng rất siêng năng, mời Chu Hiểm và Hứa Đường đến bàn, lại rót hai ly trà nóng. Tưởng Hòa Hoa lại bưng lên hai món ăn, cắm điện vào lò vi sóng, cười nói: “Đừng ngồi không, ăn đi.”

Mẹ Hứa hô một tiếng với phòng bếp, “Em gái, đừng nấu ăn nữa, mau ra đây ăn cơm!”

Trong phòng bếp mẹ Tưởng cười nói: “Còn một món cuối cùng d[[dlqd, xào hết sẽ tới, mọi người cứ ăn trước.”

Ba Tưởng cầm chai rượu trắng trên kệ xuống, cười nhìn Hứa Đường, “Hứa Đường, con uống không?”

Hứa Đường cười đáp, “Chú à, con còn chưa khỏe, tạm thời không thể uống rượu, sau này có cơ hội nữa sẽ bồi chú uống một chén.”

“Ok!” Ba Tưởng chuyển sang Chu Hiểm, sắc mặt hơi cổ quái, vẫn là cười nói: “Vị này chắc là.....”

“Bạn trai con.” Hứa Đường cười cười, vừa dứt lời, mẹ Hứa ở một bên nghe thấy lại “Hừ” một tiếng.

“Ừ, được lắm.” Ba Tưởng cười đáp, rót rượu cho Chu Hiểm, “Đã định ngày mời rượu mừng chưa?”

Hứa Đường sững sốt một chút, không khỏi nhìn mẹ Hứa. Mẹ Hứa dứt quả cam cuối cùng cho bà nội Tưởng, hời hợt nói: “Để xem tháng sau có ngày tốt không.”

Ba Tưởng cười ha ha nói: “Vậy thì tốt quá, cũng lâu rồi không có chuyện vui lớn như vậy rồi.”

Hứa Đường quả thật không thể tin được mọi chuyện lại tiến triển thuận lợi như thế, một chiều có con mới cưới này kéo dài không ngắn, quả thật là nguyên nhân.

Ăn xong cơm trưa, mẹ Hứa ngồi lại một lát với bà nội Tưởng, rồi mới đứng dậy về nhà, Hứa Đường và Chu Hiểm vội vàng đi theo sau.

Về đến nhà, mẹ Hứa lấy cuốn Hoàng Lịch trong ngăn kéo ra trước, nhìn thấy Hứa Đường và Chu Hiểm chụm đầu lại bàn luận xôn xao, không khỏi ho nhẹ một tiếng, “Đứng đó làm gì, còn không mau tới xem ngày!”

Hứa Đường vội vàng chạy chân chó tiến tới.

Kết hôn là chuyện lớn, vội vàng không được, nhưng lại không thể kéo quá lâu, nếu không đứa nhỏ trong bụng Hứa Đường càng lớn, dễ bị lộ bụng, hơn nữa mặc áo cưới sẽ khó coi.

Trường học của Hứa Dương tựu trường vào tháng 12, sau khi anh đi, sẽ để cho Phương Cử đến giúp đỡ chuẩn bị hôn lễ.

Mẹ Hứa lần đầu tiên nhìn thấy Phương Cử, rất ghét bỏ, chỉ hỏi anh: “Cậu chính là người cướp trăm tiền đồng của Tưởng Hòa Hoa?”

Phương Cử cũng không giận, cười hi hi: “Khi đó trẻ tuổi không hiểu chuyện, dì ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp nhất con.”

Nhưng chưa tới mấy ngày, Phương Cử liền lấy được tin tưởng của mẹ Hứa, mặc kệ mẹ Hứa làm cái gì đều kêu anh, có vẻ coi Hứa Đường và Chu Hiểm thành người ngoài.

Có một lần, Hứa Đường thậm chí nghe mẹ Hứa nói với Phương Cử như vậy: “Đáng tiếc dì chỉ có một đứa con gái, nếu không nhất định sẽ cho cậu làm con rể của dì.”

Hứa Đường dở khóc dở cười.

Chuẩn bị cho hôn lễ rất rườm rà phức tạp, mọi thứ đều yêu cầu kiên nhẫn. Nhưng Hứa Đường đang có thai, tham dự không nhiều lắm, đi cùng Chu Hiểm đến huyện lý chụp ảnh cưới ở ngoài là xong, rồi giúp một tay chọn thiệp mời cưới, xác định thực đơn tiệc cưới.

Nhoáng một cái đã hơn nửa tháng, ngày hai mươi sáu tháng hai theo lịch âm là kết hôn ngày càng gần, danh sách tân khách phải được xác nhận lần cuối. Mấy người ngồi ở dưới đèn, cân đo danh sách lúc ban đầu.

Chu Hiểm mở miệng nói trước: “Bên anh không thành vấn đề, sẽ tới hết.”

Hứa Đường nhìn thân thích của mình, “Mẹ, vẽ vòng tròn những người này, là tới hay không tới?”

“Mẹ nào biết, đã gọi điện thoại mấy lần, đều nói còn phải xem tình huống.” Mẹ Hứa ném bút đi, “Vài chục năm nhân tình lui tới, đến lúc này là có ý gì!”

“Mẹ, không có chuyện gì, mặc dù không đến, khách cũng nhiều rồi.”

“Con thì biết cái gì.” Mẹ Hứa trừng mắt nhìn cô, “Cưới gả tang ma, các nhà lui tới đều muốn có lễ vật, giống nhà này vậy.” Tay bà chỉ ở trên tờ danh sách, “Năm trước cưới vợ, năm ngoái đứa bé làm đầy tháng, trong nhà lại mất người già, hơn ngàn lễ vật, con kết hôn mà bọn họ không đến, không phải tiền này đi tắt nước rồi sao?”

“Mẹ.” Hứa Đường vội vàng trấn an bà, “Chúng ta không đến nỗi thiếu chút tiền này, nếu bọn họ không đến, sau này lại có chuyện gì, mẹ không đi là được, không phải tiết kiệm rất nhiều thời gian sao?”

“Không thiếu chút tiền này?” Giọng nói của mẹ Hứa đột nhiên nâng cao mấy phần, “Con cho là mình có bao nhiêu của cải? Có tiền để sống qua ngày không phải tính toán tỉ mỉ.....” Bà dừng một chút, “Mẹ thấy bọn họ cho là ba con đi rồi, nên coi Hứa gia chúng ta dễ khi dễ.....” Giọng nói thấp dần, đột nhiên hồng vành mắt, “Ba con cũng thế..... Con kết hôn ông ấy chỉ liếc mắt một cái.....”

Lỗ mũi Hứa Đường cũng đau xót theo, “Mẹ, mẹ đừng nói lời như vậy.....”

Phương Cử ở một bên vội nói: “Dì, chú ở trên trời khẳng định nhìn thấy! Nếu dì sợ chú quên chuyện này, ngày mai con liền đốt tiền vàng mã cho anh con, xin anh gửi lời cho chú, bảo chú tối mai báo mộng cho dì!”

Mẹ Hứa bật cười.

Chu Hiểm cầm lấy danh sách, gạch mất những người bị đánh vòng tròn, “Dì, nếu như những người này tính toán như vậy, dì cần gì lui tới với bọn họ, gặp phải chuyện gì, dựa vào bản thân mình thì hay hơn.”

Phương Cử gạt đầu, “Đúng, dì nên nghĩ thông suốt. Chị dâu và anh Hiểm kết hôn là chuyện vui, dì xem đi bây giờ có giống mắc chứng u uất trước hôn nhân không.....”

“Phương Cử.” Hứa Đường nghe không nổi nữa, “Có cha mẹ vợ mắc chứng u buồn trước hôn nhân sao?”

“Sao không thể được? Con gái ruột của mình sắp lấy chồng rồi, người làm mẹ u buồn là hợp tình hợp lý!” Anh xắn tay áo một cái, tiếp tục phân tích cho mẹ Hứa nghe, “Dì người xem, người bên anh Hiểm này, mặc dù không nhiều, nhưng đều là người có chức quyền, đến lúc đó chạy BMW hay Maserati băng băng trên đường..... Một hàng xe nổi tiếng dừng lại trước tiệc cưới, riêng khung cảnh này, trước kia trên trần chưa từng có đó? Nhìn lại khách sạn chúng ta đặt, là tốt nhất trên trần, lầu trên lầu dưới tổng cộng hai tầng, bốn mươi bàn, một bàn rượu hơn mấy ngàn, tất cả đều là vây cá bào ngư, tôm hùm chân gấu..... Bọn họ không đến, là bọn hăn tổn thất!”

Mẹ Hứa nghe xong liền vui vẻ.

“Lại nói ngày đó chị dâu kết hôn phải mặc hai bộ áo cưới, còn có dì phải mặc lễ phục, chúng ta mời là chuyên gia thiết kế thời trang nổi danh nhất mấy dặm gần đây, lại còn đặt riêng cho mọi người, tăng giờ làm việc để may gấp, tất cả đều là may thủ công, điểm nào cũng rất nghiêm túc nha!”

Mẹ Hứa vẫn cho lễ phục tơ lụa mà mình thử đó là đồ mướn, nghe Phương Cử nói như thế, sợ hết hồn, “Đây chẳng phải là hơi đắt?”

Phương Cử khoát tay chặn lại, “Kết hôn là đại sự cả đời, cả đời chỉ có một lần, đắt một chút tính là gì? Mặc dù dì muốn ăn mặc mộc mạc một chút, chị dâu cũng luyện tiết nha!”

Mấy lời này khiến mẹ Hứa mở cờ trong bụng, Hứa Đường cũng không khỏi chặc lưỡi hít hà, sớm biết vừa bắt đầu nên để Phương Cử đảm đương thuyết khách, nói không chừng còn có thể tiết kiệm một phần cho Chu Hiểm.

Ngày hôm sau, Chu Hiểm và Phương Cử đi phát thiệp mời, sau đó làm ít chuyện, chờ phòng ốc lắp đặt thiết bị xong liền bắt đầu sắp xếp đồ dùng gia đình.

Ngay từ quyết định kết hôn, Hứa Đường liền cùng mẹ Hứa quyết định cách trang trí phòng ốc. Sau này Hứa Đường và Chu Hiểm ở trấn Độ Hà không thường lắm, mà phòng ốc ở nhà Hứa Đường đã lâu năm không sửa sang, nên trưng cầu ý kiến của mẹ Hứa, để cho bà vào ở, lắp đặt thiết bị phòng ốc, đương nhiên cũng dựa theo yêu thích của mẹ Hứa.

Cũng may mắt thẩm mỹ của mẹ Hứa rất đáng tin, mặc dù nhìn trúng đồ khá bị cổ, nhưng khi đặt trên mặt bàn, không thể tả giống Phương Cử nhà giàu mới nổi.

Mọi chuyện đều được tiến hành, bất tri bất giác ngày thành hôn chỉ cách hai ngày nữa. Lúc này Hứa Đường mới khẩn trương, giống như luôn có mấy phần không chân thật. Ban đêm nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, vẫn không ngủ được.

Cô lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Chu Hiểm.

Bên kia rất nhanh bắt máy, cười một tiếng, “Sao em còn chưa ngủ?”

Hứa Đường từ trên giường bò dậy, đi tới bên cửa sổ, nhìn lên trời, không có trăng sáng, cũng có thể nhìn thấy ngôi sao treo đầy trời, bầu trời đêm trong sáng, giống như có người làm đổ một hộp crystal.

“Không ngủ được.” Hứa Đường cầm tai nghe vào, bỏ điện thoại di động vào trong túi áo ngủ, vừa nói chuyện với Chu Hiểm, vừa kéo ngăn kéo ra, “Không phải anh cũng chưa ngủ sao?”

“Anh cũng không ngủ được.”

Ngăn kéo rất gồ ghề, Hứa Đường cúi đầu liếc nhìn vào trong, như có thứ gì cắm ở bên trong, “Tại sao anh không ngủ được?”

Chu Hiểm cười một tiếng, “Nhớ em, dĩ nhiên không ngủ được.”

Hứa Đường dùng sức kéo ngăn ra, “Ngày nào cũng gặp mặt, có gì mà nhưng nhớ.”

“Thấy được không ăn được, cho nên phải dựa vào tường.”

Khuôn mặt của Hứa Đường nóng lên, “..... Anh có thể đứng đắn một chút hay không?”

“Anh còn không đứng đắn sao?” Chu Hiểm cười nói, bên kia truyền đến tiếng ma sát, “Vì con của chúng ta, anh đã ghen điên rồi.”

“Anh..... Là đang tự lực cánh sinh à?” Hứa Đường tiếp tục so tài với ngăn kéo, tay vươn vào, xé thứ mắc kẹt trong đó ra, hình như là một góc túi vải.

“Uống rượu độc giải khát, hiểu không?”

Hứa Đường buồn bực cười một tiếng, “Anh lại còn biết cái từ uống rượu độc giải khát này.”

“..... Hứa Hải Đường, em ngứa da hả?”

Hứa Đường lấy túi vải ra, có mấy phần chìm, màu đen, vải nhung, phía trên bị sợi dây trói thật chặt. Cô cố nút buộc ra, mở túi vải ra, lập tức sững sốt —— bên trong là vòng tay mấy năm trước Chu Hiểm cầm cổ cho cô, còn có giấy nợ mình không tiêu hủy.

Bên tai giọng nói Chu Hiểm vang lên lần nữa: “Ngủ thiếp rồi hả, sao không nói chuyện?”

“Không có.....” Hứa Đường vội vàng nói, cẩn thận xếp giấy nợ lại, bỏ vào túi áo, lại lấy vòng tay ra, đeo vào cổ tay mình. Vòng tay có chút cũ, mặt ngoài bằng bạc có chút ảm đạm, nhưng trĩu nặng mát lạnh, tựa như quán thời gian mấy chục năm trên cổ tay cô.

“Tức giận?”

“Nếu là tức giận, em sớm bị anh chọc tức chết 800 lần rồi.” Từ lần đầu tiên anh nói ra cái từ “Giao phối” này thì Hứa Đường đã biết ngàn vạn lần không thể đánh nhau với đồ lưu manh này.

Chu Hiểm cười ha hả.

Hứa Đường bỏ album ảnh mà trước kia Phương Cử muốn đi làm video vào ngăn kéo, đóng kỹ, đi tới đối diện, kéo cửa tủ quần áo ra.

“Hứa Hải Đường, em đang làm chuyện xấu xa gì, sao có nhiều tạp âm như vậy.”

Hứa Đường lục soát một đồng quần áo ở đáy tủ, “Không có, có lẽ là do tín hiệu không tốt đây.”

“..... Hai chúng ta cách nhau không tới 500m, em nói cho anh biết tín hiệu không tốt là như thế nào?”

Hứa Đường cười hắc hắc một tiếng, tay vươn vào chỗ sâu trong hộc tủ, kéo mạnh, kéo ra một cái t shirt màu đen, là đồ vật năm đó chưa kịp trả lại cho Chu Hiếm. Thả thật đã qua nhiều năm, phía trên bốc mùi nấm mốc, hòa lẫn mùi vị của long não.

Hứa Đường nhíu mày, đóng cửa tủ quần áo, ném quần áo đến ghế dựa, tính để ngày mai giặt giũ.

“Chu Hiếm, anh nhất định không biết em đã phát hiện ra đồ tốt gì.”

“Cái gì?”

Hứa Đường cười hì hì, “Không nói cho anh biết, cầu xin em đi.”

Chu Hiếm ở bên kia giống như thở dốc một hơi, “..... Hứa Hải Đường, ngàn vạn lần đừng để cho anh bắt được em.”

Hứa Đường ngồi lại trên giường, “Anh tới bắt thử xem, em chờ.”

“Được, em chờ đó.”

Vừa dứt lời, liền nghe có cái gì đập vào thủy tinh. Hứa Đường nheo mắt, lập tức đứng dậy đi tới trước cửa sổ, bên tai truyền đến tiếng cười có chút hỗn hển của Chu Hiếm, “Ra ngoài.”

“..... Sao anh lại nhanh như vậy?!”

“Ngu ngốc, khi em gọi điện thoại thì anh liền ra ngoài.”

Hứa Đường rón rén đi ra phòng ngủ, lẳng lặng mở cửa, nhẹ nhàng khép lại, đi về phía trước mấy bước, liền nhìn thấy bóng dáng của Chu Hiếm.

Rõ ràng mỗi ngày đều gặp nhau, ban ngày còn vì chuyện có nên thêm một lễ cầu hôn vào trong tiệc cưới không mà cãi nhau, nhưng giờ phút này gặp lại anh, lại tựa như trở lại sinh nhật năm ấy, anh đứng ở đầu hẻm đợi cô, tìm cô đập nhanh, kích động rồi lại chua xót không dứt.

Hứa Đường cúp điện thoại, mấy bước chạy đến bên cạnh anh, đưa tay ôm chặt lấy anh.

Bàn tay Chu Hiếm phủ ở trên lưng cô, tiếng cười trầm thấp khuếch trương bên tai cô, “Chậm một chút, anh sẽ chờ em.”

“Chu Hiếm.”

“Hả?”

“Chu Hiếm.”

“Hả?”

“Chu Hiếm.....”

“..... Hứa Hải Đường, em đang trêu chọc lão tử phải không?”

“Chu Hiếm, em yêu anh.”

Bàn tay Chu Hiếm dùng sức hơn, yên lặng mấy giây, “Ừ, anh biết rõ.”

“Anh còn nhớ không, anh đã từng ghi giấy nợ cho em.”

“..... Cuối cùng không phải anh đã trả lại tiền cho em sao?”

Hứa Đường cười một tiếng, thoát khỏi lồng ngực của Chu Hiểm, từ trong túi móc ra hóa đơn, nhét vào trong tay anh, “Giấy nợ vẫn còn, em không thừa nhận.”

Chu Hiểm liếc mắt một cái, ánh mắt rơi vào trên cổ tay trắng nõn của Hứa Đường, cười cười, “Hứa Hải Đường, em có biết lai lịch của vòng tay này không?”

Hứa Đường cúi đầu nhìn, “Em đoán, là di vật của mẹ anh?”

Chu Hiểm yên lặng mấy giây, chợt đưa tay ôm Hứa Đường vào lòng lần nữa, cúi đầu hôn một cái trên miệng cô, “Hứa Hải Đường, vòng tay này mẹ anh để cho anh truyền cho con dâu của bà ấy.”

Hơi thở nóng rực làm run động mấy sợi d[[dlqd tóc mai, hơi lạnh của gió đêm, thổi vào giọng nói trầm thấp tựa như rượu, vang vọng ở trong tai, nói năng có khí phách:

“Anh sớm trao cả đời mình cho em rồi, em có biết không?”

52. Chương 52: Phương Cử & Tưởng Hòa Hoa (1)

Edit: Nhật Dương

Phương Cử lại nhìn thấy Tưởng Hòa Hoa một lần nữa trong hôn lễ của Chu Hiểm và Hứa Đường.

Cô mặc một chiếc váy dài màu hồng, duyên dáng yêu kiều đứng bên cạnh Hứa Đường giống y như một người phụ nữ trưởng thành.

Xung quanh ồn ào âm ỉ, Phương Cử đi bên cạnh Chu Hiểm, nhét cho Tưởng Hòa Hoa đang giữ cửa bao tiền lì xì. Cửa mở ra một chút, Tưởng Hòa Hoa dùng tay niết lấy bao tiền lì xì của anh xong rồi hất cằm nói: “Chỉ có nhiều đây mà cũng muốn tiếp chị họ Hứa Đường của chúng tôi đi sao?”

Phương Cử cười, lại lần lượt móc từ trong túi ra một bao tiền lì xì: “Có đủ hay không?”

Tưởng Hòa Hoa không nói câu nào.

Phương Cử tiếp tục móc, móc một bao lại nhìn sắc mặt của Tưởng Hòa Hoa một lần, móc đến cuối cùng túi anh đã không còn, anh cười hì hì nói: “Vẫn không đủ sao? Nếu không anh lại viết giấy nợ đưa cho em?”

Tưởng Hòa Hoa nhìn một xấp bao lì xì thật dày trong tay, cũng ngại tiếp tục làm khó, khẽ “hừ” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Anh cướp em 300 tệ còn chưa trả đâu.”

Sau khi tiệc cưới kết thúc, người lớn và học hàng hai bên đều ra về, Phương Cử mở phòng bao, người trẻ tuổi tiếp tục chơi đùa. Hứa Đường mang thai không thể mệt nhọc nên nói phải đi về nghỉ trước. Tưởng Hòa Hoa vốn định đi theo Hứa Đường về nhưng bị người kéo lại, không thể làm gì khác hơn là ở lại. Chu Hiểm đi cùng với Hứa Đường về, trước khi đi Hứa Đường có ý dặn dò Phương Cử phải chăm sóc Tưởng Hòa Hoa thật kỹ.

Sau khi cô dâu và chú rể đi về, mọi người càng không kiêng kỵ gì, say sưa ca hát, vui vẻ uống rượu chơi xúc xắc. Phương Cử cũng nói được, thấy Tưởng Hòa Hoa đang ngồi ở trong góc cúi đầu lướt di động.

Khóe miệng anh cong lên, đi tới rồi lấy cái ghế ngồi xuống cạnh cô, cúi đầu nhìn cô: “Sao không ra chơi với bọn họ?”

Tưởng Hòa Hoa mở to mắt: “Chơi không vui.”

Phương Cử cười cười: “Cái này chơi không vui vậy bình thường em hay chơi gì?”

Tưởng Hòa Hoa vẫn không ngẩng đầu nhìn anh, tiếp tục lướt màn điện thoại: “Không mượn anh xen vào.”
//////..Ddlqd..////

Phương Cử có chút ngượng ngùng, ngồi một chút cũng đứng dậy đi chỗ khác.

Nhất thời ánh đèn trong phòng hỗn loạn, tiếng nhạc âm ỉm, tiếng cười xen lẫn tiếng mắng, từng đợt tiếng ồn ào đánh thẳng vào màng nhĩ.

Có một người đàn ông uống say lên hát, cầm micro nhảy lên trước màn hình, căng giọng hát “Em gái tôi ngồi ở đầu thuyền, anh trai ở trên bờ đi”, đến phần giọng nữ anh ta cũng thất giọng nói thử một chút nhưng cũng không giả giọng hát được đành cao giọng hỏi: “Đến, có ai hát chung với tôi không?”

Mọi người mạnh ai nấy chơi, không ai để ý đến anh ta, anh ta nhìn xung quanh một vòng, thấy Tưởng Hòa Hoa ngồi ở một bên lập tức lung la lung lay tiến lên nắm lấy tay Tưởng Hòa Hoa, cười hì hì nói: “Em gái, giúp anh hát một bài.”

Tưởng Hòa Hoa sợ hết hồn, lấy tay tách bàn tay người đàn ông đang nắm chặt lấy cánh tay cô ra: “Anh làm gì vậy!”

“Đến, hát với anh một bài, anh mời em uống rượu!” Người đàn ông dùng tay kéo cô đi về phía trước. Tưởng Hòa Hoa vừa giãy giụa vừa la: “Anh buông tôi ra!”

Người đàn ông nhét một chiếc micro khác vào trong tay Tưởng Hòa Hoa, đưa tay ôm lấy eo cô: “Đến đây, hát mấy câu để anh nghe kỹ xem có dễ nghe hay không!”

Tưởng Hòa Hoa dùng sức tách vòng tay ở eo ra nhưng mà người nọ rất mạnh, Tưởng Hòa Hoa giãy giụa giống như kiến càng lay cây. Người đàn ông nhìn cô gấp đến mức mặt đỏ rần, cười ha ha, cánh tay siết chặt hơn: “Em gái, em có bạn trai chưa?”

Vừa dứt lời, khước mắt đã thấy một chai bia đang bay tới bên này, người đàn ông sợ hết hồn, lập tức né sang bên cạnh. Chai bia nổ tung bên cạnh chân, rượu và mảnh vụn nhảy mắt văng đầy đất.

Người đàn ông đang muốn chửi ầm lên nhưng ngẩng đầu lên nhìn thấy người ném chai thì lập tức ngậm miệng, vội vàng dạ nói: “Phượng tổng.”

Phượng Cử trầm mặt, đi giày da qua những mảnh thủy tinh trên đất tới, ánh mắt lướt qua cánh tay của người đàn ông: “Còn không buông ra! Cô ấy là em gái của chị dâu, là người cậu có thể đụng sao? Uống mấy ngụm bia vào thì không biết mình là ai rồi!”

Người đàn ông lập tức buông lỏng tay, cúi người luôn miệng nói xin lỗi Tưởng Hòa Hoa.

Miệng Tưởng Hòa Hoa mím chặt, cau mày nhìn người đàn ông một cái, lấy túi xách của cô qua rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Phượng Cử vội vàng đuổi theo: “Em đi về?”

Tưởng Hòa Hoa không lên tiếng, bước nhanh hơn.

Phượng Cử tiến lên hai bước bắt lấy cánh tay cô: “Hỏi em đó, có phải trở về hay không? Anh đưa em về?”

Lúc này hay không mới xoay đầu lại, nhìn lướt qua người Phượng Cử: “Không cần.”

“Anh đưa em đi, đã trễ thế này mà một mình em về cũng không an toàn.”

Tưởng Hòa Hoa hất cánh tay của anh ra, nhíu mày, có chút chán ghét, sải bước đi ra ngoài: “Tôi không muốn anh đưa.”

Phượng Cử sững sốt một chút, ánh mắt khê trầm xuống, bỏ tay vào trong túi áo, cũng đi theo kịp.

Tưởng Hòa Hoa đi tới lầu dưới, Phượng Cử vẫn không vòng về, cô không khỏi dừng lại, quay đầu nhìn Phượng Cử: “Anh đi theo tôi làm gì!”

Phượng Cử cười một tiếng: “Anh đã đồng ý với chị dâu là phải chăm sóc em thật tốt.”

“Tôi không cần anh chăm sóc!” Vẻ mặt của Tưởng Hòa Hoa vẫn là vẻ mặt chán ghét, vội bước nhanh về phía trước, cũng không để ý tới phía sau còn đi theo một người hay không.

Hai bóng người bị ánh đèn đường mờ vàng kéo ra thật dài, đi ngang qua đường phố và cầu Độ Hà yên tĩnh. Trên cầu đã sớm không còn ai bày quầy, dưới cầu nước vẫn chảy róc rách.

Hai người im lặng đi trên đường, cuối cùng đã tới cửa nhà Tưởng Hòa Hoa. Phương Cử ngừng bước, ở trong bóng tối cười một tiếng: “Năm đó cướp tiền của em cũng là do bất đắc dĩ, anh nói xin lỗi em về chuyện này.”

Tưởng Hòa Hoa đang cầm chìa khóa mở cửa, nghe Phương Cử nói, động tác thoáng dừng lại.

“Mấy người đi theo anh và anh Hiểm đều có chút thô lỗ, em đừng để ý chuyện vừa rồi.” Phương Cử cười một tiếng, vẫy tay nói: “Tốt lắm, em nghỉ ngơi sớm một chút, đi nhé!”

Dứt lời, lại xoay người đi vào trong bóng tối. Tưởng Hòa Hoa đứng ở cửa, nhìn bóng dáng anh dần dần biến mất không thấy, lúc này mới móc chìa khóa ra tiếp tục mở cửa.

Tưởng Hòa Hoa xin nghỉ để về tham gia hôn lễ của Hứa Đường. Cô ở nhà một ngày, hôm sau trở về trường học.

Lúc Thanh Minh, trong đoàn trường có việc, Tưởng Hòa Hoa không có thời gian dọn về nhà, mẹ Tưởng gọi điện thoại nói làm cho cô chút đồ ăn, để người ta mang tới trường học giùm.

Sau khi kết thúc ngày nghỉ Thanh Minh, vẫn đi học bình thường. Trưa hôm nay hết giờ học, Tưởng Hòa Hoa nhận được điện thoại của đứa bạn chung phòng trốn học về ký túc xá ngủ: “Tan học chưa?”

Một tay Tưởng Hòa Hoa cầm điện thoại di động, một tay thu dọn sách vở vào trong túi xách: “Tan rồi, đang thu dọn đồ, sao vậy?”

“Có một chiếc xe Mercedes-Benz đậu dưới lầu ký túc xá, đang chờ cậu đấy, nói có đồ đưa cho cậu” bạn cùng phòng cười hì hì, “Khi nào thì cậu biết người lái xe Mercedes-Benz?”

Tưởng Hòa Hoa không giải thích được: “Mình không biết.”

Cô thu thập đồ đạc xong thì vội vàng đi về ký túc xá, lúc đi xuống lầu thì nhìn thấy một chiếc Mercedes-Benz đậu dưới gốc cây. Cô không khỏi bước nhanh hơn tới ngoài cửa xe, vừa muốn nói chuyện, nhìn thấy người ngồi chỗ tài xế, lập tức nghẹn lời, kinh ngạc nói: “Phương Cử?”

Phương Cử cười cười, đưa túi vải ở ghế bên cạnh cho Tưởng Hòa Hoa: “Mẹ em để anh mang đưa cho em.”

Tưởng Hòa Hoa nhận lấy, liếc nhìn vào trong, lại đưa mắt nhìn Phương Cử rồi nói tiếng: “Cám ơn”.

Phương Cử khoát tay, hỏi cô: “Gần trường tụi em có quán ăn nào ngon không?”

Từ trấn Độ Hà vào trong thị trấn phải lái xe gần sáu tiếng. Tưởng Hòa Hoa nghĩ anh ngàn dặm xa xôi tới đây, cũng không ăn cơm mà mang đồ tới đưa cho cô trước, tâm trạng có chút phức tạp, suy nghĩ một chút nói: “Em mời anh ăn cơm trưa.”

Tiền tiêu vặt của Tưởng Hòa Hoa đều do cô tự làm thêm kiếm được, thường ngày cực kỳ tiết kiệm, đã mở miệng nói muốn mời khách, trong lòng cũng đang tính toán trên người có mang đủ tiền hay không.

May mắn là ngoài trường có một con phố quà vặt, giá cũng tương đối ổn định, Phương Cử đi một vòng, chọn một cửa hàng bán bún nhìn tương đối sạch sẽ rồi đi vào.

Phương Cử muốn một chén bún thịt, Tưởng Hòa Hoa khoanh tay. Trong lúc chờ bưng lên, Tưởng Hòa Hoa hỏi Phương Cử: “Một mình anh tới?”

Phương Cử gật đầu cười: “Dì còn chưa mở miệng để chị dâu tới đây, anh Hiểm còn đang trường kỳ kháng chiến.” dd0//lqđ

“Em nghe chị Hứa Đường nói tụi anh có một khách sạn ở Chi Xuyên, chị Hứa Đường không tới, ai đang xử lý?”

Phương Cử cười nói: “Không ai quản cả, cũng sắp đóng cửa rồi. Cho nên anh nhận nhiệm vụ tới lúc nguy cấp.”

Tưởng Hòa Hoa “À” một tiếng, cúi đầu im lặng một lúc lại hỏi: “Chiếc Mercedes-Benz kia là của anh sao?”

Phương Cử cười cười: “Anh không giống anh Hiếm, phải tích góp tiền chuẩn bị thành gia lập nghiệp. Anh chỉ theo ý thích của mình, mua chiếc xe.”

Đồ được bưng lên rất nhanh, hai người yên lặng ăn, không nói chuyện nữa. Sau khi ăn xong, Tưởng Hòa Hoa trả tiền, Phương Cử lại lái xe đưa cô trở về dưới lầu ký túc xá.

Lúc xuống xe, Phương Cử gọi nàng lại: “Lưu số điện thoại đi, khoảng thời gian này anh sẽ ở Chi Xuyên. Buổi trưa anh cũng sẽ trở về Lộc Sơn, nếu em trở về, có thể ngồi xe của anh.”

Vốn Tưởng Hòa Hoa muốn từ chối nhưng Phương Cử ngàn dặm xa xôi mang đồ cho cô, cũng không có trêu chọc cô, thật tìm không ra chút lỗi lầm nào, suy nghĩ một chút vẫn trao đổi số điện thoại với anh.

Mặc dù lưu lại số điện thoại nhưng Tưởng Hòa Hoa đã quyết định không chủ động gọi cho Phương Cử.

Ngày mùng một tháng năm, bà nội Tưởng qua đời.

Mấy năm nay bà nội Tưởng ngã bệnh, chỉ dựa vào uống thuốc và truyền dịch, lúc mừng năm mới tinh thần tốt hơn được một chút, thậm chí còn có thể xuống đất đi bộ. Nhưng chống đến hôn lễ của Hứa Đường, bệnh tình lại bắt đầu chuyển biến xấu. Cha Tưởng đưa đến bệnh viện huyện kiểm tra một lần, bác sĩ nói muốn làm phẫu thuật, hoặc chỉ có thể dựa vào thuốc để kéo dài, nhưng tác dụng của phẫu thuật cũng không lớn, tế bào ung thư đã lan rộng.

Bà nội Tưởng không đồng ý làm phẫu thuật, làm mấy lần xạ trị bằng hoá chất rồi về nhà nghỉ ngơi. Trong nhà cũng biết không chịu được quá một năm, cũng đã bắt đầu tính toán từ sớm.

Tưởng Hòa Hoa nhận được điện thoại lúc bốn giờ sáng, cô vội vàng thu dọn mấy bộ quần áo xuống lầu. Ký túc xá còn chưa mở cửa, dì quản lý ký túc xá bị đánh thức, đang định mắng cô mấy câu nhưng thấy cô đang lau nước mắt rơi như mưa xuống thì sợ hết hồn.

Lúc này còn quá sớm, trời còn chưa sáng, xe trong trường học tự nhiên chưa bắt đầu hoạt động. Từ ký túc xá đến cổng gần nửa tiếng, mà gần đây một lớp về trạm xe lửa Lộc Sơn cũng phải chờ tới bảy giờ.

Tưởng Hòa Hoa đứng ở ven đường gào khóc, đột nhiên nghĩ tới lúc trước lưu số điện thoại của Phương Cử nên gọi thử.

Phương Cử còn đang trong giấc mộng, giọng nói mơ màng nhận điện thoại, nghe Tưởng Hòa Hoa đang khóc, lập tức giật mình: “Làm sao? Xảy ra chuyện gì?”

Tưởng Hòa Hoa thút tha thút thít nói chuyện xảy ra, Phương Cử để cô đứng đó chờ.

Hai mươi phút sau, hai ánh đèn pha phá vỡ đêm tối, Phương Cử đậu xe trước mặt Tưởng Hòa Hoa: “Mau lên đi!”

Tưởng Hòa Hoa cũng không nhiều, lau nước mắt, xách túi lên xe thật nhanh.

53. Chương 53: Phương Cử & Tưởng Hòa Hoa (1 Tiếp)

Edit: Nhật Dương

“Em đừng gấp, anh Hiếm và chị dâu vẫn còn ở trấn trên đó.”

Tưởng Hòa Hoa gạt đầu, cũng không nói chuyện, chỉ cúi đầu yên lặng nghẹn ngào.

Xe rất nhanh ra tới ngoài thị trấn, lên đường cao tốc. Tốc độ từ Chi Xuyên về Lộc Sơn giới hạn ở tám mươi km, chạy một lúc, Phương Cử chợt dừng xe sang bên cạnh, rút ra hai tờ danh thiếp che lại biển số trước và sau xe, lại trở về trong xe, khi đó tốc độ tăng lên 120.

Máy hướng dẫn không ngừng nhắc “Ngài đã vượt quá tốc”, Tưởng Hòa Hoa nhìn Phương Cử “Anh lái chậm một chút, không cần gấp gấp.”

“Không có việc gì” Phương Cử lắc đầu, “Rạng sáng xe ít, anh có chùng mực.”

Lộ trình sáu tiếng nhưng bốn tiếng đã đến, còn chưa tới mười giờ, cửa nhà Tưởng Hòa Hoa đã bắt đầu dựng rạp, linh đường cũng đã được bố trí thỏa đáng.

Tập tục ở trấn Độ Hà là quán ba ngày, sáng sớm hạ táng.

Khi bà nội Tưởng còn sống từng nói rõ muốn được chôn cất trong núi, cạnh chỗ ông nội Tưởng.

Sau khi hạ táng, đoàn xe đưa tang trở về trấn Độ Hà, ăn cơm trưa xong đều rời đi. Nhà họ Tưởng thiếu một người, mọi người đều có chút hoảng hốt, thu dọn phòng sạch sẽ xong cũng yên lặng lại, mỗi người đều tự đi về nghỉ ngơi.

Lúc gần tối, Tưởng Hòa Hoa tỉnh lại, thất hồn lạc phách xuống giường đi vào phòng lúc bà nội còn sống ở, lặng lẽ ngồi thật lâu. Trời dần tối, điện thoại di động trong túi cô đột nhiên vang lên, là Phương Cử gọi tới.

“Chờng nào thì em trở về trong thành phố?”

Tưởng Hòa Hoa lau mắt: “À, sáng sớm ngày mai.”

“Vậy tốt, ngày mai em ăn cơm rồi tới nhà anh Hiếm tìm anh.”

Tưởng Hòa Hoa sững sốt: “Em cho là đã đi về.”

Phương Cử cười một tiếng: “Làm sao sẽ, nhất định phải đợi em.”

Ăn sáng trễ, ăn xong cũng đã gần mười giờ. Tưởng Hòa Hoa đến nhà Chu Hiếm thì Phương Cử đang ngồi ở trong sân nói chuyện với Hứa Dương.

Phương Cử thấy cô tới, lập tức đứng dậy, nhìn cô cười nói: “Ăn sáng rồi sao?”

Tưởng Hòa Hoa gật đầu.

“Hứa Dương cũng muốn trở về trường học, cùng ngồi xe của anh đi.”

Lúc trở về không cần vội nên Phương Cử lái xe lâng lâng. Hứa Dương ngồi kế tay lái, một đường nói chuyện với Phương Cử. Tưởng Hòa Hoa nghe được mấy câu, dường như đang nói toà án thẩm vấn gì đó, cô không biết nguyên do trong đó, nghe như lọt vào trong sương mù.

Lại thấy Phương Cử trầm mặt, lạnh giọng nói: “Đội trưởng Ngô nói rõ với anh, phía huyện tính toán xử lý vụ án này, lãoTrịnh nhất định không thoát khỏi án tử hình..... Cuối cùng cũng thay anh tôi báo thù.”

Tưởng Hòa Hoa lập tức sững sờ, cô không ngờ Phương Cử cũng có lúc nghiêm túc như vậy.

Bốn giờ rưỡi chiều tới thành phố Chi Xuyên, Phương Cử muốn mời hai người ăn cơm, Hứa Dương lắc đầu: “Trong đoàn trường em có chuyện, ngày hôm qua đã hối thúc, không thể chậm trễ, anh Phương với Hòa Hoa tìm gì ăn đi: ” lại cường điệu, “Nhất định phải đưa cô ấy trở về trường học an toàn.”

Phương Cử cười nói: “Anh làm việc mà em vẫn còn chưa yên tâm?”

Xe đến trường học của Hứa Dương trước, ra khỏi cổng trường thì Phương Cử hỏi Tưởng Hòa Hoa: “Em muốn ăn gì?” //lqđ....

“Đều được.”

“Ài, chỉ sợ tụi em nói ‘tùy tiện’, ‘ đều được’..... Đi đến chỗ Hải Đường làm việc ăn được không? Quán của chị dâu và anh Hiếm, em còn chưa đi qua lần nào phải không?”

Tưởng Hòa Hoa gật đầu.

Phương Cử sợ cô cảm thấy ồn ào nên chọn phòng, chọn xong món ăn, dặn dò người phục vụ trực tiếp mang tới cửa, không tới mười lăm phút, dọn lên đủ bốn món ăn.

Tưởng Hòa Hoa chưa ăn cơm trưa cộng thêm mấy ngày nay vẫn ngày đêm hoảng loạn, giờ phút này tỉnh táo lại, chợt cảm thấy đói đến mức ngực dán vào lưng, lập tức không để ý hình tượng mà ăn như hổ đói.

Cô uống một muống canh, vừa nâng mắt, chợt thấy Phương Cử đang nhìn cô: “Nhìn gì vậy?”

Phương Cử cười cười, “Có thể ăn được cơm, xem ra không sao rồi.”

Tướng Hòa Hoa đang muốn nói “Anh thì biết cái gì”, Phương Cử lại nói tiếp: “Lúc anh anh mất, thiếu chút nữa mẹ anh đã trở thành phế nhân, cả một tuần lễ không ăn vào một hạt cơm nào.”

Tướng Hòa Hoa chợt cảm thấy trái tim khó chịu.

“Vốn định an ủi em hai câu, chỉ là em là một cô gái rất kiên cường” Phương Cử cười nói: “Chỉ sợ cũng không cần anh nhiều lời vô ích.”

Tướng Hòa Hoa cúi đầu trầm mặc, một lát sau nhỏ giọng nói: “Phương Cử, cảm ơn anh..... Vậy em không so đo chuyện 300 tệ với anh.”

Phương Cử lập tức cười ra tiếng: “Nói hay lắm? Vậy sau này cũng đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

Tướng Hòa Hoa gật đầu.

Sau khi ăn xong, Phương Cử gói phần nem rán mà cô còn chưa ăn hết phân nửa về: “Xách về ăn khuya đi.”

“Không ăn khuya, sẽ mập.” Vậy mà Tướng Hòa Hoa vẫn nhận lấy hộp.

“Em đều sắp gầy thành cây trúc rồi, còn sợ mập lên” Phương Cử cười liếc mắt nhìn cô: “Ăn nhiều một chút, con gái mập một chút mới dễ nhìn, khỏe mạnh.”

Phương Cử đưa Tướng Hòa Hoa tới dưới lầu ký túc xá: “Nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh.”

Tướng Hòa Hoa gật đầu, bước chân dừng một chút rồi xoay người đi lên lầu rồi. Vừa đặt mông ngồi xuống, sau lưng bạn cùng phòng cũng đã trở lại, cười hì hì nói: “Thành thật khai báo, cậu và cái người lái xe Mercedes-Benz có liên quan gì với nhau, lần trước tìm cậu cũng là anh ta sao?”

“Làm gì có quan hệ gì, anh ấy chỉ là bạn hàng xóm của chồng chị họ mình.”

“Ai tin! Mình nhìn thấy, bộ dạng rất đẹp trai, chẳng lẽ cậu không có chút hứng thú nào sao?”

Tướng Hòa Hoa liếc mắt, nhét chiếc hộp vào trong tay bạn cùng phòng, thành công dùng bữa ăn khuya chặn miệng cô ấy lại.

Cuối tháng sáu Hứa Đường sinh, mà Tướng Hòa Hoa cũng vừa vận thi xong, nên trở về cùng với Phương Cử. Trải qua lần trước, Tướng Hòa Hoa cũng không đối chọi với Phương Cử nữa, tiếp xúc xuống mới phát hiện tuy có lúc anh quá mức nhiệt tình nhưng tổng thể là một người cực kỳ hào phóng và thú vị.

Ở nhà với Hứa Đường mấy ngày, Tướng Hòa Hoa mới nghĩ tới học Hứa Đường, buổi tối bày một cái quầy kiếm chút tiền tiêu vặt. Điều kiện gia đình cô không tốt, đầu óc cũng không nhạy bén như Hứa Đường, thành tích cũng chỉ ở mức trung bình, muốn lấy học bổng có chút khó khăn, chỉ có thể tự đi làm kiếm tiền, giảm bớt gánh nặng trong nhà.

Phương Cử biết chuyện như vậy, hỏi cô có nguyện ý đi theo đoàn xe thu mua rau quả trái cây hay không, không cần làm công việc dùng sức, chỉ giúp kiểm đếm ghi chép, đăng ký nhập kho, hai tháng là có thể kiếm đủ học phí một năm.

Tướng Hòa Hoa tự nhiên cầu còn không được.

Cả nghỉ hè, cô đi theo đoàn xe chạy tới từng thôn một, làn da cũng bị phơi nắng thành màu lúa mạch. Trước khi vào học, Phương Cử nhìn thấy cô thì sợ hết hồn, hết sức tự trách: “Sớm biết như vậy thì sẽ để cho em đến thành phố ngồi phòng làm việc, phơi thành như vậy, thật là xấu hổ.”

Tướng Hòa Hoa cũng lắc đầu: “Không có việc gì, anh có thể giới thiệu cho em một việc làm thêm tốt như vậy, em rất cảm ơn.”

Phương Cử gãi gãi đầu, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ cười cười.

Vì biểu đạt áy náy, Phương Cử nhét thêm hai ngàn đồng tiền vào tiền lương.

Dĩ nhiên Tướng Hòa Hoa không biết, chỉ cảm thấy hai tháng này thật đáng giá.

Khai giảng năm thứ hai đại học, bài tập phong phú, Tưởng Hòa Hoa vừa học một chút ngôn ngữ, ngày thường không có thời gian nhiều như mấy người ở ban chuyên xã hội, cộng thêm Chủ nhật còn phải làm thêm, làm liên tục nên mệt nhọc quá độ, không chống lại được bệnh cảm cúm xâm nhập, ngã bệnh.

Cô không có lập tức chạy chữa, kéo dài hai tuần lễ, vẫn không cảm thấy khá, ngược lại ho khan không ngừng và sốt cao không hạ, đi tới bệnh viện kiểm tra thì đã chuyển thành viêm phổi.

Lúc nhập viện điều trị thì nhận được điện thoại của Phương Cử hỏi cô ngày 11 nghỉ có về nhà hay không.

Tưởng Hòa Hoa ho một lúc, giọng nói khàn khàn: “Không về, em còn phải truyền nước ba ngày.”

Phương Cử sưng sờ: “Em ngã bệnh?”

“Ừ, viêm phổi, đang truyền nước ở bệnh viện trường.”

Nửa tiếng sau, Phương Cử chạy tới, trong tay còn cầm một hộp giữ nhiệt. Hộp giữ nhiệt là màu hồng, phía trên in chút hoa văn lộn xộn.

“Nói phòng ăn nấu ít cháo gà, em còn chưa ăn cơm phải không?”

Tưởng Hòa Hoa lắc đầu.

Phương Cử múc thêm một chén nữa, để cho nguội một chút mới đặt vào trong tay cô: “Nghe Hứa Dương nói bệnh viện của trường học đều không đáng tin, anh thấy em vẫn nên chuyển tới bệnh viện chính quy thôi.”

“Viêm phổi mà thôi, bệnh viện xã cũng có thể trị.”

Phương Cử cười cười, cũng không miễn cưỡng. Kết quả là không ngờ một câu thành sấm, ngày hôm sau, Tưởng Hòa Hoa lại phát sốt, sốt tới bốn mươi độ, thần chí có chút mơ màng.

Bạn cùng phòng hoang mang lo sợ, muốn chở cô đi bệnh viện, lại không công được, không thể làm gì khác hơn là dùng sức đẩy Tưởng Hòa Hoa: “Bạn của chồng chị cậu tên là gì, cậu có điện thoại của anh ta sao?”

Hỏi nhiều lần, cuối cùng Tưởng Hòa Hoa nói ra một cái tên: “Phương, Phương Cử.....”

Bạn cùng phòng vội vàng lật danh bạ điện thoại của cô, tìm ra số của Phương Cử gọi qua.

Cũng không lâu lắm Phương Cử lái xe tới tới. Bạn cùng phòng xuống dưới lầu lên tiếng chào hỏi quản lý ký túc xá, dẫn Phương Cử lên lầu. Phương Cử đưa tay thăm dò trán Tưởng Hòa Hoa, nóng đến dọa người, không dám trì hoãn, không nói hai lời đã công cô lên.

Tưởng Hòa Hoa sốt đến mơ màng, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, như muốn lật úp lại. Giữa lúc mơ mơ màng màng, giống như nhớ lại lúc còn nhỏ bị bệnh, ba cũng từng công cô như vậy. Chỉ là sau khi em trai ra đời, cũng không còn phần vinh hạnh đặc biệt này nữa.

Lúc tỉnh táo lại thì trên người đã bớt nóng. Đầu tiên là thấy ống truyền dịch, quay đầu lại thấy một bóng dáng mạnh mẽ cao ngất đang đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía cô.

Tưởng Hòa Hoa sưng sốt một chút, chợt nhớ tới lúc này chính cô còn ôm lấy cánh tay Phương Cử, luôn luôn kêu khóc: “Ba, con không chích đâu, con sợ đau”, lập tức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Cô xấu hổ không thôi, tính nhắm mắt tiếp tục giả bộ ngủ, Phương Cử như có cảm ứng, trùng hợp xoay đầu lại chống lại ánh mắt của cô, cười một tiếng với cô, lộ ra hai hàng răng trắng nõn chỉnh tề: “Cảm giác thế nào?”

“Không tệ.”

Phương Cử đi tới: “Em đói chưa?”

Tưởng Hòa Hoa lắc đầu.

“Phải ăn một chút, nếu không anh gọi cho em một phần cháo trứng muối thịt nạc?” Phương Cử nhìn cô, nở nụ cười rực rỡ đến chói mắt.

Tướng Hòa Hoa nhìn anh — trên thực tế, cô cảm thấy đây là lần đầu tiên cô chân chính nhìn thẳng anh — chợt phát hiện thật ra thì người này đúng như bạn cùng phòng từng nói, ngoại hình không tệ. Cô cũng giống như những nữ sinh khác, thích mình tinh đều là Lương Triều Vĩ, Ngô Ngạn Tổ, có chút u buồn thâm tình, liếc mắt nhìn qua như có rất nhiều chuyện xưa.

Vậy mà trong cuộc sống hiện thực, chân chính thích hợp sống chung, có lẽ chính là loại người như Phương Cử. Nhiệt tình, sáng sủa cũng không tính toán chi li.

“Được” Tướng Hòa Hoa gật đầu, “Làm phiền anh.”

Trong lòng đang suy nghĩ, sợ rằng sau này còn phải tiếp tục phiền anh, ai bảo lúc đầu anh đoạt của cô 300 tệ.

54. Chương 54: Phương Cử & Tướng Hòa Hoa (hạ)

Edit: Lạc Thần

Mùa thu ngắn tại Chi Xuyên, một trận mưa qua đi, liền tựa như tiến vào mùa đông, ẩm ướt u ám. Tướng Hòa Hoa bắt đầu làm ngoài giờ với công việc hậu cần ở công ty của Chu Hiểm và Phương Cử, chủ yếu là làm công việc văn kiện hậu cần. Phương Cử mở cửa sau cho cô, cho phép cô mang về túc xá làm, đỡ phải khổ cực đi đi về về, Tướng Hòa Hoa thường ngày cũng không cần phải mệt mỏi giống ngày xưa nữa.

Hứa Đường tính chờ ăn tết ở trấn trên, đầu xuân lại về Chi Xuyên, Chu Hiểm phải theo cô, chủ yếu phụ trách nghiệp vụ Lộc Sơn, tất cả công việc ở Chi Xuyên, giao tất cả cho Phương Cử quản lý. Phương Cử loay hoay quá sức, nhưng mỗi tuần vẫn sẽ nhún chút thời gian ăn bữa cơm với Tướng Hòa Hoa.

Phương Cử đưa Tướng Hòa Hoa về túc xá, lại bị bạn cùng phòng trông thấy nhiều lần. Bạn cùng phòng nhin không được trêu ghẹo nói: “Tớ thấy bằng hữu của chồng đàn chị sắp trở thành bạn trai cậu rồi nha?”

Vốn cho rằng Tướng Hòa Hoa sẽ giống như trước đây thề thốt phủ nhận, ai ngờ cô nhú nhú mày, chỉ nói: “Người ta chạy Mercedes-Benz, cha mẹ ở quê nhà tớ là người có quyền có thế trên huyện, ánh mắt sao có thể thấp đến loại trình độ này.”

Bạn cùng phòng giật mình, đưa tay nhẹ bóp lấy cằm cô, ngửa mặt lên: “Cậu cậu cậu thật sự được anh ta tổ tình rồi à?”

Tướng Hòa Hoa chớp mắt: “Không có.”

“Trợn mắt nói dối.”

“Thật không có, đối phương là xem ở trên mặt mũi chị của tớ chiều cổ tớ, căn bản không có muốn phát triển với tớ.”

“... Cho nên là cậu động tâm?”

Tướng Hòa Hoa không lên tiếng.

Thực ra lúc đầu cô cũng không muốn thừa nhận điều này, để cho cô tiếp nhận sự thật rằng mình thích người năm đó công mình chạy khỏi những tên tội phạm cướp giật trong rừng trúc, quả thực so với việc để cô chấp nhận việc tất cả bài thi chuyên ngành cuối kỳ của mình bị treo còn khó hơn.

Nhưng hơn nửa năm này ở chung với nhau, Phương Cử có thể nói là có tình có nghĩa. Đối với cô chiều cổ có thừa, cầu được ước thấy không nói, ngẫu nhiên cô động kinh tính khí hồng bét cũng tiếp nhận đến không có chút lời oán giận nào.

Có lần cuối tuần, cô qua công ty Phương Cử đưa bản thảo đã được làm tốt, thuận tiện cùng anh ăn một bữa cơm chiều. Phương Cử chưa học xong cấp ba, mỗi lần nghe cô nhắc đến cuộc sống đại học, chắc chắn sẽ cảm thấy bùi ngùi. Tướng Hòa Hoa liền hỏi anh, vì cái gì không học đại học.

Phương Cử cười cười: “Muốn kế thừa di chí* anh của anh.”

* Di chỉ: chí nguyện của người đã chết

Tướng Hòa Hoa lại nghĩ tới trên xe ngày đó, anh chưa từng có vẻ mặt nghiêm túc như vậy. Lúc anh trai của anh mất, chung quy phá lệ nghiêm túc.

Kết xong sổ sách, Tướng Hòa Hoa đi toilet, Phương Cử đi ra ngoài trước đợi cô. Lúc Tướng Hòa Hoa đi ra, Phương Cử đứng dưới cột điện trước cửa ra vào, cúi đầu nghe điện thoại. Không biết bên kia nói cái gì, toàn bộ quá trình chỉ thấy anh cúi thấp đầu, thấy không rõ vẻ mặt. Một lát, anh để điện thoại xuống, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về một chỗ trên bầu trời đêm, cúi đầu buông tiếng thở dài.

Tướng Hòa Hoa dừng bước tại chỗ, bỗng nhiên không dám bước lên trước, cũng không dám lên tiếng gọi anh.

Giờ này khắc này yên tĩnh cùng với cô độc là thuộc về anh, âm thanh này bao hàm tiếng thở dài vô tận trong đáy lòng, cũng là thuộc về một mình anh.

Cô chợt cảm thấy trái tim mình trường lên chua xót khó chịu, một loại ủy khuất không thể gọi tên giống như thủy triều xông tới.

Ngược lại là Phương Cử trông thấy cô trước, cười cười với cô: “Ngốc đứng ở đó làm gì, đi thôi.”

Trên đường trở về, Tướng Hòa Hoa hết sức im lặng. Cho là tâm tình của anh Phương Cử không tốt, cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Cuối tuần ban đêm nhiều xe, trên đường chặn đến rồi tỉnh rồi mù.

Đột nhiên trong đầu Tướng Hòa Hoa nảy ra một cái ý niệm, muốn cứ bị chặn lại như vậy, vĩnh viễn không đến được ký túc xá thì càng tốt.

Ý tưởng này vừa mới xuất hiện, cô bị chính mình làm cho giật mình, tranh thủ thời gian liếc nhìn Phương Cử một chút. Anh đang nhìn về phía trước, ngón tay buồn bực ngán ngẩm gõ tay lái.

Còn lại nửa lộ trình, cô đều đang nỗ lực kéo những suy nghĩ xấu xa này xuống, mãi cho đến dưới lầu ký túc xá.

Phương Cử vẫy tay, trên mặt vẫn treo nụ cười sáng ngời: “Đi lên nghỉ ngơi sớm một chút!”

Tướng Hòa Hoa rũ mắt xuống, đi vào trong mấy bước, đột nhiên dừng lại quay người, xe Phương Cử dừng lại trong bóng đêm tối đen.

Trong nháy mắt này, cô nghĩ rõ ràng.

Từ nay về sau, cô sẽ tiếp tục nỗ lực để tìm hiểu rõ suy nghĩ của Phương Cử là như thế nào. Có thể người này tùy tiện không tìm không phổi, tính tình đối với ai cũng đều giống như nhau.

Tướng Hòa Hoa bắt đầu dĩ, gọi điện cho Hứa Đường. Trước tiên cô nói chuyện quanh quẩn về cha mình, hàn huyên vài câu, cuối cùng không được tự nhiên xoay

tới vấn đề chính: “Cái đó... Chị Hứa Đường, chị có nghe Phương Cử nói qua về chuyện yêu đương chưa vậy?”

“Hai năm nay thì không, trước kia chị cũng không rõ, em chờ một chút.” Giọng nói xa một chút, Hứa Đường gọi to “Ông xã”, sau đó hỏi: “Phương Cử có nói qua chuyện yêu đương với anh không?”

Mơ hồ có tiếng cười của em bé, giọng nói của Chu Hiểm truyền đến: “Nói qua rồi, trước kia lúc ở Độ Hà trấn.”

Giọng nói Hứa Đường xích lại gần: “Không có!”

Tướng Hòa Hoa buồn cười: “Không phải anh Hiểm nói lúc anh ấy ở Độ Hà trấn có nói qua sao?”

“Vậy cũng có thể kêu là nói chuyện yêu đương?” Hứa Đường dừng một chút: “Hòa Hoa, em hỏi cái này làm cái gì?”

Trên mặt Tướng Hòa Hoa nóng lên: “Không, chỉ là hiếu kỳ.”

Bên kia yên tĩnh một lát, cười cười.

Hứa Đường là người rất thông minh, Tưởng Hòa Hoa đoán rằng cô đã biết, dứt khoát không hề che giấu: “Chị Hứa Đường, chị có thể nói một chút chuyện của Phương Cử và anh trai của anh ấy cho em biết được không?”

“Em chờ một chút.” Một lát, tiếng ồn ào bên kia hoàn toàn biến mất không nghe thấy gì nữa, nghĩ là Hứa Đường đổi sang phòng khác: “Em biết lão Trịnh không?”

“Có nghe Phương Cử nhắc đến, nói cái gì toà án thẩm vấn, còn có tử hình...”

“Ừm, phán quyết gần nhất của bồi thẩm đoàn dành cho lão Trịnh, là tử hình.”

Tưởng Hòa Hoa dừng một chút: “Cho nên lão Trịnh...”

“Là thủ phạm hại chết Phương Kinh anh trai của Phương Cử.”

Hứa Đường nói toàn bộ câu chuyện trong đó một năm một mười cho Tưởng Hòa Hoa nghe, chỉ bỏ bớt chi tiết sau cùng bắt được lão Trịnh.

Tưởng Hòa Hoa nghe xong thật lâu không nói gì: “Em... Em không nghĩ tới...”

“Phương Cử không giống như bề ngoài cậu ấy thể hiện, có thể vì một việc mà kiên trì nhiều năm như vậy, mười phần không đơn giản.”

Tưởng Hòa Hoa khẽ kêu một tiếng “Ừ”.

Hứa Đường cười cười: “Về phần nói chuyện yêu đương sao, loại người như cậu ta, không nói thẳng cậu ta sẽ không hiểu. Cái gì ám chỉ khéo léo, hết thấy không cần diễn, chị đoán chừng chỉ cần say khướt rồi bá vương ngành thương cung là hữu dụng nhất...”

Tưởng Hòa Hoa mặt đỏ tới mang tai: “Chị Hứa Đường!”

Hứa Đường cười ha ha: “Chị nói đùa. Nếu là em... Thì trực tiếp nói với cậu ta đi, mặc kệ cậu ta nghĩ gì về em, nhất định sẽ suy nghĩ thật kỹ, sẽ không qua loa với em.”

Sau khi tìm Hứa Đường lĩnh giáo kinh nghiệm, Tưởng Hòa Hoa liền chờ một cơ hội thích hợp, rất nhanh liền đến lúc cô chờ đợi. Đầu tháng mười hai trong học viện có một giải đấu lớn về văn nói, cô cầm tiền thưởng, được một ngàn đồng tiền thưởng, nhân cơ hội đưa ra muốn mời Phương Cử ăn cơm.

Lần này không phải tới chỗ ăn mỳ lần trước, Tưởng Hòa Hoa cố ý lướt qua các lời bình luận trên website tìm một quán cơm có không gian riêng tư tốt. Quán cơm thiết kế sáng tạo, toàn bộ ghế dài bố trí bên trong rừng trúc, nơi xa nước chảy róc rách, mười phần vắng vẻ.

Tưởng Hòa Hoa trước kính Phương Cử ba chén, cảm ơn anh trong khoảng thời gian này đã chiếu cố. Một lời nói nói đến làm cho Phương Cử có chút xấu hổ: “Em là em gái của chị dâu, cần phải cần phải.”

Bây giờ Tưởng Hòa Hoa nghe thấy anh nói những lời này trong lòng liền tức giận: “Nếu em không phải làm em gái của chị Hứa Đường, thì anh sẽ không chiếu cố em?”

Phương Cử cười ha ha một tiếng: “Nói lời ngốc nghếch gì vậy, nếu em không phải em gái của chị dâu, anh nhận cũng không nhận ra em, muốn chiếu cố cũng không có cách nào nha!”

Tưởng Hòa Hoa cũng bị tức chết rồi.

Vài ly rượu chảy xuống bụng, lá gan của cô lớn hơn một chút, hít sâu một hơi, liền muốn mở miệng thẳng thắn, ai ngờ điện thoại di động của Phương Cử không đúng lúc vang lên.

“Thật ngại, điện thoại công việc quan trọng.” Phương Cử giải thích một câu, nhận đi ra ngoài.

Một bữa cơm, anh tiếp bốn năm cuộc điện thoại. Mỗi lần Tưởng Hòa Hoa chuẩn bị tốt cảm xúc liền bị đánh gãy, tức giận đến mức muốn thổ huyết, buồn bực uống rượu vào, lại đau lòng bữa cơm này mắc như vậy.

Cơm nước xong xuôi, Tưởng Hòa Hoa muốn trả tiền, lại bị Phương Cử cản lại: “Em đoạt giải, vốn nên là anh thay em chúc mừng. Em vẫn còn là học sinh, chớ đoạt với anh, anh trả là được.”

“Đã nói em mời thì chính là em mời! Anh cái người này thật phiền phức!” Tưởng Hòa Hoa “Bốp” một cái đập ba tờ tiền giấy lên bàn.

Phương Cử sững sờ một chút.

Tưởng Hòa Hoa đứng lên, bước chân đã có chút không ổn định, Phương Cử vội vàng tiến lên đỡ lấy cánh tay cô.

Chờ một lát, phục vụ viên đưa biên lai và trả tiền thừa tới, Tưởng Hòa Hoa tùy ý bỏ vào bên trong túi áo: “Đi thôi.”

Phương Cử chạy nhanh cầm túi xách cô để trên ghế lên, nửa vịn cô, đi ra khỏi quán cơm.

Đến ven đường, Tưởng Hòa Hoa chợt đẩy anh ra, dưới chân cô lảo đảo một cái, lui ra phía sau một bước đứng vững, mắt say lơ đãng nhìn Phương Cử: “Phương Cử, anh cảm thấy con người của em thế nào?”

Phương Cử gãi gãi đầu, cười nói: “Rất tốt.”

“So với chị Hứa Đường thì sao?”

“Hai người không phải một loại, không cách nào so sánh được.”

Tưởng Hòa Hoa trừng anh: “Làm sao không cách nào so sánh được?”

Phương Cử đỏ khốc đỏ cười: “Em uống say rồi, anh đưa em trở về.”

Tưởng Hòa Hoa lắc đầu, đứng tại chỗ bất động, hai gò má đỏ hồng, lẳng lặng nhìn Phương Cử một lát: “Anh Phương, em khó chịu.”

Phương Cử sững sờ, đây là lần đầu tiên Tưởng Hòa Hoa gọi anh như vậy.

Anh tiến lên mấy bước, đỡ lấy cánh tay Tưởng Hòa Hoa: “Khó chịu thì trở về ngủ đi, về sau đừng uống nhiều như vậy...”

Còn chưa nói xong, liền bị Tưởng Hòa Hoa ôm chặt lấy cổ.

Phương Cử sững sờ, sau một lúc lâu, đưa tay sờ sờ đầu người nằm trong lồng ngực mình: “Hòa Hoa?”

Tưởng Hòa Hoa chậm rãi ngẩng đầu, hơi say rượu ánh sáng trong mắt nhẹ lưu chuyển, bình tĩnh nhìn anh, mười phần sáng ngời, giống như là ngôi sao trong đêm lạnh.

Phương Cử không khỏi hô hấp trì trệ. Tiếp theo một cái chớp mắt, một cái tay ấm áp trèo lên cổ anh, sau đó có vật gì đó mềm mại hơi nóng dán lên trên môi anh.

Tiếng xe cộ chạy qua, tiếng ồn ào của thực khách nơi xa, có ai kéo căng cuống họng cất tiếng cười to...

Thế giới trong nháy mắt đứng im.

Đồ vật mềm mại ấm áp trên đôi môi phát khô của anh nhẹ nhàng trần trọc, mười phần không lưu loát, không có phương pháp. Trong lúc hô hấp, tất cả đều là mùi thơm nhạt trên người cô.

Đầu óc Phương Cử trống rỗng.

Tưởng Hòa Hoa không được đền đáp lại, thần tình trên mặt trì trệ, chậm rãi buông tay ra, lui ra phía sau một bước, cúi thấp đầu: “Em...” Cô không biết nên nói cái gì, vừa rồi uống hết rượu trong nháy mắt đều tràn vào trong đầu, cô cảm thấy xấu hổ không thôi, hung hăng lau trên môi mình, quay người chạy.

Phương Cử giật mình một lát mới lấy lại tinh thần, hô to một tiếng: “Hòa Hoa!”

Mà Tưởng Hòa Hoa đã ngồi lên một chiếc xe taxi đối diện lái tới.

Tưởng Hòa Hoa một mực chống đỡ đến lúc về tới ký túc xá mới nôn, nôn xong ngay người ở trên ban công, nhớ lại sự tình vừa rồi, càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ. Lấy điện thoại di động ra, không có cuộc gọi nhớ, cũng không có tin nhắn.

Cô tìm dãy số của Phương Cử, muốn xóa bỏ, tới lúc xác nhận sau cùng, vẫn là từ bỏ.

Tắm rửa qua loa, tắt điện thoại di động, bò lại trên giường, rất nhanh ngủ.

Chín giờ sáng ngày hôm sau mới tỉnh, may mà buổi sáng không có lớp. Cô mở điện thoại di động ra, vẫn không có tin nhắn.

Đột nhiên trong lòng trống rỗng, một lát mới phát giác được khó chịu.

Lại đợi ba ngày, vẫn không có tin tức của Phương Cử.

Cuối cùng Tưởng Hòa Hoa chấp nhận hiện thực, cắn răng một cái, xóa bỏ số điện thoại của Phương Cử.

Đương nhiên bạn cùng phòng nhìn ra gần đây tâm trạng của cô không tốt: “Cùng soái ca Mercedes-Benz cãi nhau à?”

“Thổ lộ bị cự tuyệt.”

“Không phải chứ! Nhìn không ra nha Tiểu Hoà Hoa, bạn lại chủ động như vậy thật là nữ trung hào kiệt.”

Tưởng Hòa Hoa mở đầu há miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Nhoáng một cái qua một tuần, cuối cùng cô có thể từ trong đả kích khôi phục lại một chút, như thường lệ đi học, tự học, làm ngoài giờ, chuẩn bị sắp đến cuộc thi cấp bốn.

Nhiệt độ hạ xuống rất nhanh, nghe dự báo thời tiết nói, gần đây sắp có tuyết rơi.

Tối hôm đó, Tưởng Hòa Hoa vào học môn thứ hai giừo tự chọn, chợt nghe thấy bên cửa sổ có một người nhỏ giọng hô: “Tuyết rơi!”

Lúc này phòng học lập tức vỡ tổ, cũng mặc kệ giáo viên trên bục giảng, toàn bộ vây đến bên trên cửa sổ. Giáo viên bất đắc dĩ nói: “Dù sao cũng chỉ nửa giờ, hôm nay tan học sớm, mọi người đi xem tuyết đi!”

Tưởng Hòa Hoa thu thập xong đồ đạc, cùng với những học sinh khác vui vẻ rời khỏi phòng học.

Dưới đèn đường, hoa tuyết nhỏ bé bay lả tả, phút chốc, trên cỏ khô bên đường liền phủ lên một lớp màu trắng mỏng manh. Tưởng Hòa Hoa không có bung dù, cũng không có đội mũ, trên vai trên tóc đều rơi đầy hoa tuyết.

Lầu ký túc xá rất nhanh hiện ra trong tầm mắt, trước lầu hình dáng hoa ngọc lan hiện lên dưới đèn đường, một bóng dáng quen thuộc đứng đấy.

Bước chân của Tưởng Hòa Hoa nhất thời dừng lại.

Hình như có cảm ứng, Phương Cử ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt của cô.

Dường như anh chờ đã lâu, giống như cô, trên vai trên tóc tất cả đều là tuyết trắng.

Miệng của Tưởng Hòa Hoa giống như bị người ta hung hăng nắm lại, nhất thời buồn bực đến mức hô hấp khó khăn. Cô nghiêm mặt, chỉ làm như không nhìn thấy người này, mặt không biểu tình đi về phía trước. Nhưng mà lúc đi qua bên người Phương Cử, cánh tay chợt bị bắt lại dùng lực kéo một phát, sau đó cả người tiến tới đụng vào trong ngực anh.

Tưởng Hòa Hoa không kịp giãy dụa, hai tay lạnh như băng đã bị anh gắt gao nắm lấy.

Tuyết rơi không tiếng động.

Hô hấp ấm áp nhẹ nhàng lướt qua bên mặt, giọng nói trầm thấp thuận tiện mà ra, từng câu từng chữ đâm vào trong tai: “Đừng nhúc nhích, ăn cướp.”

Hoàn